

Giới thiệu Chi Hương Như Tô

Truyện Chi Hương Như Tô, truyện đầy sức hút với lối kể chuyện lạ cũng với cách xây dựng nhân vật đầy tính hình tượng, những nhân vật tưởng chỉ xuất hiện trong tranh cổ, trong những truyền thuyết, tưởng là vật vô tri nhưng lại có những xúc cảm tựa.

Hương Tô vẫn còn cây son chi ở núi Linh Trạch, cắm rễ ở nơi thâm cốc, núi cao đều là người nhà quê. Khi nàng biến thành hình người mới thấu hiểu sâu sắc lời nói của tí ti nói. Khi nàng trở thành tiên hầu bên cạnh Thắng Hoàn Đế Quân, hẳn giáo huấn nàng nói nàng không còn là cây nữa.

Được thôi, dù sao lời của người nói đều đúng, sau khi Đế Quân rơi vào U Hà, nàng mới biết rõ tất cả những điều tốt đẹp chỉ liên quan đến hắn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: DUYÊN PHẬN TỰ CÓ LÚC

Trong Tam Hoàn Ngũ Hành, có hai nơi được công nhận là cõi phúc — Linh Trạch Sơn và U Hà.

Suy cho cùng U Hà không tính là cõi phúc..... Rất khó nói, bởi vì người nào rơi vào thì không thể quay về. Dòng nước tràn đầy linh khí dẫn dụ vô số tiên, ma tự tin của Tiên Giới và Ma Giới đến dò xét, kết quả sau khi rơi vào dòng sông thì hoàn toàn không có tung tích. Dần dần, U Hà lại bị gọi thành “Tử Hà”, nghe ra tựa như vùng đất u minh đầy quỷ dữ khiến người đời sợ hãi.

Linh Trạch Sơn lại khiến cho người ta thích hơn, trong mấy ngàn năm qua phi thăng không ít tiên gia có tiếng tăm, tám trăm năm trước còn xuất hiện ra người chưởng quân Mộc Linh của Tam Hoàn là Thanh Tuế Đế Quân, thanh danh càng gây chấn động. Trong Tam Hoàn có lời đồn đãi: từng ngọn cây cọng cỏ trên Linh Trạch đều không thể khinh thường, ai biết được mấy trăm năm sau sẽ có người tu thành tiên nhân lĩnh lấy kinh thể như thế nào nữa.

Với tư cách là cây Son Chi mọc dưới chân Linh Trạch Sơn “Không thể khinh thường”, tiểu Son Chi vẫn còn rất có tự tin, tuy rằng cây Thủy Tiên cùng độ tuổi với nàng đã sắp hóa thành hình người.

Thủy Tiên có cái tên rất dễ nghe, gọi là Kim Trản, là do chính hắn tự đặt tên cho mình. Nghe Bách Tri Thảo nói, phàm là tiên nhân có nguồn gốc từ loài Thủy Tiên, đều là người có chút..... Thí dụ như rất xoi mói, rất xem trọng dung mạo phong độ, lưu ý tới những thứ mà người khác không chú ý đến, nói chung là nhiều chuyện.

Tiểu Son Chi cảm nhận sâu sắc, Thủy Tiên cũng rất coi trọng tên họ, từ sớm đã nghĩ ra tên cho mình rồi, không giống như nàng, có linh thức ba trăm năm, còn gọi là tiểu Son Chi.

Về phần rất coi trọng phong độ — tiểu Son Chi luôn luôn tin tưởng tất cả những lời nói của Bách Tri Thảo, nhưng điểm này còn có chút chưa tin kịp. Tất cả nhóm tinh quái chưa tu thành hình người thường dùng linh thức để tán gẫu với nhau, Thủy Tiên thường không nhiều lời, nhưng miệng rất độc, mọi người vì xem trọng thể diện của Thanh Tuế Đế Quân, đều không so đo với hắn, hắn càng lúc càng quá phận, vẫn xem thường nàng. Thật không biết, Thủy Tiên mọc cạnh dòng suối đầu nguồn trên đỉnh núi và nàng vốn mọc dưới chân núi thì có xích mích gì, chỉ cần hắn mở miệng, vô luận nói cái gì cũng kèm theo châm biếm nàng một chút.

Bị bắt nạt không thể nhịn được, tiểu Son Chi cũng châm biếm lại, tiếc rằng nơi Thủy Tiên sinh sống là nơi có phong thủy tốt nhất tại Linh Trạch, linh thức mạnh mẽ hơn nàng, tiếng tăm cũng vang dội hơn nàng, còn có rất nhiều thụ tinh hoa tiên muốn lấy lòng mà phụ họa hắn, phản kích của nàng thường bị thất bại thảm hại, không có biện pháp nào, hắn là quân phu tương lai, không thể nhịn được — cũng phải tiếp tục nhịn.

Nói đến chuyện xưa của Thủy Tiên và Thanh Tuế Đế Quân, là bí mật mà tất cả Linh Trạch Sơn đều biết, tiểu Son Chi tuy rằng không thích Thủy Tiên, nhưng đối với đoạn tình cảm tỷ đệ này trong lòng vẫn có chút kiêng dè.

Chân thân của Thanh Tuế Đế Quân là một cây tùng, sinh trưởng ở bên dòng suối đầu nguồn trên đỉnh núi — nói cách khác, cùng nơi sinh sống với Thủy Tiên. Cây tùng hóa thành nữ nhân thì rất hiếm, Quân Thượng tỷ tỷ chính là ngoại lệ đó, nghe Bách Tri Thảo nói, lúc Quân Thượng tỷ tỷ chưa biến thành hình người, cũng nói nhiều giống như nàng, cả ngày đều nghe thấy Quân Thượng tỷ tỷ dùng linh thức lúi rúi, ai cũng không nghĩ đến cây tùng miệng lớn này sau này lại trở thành Tư Mộc Đế Quân.

Biết được Quân Thượng tỷ tỷ cũng là một thần tiên thích nói nhiều, tiểu Son Chi liền có một cảm giác thân thiết không nói nên lời với nàng ấy, tất cả mọi chuyện về Quân Thượng tỷ tỷ, Bách Tri Thảo đều kể đi kể lại, cho nên đối với chuyện xưa của Quân Thượng tỷ tỷ và Thủy Tiên thì các hoa tinh thụ quái vốn biết rõ ràng lại càng thêm thông hiểu.

Ba trăm năm trước, Thủy Tiên vừa mới có linh thức, Quân Thượng tỷ tỷ trợ giúp Tư Thủy Thanh Trạch Đế Quân gieo trồng một loại cây thần bí tại Tây Uyên, kết quả không cẩn thận làm hồng phong ấn trấn áp Ti Luyện của Tư Kim Thắng Hoàn Đế Quân, Ti Luyện lật hù Ô Phù Tháp mà trốn chạy, Thắng Hoàn Đế Quân vô cùng giận dữ.

Khắp nơi trong Tam Hoàn ai dám chọc giận Thắng Hoàn Đế Quân?

Tiểu Sơn Chi còn nhớ những gì mà Bách Tri Thảo nói về vẻ mặt của vị Đế Quân này, sắc mặt đỏ, ngũ quan hung ác, điểm chí mạng chính là phun nước miếng lên nhánh cây của nàng, cho nàng nhìn thấy trận mưa lớn mấy ngày, có thể đem nước miếng của hắn tẩy rửa sạch sẽ mọi thứ.

Thắng Hoàn Đế Quân rất tài ba khiến cho tiểu sơn thần Bách Tri Thảo cũng sùng bái, phục hắn sát đất, nghe nói chân thân của hắn là xương ngón út của đại thần Bàn Cổ lúc bị tịch diệt (*tan biến*) rơi xuống, trải qua ngàn vạn năm thăng hóa thành một khối linh thạch. Linh thạch vừa mới hóa thành hình người liền được Thiên đế phong thụ làm Tư Kim Đế quân, chưởng quản sáu sắc, cố ý gia phong hai chữ “Thắng Hoàn”, còn trao tặng cho hắn Không Động Ấn vốn là thần vật của Thiên Tộc. Bách Tri Thảo dùng những từ ngữ, ngữ điệu khoa trương về linh lực của vị Thắng Hoàn Đế Quân này không có người nào trong Tam Hoàn có thể thắng được, Thiên đế ưu đãi hắn như vậy, cũng là vì chiều an. Tuy rằng Không Động Ấn là bảo vật của Thiên Tộc, cũng chỉ là một pháp khí màu sắc trong tay của các triều đại Thiên Đế, có uy lực cụ thể như thế nào thì không có người nào biết qua. Nhưng Thắng Hoàn Đế Quân có được nó, thoải mái trấn áp Ti Luyện làm hại vùng Tây Uyên mấy trăm năm này ở dưới Ô Phù Tháp, thần ma trong Tam Hoàn biết chuyện này, càng thêm mấy phần kính sợ đối với Thắng Hoàn Đế Quân.

Quân Thượng tỷ tỷ gây ra họa lớn, không biết là bị Ti Luyện đánh, hay là bị Thắng Hoàn Đế Quân “giáo huấn”, dù sao thì cũng bị thương rất nặng, cần một nơi để hồi phục, thế là có lời đồn đại với Thủy Tiên kiều diễm. Nghe nói năm đó, hoa tình thụ quái chung quanh thường xuyên nghe thấy Quân Thượng tỷ tỷ và Thủy Tiên mật đàm đầu đêm, tiếng nói chuyện có lúc to lúc nhỏ cho nên nghe không rõ, tóm lại là cực kỳ hợp ý. Nghênh Xuân Hoa, hàng xóm của nàng, cũng nhỏ giọng nói qua, nếu như sau này Thủy Tiên hóa thành hình người rồi, có thể sẽ trực tiếp được Quân Thượng Tỷ tỷ thu nhận, trở thành “Quân Phu” của Mộc Linh giới, có thể nói một bước lên trời.

Đêm trăng tròn, không ít tinh linh chăm chỉ vội vàng hấp thu ánh trăng, tiểu Sơn Chi vốn sinh trưởng ở chân núi rậm rạp ngủ rất say. Đột nhiên chung quanh âm ỉ, dọa đến mức làm cho nàng đột nhiên bừng tỉnh, rút một cánh hoa xuống đất, đang muốn oán hận, nghe thấy Nghênh Xuân Hoa bên cạnh hét to đến cực kỳ kích động: “Quân Thượng tỷ tỷ vạn phúc!”

Lúc này Tiểu Sơn Chi mới nhìn thấy làn khí lạnh còn chói sáng hơn ánh trăng trên bầu trời, một vị lục y tiên nữ chậm rãi dừng độn mây, vừa hạ xuống bên Linh Trì (*hồ thiêng*) trước mặt nàng.

Tiểu Sơn Chi trừng lớn mắt, tinh tế nhìn dáng vẻ xinh đẹp của vị tiên nữ này, tuy là do cây tùng biến thành, dáng vẻ của Thanh Tuế Đế Quân rất phong lưu xinh đẹp, y phục màu lục rực rỡ, dù cho không có tiên thị đi theo, nhưng lại khiến cho người khác sinh ra lòng tôn kính. Đối với tình cảnh tinh linh khắp núi cao giọng cầu chúc, đôi môi mỏng của Thanh Tuế Đế Quân hé mở, nâng tay nhẹ nhàng làm tư thế thăm hỏi, “Các con, gần đây có cố gắng tu luyện không?”

Tiểu Sơn Chi si mê nhìn nàng, cảm thấy nàng càng khiến người ta sùng kính hơn so với Tư Mộc đại thần trong tường tượng.

Một đám tinh quái nhao nhao trả lời nàng, khiến cho tình cảnh lại càng ồn ào, Thanh Tuế Đế Quân thông dong mỉm cười, nâng tay lần nữa, “Đều trở về hết đi, đêm đã rất khuya, chớ quấy nhiễu sinh linh gần đây.” Chỉ cần một câu nói như vậy của nàng, chung quanh mau chóng khôi phục lại sự an tĩnh, tiểu Sơn Chi bị tiếng ồn làm cho nhức đầu cũng bắt đầu tĩnh lại, trời ơi, nàng nhìn thấy Tư Mộc Đế Quân rồi nha! Nếu không sinh ra tại Linh Trạch Sơn, có lẽ cả đời cũng không gặp được thần tiên cấp bậc Đế Quân!

Bách Tri Thảo vội vàng vàng chạy đến tới, vui mừng kinh ngạc gọi một tiếng: “Quân Thượng tỷ tỷ!”

Trong Tam Hoàn, có thể gọi Thanh Tuế Đế Quân một tiếng tỷ tỷ, liền biết là người xuất thân từ Linh Trạch Sơn, rất có thể diện, cho nên cây cỏ trong Linh Trạch Sơn thành hình hay không thành hình, đều lấy một tiếng gọi “Quân Thượng tỷ tỷ” làm vinh quang.

Thanh Tuế Đế Quân không để ý đến Bách Tri Thảo, tao nhã chậm rãi đi đến bên Linh Trì, đó là nơi tụ họp của dòng suối linh, nhìn bóng trăng vừa lớn vừa tròn dưới đáy nước, “Khắp nơi Linh Trạch Sơn quả nhiên lây nhiễm linh khí của ta, nhìn nước hồ này, trước sau vẫn trong suốt như vậy.”

Toàn thân tiểu Sơn Chi run lên, một cánh hoa lại rơi nhẹ xuống đất, vị Đế Quân tỷ tỷ này quả nhiên là hàng xóm với Thủy Tiên. Hình tượng rực rỡ vạn tượng vừa rồi còn lưu trong lòng nàng giờ đã có một vết rạn vỡ.

Bách Tri Thảo lại không trách cứ gì được, bình tĩnh hỏi nàng: “Quân Thượng tỷ tỷ mấy trăm năm không về Linh Trạch Sơn, lần này là vì Kim Trần mà tới?”

Thanh Tuế Đế Quân quay đầu, nhíu mày, “Kim Trần? Ai là Kim Trần? Tiểu Thủy Tiên?” Lập tức lại cười hi hi, “Cái tên này nghe rất giàu sang, không tệ, ta vốn muốn gọi hắn là Tiểu Bạch Tử. Ồ, tiểu Sơn Chi, ngươi run run cái gì? Cánh hoa thơm như vậy rơi xuống đất thì thật đáng tiếc.”

Tiểu Sơn Chi nói không nên lời, nhận lấy đá kích rất lớn, vị này thực sự là tiên nữ vừa rồi mới từ đám mây hạ xuống sao? Tiểu Bạch Tử. Nàng muốn khóc thay cho Thủy Tiên.

Thanh Tuế Đế Quân lại nhìn vào hai mắt nàng, “Tiểu Sơn Chi, với tư cách là Quân Thượng, ta có mấy câu muốn nói với ngươi. Linh thức không hề kém, ngươi nhìn Thủy Tiên kia sắp hóa thành hình người rồi.”

Tiểu Sơn Chi cho rằng nàng ấy sẽ trả thù nên nghi ngờ mà run rẩy, bình thường nói riết cũng thành thói quen, rất tự nhiên thông thả nói ra một câu: “Ấy là do phong thủy của hắn tốt.”

“Là như thế. “Thanh Tuế Đế Quân neoh mắt gật đầu, có dáng vẻ bất đắc dĩ mà thừa nhận, “Ngay cả ta cũng chọn chỗ ấy tu luyện mà.”

Tiểu Sơn Chi vốn nói nhiều, khi đã mở miệng liền khó dừng lại, tiếp tục nói: “Ta là cây tùy duyên, cho nên khi nào thành hình người, khi nào biến mất, đều có định số, có cưỡng cầu cũng không được.”

Thanh Tuế Đế Quân nghe xong, yêu thích nhìn nàng: “Nói rất hay, tiểu Sơn Chi, đây chính là câu ‘Duyên phận tự có lúc’ mà ta thường nói. Mau mau tu luyện, tương lai thành hình thì làm tiểu tiên hầu cho ta đi. “

Bách Tri Thảo âm thầm cong miệng, nàng thích tiểu Sơn Chi, mặt khác đây cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn, cũng không phải tiểu Sơn Chi bịa đặt ra câu nói xằng này, ai nghe qua câu nói này cũng chỉ cho rằng đây là tìm cớ cho sự lười biếng của bản thân, tật xấu nói nhảm này của tiểu Sơn Chi thật sự làm vừa lòng Quân Thượng tỷ tỷ thì cũng tốt.

Đang nói, trên đỉnh núi có ánh sáng màu xanh chiếu thẳng lên trời cao, Thanh Tuế Đế Quân và Bách Tri Thảo đều ngưng thần nhìn về nơi xa đó.

Bách Tri Thảo hô nhỏ một tiếng: “Thành. “

Ngược lại Thanh Tuế có chút suy nghĩ không nói chuyện.

Tiểu Sơn Chi vẫn rất hâm mộ Thủy Tiên, buổi tối thành hình người, tiên khí tận trời, tình hình xem ra cực kỳ hoa lệ, chính là không biết có thể sinh ra diện mạo như thế nào? Tuy rằng hoa tính thụ quả vẫn vân, cơ bản đều có dáng vẻ không tẻ, nhưng mà cũng có ví dụ thất bại. Một trăm năm trước cây hồ thành hình thì tình cảnh rất bi thảm, làn da xù xì đến độ có thể trực tiếp làm bản giặt đồ, sau khi hấn thành hình người cơ bản không khác gì trước kia, liền đi khắp nơi trong Tam Hoàn tìm dòng suối linh để ngâm mình, kết quả mấy năm trước khi thấy hấn trở về núi, vẫn thế thảm như vậy, nàng cũng tuyệt vọng thay cho hấn.

Người khác thì không sao, dáng vẻ của Thủy Tiên lại cực kỳ quan trọng, chuyện này có liên quan đến việc hấn có thể “Một bước lên trời” hay không! Tiểu Sơn Chi khẩn trương nhìn, rất mong đợi nhìn thấy hình dạng con người của Thủy Tiên.

Trong ánh trăng, một bóng trắng thanh lệ không nhanh không chậm theo con đường nhỏ trên núi đi xuống, tiểu Sơn Chi rất lấy làm lạ vì sao hấn không bay xuống? Sau đó hấn đi ra khỏi bóng râm của cây cối xung quanh, đi đến nơi có ánh trăng chiếu xuống, nàng mới hiểu rõ, dáng đi thướt tha duyên dáng của hấn còn đẹp hơn so với dáng đáp mây bay xuống.

Thủy Tiên không hổ là Thủy Tiên, hấn phong lưu thướt tha như vậy — lướt qua Thanh Tuế Đế Quân và Bách Tri Thảo, thẳng đến bên Linh Trì, sau đó bắt đầu nhìn một cách tinh tế tường tận bóng mình trong đáy nước.

Sau này Thanh Tuế tỷ tỷ hỏi nàng vì sao không thích Kim Trần, tiểu Sơn Chi không cần suy nghĩ liền trả lời: người từng nhìn thấy Kim Trần soi gương, cũng không cách nào thích hấn. Thanh Tuế Đế Quân gật đầu, tràn đầy đồng cảm, tiểu Sơn Chi cảm thấy Kim Trần không thể trở thành quân phu, đây cũng là nguyên nhân rất lớn.

“Tiểu Thủy Tiên, tới đây tới đây, cho ta nhìn ngó cho kỹ!” Thanh Tuế Đế Quân rất vui vẻ, sắc mặt càng tươi như hoa, tiểu Sơn Chi triệt để tiêu tan mộng ảo.

Tiểu Thủy Tiên rất có khí độ, từ từ đứng lên, lưng đưa về Tư Mộc Đế Quân, nói: “Sau này gọi ta là Kim Trần. “

“Đề cho ta nhìn xem, cho ta nhìn xem! “Thanh Tuế Đế Quân bước nhanh tiến lên, không hề khách khí mà dùng đôi tay bóp chặt hai vai của hấn, quay lại nhìn kỹ, chắc chắn nói: “Hình dạng không tẻ, không hổ là lớn lên bên cạnh chân của ta. “

“Chân” một chữ đã làm tổn thương sâu sắc tình cảm yếu ớt của tiểu Thủy Tiên, trên vàng trán trắng nõn nổi lên gân xanh, rất có khí phách phát tay áo trái một cái, quạt đi nụ cười mê đắm của Thanh Tuế Đế Quân rồi lùi hai bước, nghiêm mặt nói: “Đế Quân xin tự trọng. “

“Chao ôi — đừng xa cách như vậy chứ, bốn quân tự trọng cái gì? Lại không trêu chọc người.” Thanh Tuế Đế Quân rất không tự trọng ôm lấy bờ vai của tiểu Thủy Tiên, ánh mắt thô tục tiếp tục nhìn kỹ người ta, tiếp tục ôm bờ vai người ta, xem như không có việc gì tiếp tục cười tủm tỉm, “Tặng cho người một pháp khí làm vật chúc mừng nhà? Người muốn cái gì? “

Tiểu Sơn Chi đã có thể bình tĩnh giống Bách Tri Thảo mà nhìn bọn họ.

Kim Trần: “Gương.”

Mọi người đều im lặng trong chốc lát.

Thanh Tuế Đế Quân buông Kim Trần ra, vỗ tay cười ha ha: “Gương xứng với Thủy Tiên, trước kia làm thế nào mà ta không nghĩ ra, thật là tuyệt phối! Cảm đi, đúng lúc ta vừa lấy được Vân Cơ Kính từ chỗ Nguyên Hậu. “

Thanh Tuế Đế Quân đưa ra pháp khí, quay đầu nhìn tiểu Sơn Chi, từ trong tay áo lấy ra một cây lược ngọc có ánh sáng yếu ớt, “Tiểu Sơn Chi, người cũng nhanh lên một chút, nhìn xem, Liên Bích Sơ và Vân Cơ Kính vốn là một đôi, tặng cho người và tiểu Thủy Tiên cũng rất hợp, rõ ràng bị người chia rẽ rồi. “

Tiểu Sơn Chi ấp úng không nói, nàng cũng không thích dùng lược làm pháp khí chút nào, không đẹp cũng không có khí phái.

“Đi, đi, bốn quân dẫn người nhìn cảnh đời. “Thanh Tuế Đế Quân lại ôm bờ vai của Kim Trần, “Cây cối hoa cỏ chúng ta trước khi chưa thành hình người đều cắm rễ ở nơi thâm cốc, cơ bản đều là người nhà quê, tiểu Thủy Tiên, thế giới bên ngoài rất náo nhiệt à.”

“Đúng rồi, tiểu Sơn Chi, người tên là gì?” Lúc đi Thanh Tuế Đế Quân hỏi một câu.

Tiểu Sơn Chi có chút ngại ngùng, Kim Trần đã từng hỏi nàng tự đặt tên cho mình là gì, nàng quả thật đã lén lút suy nghĩ rất lâu: “Tô Bình.”

Bách Tri Thảo vốn vô cùng bình tĩnh khi đối mặt với Thanh Tuế Đế Quân nhưng sau khi nghe cái tên này cũng lộ ra biểu hiện kinh hãi, vẻ mặt của Kim Trần càng khinh thường.

Chỉ có Thanh Tuế Đế Quân rất nghiêm túc hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tô Bình nói: “Rất lâu trước đây, có người lên núi hái thuốc, hẩn ngồi tại cạnh chân ta, vừa uống nước suối linh vừa ăn một thứ giống vậy. Mùi hương của ta đã rất thơm, nhưng thứ hẩn ăn còn thơm hơn. lúc ấy ta liền hạ quyết tâm, đợi sau khi hóa thành người, chuyện đầu tiên chính là đến nhân giới ăn món đó. Sau đó ta hỏi Bách Tri Thảo, thì ra món đó gọi là tô bình (*một loại bánh mì*). “

Kim Trần dùng đuôi mắt liếc nàng: “Người thật mất mặt.”

Thanh Tuế Đế Quân gật đầu: “Có thể tiến Linh Trạch Sơn Khẳng định không phải người phạm bình thường, người nhớ kỹ món bánh hẩn ăn, cũng thật là một loại duyên phận. Tô Bình Tô Bình. Tên cũng không tệ.”

Bách Tri Thảo nhìn không được ho một tiếng, hay là nàng ấy cho rằng cái tên này không hay sao? Tô Bình và Tiểu Bạch Từ quả thực khá giống nhau, đương nhiên hợp tâm ý của nàng ấy.

“Người gọi là Hương Tô đi.” Kim Trần lạnh giọng lên tiếng, tuy rằng giọng nói của hẩn vẫn là giọng nói non nớt của thiếu niên mười bốn mười lăm, nhưng nghe qua rất khó thể, không hề kém Thanh Tuế Đế Quân.

“Không cần người lo! “Tiểu Sơn Chi không phục, nàng có tên gì thì cũng chẳng liên quan gì đến cái tên Thủy Tiên nhiều chuyện?

Nhìn Thanh Tuế Đế Quân đáp mây bay dẫn thiếu niên tuyệt mỹ Thủy Tiên đi, Tô Bình cười tí mắt, “Chuyến đi này, trở về chính là quân phu đại nhân chứ?”

Bách Tri Thảo chép miệng vài cái, hẩn hoàn toàn biết rõ vì sao Kim Trần lại thích nói chuyện với tiểu Sơn Chi, nàng cùng Thanh Tuế lúc nhỏ không khác gì từ một khuôn đúc ra

“Hương Tô a.” với tư cách là sơn thần, lại là tiên bối, hẩn không thể không khuyên nàng mấy câu, ngàn vạn lần không thể lại để tùy ý nàng lớn lên như vậy! tuy rằng linh lực của Thanh Tuế Đế Quân cao cường, nhưng mấy trăm năm qua. Cũng không tìm ra được một quân phu, nhìn xem, ngay cả Kim Trần vừa mới thành hình cũng không buông tha như vậy, đây là bị ai cỡ nào.

“Cái gì Hương Tô?! Gọi ta là Tô Bình, Quân Thượng ty ty cũng nói là hay mà.” Tô Bình ‘hừ’ một tiếng, có lý chẳng sợ.

Bách Tri Thảo nhìn rồi lại nhìn, vẫn không nhìn được mà bùng nổ ngoài dự liệu, nói: “Người biết Quân Thượng ty ty tự đặt tên cho mình là gì không?”

“Thanh Tuế a, rất dễ nghe!”

“Ấy là Thiên Quân ban phong hào cho nàng ấy, kỳ thật. Nàng ấy tự đặt tên cho mình là. Tùng Tháp.”

“.....”

“Người suy nghĩ kỹ chưa?” Bách Tri Thảo thương xót nhìn nàng.

“Nghĩ kỹ rồi, ta thấy ta vẫn gọi là Hương Tô cho xong.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: HỌA TRỜI GIÁNG

Gần đây Hương Tô tu luyện rất chăm chỉ, ngay cả hàng xóm của nàng là Nghênh Xuân Hoa cũng thấy không ổn, an ủi nàng nói: “Tô Bình à, đừng miễn cưỡng mình như vậy, Thủy Tiên thành hình sớm, ấy là do phong thủy của hẩn tốt thôi.”

Hương Tô thỏa mãn: “Cố gắng hết sức, chỉ còn xem thiên mệnh như thế nào thôi, dù sao ta cũng muốn cưới một lần.”

Nàng rõ ràng quyết định tên là Hương Tô, nhưng chứng tình quái trong Linh Trạch sơn đều biết cái tên “Tô Bình” này, không có chuyện gì thì bọn họ cũng muốn cười ha ha gọi nàng là Tô Bình Tô Bình, giống như làm như vậy thì rất vui.

Bách Tri Thảo đi ngang qua, nghe lời nói của Hương Tô ‘hừ’ lạnh một tiếng. “Là vì Quân Thượng tỷ tỷ nói bên ngoài rất náo nhiệt đã kích thích ngươi rồi chứ gì?”

Lần đầu tiên Hương Tô cảm thấy Bách Tri Thảo biết rất nhiều, cũng rất đáng hận. Đang muốn nói hần mấy câu, bỗng nhiên nghe thấy từ không trung truyền tới tiếng gào thét sắc nhọn, vừa mới nghe thấy còn giống như ở phía xa, nháy mắt âm thanh ấy đã đến rất gần. Núi Linh Trạch có làn khí lạnh quấn quanh bảo vệ trong phạm vi trăm dặm, mãnh thú hung cầm bình thường căn bản không thể tiếp cận được, tiếng thét như vạn quân đang đến, đừng nói Hương Tô chưa từng nghe qua, ngay cả Bách Tri Thảo cũng sững sờ ngửa đầu nhìn về hướng âm thanh đang đến.

Khí thế của bóng đen tiến đến rất nhanh, thân hình to lớn như một đám mây đen trĩu nặng, Hương Tô nhìn thấy mà tròn mắt há mồm, trong tai đều nghe thấy tiếng kinh hô của những linh thức xung quanh. Mây đen bay cực nhanh, tiếng gào thét dừng một lát lại vang lên tiếng nữa, tiếng kêu này đã tiến sát núi Linh Trạch, tiếng gầm cao vút sắc nhọn như kinh phong muốn san bằng xung quanh, làm cho Hương Tô cùng một đám hoa tinh thụ quá suýt nữa bị thổi gãy, đóa hoa trên cành của Hương Tô cũng bị một tiếng thét này làm cho rơi xuống hết. Dừng lại mọi suy nghĩ, Hương Tô chỉ cảm thấy trong lòng mình không ngừng lặp lại: Đây là như thế nào? Đây là như thế nào. Đám mây đen ấy đã bao quanh đỉnh núi Linh Trạch, che khuất ánh mặt trời, nơi đây lập tức như tiến vào màn đêm vĩnh viễn. Nàng bị Nghênh Xuân Hoa “làm lây nhiễm”, rất không có tiền đồ mà bị dọa khóc, trước đây có một lần Long Thần cùng Quân Thượng tỷ tỷ giận nhau, làm cho núi Linh Trạch mưa to ba ngày ba đêm, cũng không đáng sợ như bây giờ.

“Mây đen” là chỉ con chim hung ác đang bay mà Hương Tô các nàng không biết, vừa giống chim ưng lại giống đại bàng, đôi cánh ấy quạt một cái liền tạo nên một trận cuồng phong, Hương Tô ngã nghiêng trong gió, ngay cả lá cây cũng không còn mấy phiến. Mây đen nhanh chóng lướt qua đỉnh núi, trong nháy mắt, trời lại sáng, Bách Tri Thảo bị thổi té ngã trên đất, lăn ra rất xa đột nhiên thét to: “Là Côn Bằng, Côn Bằng của Đông Thiên Vân!”

Côn Bằng rất nhanh biến thành một cái chấm đen nơi chân trời, giống như nó chưa từng xuất hiện, bằng không núi Linh Trạch sẽ trở thành một mảnh cỏ cây suy tàn.

Hương Tô run run nhúnch cây trụi lụi, giọng cảm hận khóc mắng: “Côn Bằng? Thằng khốn nào nuôi vậy?!” Nghe qua, cư nhiên vẫn là con nghiệt súc có chủ?! Có thể nuôi dưỡng súc sinh hung ác như vậy thì chủ nhân cũng không phải người tốt gì, phỏng chừng là tà ma nào không biết chết là gì. “Nhanh đi bẩm báo Quân Thượng tỷ tỷ, tìm hần tính sổ, bắt hần bồi thường!” Núi Linh Trạch đang yên đang lành cũng bị chà đạp thành như thế nào? Khắp nơi tàn hoa bại liễu, tiếng khóc nỉ non bị oán đầy tai, đâu còn chút nào là đáng vẻ của núi tiên cõi phúc?

Bách Tri Thảo ngơ ngẩn lo lắng từ trên mặt đất đứng lên, “Phải nhanh chóng bẩm báo Quân Thượng tỷ tỷ.” Tìm hần tính sổ và đòi hỏi bồi thường. Vẫn là quên đi.

Nghênh Xuân Hoa bị ngã đổ, bị thương không nhẹ, khóc lóc nức nở không ngừng, may mắn nàng ấy còn có thể vừa khóc vừa mắng, Hương Tô yên lòng, có lẽ cũng không sao. Một lát sau, Nghênh Xuân Hoa hỏi: “Tô Bình, ngươi có cảm giác..... cái tên Đông Thiên Vân hình như có chút quen tai hay không?”

“Không thấy quen!” Hương Tô oán hận, thứ nhất nàng có ác cảm rất sâu với chủ nhân của nghiệt súc, thứ hai nàng vốn trời sinh không giỏi về việc nhớ tên, ví dụ như đám tinh quái cũng bắt chước gọi nhau những cái tên có vẻ nho nhã, mà nàng còn gọi bọn họ là “Nghênh Xuân Hoa” “Thù Du Thảo” như vậy, cái tên “Tô Bình” của nàng một đêm nổi danh, cũng tình nghi là do mọi người muốn báo thù.

Hoa cỏ bình thường bị thổi gãy bên cạnh các nàng đột nhiên đứng dậy, một trận gió yêu ma không biết từ đâu thổi đến.

“Lại tới?! ‘Hương Tô quả thực nhe răng nhếch miệng, Đông Thiên Vân và con chim của hần còn chưa xong sao? Lại gây sức ép vài lần như vậy, đừng nói mềm mại như Nghênh Xuân Hoa, thụ tính như nàng cũng chịu không nổi!”

Nghênh Xuân Hoa cũng vỡ gan mật, run rẩy những cánh hoa tả tơi nhìn xung quanh, không biết Côn Bằng sẽ từ hướng nào bỏ nhào đến.

Bầu trời yên lặng, sáng trong, đám mây nhẹ nhàng trôi, không có một chút điềm hung, đám tinh quái trên núi vừa mới thả lỏng lòng, thì đột nhiên giống như trời giáng sấm sét, một tiếng sấm từ chín tầng mây vọng xuống. Hương Tô nhìn thấy một khối đầy khí đen tách ngang mây trắng, với tốc độ làm cho người ta sợ hãi tiến thẳng đến đỉnh núi Linh Trạch. Không đợi nàng phản ứng kịp, chỉ cảm thấy cả tòa núi ‘uỳnh’ một tiếng chấn động kịch liệt, toàn thân Hương Tô đau nhức, giống như cái cửa đột nhiên cửa đứt rễ của nàng, đau đến thấu xương, ngay cả thần thức cũng phiêu tán.

Chờ nàng khôi phục linh thức lần nữa, trời đã tối, chung quanh một mảnh tĩnh mịch. Bụi mù còn chưa tan, mùi bụi tràn ngập đầy lỗ mũi, cái gì cũng đều không nhìn rõ.

“Nghênh Xuân Hoa? Nghênh Xuân Hoa?” Nàng cảm thấy linh thức rất yếu, phát ra tiếng gọi cũng khó khăn.

Nghênh Xuân Hoa không trả lời, càng đáng sợ là, Hương Tô không cảm giác được linh thức của nàng ấy! Đối với thụ tính hoa tiên mà nói, linh thức biến mất..... tương đương với chết héo.

Chết?

Hương Tô chưa từng nghĩ tới bạn của mình sẽ chết, hoa cỏ cây cối, nhất là hoa cỏ cây cối trên núi Linh Trạch, lớn lên đều sống lâu. “Bách Tri Thảo! Tiểu Liễu! Thù Du!” Nàng cũng không biết thế nào liền đột nhiên có khí lực lên tiếng gọi to, linh thức còn sót lại giống như đang tập trung bùng nổ. Vẫn một mảnh yên lặng như cũ, không có người nào trả lời nàng, đều đã chết? Đám tinh quái thân thiết làm bạn với nhau giống như người thân, trong phút chốc..... đều đã chết?

Trên nhánh cây có chút lạnh lạnh, Hương Tô cho rằng chính mình “khóc”, bởi vì Bách Tri Thảo nói, có hình người rồi thì lúc đau lòng, sẽ rót nước mắt.

Thì ra là trời mưa..... Con mưa đến rất bình thản rất lạnh lùng, Hương Tô nghe thấy âm thanh quen thuộc của những giọt mưa gõ vào cành lá của đám cây cối xung quanh, bây giờ không một tiếng mưa nào rơi xuống khoảng đất bùn dưới chân, hơn nữa cảm thấy thể lương lạnh lùng.

Giọt mưa mang theo bụi mù, rất vẩn đục, không còn trong veo nữa. Theo thói quen, Hương Tô hút nước của Linh Trì bên cạnh — nước hồ thể nhưng đã mất đi linh khí, trở nên nhạt nhẽo hơi đắng!

Hương Tô tuyệt vọng trong im lặng..... Toàn bộ núi Linh Trạch đều đã chết hết.

Bầu trời nhanh chóng quang đăng, rồi cuộc mưa cũng ngừng rơi.

Hương Tô cảm thấy mình đang ở ranh giới sắp hồn phi phách tán, lại vẫn mơ hồ nhìn rõ chung quanh, không có chút may mắn nào ngoài dự kiến, cảnh cây khô gãy khắp núi, làn khí trong lành vốn dĩ quanh quần quanh núi cũng tàn đi, chỉ còn thừa lại một ngọn núi chết. Nghênh Xuân Hoa ngã dưới chân nàng, cành lá điều tàn dính đầy bụi đất, không chỉ có nàng ấy, Hương Tô có thể nhìn thấy đồng bạn, đều đã bị một trận mưa bụi làm cho cực kỳ bẩn..... Bọn họ, đều chết, hóa thành hoa cỏ cây cối bình thường nhất, khô héo thối rữa.

Hương Tô nhìn Nghênh Xuân Hoa thật lâu, mỗi một mà chết lặng. Bách Tri Thảo đã từng nói, Mộc Linh giới không giống các linh giới khác, không có cá lớn nuốt cá bé, tất cả tiên linh tinh quái đều sống nhờ vào nhau, làm bạn với nhau. Từ trước đến nay nàng chưa bao giờ sống một mình, núi Linh Trạch là một nơi náo nhiệt, cho nên về hoang vắng bây giờ, nàng cảm thấy không thể chịu nổi.

Lúc Thanh Tuế Đế Quân và Kim Trần đáp xuống bên cạnh nàng, Hương Tô cũng không ngoa ngoay nói chuyện, thậm chí không hề buồn bã. Nàng không muốn nói về chuyện đáng sợ vừa trải qua, chỉ cần im lặng như vậy, rất nhanh, nàng cũng sẽ giống Nghênh Xuân Hoa bọn họ, có lẽ, lại có thể ở cùng nhau.

“Tiểu Tô Bình còn sống!” Giọng nói của Thanh Tuế Đế Quân cực kỳ khản đặc, ngữ điệu kinh hi nghe như là ghen ngào.

Kim Trần hình như đang quan sát xung quanh một chút, tiếng nói cũng khản đi, “May mắn nàng ấy sống gần Linh Trì nhất.”

Bách Tri Thảo cũng thất tha thất thểu hạ độn mây xuống, “Quân Thượng tỷ tỷ, người đoán không sai, là Ti Luyện phóng thanh kiếm thứ ba vào thân núi.” Hẳn quả thực không thể nói rõ thành tiếng người, khóc không ra khóc, cười không ra cười.

Thanh Tuế Đế Quân nghe xong, trầm mặc rất lâu, đột nhiên cười khổ một tiếng, “Là nghiệp báo của ta, đều là sai lầm của ta.”

“Thanh Tuế!” Kim Trần có chút gấp gáp, “Cứu tiểu Sơn Chi trước đi, nếu muộn nữa, nàng ấy sẽ chịu không nổi.”

Thanh Tuế bóp lòng bàn tay, lại buông ra, trong luồng ánh sáng màu xanh tuyệt đẹp, xuất hiện một pháp khí có hình dáng giống như một cái khay, nàng không hề chú ý gì mà ném vật đó về phía Kim Trần, “Cầm đi, đem toàn bộ gốc cây của tiểu Tô Bình dời vào trong đó, nhất thiết nhớ rõ không để cho dính một chút đất cát nào của Linh Trạch..... Đất này đã mang hơi thở của Cấp Phong và Ti Luyện, đối với tiểu Tô Bình mà nói, thì giống như độc dược.” Nói đến đất của núi Linh Trạch đã biến thành độc, trong giọng nói trầm thấp của Thanh Tuế dường như mang theo tiếng nước sôi, Bách Tri Thảo lập tức khóc lớn lên. “Càng phải cẩn thận đừng đụng thương rễ của nàng ấy, tiểu Tô Bình đã rất suy yếu, chỉ cần một tổn thương nhỏ cũng có thể không chịu nổi.”

“Bích Vũ Hoà?! Ta.....” Kim Trần nhú mày, hẳn mới thành hình người chưa được bao lâu, pháp lực không cao, không nắm chắc có thể điều khiển thân khí Bích Vũ Hoà của Tư Mộc.

“Hắn tới..... Bây giờ, ta không muốn gặp hắn.....” Về mặt Thanh Tuế uể oải, chờ dẫn gọi độn mây, thất hồn lạc phách mà đi.

Bách Tri Thảo còn đang khóc, “Ai tới?”

Kim Trần cảm Bích Vũ Hoà, lạnh giọng nói: “Đông Thiên Vân.” Ngoại trừ hắn, còn có ai có thể khiến cho Thanh Tuế trốn tránh không gặp?

“Hương Tô.....” Kim Trần gọi nàng một tiếng, ngữ điệu quen thuộc làm cho Hương Tô buồn một trận, trước đây nàng vừa nghe hắn nói chuyện liền không chịu phục, còn cãi cò với hắn, không buồn không lo như vậy. “Núi Linh Trạch còn phải dựa vào chúng ta khôi phục dáng vẻ như xưa, người đừng từ bỏ. Người ngốc nghếch, nhưng cũng có thể góp một phần sức lực.”

Hương Tô cảm thấy hình như lại đổ mưa, bình thường miệng lưỡi của Kim Trần rất độc, hiện tại cũng vậy, lập tức nổi đau khổ nàng cố gắng đè nén dưới đáy lòng đều bị bùng nổ. Nàng muốn khóc, muốn phản bác, lại không còn sức lực.

Bách Tri Thảo nhanh chóng cởi bỏ áo nước đeo trên eo, bên trong là nước Linh Trì lúc trước khi nhiễm yêu khí, tưới lên rễ của Hương Tô, nàng lập tức cảm thấy ngọt ngào vô cùng, miễn cưỡng duy trì một hơi thở.

Kim Trần biết nàng cố gắng hết sức để kéo dài mạng sống, lập tức dùng linh lực khởi động Bích Vũ Hoà, “Hương Tô, người phải chịu đựng một chút!”

Tiếng vỗ cánh đột ngột vang lên ở đỉnh đầu, không giống như là từ xa bay tới mà lại giống như xuất hiện từ khoảng không. “Tiểu tử, người đang làm gì?”

“Đông..... Đông Thiên Vân!” Bách Tri Thảo kêu một tiếng.

Linh thức của Hương Tô vốn đã suy yếu, gắng gượng nghĩ muốn phối hợp với Kim Trần một chút, nghe thấy tiếng gọi của Bách Tri Thảo, không thể

không mở mắt tròng một cái về phía vị đại cừu nhân này.

Nghe giọng nói vừa kiêu ngạo vừa lạnh lùng của hắn, người. ngồi trên một con chim lớn màu đen, rất cao, nhìn không rõ dung mạo. Con chim lớn màu đen này giống như là “Côn Bằng” thu nhỏ lại gấp mấy trăm lần, thân hình cùng lắm cũng chỉ bằng hai người, ánh mắt tàn nhẫn độc ác thì vẫn vậy, khiến cho lòng Hương Tô phát lạnh. Góc áo bào màu vàng nhạt của Đông Thiên Vân nhẹ buông xuống, tựa hồ có những hoa văn rất hoa lệ, phiền phức, tóc của hắn rất đen, cũng rất dài, không buộc lại, cánh của con chim đen vỗ phành phạch, lọn tóc và vạt áo hơi bay bay.

Hơi thở của Hương Tô vốn đã lúc có lúc không, vẫn bị khí thế của Đông Thiên Vân làm chần chững. Không một người tùy tùng, cũng không nhìn thấy rõ nét mặt, đơn giản chỉ áo choàng và mái tóc cũng cực kỳ khiến cho người ta có cảm giác bị áp lực. Ngực khí của hắn gọi Kim Trần là “tiểu tử”, rõ ràng không lên không xuống, lại kiêu ngạo quả thực muốn ăn đòn. Lúc sắp chết, Hương Tô còn suy đoán một chút, chân thân của Đông Thiên Vân rốt cuộc là cái gì? Nhìn hắn cười chìm, suy đoán không phải Phụng Hoàng thì là Không Tước.

Kim Trần không để ý đến hắn, Hương Tô cảm thấy hắn mạo phạm người khác đến tuyệt đẹp! Không thua kém, bình tĩnh hơn Bách Tri Thảo nhiều.

“Tùng Tháp đâu?” Ngực điệu của Đông Thiên Vân bình thản vô cùng, nghe thấy ngực điệu đó càng làm cho lòng người ta thất chặt, Hương Tô có chút không thể nhìn được nữa, tên điều nhân này thế nào mà nói chuyện còn khó nghe hơn cả Kim Trần, nói kiêu như vậy làm cho người ta nghĩ muốn đánh hắn? Đương nhiên, chỉ giới hạn ở mức suy nghĩ trong lòng, tuy rằng không biết rốt cuộc hắn có bản lĩnh gì, nhưng nhìn chung cảm thấy hắn không phải kẻ dễ trêu chọc.

Kim Trần không nói gì, Bách Tri Thảo hoà giải nói: “Quân Thượng tỷ tỷ có chuyện.”

“Nàng ta vẫn giữ cái đức hạnh đó. Tiểu tình quái của mình cũng không quản lý được, trái lại còn dựa vào tên tiểu tử ngây ngẩn. Còn không như trực tiếp chém đứt cái cây trụ lá này.”

Vẫn là cái âm điệu không lên không xuống, nhưng vang vọng khắp nơi trong lòng Hương Tô và Kim Trần: tiểu tình quái, tiểu tử ngây ngẩn, cây trụ lá.

Một chút linh lực cuối cùng của Hương Tô bùng nổ, liều chết cũng muốn dùng lời nói ác độc nhất phản kích lại.

“Điều nhân chết tiệt! Là do nghiệp chướng của ngươi làm hỏng núi Linh Trạch!” Khí lực của Hương Tô suy yếu, hơn nữa chưa học mấy câu mắng chửi người, lúc này cảm thấy rất lực bất tòng tâm.

Con chim đen của Đông Thiên Vân đột nhiên hạ xuống một trượng, cơ hồ dán sát mặt đất, hắn nheo mắt nhìn cái cây trụ lá già mòm này, không có nói gì.

“Đế Quân! Xin tha thứ cho Hương Tô tuổi trẻ vô tri! Nàng là tiểu tiên linh còn sót lại của núi Linh Trạch!” Bách Tri Thảo rất mềm xương mà quỳ xuống đất, trong Tam Hoàn, sơn thần núi Linh Trạch cũng được cho là một nhân vật, thế nào lại mất mặt như vậy đây? Đế Quân? Đế Quân gì? Không phải chỉ có Đế Quân của năm phương Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ sao? Chẳng lẽ nào là Thiên đế? Hương Tô nhích sát lại, hít một hơi, khinh thường Bách Tri Thảo. Không ngờ là Kim Trần vẫn giữ vẻ mặt ẩn nhẫn mà quỳ gối xuống, tuy rằng không nói lời cầu xin nào.

“Tuổi trẻ vô tri phải không.” Tất cả biểu tình của Đông Thiên Vân vẫn chỉ là hơi hơi nhú mắt, hàng lông mi dài hơi rủ xuống, nhìn chằm chằm đến nỗi làm cho Hương Tô khinh hờn bật vía.

NV: Nam chính lên sân...

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: GIỌT MÁU THÀNH DUYÊN

‘Xoạt’ một tiếng, không biết từ chỗ nào mà Đông Thiên Vân đã rút ra một thanh bội kiếm lấp lánh hàn quang.

“Thắng Hoàn Đế Quân!” Kim Trần cơ hồ phẫn nộ mà kêu lên một tiếng, sẽ không phải chỉ vì một câu nói vô ý của Hương Tô, hắn liền muốn xuống tay giết người chứ? Dầu gì hắn vẫn là Đế Quân của một phương!

Dưới hàng lông mi dài, ánh mắt của Đông Thiên Vân chuyển đến Kim Trần, cái nhìn thoáng qua lạnh lẽo rét buốt như vậy, làm cho Kim Trần không thể nói ra câu kế tiếp. Đông Thiên Vân cũng không chú ý đến hắn nữa, chỉ là nhẹ nhàng nâng tay, dùng mũi kiếm rạch một đường nhỏ trên ngón tay, tùy ý vung tay, một giọt huyết châu bay thẳng về phía tán cây của Hương Tô, bỗng nhiên thấm nhập vào cành cây.

Kim Trần và Bách Tri Thảo đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhìn cây sơn chi sắp chết đột nhiên phát ra ánh sáng màu vàng chói mắt, chậm rãi cao lên từ trong đất, trên cành cây vốn dĩ đã khô héo mọc ra những phiến lá màu xanh nhạt, những đóa hoa sơn chi trắng tinh tràn ngập hương thơm lần lượt nở rộ,

mùi hương càng thêm làm say lòng người, khiến cho người ta muốn giữ lấy hơn so với trước kia. Sau khi hoa son chỉ nở đầy cành, ánh sáng màu vàng kia đột nhiên ẩn mất, chỉ nghe một tiếng kêu sợ hãi, ‘bịch’ một cái, có cái gì rơi xuống mặt đất – thì ra là cây son chỉ đã hóa thành người.

“Đau chết ta rồi! ‘Hương Tô’ buột miệng gậy ra ồn ào, vừa rồi có một dòng linh lực thuần hậu trong lành đột nhiên bao trùm lấy nàng, thân thể căn bản đang ở thời khắc nguy ngập đột nhiên thoải mái vô cùng, thất khiếu bát huyết đều bị linh lực này lướt qua một lần, trọc khí tan biến, thay da đổi thịt. Đang lúc thoải mái, thân thể trầm xuống, từ chỗ cao té ngã xuống đất, đau a! Hương Tô có khí lực, vừa mới định oán hận, đột nhiên phát hiện – bản thân mình trần trụi ! Nàng hét lên một tiếng, phí công mà cuộn thành một khối, hận không thể lập tức chui xuống đất. Nàng rõ ràng nghe thấy người ngồi trên lưng chim lạnh lùng cười giễu cợt một tiếng, tuy rằng hắn không nói gì, nhưng trong tình cảnh xấu hổ và giận dữ vượt quá mức của nàng thì lại giống như nghe hắn nói trăm ngàn câu cay nghiệt.

Kim Trần nhanh chóng cởi áo bào của mình, đi tới bao lấy Hương Tô, hắn và Bách Tri Thảo đều có chút lúng túng xoay người sang chỗ khác, để cho nàng từ từ mặc áo. Hương Tô vội vội vàng vàng xắn tay áo, đứng lên, luống cuống tay chân che kín vạt áo.

“Tính ra ta còn thiếu Tùng Tháp một ơn nghĩa, việc hôm nay đừng nói với người khác.” Cái giọng nói muốn bị đánh kia của Đông Thiên Vân lại vang lên, càng đáng ghét hơn là, lúc này hắn thể mà lại thúc giục cho con chim đen của hắn, vỗ cánh phành phạch, Hương Tô vừa mới quấn kỹ vạt áo, ào một cái, lại bị thổi tung bay. Hương Tô cuống quýt dùng tay che lại, che được phần thân thì không che được phần chân, chiếc áo lớn như vậy ‘soạt’ một cái trượt xuống bờ vai, lồng ngực chợt lạnh, nàng lại phải giữ vạt áo trước, làm đủ mọi cách che vạt.

Nàng xác định, cái tên điều nhân ấy cố ý ! Hắn đã cứu sinh mệnh của nàng, lại giúp nàng hóa thành hình người, lại không thể biến ra cho nàng một bộ y phục sao??

Chờ khi nàng ngẩng đầu lên, đã không thấy Đông Thiên Vân đâu, Hương Tô còn muốn phát ra mấy câu bực tức, Bách Tri Thảo xoay đầu, ánh mắt nhìn lướt qua, mở miệng nói: “Tô Bính, người có khỏe không? Chúng ta nhanh đi tìm Quân Thượng tỷ tỷ.”

Đây là việc gấp hàng đầu, Hương Tô gật đầu liên tục, “Được, được, chúng ta lên đường đi.”

Bước lên đụn mây, Hương Tô mới ý thức đến một vấn đề càng thêm nghiêm trọng, thảm họa gió cuốn lên do tốc độ bay nhanh cũng giống như con chim đen của Đông Thiên Vân vỗ cánh. May mắn là áo khoác của Kim Trần rất dài, một phần còn được giấu trong mây, cố gắng kéo giữ thì cũng không đến mức xấu mặt, nhưng mà rất mất mặt. “Này.....” Nàng ho khan một tiếng, “Trong các người, ai có thể biến ra một bộ y phục vừa vặn cho ta trước được không?”

Lúc này đến lượt Bách Tri Thảo ho khan, “Pháp lực của ta còn chưa đủ để từ vô hóa ra đồ vật.”

Hương Tô ôm hi vọng cuối cùng nhìn Kim Trần, hắn chỉ trầm mặt nhìn đỉnh núi Linh Trạch, vậy coi như nàng đã hiểu rõ hắn, nếu có bản lĩnh này thì đã sớm khoe khoang rồi. “Ai nha!” Quả nhiên nàng là người trọng thương mới khỏi, rất nhiều vấn đề mấu chốt cũng không nghĩ đến! Nàng kéo lấy Kim Trần, “Thủy tiên! Nhanh đem gương của người cho ta xem!”

Kim Trần nhìn nàng một cái, bình tĩnh từ lòng bàn tay hóa ra pháp khí, Hương Tô giữ lấy, nhìn kỹ bản thân mình gương trong, rất sợ găm vào vết xe đổ của cây hòe! Cô nương trong gương chỉ có dáng vẻ mười bốn, mười lăm, mặt trái xoan, đôi mắt to tròn, làn da..... Nàng đưa một bàn tay lên xoa xoa mặt mình, rất bóng loáng. Phải tính rất xinh đẹp đó chứ, chỉ ít bản thân nàng rất vừa lòng, hoa tình mỹ mạo đã thấy nhiều, khuôn mặt trước mắt này không tính là thua kém.

“Hương Tô.....” Mặt của Bách Tri Thảo có chút hồng, “Mấy trăm năm qua, người là tiểu tiên linh có vẻ ngoài đẹp nhất mà ta từng gặp, chắc là do hút máu của Đông Thiên Vân.”

Hút máu của hắn? Làm thế nào mà Bách Tri Thảo lại nói ghê gớm như vậy! Đột nhiên nàng nhớ đến Kim Trần cư nhiên còn quỳ trước mặt Đông Thiên Vân, gọi hắn là “Thắng Hoàn Đế Quân”?

“Đông Thiên Vân..... Chính là Thắng Hoàn Đế Quân? bột xương cốt còn lại của đại thần Bàn Cổ?” Nàng chưa khẳng định được nên hỏi, cứ tưởng là Thắng Hoàn Đế Quân thì có tên là Thắng Hoàn đó chứ. Nàng rất chán ghét cái tên điều nhân ấy, sự kính trọng và ngưỡng mộ lúc trước đối với Thắng Hoàn Đế Quân đều tiêu tán, chỉ thừa lại ác cảm đối với hắn và con chim Côn Bằng của hắn.

Bách Tri Thảo có chút không thể nói nên lời mà nhìn nàng, “Những gì mà thường ngày mọi người hay nói với nhau người đều không nghe thấy sao?” Đề tài hấp dẫn như vậy nàng ấy cũng không có ấn tượng, chắc là chỉ lo suy nghĩ đến cái tên Tô Bính của nàng ấy rồi! “Ngoài trừ hắn ra, còn ai có thể thuần phục Côn Bằng làm tọa kỵ đây?”

“Tọa kỵ?” Nếu như Đông Thiên Vân ngồi trên lưng Côn Bằng, quả thực là giống một hạt com dính vào bàn tiệc lớn mà thôi, hơn nữa hắn cười một con chim màu đen không lớn lắm mà.

Kim Trần lắc lắc đầu, “Đừng nói chuyện với nàng ấy, thành hình người quá sớm, đầu óc còn không chưa phát triển hoàn toàn.”

“Người!” Hương Tô nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hương Tô còn nhỏ mà” Bách Tri Thảo nhanh chóng hoà giải, cái miệng này của Kim Trần luôn tạo nên vấn đề, bệnh cũ. “Côn Bằng là thần thú thượng cổ, hình thể có thể lớn có thể nhỏ, toàn tùy ý của chủ nhân.”

“Thanh Tuế ở đỉnh núi.” Kim Trần đột nhiên nói.

“Làm thế nào mà ngươi biết? Đoán mò à?” Hương Tô tìm kiếm kĩ càng, mà vẫn trên đụn mây, căn bản không nhìn rõ tình huống trên đỉnh núi.

Kim Trần ‘hừ’ một tiếng, cũng không để ý đến nàng.

Bách Tri Thảo là người hiền lành, lại mở miệng giải thích: “Kim Trần cùng Quân Thượng tỷ tỷ sống chung trên một mảnh đất, lại được Quân Thượng tỷ tỷ độ linh lực, cho nên có thể cảm giác được vị trí của Quân Thượng. À, đúng rồi, ngươi bị vấy máu của Đông Thiên Vân, sau này pháp lực đề cao, cũng có thể cảm giác được vị trí của hắn.”

Cái gì?! Hương Tô tròn mắt há mồm, nhưng nàng không muốn năng lực này! Kim Trần lại dùng đuôi mắt lườm nàng “Vội tu vi của Đông Thiên Vân, ngươi muốn cảm giác vị trí của hắn, cho dù là tám trăm năm hay một ngàn năm cũng khó có khả năng, ngươi không cần lo lắng.” Hương Tô vừa mới yên tâm lại bị câu nói của hắn làm cho không có chút tư vị gì, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Đỉnh núi Linh Trạch sụp xuống một cái hồ to, sâu không thấy đáy, giống như thông thẳng xuống giữa thân núi. Lúc đụn mây bay qua đỉnh núi, cửa động đen sì ấy làm cho Hương Tô sợ đến nổi da gà. Xung quanh cái hồ giống như từng bị lửa thiêu qua, tất cả thực vật đều thành tro bụi, trước đây sắc màu rực rỡ, hiện tại chỉ thừa lại sắc màu đơn điệu của lớp bụi đen. Linh tuyến cũng bị chặn nguồn, dòng suối uốn lượn hoàn toàn khô cạn.

Váy áo màu xanh biếc của Thanh Tuế là màu sắc duy nhất nổi lên trong đám hoang tàn máu trắng xám này, lần váy phía sau dài dài phết trên mảnh đất màu đen khô cằn, độ tương phản đó, tự dung làm cho lòng người ta đau như cắt. Hương Tô cảm thấy hốc mắt đau xót, gò má lạnh lạnh, nàng đuổi tay ra sờ — đây chính là nước mắt sao? Lúc trước cho rằng rơi lệ là chuyện rất thần thánh rất khó khăn, không nghĩ là rất tự nhiên đơn giản giống như sấm chớp, mưa rơi mà thôi, Hương Tô có chút thất vọng, nản lòng.

“Thanh Tuế tỷ tỷ.....” Kim Trần hạ xuống bên cạnh Thanh Tuế, thấp giọng mờ miệng, lần đầu tiên Hương Tô nghe hắn gọi Thanh Tuế tỷ tỷ.

Bách Tri Thảo không giữ được bình tĩnh, nhìn bóng lưng của Thanh Tuế Đế Quân mà không ngừng dùng tay áo lau khóe mắt, bộ dáng vừa mộc mạc vừa mất thể diện.

“Quân Thượng tỷ tỷ, đừng buồn, bất kể là dùng bao nhiêu năm, chúng ta cũng phải khôi phục lại dáng vẻ trước đây của núi Linh Trạch!” Hương Tô có thể thấy được Thanh Tuế đang đau lòng, vừa nghẹn ngào vừa hào khí muôn dạng mà nói. Lúc nàng đang ở ranh giới sống chết, Kim Trần an ủi nàng như vậy, tương đối hữu dụng, nàng gần như chỉ dựa vào câu nói này để chống đỡ.

Thanh Tuế nghe thấy, nhẹ nhàng cười khổ một tiếng, thông thả xoay người lại, ngưng thần nhìn Hương Tô. “Tiểu Tô Bỉnh? Ngươi thành hình người rồi?” Nàng ấy muốn biểu hiện vui sướng, nhưng khi nói ra đến miệng thì cảm thấy vị cay đắng nhàn nhạt. “Dáng vẻ rất đẹp.” Nàng ấy thờ dài nói, đi tới kéo tay của Hương Tô, biến một bộ váy màu vàng nhạt cho nàng. “Thì ra là như vậy.....” Nàng ấy cảm nhận được trong huyết mạch của Hương Tô có linh lực khác thường, máu của Đông Thiên Vân, dù chỉ là một giọt nho nhỏ, nhưng đối tiên linh mà nói, cũng là thánh phẩm cực có ích.

Kết nối mối quan hệ sâu xa như vậy với hắn, đối tiểu Tô Bỉnh mà nói..... cũng thật khó đoán là phúc hay là họa.

“Về phủ Thanh Tuế đi.” Thanh Tuế nở một nụ cười nản lòng, lập tức nghiêm mặt nói, “Về chuyện tiểu Tô Bỉnh và Đông Thiên Vân, không được nhắc tới với người ngoài.”

Nàng mượn hào quang của Đông Thiên Vân mới thành hình người quả nhiên là chuyện mất thể diện! Hương Tô âm thầm than thở. “Quân Thượng tỷ tỷ, chúng ta cũng không thể đi như vậy.” Nàng vạn lần cũng không nghĩ đến Quân Thượng tỷ tỷ nhẹ nhàng bỏ lại cục diện rồi rầm này mà về phủ Thanh Tuế.

Thanh Tuế trầm mặc một hồi, yếu ớt kể lại chuyện cũ: “Năm đó ta cùng Thanh Trạch trồng uyên mộc tại Tây Uyên, không nghĩ đến nước của uyên mộc là tối kỵ của Không Động Ân, Ti Luyện bị Không Động Ân trấn áp dưới Ô Phù Tháp thừa dịp lúc thần lực của Không Động Ân suy yếu đã lật hù Ô Phù Tháp mà chạy ra. Ti Luyện là Vương tộc Ma giới, nghe nói gia tộc hắn có được một thần khí thượng cổ, sau khi hắn trốn đi, vì đổi đầu với Đông Thiên Vân, trăm phương ngàn kế lấy được thần khí này, chính là Cấp Phong kiếm bị hắn phóng vào núi Linh Trạch.”

Hương Tô nhìn theo ánh mắt của Thanh Tuế thì thấy một động sâu vô cùng lớn, lại một trận sơn tóc gáy. Một thanh kiếm lớn bao nhiêu mới có thể tạo ra cái động lớn như vậy?

“Ta trồng uyên mộc vốn bị Thần giới cấm mà để cho Ti Luyện thoát, Ti Luyện có được Cấp Phong, Cấp Phong hủy núi Linh Trạch.....” Thanh Tuế thì thảo luận lại, vẻ mặt ngán ngạo, cười rộ lên.

“Thanh Tuế.” Nhìn thấy dáng vẻ này của nàng ấy, Kim Trần nhú mày, lo lắng gọi nàng ấy một tiếng.

“Thiên đạo quả nhiên là luân hồi.” Thanh Tuế lắc đầu cười, thân thể khẽ lay động, gọi đụn mây, cũng không chú ý đến bọn Kim Trần, bỏ đi một mình.

“Quân Thượng tỷ tỷ nhất định rất đau lòng.” Hương Tô thờ dài, “Nói chuyện cũng lộn xộn.”

Bách Tri Thảo thờ dài một hơi, “Ta biết ngươi nghe không hiểu. Đi về phủ Thanh Tuế trước đi, trên đường đi ta sẽ nói rõ cho ngươi nghe.”

Hương Tô cùng Bách Tri Thảo và Kim Trần bước lên đụn mây, rất nghiêm túc nghe Bách Tri Thảo kể về những chuyện xưa còn lớn hơn tuổi của nàng.

“Trong Tam Hoàn từng có một thần binh lợi khí thần lực vô hạn, chính là Hiên Viên kiếm của Thiên Đế đời thứ nhất, trong trấn đại chiến Thần Ma, Thiên Đế dùng nó chống cự với sự tiến công của Ma Đế, không may là Hiên Viên kiếm bị gãy thành ba đoạn, rơi xuống các nơi khác nhau trong Tam Hoàn, hóa thành ba thanh kiếm Tịch Trần, Cấp Phong và Thiên Ma. Trong mấy vạn năm qua, Thần Ma trong Tam Hoàn không ngừng mong muốn có được

tuyệt thế thần binh này, nhưng, cho dù có thể tìm thấy chỗ chôn giấu ba thanh kiếm, cũng không có người nào có thể không chế được, cho dù là Thiên Đế các triều đại sau cũng không thể rút kiếm thành công. Dần dần, ba thanh kiếm liền biến thành truyền thuyết thần bí. Nhưng sau khi Đông Thiên Vân giáng thế, thế mà lại lấy được Tịch Trần và Thiên Ma, chấn động cả Tam Hoàn. Tì Luyện bị trấn áp dưới tháp mấy trăm năm, không biết Đông Thiên Vân đang toàn lực tìm kiếm cây kiếm thứ ba, không biết sống chết lấy ra Cấp Phong đang được giấu trong vùng Minh Uyên của Ma Giới. Hắn không cảm Cấp Phong, Đông Thiên Vân có lẽ còn khinh thường chẳng chú ý đến hắn, nhưng hắn có Cấp Phong trong tay, Đông Thiên Vân dồn sức truy đánh hắn hơn ba trăm năm. Tì Luyện mượn thần lực của Cấp Phong, mấy lần tránh được, lần này có lẽ kiệt lực, cùng đường bí lối, mới phóng Cấp Phong vào núi Linh Trạch.”

Hương Tô ghen hờn nhìn trần trời, nửa ngày mới kêu gào: “Vì sao Tì Luyện nhất định phải chọn núi Linh Trạch?!” Hắn có ân oán với Đông Thiên Vân, dựa vào đâu mà gây liên lụy cho vô số tiên linh trên núi Linh Trạch?!

“Với thần lực của Cấp Phong, nếu phóng vào thân của ngọn núi bình thường, sẽ làm cho ngọn núi ấy hóa thành cánh đất đá bay đầy trời, đổ sụp trong nháy mắt. Núi Linh Trạch có khí lành dày đặc vững vàng, mới giữ được Cấp Phong.” Bách Tri Thảo thổn thức, làn khí lành bình thường khiến cho mọi người kiêu ngạo thể nhưng trở thành nguyên nhân cho Tì Luyện lựa chọn núi Linh Trạch.

Kim Trần yên lặng nghe, hắn cũng chưa từng nghe qua đoạn truyền thuyết này, bình thường Bách Tri Thảo rất lăm mồm, nhưng lại chưa bao giờ nhắc tới chuyện này: “Vì sao trước kia người không kể?”

Bách Tri Thảo cắn môi dưới, “Quân Thượng tỷ tỷ dặn ta, không được tùy tiện nói về chuyện Đông Thiên Vân có được Tịch Trần và Thiên Ma kiếm. Ta vẫn cho rằng đây là lời đồn đãi cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta, không nghĩ đến. Không nghĩ đến núi Linh Trạch thể nhưng bị hủy bởi chuyện này!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: MỞ RỘNG TẦM MẮT

Từ trước đến nay, Thanh Tuế Đế Quân luôn luôn khiêm nhường, tiên hầu trong phủ Thanh Tuế cũng không tính là nhiều, hầu hết đều là người xuất thân từ núi Linh Trạch, Hương Tô liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cây Hòe, làn da vẫn còn thô ráp như vậy. “Tiểu Hòe!” Hương Tô gọi hắn một tiếng, trong đám tiên hầu ở đó, nàng quen thân Tiểu Hòe nhất, giờ phút gặp mặt này, thật sự là ngàn vạn lần xúc động.

Cây Hòe đang đi ra nghênh đón, nghe một tiếng gọi của Hương Tô như vậy, đột ngột dừng bước, da mặt xù xì lập tức đỏ bừng, mở miệng vài lần, cũng không thể nói nên lời.

Bách Tri Thảo nhìn hắn, hiểu rất rõ cảm thụ của hắn, ha ha cười gượng một tiếng, “Đây là tiểu Sơn Chi, nhân duyên trùng hợp nàng ấy không những may mắn còn sống, mà còn sớm thành hình người.”

Tiểu Hòe sững sờ vô đầu, “À à” hai tiếng, gương mặt ửng hồng vẫn không biến mất.

Kim Trần nhướn đuôi lông mày, dáng vẻ rất xem thường.

“Quân Thượng tỷ tỷ trở về chưa?” Bách Tri Thảo âm thầm lắc đầu, Tiểu Hòe ở phủ Thanh Tuế cũng gần một trăm năm, từng nhìn thấy vài vị tiên tử có mỹ mạo đi tới đi lui, định lực vẫn tẻ như vậy! Một khi gặp người xinh đẹp liền ngốc ra.

“Trở về, trở về rồi!” Tiểu Hòe như từ trong giấc mộng tỉnh lại, “Quân Thượng phân phó cho các người ở trong phủ, không nên đi ra ngoài, để nàng ấy có thể gọi bất kỳ lúc nào. Nghe nói.” Hắn tiến đến bên tai Bách Tri Thảo, tiếng nói lại đủ cho Kim Trần và Hương Tô cùng nghe thấy. Có lẽ bộ dạng của hắn xấu, dáng vẻ thì thầm nói nhỏ lại cực kỳ thô tục, Kim Trần dùng mũi ‘hừ’ một tiếng, “Nghe nói Thánh Hoàn Đế Quân lập tức muốn đi núi Linh Trạch để lấy kiếm.”

Bách Tri Thảo cả kinh, lập tức cay đắng lắc đầu, “Thôi, thôi, đại nạn của núi Linh Trạch đã tới, lại khó vấn hồi.”

Hương Tô không biết việc Đông Thiên Vân đi lấy kiếm là có ý nghĩa gì, nhưng lời nói của Bách Tri Thảo khiến cho trong lòng nàng dâng lên làn sóng cuộn cuộn, lại khó vấn hồi?

Nàng được sắp xếp ở sát bên phòng của Kim Trần, sau khi đưa nàng về phòng, Tiểu Hòe lại hồng mặt, chạy trốn giống như chạy nạn.

Hương Tô nhìn chung quanh, đây là lần đầu tiên nàng ở trong phòng. Nàng đi qua, sờ sờ giường, nằm trên đó nhắm mắt lại, thì ra làm ra bộ dáng “ngủ” là như vậy cảm giác thật thoải mái. Nhưng, nàng làm thế nào cũng không ngủ được, sắc trời bên ngoài đã tối, ánh trăng không sáng, gian phòng trong tĩnh lặng đến một chút tiếng động cũng không có. Hương Tô trở mình qua lại một chút, rốt cục đi đến gõ cửa phòng của Kim Trần. Kim Trần còn chưa ngủ, trong phòng có ánh sáng, sau khi hắn mở cửa ra, Hương Tô hiếu kỳ nhìn thứ phát sáng trong phòng, đây chính là “đèn” à? Nàng muốn vào trong nhìn kỹ, Kim Trần lại ngăn ở cửa, kì lạ hỏi: “Có chuyện gì?”

“Kim Trần, hai chúng ta ngủ chung đi.” Hương Tô khẩn cầu chớp chớp đôi mắt to tròn.

Làn da trắng ngần trên gương mặt của Kim Trần nhanh chóng hồng lên, không tránh đường, ngược lại khẩu khí nghiêm khắc rắn dạy nói: “Đừng nói vớ vẩn!”

Hương Tô rất ủy khuất, “Lúc ở núi Linh Trạch mọi người đều ‘ngủ’ cùng nhau, ngủ cũng có thể nghe thấy tiếng gió, tiếng lá cây xào xạc, trong gian phòng rất yên tĩnh, ta..... ta cũng không muốn một mình.” Nói đến chuyện còn lại một mình, mũi của Hương Tô đau xót, mọi người đều chết đi, chỉ còn lại một mình nàng đau khổ giãy dụa trong tuyệt vọng, có thể vĩnh viễn nàng cũng không thoát khỏi cảm giác đó.

Kim Trần nhìn nàng một hồi, thở dài, tránh đường.

Kim Trần khiêu đèn sáng thêm một chút, Hương Tô nghiêng đầu nhìn, Kim Trần ngẩng đầu thì nhìn thấy biểu hiện tò mò mới lạ có vẻ bị mê hoặc của nàng, nhìn không được mà bất đắc dĩ nhếch khóe miệng “Đợi chuyện lớn xong xuôi, dẫn ngươi đi du ngoạn khắp nơi. Thanh Tuế dẫn ta đi nhân giới, có rất nhiều thứ đều chưa từng thấy qua.”

“Chuyện lớn.....” Là chuyện Đông Thiên Vân lấy kiếm sao? “Kim Trần, núi Linh Trạch thật sự không thể cứu được sao?”

Kim Trần trầm mặc một hồi, rút cục khẽ gật đầu.

“Nhưng.....” Hương Tô vội nóng nảy, thế nào lại không cứu được? Chỉ cần lấy thanh kiếm đi, lấp cái hố lại, có lẽ trải qua thời gian rất dài, thế nào mà không thể khôi phục như lúc ban đầu đây?

Kim Trần cắt ngang lời nàng “Uy lực của Cấp Phong kiếm, có thể là mạnh nhất trong ba đoạn kiếm của Hiên Viên kiếm, bằng không Tỉ Luyện cũng không thể dựa vào nó mà trốn tránh được Đông Thiên Vân suốt ba trăm năm. Hơn nữa, Cấp Phong ngủ say trong Minh Uyên mấy ngàn năm, hấp thu một lượng lớn ma chướng, đối với núi Linh Trạch mà nói, đúng là tương khắc, linh tuyến khô cạn càng chứng minh rằng Cấp Phong đã hủy diệt triệt để tiên mạch của núi Linh Trạch. Uy lực mà Đông Thiên Vân lấy kiếm cũng ngang với uy lực phóng kiếm, nếu như nói làn khí lạnh quanh núi Linh Trạch có thể giúp cho ngọn núi gắng gượng chịu đựng được tổn thương do việc phóng kiếm gây ra, lúc Đông Thiên Vân lấy kiếm, núi Linh Trạch đã đứt tiên mạch sợ rằng..... Chỉ có thể tan thành tro bụi.”

Hương Tô nói không nên lời, trách không được Quân Thượng tỷ tỷ ử rữ như vậy, thì ra nàng ấy sớm biết núi Linh Trạch chắc chắn sẽ không còn. Suy nghĩ lại thì thấy chính mình thật ngốc, còn nói với Quân Thượng là cùng nhau nỗ lực khôi phục núi Linh Trạch, quả thực là rắc muối lên vết thương. Nàng đã vậy còn buồn bực, lời nói khích lệ lòng người như vậy, vì sao Quân Thượng nghe xong càng buồn thêm.

Núi Linh Trạch không còn, cổ họng của nàng giống như bị thứ gì làm nghẹn lại, hít thở sâu cũng trở nên gian nan. “Kim Trần.....” Nàng gọi một tiếng cầu cứu.

“Ừ?” Kim Trần nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cùng là Mộc Linh trên núi Linh Trạch, đương nhiên hẳn hiểu rõ nỗi buồn của nàng.

“Ta chưa từng nghĩ sẽ như vậy!” Hương Tô há miệng thở dốc, lắc đầu liên tục, “Chúng ta..... Nghênh Xuân Hoa, Tiểu Liễu, đều nói rằng sau khi thành người vẫn muốn ở chung với nhau.”

Kim Trần lo lắng nhìn nàng, duỗi tay ôm nàng vào trong ngực, vòng tay càng siết chặt. Hương Tô cũng ôm hân, cảm giác ấm áp này giống như lúc nàng còn an toàn chôn dưới đất.

“Bọn hân..... đã chết.” Tuy rằng rất tàn nhẫn, đây vẫn là sự thật, ngữ khí của Kim Trần lạnh lùng, không dao động nói. “Hương Tô, đừng nghĩ đến những chuyện trong quá khứ nữa.”

“Chuyện trong quá khứ?” Hương Tô vui mặt trong lòng của hân, giọng nói rầu rĩ, “Chỉ mới là chuyện ngày hôm qua!”

Kim Trần cười nhạt, nghĩ đến chuyện khi đi du ngoạn nhân giới, sinh mệnh loài người ngắn ngủi, nỗi khổ sinh lão bệnh tử làm cho hân vô cùng kinh ngạc. Thanh Tuế dẫn hân bay lên đỉnh núi, chỉ vịn trượng hồng trần nơi chân trời xa xôi.

“Chúng ta vốn là Mộc Linh có được sinh mệnh vĩnh viễn trường thọ, càng nên học cách quên đi, bởi vì sống càng lâu, sẽ càng nhiều người bên cạnh rời khỏi chúng ta. Đừng nghĩ đến những người đã ra đi, mới không cảm thấy cô đơn.”

Hân không tự giác lặp lại cho Hương Tô nghe.

“Hả?” Hương Tô từ trong ngực hân ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng long lánh, bên trong hoàn toàn trống rỗng, không hiểu gì.

Kim Trần cười cười, biết nàng sẽ không hiểu.

“Rất nhiều tiên linh trên núi Linh Trạch đều chết, chỉ mình ngươi sống sót, khẳng định có nguyên do nào đó khiến cho ngươi sống sót, đừng nghĩ nhiều, hãy sống cho thật tốt đi.” Hân quyết định thay đổi lý do khác mà nàng có thể hiểu, “Ngươi nhìn xem, từ Thanh Tuế, cho tới Tiểu Hòe, sau khi thành hình người đều không thể về núi Linh Trạch, ai này đều có việc bận. Dù cho..... Nghênh Xuân Hoa bọn họ còn sống, cuối cùng vẫn chỉ còn một mình ngươi vượt qua năm tháng mà thôi.”

Hương Tô cau mày gật đầu, hiển nhiên lúc này có chút hiểu rõ.

“Ngươi đã bắt đầu lại một lần, đừng nhìn lại nữa.” Kim Trần dừng một chút, nói lời trái với lương tâm, “Đây chính là quy củ của Mộc Linh giới.”

Hương Tô tưởng có thật mà gật đầu, tinh tế nghĩ, quy củ này không tệ, chỉ ít không nhớ..... sẽ không buồn.

Nàng lại nhủ mảy suy nghĩ rất lâu, Kim Trần không quấy rầy nàng, lập tức nàng lộ ra dáng vẻ muốn nói lại thôi, hấn cho rằng nàng sẽ nói vài lời xúc động, kết quả nàng nói: “Ta có thể trong này không?” Còn nâng ngón tay chỉ giường, dường như sợ hấn không hiểu rõ.

Kim Trần có chút nói không nên lời mà nhìn nàng, nàng “bắt đầu lại lần nữa”, còn thật sự rất nhanh.

“Tùy.” Tuy rằng Kim Trần dùng ánh mắt nhìn ruồi bọ mà nhìn nàng, trong lòng vẫn cảm thấy có một tảng đá lớn đè xuống, may mắn Hương Tô là một người vô tâm vô phế. *(không có suy nghĩ sâu xa)*

Hương Tô yên dạ yên lòng nằm xuống giường xong, ánh mắt ngập nước long lanh, thành thật nói: “Kim Trần, sau khi ngươi thành người thì không còn đáng ghét như trước nữa.”

Kim Trần sắc mặt một cái, ‘hừ’ lạnh không quan tâm đến câu khen ngợi của nàng, càng quyến rũ hơn trong bộ trung y trắng tinh, nằm xuống, lưng dựa về phía Hương Tô. Có lẽ không cam lòng, bồi thêm một câu: “Ngươi cố gắng tu luyện đi, bây giờ hình như còn ngốc hơn so với trước kia.”

Hương Tô lại bị hấn làm tổn thương, nàng rất muốn thu hồi lại câu nói vừa rồi, hấn vẫn đáng ghét như vậy!

“Ngủ sớm chút đi, sáng sớm ngày mai dậy sớm một chút, đừng cho người ta nhìn thấy ngươi ở chỗ này của ta.” Kim Trần lạnh giọng dặn dò.

“Ngươi sợ Quân Thượng tỷ tỷ không vui?” Hương Tô thông minh một chút, nháy mắt làm trò quỷ. Nàng tương đối hiểu kỳ với chuyện tình “nam nữ”, không ít lần quán lấy Bách Tri Thảo để hỏi, nghe nói sau khi một nam tiên cùng một nữ tiên kết làm vợ chồng, thì không thích thân tiên khác đi theo làm phiền.

“Ngủ đi, bằng không ta sẽ bóp chết ngươi.” Kim Trần nói ra mấy chữ qua hàm răng cắn chặt.

Hương Tô tự biết lỡ lời, Thủy Tiên chưa từng thừa nhận chuyện qua lại với Quân Thượng tỷ tỷ, nàng lại lạnh mồm lạnh miệng, điều này làm cho Thủy Tiên thích nhất giả mù sa mưa càng ngại ngùng hơn! Lần nữa nhắc nhở chính mình, sau này ít nói một chút, trong lòng biết là được, miệng lưỡi phải an phận, không đẩy một lát nàng cũng ngủ.

Không cần Kim Trần gọi nàng, bởi vì nàng còn chưa quen với phương thức “ngủ” này, lúc tỉnh dậy vẫn còn khá sớm.

Vừa mở mắt liền nhìn thấy Kim Trần ngồi ở trước bàn, dùng Vân Cơ Kính soi soi, cũng không chải đầu, chỉ nhìn lông mày, nét miệng cũng không biết nhìn mất bao nhiêu thời gian. Cả người Hương Tô nổi da gà, kỳ thật nàng không có nhận thức quá rõ ràng về chuyện khác biệt giữa nam với nữ, cho dù là nam hay nữ, soi gương như vậy..... Vẫn thật làm cho người ta chịu không nổi. Là một người chưa có pháp khí, nhìn thấy Kim Trần lăng phí Vân Cơ Kính như vậy, nàng thấy lòng đau. “Kim Trần, ngươi tìm cái gương bình thường mà soi, được không nha?” Nàng quyết tâm muốn học cách nói chuyện uyển chuyển.

Gương mặt của Kim Trần căn bản không rời khỏi mặt kính, lưỡi nhác trả lời: “Soi bằng Vân Cơ Kính thì thấy rõ ràng hơn.”

“Ngươi thực không nên biến thành nam.” Lời nói của Hương Tô phát ra từ đáy lòng mà thương tiếc, “Cũng không đúng, biến thành nữ thì không thể ở cùng một chỗ với Quân Thượng tỷ tỷ.”

“Vèo” một cái Kim Trần giương mắt lên, một nhẵn đao bay tới.

Hương Tô cực kỳ hoảng sợ, “Có lẽ là do tu vi của ta quá yếu, luôn không có cách khống chế miệng lưỡi!” Nàng thực rất buồn rầu !

Nàng cảm thấy gân xanh trên trán của Kim Trần đều nổi lên, “Chuyện này có quan hệ gì đến tu vi!” Kim Trần lại nói chuyện qua kẽ răng, xem ra rất khó chịu, Hương Tô di chuyển xuống giường, chuẩn bị ra ngoài lánh nạn.

“Ngươi liền đi như vậy?” Kim Trần nhìn nàng, ánh mắt khinh thường ấy làm cho nàng thật sự cảm thấy mình là đồng cảnh khô lá héo. Ngủ một giấc mái tóc đều bung ra, may mắn tóc của nàng rất mượt, nhìn qua rất suông mềm, không giống mái tóc xoắn tít của Bách Tri Thảo, dáng vẻ giống như tám trăm năm rồi chưa tắm “Tối đây, ta chải tóc cho ngươi.” Kim Trần rất không tình nguyện mà hơi gật đầu với nàng, tròn trắng mắt về hướng nàng, ai cũng nhìn không ra kỳ thật hấn là người chủ động.

Dùng Vân Cơ Kính soi mặt thì hết sức rõ ràng, Hương Tô ngồi ngay vị trí Kim Trần ngồi vừa rồi, Kim Trần đứng sau lưng mà chải tóc cho nàng. Nàng phát hiện lông mi của mình rất dài, nhìn nghiêng thì thấy cong vút. Cái ót bị Kim Trần giữ chặt, khiến trách: “Đừng động đấy! Chanh chọe cái gì?” Hương Tô rất ủy khuất, ai mà dám dám đương nổi hai chữ “Chanh chọe” trước mặt Kim Trần?? Nàng vốn định trừng mắt nhìn Kim Trần, trong kính nhìn thấy đôi tay đang linh hoạt chuyển động lên xuống trong mái tóc, lập tức hấp dẫn sự chú ý của nàng. Nhìn rất đẹp, cũng rất nhu mỹ, căn bản không phải đôi tay của nam nhân! Nàng lại nhìn về mặt Kim Trần, hình như hấn rất thích chuyện rửa mặt chải tóc ra vẻ này đó, lúc chải tóc cho nàng, khoe miệng bắt giặc mang theo tươi cười, còn có mùi vị nữ nhân hơn cả Quân Thượng. Hương Tô nhìn, thật muốn gọi hấn một tiếng “Kim Trần tỷ tỷ”.

“Ngươi cùng Quân Thượng vẫn thật là.....” Xứng! Nàng hoảng sợ bịt miệng, lại nữa, lời nói lại xuất ra từ trong miệng mình!

Tay Kim Trần run run, tuy rằng nàng không nói hết lời, nhưng hấn cũng hoàn toàn rõ ràng nàng muốn nói cái gì.

“Kim Trần, Tô Bình có ở chỗ này của ngươi hay không?” Bách Tri Thảo gõ gõ cửa, hiển nhiên hắn đã đi qua gian phòng của Hương Tô, đẩy cửa tiến tới nhìn thấy bọn họ ở cùng một chỗ cũng không cảm thấy nửa điểm kỳ lạ nào hoặc có cái gì không thỏa đáng. “Nhanh đi! Chúng ta lập tức phải xuất phát! Quân Thượng tỷ tỷ đã đi trước rồi.”

Kim Trần không nói hai lời, lập tức thu Vân Cơ Kính, thần sắc Hương Tô cũng ngưng trọng, vội vàng cùng bọn họ tụ tập với nhóm tiên hầu trong phủ, cùng nhau xếp thành hàng xuất phát. Bách Tri Thảo ngầm nói cho nàng, kỳ thật bọn họ đi cũng không giúp đỡ được gì, nhưng các thần ma nghe thấy tin tức của thanh kiếm, đều chạy tới núi Linh Trạch, Quân Thượng tỷ tỷ không thể thua về mặt khí thế, bọn họ là đi chống đỡ trận người. “Hương Tô à, ngươi nhất thiết đừng có gây rắc rối.” Bách Tri Thảo lo lắng nói, khiến cho Hương Tô rất không vui, giống như có nhiều ánh mắt nhìn vào nàng lắm không bằng.

“Hương Tô.” Trước khi xuất phát, Tiểu Hòe kéo nàng sang một bên, thần sắc quý dị hỏi nàng: “Bởi vì nàng hấp thu máu của Đông Thiên Vân mới biến thành xinh đẹp như vậy sao?”

Cổ họng Hương Tô giống như có cái gì nghẹn lại, hắn rất nghiêm túc, nàng cũng ngại nói với hắn. Khẳng định là cái miệng rộng của Bách Tri Thảo nói cho Tiểu Hòe rồi, quay đầu tìm hắn tính sổ!

“Đúng vậy.” Không biết từ khi nào Kim Trần đã đi đến phía sau bọn họ, lãnh đạm trả lời thay cho Hương Tô, “Chỉ dựa vào nàng ấy, chắc là sẽ có đáng về giống như huynh muội ruột với ngươi.”

Hương Tô và Cây Hòe đều bị chọc giận, vừa mới muốn cùng nhau mắng hắn, Kim Trần ‘hừ’ một tiếng, “Bây giờ còn nói chuyện này sao? Hòn nữa, Quân Thượng cần dặn rồi, không được nhắc lại chuyện này.”

Không thể không nói, lúc Kim Trần lạnh giọng lãnh khí chất vắn người, rất có khí thế thượng tiên, Hương Tô cùng Cây Hòe lập tức đều ù rừ, yên lặng đi về đội ngũ.

Lúc đến núi Linh Trạch, đỉnh núi tụ tập vô số đụn mây, đủ loại áo vũ y nghệ thường màu sắc rực rỡ đứng trên đám mây trắng tinh, càng có vẻ chói mắt sáng rực, khí thế phi phàm.

Hương Tô chuyển tròn con mắt, trong đám mây không có Đông Thiên Vân và con chim đen của hắn, quả nhiên hắn muốn thể hiện khí thế, đến cuối cùng. Một mình Quân Thượng tỷ tỷ trầm mặc đứng ở trong mây, thần sắc vẫn hiền dịu hờ hững, không biết nàng ấy đang suy nghĩ gì.

Tiếng gió phành phạch, phành phạch, vừa nghe chính là tiếng vỗ cánh của con chim đen, chúng tiên dậy lên náo động. Hương Tô tận lực rũ mắt xuống nhìn chân mình, lấy dáng vẻ không nhìn hắn để biểu đạt sự phẫn nộ của mình.

Bên này con chim đen của Đông Thiên Vân không kêu, xa xa không biết con chim nào kêu một tiếng thật chói tai, uy lực tuy rằng nhỏ hơn Côn Bằng rất nhiều, lỗ tai Hương Tô vẫn bị phát căng, cảm thấy muốn điếc.

Con chim kia bay đến gần, mang theo ánh sáng vàng rực rỡ, giữa ban ngày ban mặt cũng chói mắt lòa lẹt. Hương Tô nheo mắt nhìn, tuy rằng rất không thích thần tiên không lịch sự như vậy, nhưng nàng ấy còn đến muộn hơn Đông Thiên Vân, lên sân khấu còn khoe khoang, cảm giác sự nổi bật của Đông Thiên Vân bị cướp đoạt, làm cho nàng rất vui vẻ.

“Là nàng ấy!” Phía sau Tiểu Hòe nhỏ giọng sợ hãi than một tiếng, “Con gái của Huỳnh Hoắc Đế Quân, thê tử tương lai của Đông Thiên Vân, Xích Lâm.”

Huỳnh Hoắc Đế Quân là Tư Hòa, không trách được nữ nhi uy phong cuội con phượng hoàng bay tới, Phượng Hoàng là thần điều thuộc Hóa Linh. Hương Tô phỉ lực nhìn rõ Xích Lâm trong ánh sáng vàng, mặc một bộ áo đỏ hoa lệ, dung mạo rất mê hoặc, giữa trán còn có một hoa văn hình ngọn lửa màu đỏ đậm. Tuy rằng xem ra nhỏ tuổi hơn Thanh Tuế tỷ tỷ, nhưng cứng rắn, kiêu ngạo nhìn mọi vật bằng nửa con mắt. Cùng với điều nhân chết tiết thật là một đôi! Cũng đều cười chìm!

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: HỦY NÚI LẤY KIẾM

Chúng tiên kinh ngạc cùng ‘ồ’ lên, Hương Tô cảm thấy một trận cuồng phong đập vào mặt, nàng cùng Kim Trần, Tiểu Hòe, vài tiên linh pháp lực thấp kém đều bị thổi lao đảo lui nửa bước, Hương Tô còn giẫm lên chân của Tiểu Hòe. Thì ra Côn Bằng của Đông Thiên Vân thoáng chốc lớn thêm vài lần, Hương Tô cảm giận tròn mắt nhìn hắn, vẫn chỉ nhìn thấy vạt áo màu vàng cùng lọn tóc màu đen như mực của hắn. Vẫn đáng ghét giống như lần trước, con chim biến lớn thật ra là tiếng nhắc nhở đó nha!

“Các vị tiên hữu, lấy kiếm nguy hiểm trùng trùng, xin lui ra phía sau mà quan sát.” Xích Lâm chậm chậm đứng dậy trên lưng Phượng Hoàng, lời nói khách khí, ánh mắt lại chẳng nhìn vị ‘tiên hữu’ nào, thái độ khá ngạo mạn. Các tiên nhân bị đôi cánh quạt gió của Côn Bằng làm giạt nẩy mình đều có chút lúng

túng, so với bọn họ thì vai vế của Xích Lâm còn có chút thấp. Nhưng là con gái của Huỳnh Hoắc Đế Quân hơn nữa lại có Đông Thiên Vân ở đây, bọn họ còn có thể nói gì đây? Lấy Đông Thiên Vân cùng Xích Lâm làm trung tâm, mọi người lui về phía sau tạo thành một vòng tròn rất lớn.

Bách Tri Thảo cũng ra hiệu cho đội ngũ phủ Thanh Tuế lui về phía sau, Hương Tô phát hiện Quân Thượng tỷ tỷ không di chuyển, đứng lại trong vòng tròn với vợ chồng điều nhân. Hai ngày nay Quân Thượng tỷ tỷ thất hồn lạc phách, phải chăng là chưa phát hiện mọi người đều lui ra phía sau đó chứ? Hương Tô có chút vội vàng, muốn bảo Bách Tri Thảo đi nhắc nhở một chút. Lúc này, Thanh Tuế thúc giục đám mây, tới gần Côn Bằng của Đông Thiên Vân. Thân hình Côn Bằng biến lớn, dù cho ở bên cạnh cánh của nó, vẫn khiến cho người ta cảm thấy Đông Thiên Vân cao cao tại thượng cách nàng ấy rất xa, cùng là Đế Quân Ngũ Phương, khí thế của Thanh Tuế nhất thời rớt xuống ngàn trượng, giống như ngưỡng mộ bám víu Đông Thiên Vân.

“Đông Thiên Vân, ta nguyện dùng pháp khí Bích Vũ Hoà của ta trấn núi, bảo vệ núi Linh Trạch không bị tan thành tro bụi.”

Hương Tô nghe thấy các tiên nhân lại phát ra tiếng kinh ngạc trầm thấp, thì ra tâm sự lo lắng của Quân Thượng tỷ tỷ là đang quyết định làm như vậy. Mũi của nàng đau xót, pháp lực thấp kém thật không được, đã không quản lý được miệng lại không quản lý được nước mắt. Trước đây trong lòng nàng âm thầm cảm thấy Quân Thượng tỷ tỷ không có phong thái Đế Quân, nói chuyện không quá đáng tin, gặp chuyện còn thích mặc kệ mà bỏ đi một mình, hiện tại khôi phục mấy phần sùng bái đối với nàng ấy. Bích Vũ Hoà là thần khí của Mộc Linh, có thể cứu sống bách thảo, chữa trị bách mộc, nổi tiếng khắp Tam Hoàn, Quân Thượng tỷ tỷ có thể quyết định làm như vậy, nàng cũng xuất thân từ núi Linh Trạch giống nàng ấy, vừa đau lòng lại kiêu ngạo.

Đông Thiên Vân nhẹ giọng cười lạnh, tất cả thần tiên đều nghe thấy rõ ràng. Ban đầu còn đang nghị luận nhao nhao, lập tức yên tĩnh lại.

Một lát sau Đông Thiên Vân mới mở miệng, trong khoảnh khắc tạm ngừng ngăn ngại này, giọng điệu lười nhác, bất kỳ lúc nào cũng đều khiến cho lòng người ta phát bực. “Bích Vũ Hoà? Loại pháp khí hạng hai này, không đủ để bảo trụ núi Linh Trạch”

Pháp khí hạng hai? Hương Tô tức giận đến toàn thân không ngừng run, vốn tưởng rằng Quân Thượng tỷ tỷ cũng sẽ bùng phát, kết quả Thanh Tuế chỉ là hơi sững sờ, lại không nói chuyện, giống như ngầm thừa nhận.

“Tùng Thập.” Ngữ khí của Đông Thiên Vân chưa hề lên xuống, nhưng tựa hồ có chút cảm xúc, an ủi, “Đây đều là nhân quả tuần hoàn, người lui ra đi.”

Thanh Tuế yên lặng nghe hắn nói, lại không tranh luận nửa câu, chỉ là chán nản lui đến trước đội ngũ phủ Thanh Tuế. Hương Tô lướt qua tầng tầng lớp lớp bóng người nhìn bóng lưng Thanh Tuế, trong lòng nói không ra mùi vị gì, thất vọng lại bất đắc dĩ, dường như là oán trách. còn có chút không nhẫn tâm.

Đông Thiên Vân bắt đầu niệm chú ngữ, Hương Tô cảm thấy thanh âm ấy như là cây búa không ngừng nện vào lòng mình, khó chịu đến nỗi nàng muốn phun máu. Thanh Tuế vung ống tay áo, mở ra kết giới, tiếng nói của Đông Thiên Vân bị cách trở ở bên ngoài, hạ thấp xuống không ít, sắc mặt Hương Tô trắng bệch hòa hoãn hít một hơi. Nàng nhìn nhìn Kim Trần ở bên cạnh, mặt cũng không còn chút máu.

Trong động sâu nổi thẳng xuống chân núi cuộn cuộn vọt lên làn khí đen khiến cho lòng người sợ hãi, lượn vòng bay thẳng đến chân trời, cuốn theo cát đá bay mịt trời, Hương Tô lại nghĩ đến ngày ấy Ti Luyện phóng kiếm, toàn thân run run không ngừng được, duỗi tay ra nắm lấy tay Kim Trần. Tay Kim Trần cũng lạnh buốt, lòng bàn tay có mồ hôi, tựa hồ cảm ứng được sự sợ hãi cùng ý lại của nàng, nhẹ nhàng nắm tay của nàng, dường như đang dao động an ủi nàng. Cát đá càng lúc càng nhiều, kích thích càng lúc càng lớn, trời đất biến sắc, nện đập trên kết giới, rung động thành thành. Chân Hương Tô cũng run đến đứng không vững, không biết khi nào tất cả chuyện này có thể kết thúc.

Đột nhiên Côn Bằng cùng Phương Hoàng đều phát ra tiếng kêu thê lương, giống như bị cái gì làm trọng thương, trong phút chốc, gió ngừng mây tán, ngay cả cát bụi mịt mù cũng đột nhiên biến mất. Hương Tô nhìn thấy Đông Thiên Vân trên lưng Côn Bằng tựa hồ rất phí lực giữ chặt chân động toàn thân, trường kiếm giống như muốn bay lên trời. Lệ khí trên thân kiếm đâm thương bàn tay của Đông Thiên Vân, máu tươi từng giọt từng giọt từ khe hở lòng bàn tay chảy xuống dưới, rơi xuống trên lưng của Côn Bằng.

Hương Tô nhẹ nhàng thờ ra, đây xem như là lấy kiếm thành công đó chứ? Nàng cúi đầu nhìn kỹ núi Linh Trạch dưới đám mây, hồ đen tựa hồ càng lớn, cả tòa núi đều giống như bị khoét sạch, không khí càng thêm trầm lắng, bất quá còn tốt, vẫn còn đứng vững sừng sững ở đằng kia. Một ít đá vụn đột nhiên bị hút vào trong hồ đen, thân núi phát ra tiếng nổ ầm ầm, bởi vì núi đã trống không, âm thanh ấy cực kỳ vang dội khủng khiếp. Hương Tô há hốc miệng, tro mắt nhìn đỉnh núi vỡ ra từng vết nứt, cả tòa núi như bị địa chấn lay động, sắp sụp đổ.

Bên tai xẹt qua một chút gió, Hương Tô sợ tới mức nhảy dựng, cho rằng kết giới bị vỡ rồi, kinh hồn bạt vía quay đầu nhìn, lại nhìn thấy Tiểu Hòe đang liều mạng va vào kết giới, quyết định vọt ra bên ngoài. Hương Tô kéo hắn một phen, muốn nói bên ngoài nguy hiểm, đáng tiếc muộn một bước, Tiểu Hòe đã xông ra. Hương Tô lắc đầu cảm thán, không nghĩ đến Tiểu Hòe có tình cảm sâu nặng với núi Linh Trạch như vậy, thật làm cho nàng hổ thẹn.

“Tiểu Hòe!” Thanh Tuế cũng không nghĩ đến hắn sẽ lao ra, muốn ngăn cản đã muộn, ngoài kết giới bụi cát đầy trời, tầm mắt không rõ, thân núi sụp đổ hình thành trận lở lớn rất dễ dàng cuốn người vào trong lỗ sụp lở. Tiểu Hòe lao ra như vậy, quả thực là lấy sinh mệnh ra đùa giỡn! Thanh Tuế chỉ đành phải đuổi theo.

“Hắn muốn làm gì?!” Kim Trần thét hỏi trong cơn tức giận hiếm thấy, Hương Tô qua lại nhìn xung quanh, cát bụi dày đặc, căn bản không thể nhìn thấy bóng người.

“Đại khái là muốn cứu núi Linh Trạch đó.” Hương Tô vẫn rất bội phục dũng khí của Tiểu Hòe.

“Không thể nào!” Tiếng nói của Kim Trần cũng sắc bén, bộ dáng cực kỳ tức hận, “Cho dù đem hắn lấp vào trong núi cũng không có chút tác dụng! Nhất định hắn có mục đích khác!”

Nét mặt của Bách Tri Thảo chứa đầy lo lắng, lúng ta lúng túng quay đầu, nhìn Kim Trần và Hương Tô nói: “Có lẽ ta biết hẳn đang muốn làm gì. Điều trách ta lạnh lùng lạnh miệng.”

Không đợi hẳn nói, Côn Bằng cùng Phượng Hoàng lần lượt kêu lên, bắt quá không thống khổ như vừa rồi, rõ ràng là uy hiếp đuổi theo. Kim quang sáng ngời, từ khe hở cát bụi vung vào kết giới, Côn Bằng đã khôi phục kích thước nhỏ như bình thường, cùng Phượng Hoàng dán sát lướt qua kết giới. Bởi vì cách gần đó, mọi người đều nhìn rõ bọn chúng đang đuổi theo Quân Thượng tỷ tỷ!

“Theo Quân Thượng!” Bách Tri Thảo hô một tiếng, trong nháy mắt kết giới biến mất, Hương Tô kéo tay Kim Trần nghiêng ngả lao đảo bay trong cát đá, mặt bị cát bay đánh vào thật sự rất đau. Nàng cắn răng kiên trì, hai vợ chồng điều nhân khinh người quá đáng! Vì thanh kiếm hủy núi Linh Trạch, được thôi, mọi người nhìn, nhưng làm gì mà đuổi cùng giết tận, đối phó Quân Thượng đây!

Thẳng về hướng đông, Hương Tô cũng không rõ đã bay bao xa, cát đá dần dần bị bỏ lại phía sau, bầu trời cũng trong vắt hơn. Nhưng tốc độ bay của mọi người rất nhanh, Hương Tô quả thực giống như điều giấy, bị Kim Trần kéo bay, chuốc một bụng gió, đầu cũng hỗn loạn. Rơi xuống mặt đất, nàng cũng chỉ chú ý thở, Kim Trần liếc nàng một cái, có chỗ nào giống là tôi giúp đỡ đâu? Quả thực là tôi để mất mặt!

“Thanh Tuế, ngươi còn bao che cho tiểu tiên trong giới của mình nữa, cũng đừng trách ta không khách khí.” Hương Tô thở hổn hển nghe thấy Xích Lâm ngạo mạn ấy cùng tên Đông Thiên Vân có giọng điệu đáng ghét đó. Nàng đứng thẳng sống lưng nhìn về nơi phát ra tiếng nói, bọn họ đều không cười chim nữa, Đông Thiên Vân đang trên một núi đá, Xích Lâm một thân đồ rực đứng trước mặt hẳn, giống như kẻ thù đối đầu trời sinh với váy áo màu lục cầm của Quân Thượng tỷ tỷ. Tiểu Hồn rất nhút nhát tê liệt ngồi bên chân của Quân Thượng tỷ tỷ, còn đang run lẩy bẩy, hoàn toàn không có dũng khí và sức lực giống như khi hấn phá vỡ kết giới lúc nãy.

“Xích Lâm.” Gần đây tâm tình của Quân Thượng tỷ tỷ không được tốt, không nói năng hào hứng đưa đẩy nữa, Hương Tô vui mừng cảm thấy, nàng ấy nói chuyện như vậy vẫn còn bình thường một chút. “Nếu bạn về vai về, ngươi còn phải gọi ta một tiếng dì, cha ngươi dạy ngươi như vậy sao?!”

Xích Lâm nghe thấy lời nói này, kiêu ngạo đến cực điểm cười lạnh một tiếng, “Thanh Tuế, ngươi đừng cậy già mà lên mặt! Chư tiên trong Hóa Linh Giới ta khi nào xem ngươi, một vị Đế Quân làm rơi mất thần khí của Tiên Phụ, để vào trong mắt? Giao tên quái dị này ra, chúng ta thanh toán cho xong thì không có việc gì.”

Lời nói này tựa hồ đâm vào chỗ đau của Thanh Tuế, sắc mặt nàng trắng bệch, hai hàng lông mày nhíu chặt, “Ngươi nói rất đúng! Ta làm rơi mất thần khí Tiên Phụ, làm cho Mộc Linh suy sụp, bị loại tiểu tiên hoa si chỉ biết theo đuổi Đông Thiên Vân như ngươi bôi nhọ! Nếu ngay cả tiểu tiên trong nhà mà ta cũng không bảo hộ được, làm sao làm Quân Thượng? Làm sao đối mặt thần linh các giới?!”

Hương Tô chỉ thấy phổi cũng muốn tức điên, con chim đồ kia nói chuyện thế nào mà ác độc như vậy! Thái độ bất kính đối với Quân Thượng tỷ tỷ như vậy? Nàng nhìn thấy mọi người đều tức giận đến hô hấp dồn dập, một hồi nếu bọn họ muốn xông ra, nàng tuyệt đối không chậm một bước nữa!

“Tùng Tháp, hà tất động chân khí?” Đông Thiên Vân không mảy không nhạt nói một câu.

“Ta không nói mấy chuyện có hay không với ngươi.” Xích Lâm chớp mắt, chuyển sang vội vàng, nếu Đông Thiên Vân cũng đã lên tiếng, nàng cũng không muốn tiếp tục chọc giận Thanh Tuế. “Ngươi cũng biết, hiện tại ba thanh kiếm đều trong tay Đông Thiên, nếu như tên quái dị kia thật sự dính linh huyết của chàng, tiên ma có mưu toan khó lường có thể thông đi qua hẳn biết được nơi chốn của Đông Thiên, hậu hoạn này tuyệt đối không thể giữ lại!”

Hương Tô đang run rẩy nổi da gà, Đông Thiên. Thực buồn nôn! Không phải thiếu một chữ sao, gọi nguyên cái tên không được à? Từ từ đã, lý do của con chim đồ này, thế nào mà nàng nghe thấy quen tai như vậy đây?

Giọng nói của Thanh Tuế rất lạnh, rất nổi giận, “Ta nói lại cho ngươi nghe một lần nữa, Tiểu Hồn không dính máu đó! Đông Thiên Vân cũng chưa ra tay, ngươi làm gì mà ra sức dồn ép như vậy?”

“Ta đương nhiên là muốn lo lắng chu toàn cho chàng.” Xích Lâm khinh thường mà nhếch khóe môi, “Bây giờ Thần Ma trong Tam Hoàn, ai không nhìn chòng chọc này ba thanh thần kiếm? Chỉ có Đông Thiên có thể hợp ba thanh kiếm thành một, ngày đức thành thần kiếm, khắp nơi trong Tam Hoàn không còn ai có thể là địch thủ. Cho dù ta không truy cứu, ngươi nói xem, chàng có thể bỏ mặc hậu hoạn ngay trước mặt chúng tiên như vậy hay không? Đương nhiên là giết nhảm còn hơn bỏ sót! Đông Thiên khổ tâm truy tìm mấy trăm năm, rốt cục thành công ngay trước mắt, tuyệt đối sẽ không bởi vì tiểu tình quái không đáng nhắc tới nào đó, mà lưu lại tai họa ngầm. Tên quái dị, muốn oán thì oán chính ngươi si tâm vọng tưởng đi!”

Sắc mặt Hương Tô trắng bệch, nàng biết Đông Thiên Vân lấy máu cứu nàng thì không phải có lòng tốt như vậy! Là vì tìm chuyện vui cho con chim đồ giết chơi đó mà? Nhìn bộ dáng hưng phấn kích động của con chim đồ khi nhắc tới giết Tiểu Hồn như vậy, nàng chính là vật hi sinh tiếp theo sao?

“Ngươi có thể cho Đông Thiên Vân tự mình nhìn xem!” Lúc Xích Lâm ở đằng kia đang thao thao bất tuyệt phân tích điểm lợi hại, Thanh Tuế và Đông Thiên Vân đều không lên tiếng, trong lòng đều biết rõ còn có con cá lợt lười.

“Ta thực sự không dính mà!” Tiểu Hồn quả thực kêu lên thảm thiết biện bạch, giống như Đông Thiên Vân và Xích Lâm là nhân vật có tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn vậy, hẳn bộc lộ mạch môn ra cho Đông Thiên Vân thí nghiệm, ấy không phải tương đương với chịu chết sao?! Hẳn liều mạng lác đầu, ôm lấy một chân của Thanh Tuế, bộ dáng tham sống sợ chết rất không có khí khái. Thanh Tuế tức giận đá hẳn một cước, vẫn không bỏ ra. “Ta thật sự không có! Thật sự không có!” Tiểu Hồn cho rằng ngay cả Thanh Tuế cũng không bảo hộ hẳn, khóc kêu gào đến nước mắt nước mũi chảy xuống, “Ta nhìn thấy Hương Tô dính máu Đế Quân trở nên xinh đẹp như vậy.”

“Thật mất mặt!” Thanh Tuế chụp lấy gáy của hẳn, Tiểu Hồn tê liệt ngã xuống tại chỗ, “Mộc Linh Giới ta thế nhưng lại có kẻ yếu mềm như vậy! Đông Thiên Vân, ngươi mau đến nhìn xem, hẳn thật sự không dính máu của ngươi! Ta muốn dẫn hẳn trở về giáo huấn cho tốt, quả thực mất hết mặt mũi của ta!”

Xích Lâm nheo lại mắt, cười lạnh nói: “Hương Tô..... Là ai?”

Nàng ta vốn có dáng vẻ đẹp đẽ, mắt hạnh lộ ra sát ý, môi mọng lại mỉm cười, bộ dạng này cực kỳ khiến cho lòng người ta kinh hãi đến run rẩy. Hương Tô vốn là bị cuộc đối thoại của bọn họ dọa đến bấp chần nhũn ra, bị nàng ta uy hiếp tinh thần như vậy, miệng tự động tự giác nói: “Chúng ta cũng không biết nàng ấy!”

Đông Thiên Vân, Thanh Tuế, bao gồm Bách Tri Thảo và Kim Trần đều nói không nên lời mà nhìn nàng.

Xích Lâm nhìn chòng chọc nàng, nhẹ nhàng đi về phía trước một bước, cười quyến rũ hỏi: “Ngươi là ai?”

Hương Tô bị nàng ta dọa đến liên tiếp lui về phía sau, “Ta là..... Tô Bình!” Hai mắt nàng sáng ngời, đứng vậy, con chim đỏ lại không biết nàng! Chỉ cần Đông Thiên Vân đáng chết không nói, con chim đỏ không nhất định sẽ ra sức hạ sát chiêu với nàng.

“Tô Bình?” Xích Lâm bị cười đùa, “Có ý nghĩa”.

Hương Tô chỉ thấy hoa mắt, một mảnh đỏ rực, Xích Lâm lao tới nàng ! Hương Tô rất tuyệt vọng, thì ra tên gọi là gì cũng không quan trọng, nàng sắp bị diệt khẩu !

Thân thể nhẹ nhàng, Hương Tô cảm thấy làn gió dưới chân, cả người đều bị ném lên tới, lao đầu xuống về thành một đường cong giống như đồ vật bị vút đi, rơi xuống một nơi có cảm giác tiếp xúc rất lạ. Nàng hoảng hồn chưa định mà nhìn thoáng qua, là lông chim của con chim đen, nàng..... trên lưng con chim đen? Con chim đen không hải lòng nàng trên lưng nó, đột nhiên lao xuống dưới, lòng dạ Hương Tô sợ hãi sẽ bị rơi xuống dưới mà nát vụn, nắm lung tung giống như giữ chặt bè gỗ cứu mạng, chỉ nghe một tiếng rít lên của con chim đen. Vốn là lơ lửng cách mặt đất không đến ba thước bên cạnh Đông Thiên Vân, bị Hương Tô nắm chặt một cọng lông vũ vừa đau lại vừa tức giận, đáng ngại là vật thể này do chủ nhân ném lên lưng nó, tức giận bức bối cũng không thể ném bỏ, chỉ có thể cấp tốc bay cao lại nhanh chóng hạ xuống bên cạnh chủ nhân, dọa kẻ ở trên lưng đến mất hồn mất vía.

Đông Thiên Vân không có biểu tình gì mà nhìn Côn Bằng, hẳn cũng không nghĩ đến đã cho nó một khuấy nhục lớn như vậy, uy lực của cái cây trụ lá này ngay từ lúc đầu khi tranh luận với hắn thì đã biết là không nên coi thường.

Thanh Tuế nhìn, nét mặt cũng không thay đổi, nàng ấy cũng không phải đang đùa giỡn làm ra vẻ thâm trầm, chỉ là không biết nên khóc hay nên cười, núi Linh Trạch không chỉ sinh ra Tiểu Hòe mềm yếu không xương còn sinh ra Hương Tô kẻ thần khóc quỷ sầu này.

“Tản ra đi, Tùng Tháp, thứ mắt mặt này mang về mà quán giáo cho tốt!” Đông Thiên Vân từ từ ngồi trên lưng Côn Bằng.

“Nàng ta thì sao?” Bây giờ Xích Lâm hoàn toàn chẳng quan tâm Cây Hòe, nhìn chòng chọc Hương Tô đang cùng Đông Thiên Vân ngồi trên lưng Côn Bằng mà mắt cũng muốn phun ra lửa.

“Tùng Tháp, đây là..... Tô Bình,” Đông Thiên Vân rất chán ghét gọi cái tên này, “Nàng ấy có chút thú vị, để nàng ấy làm người sai vặt cho ta đi.”

Thanh Tuế gật gật đầu, hàm chứa ý vị sâu sắc nói: “Nếu đi cùng ngươi, thì phải bảo vệ nàng ấy bình an.” Nói xong còn liếc mắt nhìn Xích Lâm.

Đông Thiên Vân xem giống như không nghe thấy, cánh của Côn Bằng mới vừa vỗ. “Đợi đợi!” Thanh Tuế lại cao giọng gọi một câu.

Đông Thiên Vân lạnh lùng quay đầu nhìn, tựa hồ cảm thấy có chút không bình tĩnh được, ý của hắn biểu đạt còn chưa rõ? Nếu không phải muốn giữ lại sinh mệnh của cái cây trụ lá này, hẳn tội gì mà phải mang phiền toái bên người như vậy? Không thấy sao?! Ngay cả Côn Bằng cũng cùng bị tai ương !

“Lần sau!” Thanh Tuế nghiêng răng nghiêng lợi, “Đừng gọi ta là Tùng Tháp trước mặt mọi người!”

Đông Thiên Vân trầm mặc một hồi, “Được, đã biết.”

Mộc Linh Giới suy sụp tựa hồ không có quan hệ gì với chuyện rơi mất thần khí..... Từ trên xuống dưới, cũng không có mấy nhân tài?

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: TIÊN TRÌ THANH TRẠCH

Hương Tô rất khẩn trương, nhìn chòng chọc địa hình dưới cánh Côn Bằng, chuẩn bị nhảy xuống cánh chim để chạy trốn khi có thể. Nàng thật không hiểu được vì sao Quân Thượng tỷ tỷ có thể thấy chết không cứu! tuy rằng ngoài mặt Đông Thiên Vân nói chiêu nàng làm người lo chuyện lật vật, làm không được sẽ dẫn nàng đến một nơi không người mà yên lặng không một tiếng động giết chết nàng. Cứ cho là bây giờ hắn không muốn sát sinh, nhưng nhìn cái đức hạnh của hắn đi, không biết chuyện gì sẽ chọc hắn tức giận, vẫn chỉ có đường chết. Điểm chết người nhất là, hắn còn có cô vợ Xích Lâm như thế,

xen vào giữa bọn họ, nàng còn có thể sống những ngày tốt đẹp sao? Đỉnh núi phía trước có tầng mây rất dày, Côn Bằng lại giảm tốc độ, Hương Tô cắn chặt răng, tận dụng thời cơ, nhảy xuống rồi nói sau! Nàng còn chưa thuần thục khẩu quyết đáp mây bay, từ trên lưng Côn Bằng nhanh chóng rơi xuống lại kinh hồn táng đảm, lúc gần như sắp rơi nhanh xuống mặt đất mới hoảng loạn gọi được một mảnh mây mỏng manh, căn bản không thể đỡ được nàng, chỉ miễn cưỡng ngăn cản một chút, nàng xuyên qua mây rơi tiếp, nhào xuống mặt đất làm dậy lên một mảnh bụi mịt mù.

Chẳng quan tâm đau đớn, nàng cần lập tức ẩn nấp! Thuật biến hóa của nàng cũng không linh, chỉ có sở trường là biến ra — một thân cây. Cũng may, ngọn núi này có cây cối xanh um, nàng trốn sau một gốc cây, cảm thấy không có sơ hở gì.

Côn Bằng từ từ hạ xuống đỉnh núi, Đông Thiên Vân vẫn ngồi trên lưng nó không hề động.

Hương Tô rất khản trương, nỗ lực hòa nhập vào mảng xanh biếc xung quanh.

Côn Bằng khinh thường nghiêng đầu qua một bên, nhìn đám mây mù lướt qua đỉnh núi còn tốt hơn nhìn cái phép thuật biến hóa vụng về kia. Đây là biến hóa sao? Trong một đám cây dương, cây liễu, lại có một cây sơn chi như vậy, nàng căn bản là đang hiện nguyên hình! Nó cũng muốn rơi lệ thay cho chủ nhân, một giọt linh huyết cho nàng, thật là một sai lầm bị thảm cực kỳ nhất Tam Hoàn!

Tiếng kêu của Phượng Hoàng vang lên cách đó không xa, Hương Tô bị dọa không ít, cành lá run một chút, phát ra tiếng rì rào. Nàng nhanh chóng căng thẳng nhánh cây, tuyệt đối không thể phát ra tiếng động nữa, chỉ biết Xích Lâm sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy.

Tuy rằng Côn Bằng hận Hương Tô nhỏ một cọng lông vũ của nó, nhưng vẫn nhịn không được mà liếc nhìn nàng, bao nhiêu năm qua chưa từng gặp người nào ngốc như vậy, bị giết như vậy, hình như trong lòng cũng cảm thấy không chút thú vị. Không ngờ rằng cây sơn chi căn bản vô cùng chói mắt trốn trong bụi cây, trong nháy mắt đã bị chủ nhân biến thành một cây nhỏ giống như đúc các cây bên cạnh. Nhìn đáng vẻ cứng nhắc đến ngốc nghếch của nàng ta, xem ra chính bản thân nàng ta cũng chưa phát hiện ra.

Xích Lâm từ trên Phượng Hoàng nhảy xuống, tay áo chậm chậm bay xuống, “Vân ca ca!” Nàng oán trách gọi một tiếng, còn duyên dáng giậm chân.

Hương Tô lại run một chút, lần này thế nhưng nàng dám mạo nguy hiểm tánh mạng mà nổi da gà sờn gai ốc nha! Vốn cho rằng “Đông Thiên” đã đủ buồn nôn, không ngờ còn có “Vân ca ca”! Nhất định phải thoát khỏi hai người này, nếu không, không bị giết chết cũng sẽ bị chán ngấy mà chết!

Đông Thiên Vân chậm rãi từ trên lưng Côn Bằng xuống, không quan tâm đến hành động làm nũng của công chúa Hòa Giới.

“Yêu nghiệt đó đâu? “Xích Lâm thấy mềm không được, lại lộ ra vẻ mặt hung ác, đôi mắt to tròn xinh đẹp lạnh lẽo quét nhìn bốn phía.

Đông Thiên Vân đi về hướng vách núi, nghe nàng ta nói, vừa đúng lúc dừng lại trước mặt Hương Tô, “Ta đã đồng ý với Thanh Tuế sẽ bảo vệ nàng ấy chu toàn, ngươi cần gì phải đuổi sát không chịu buông tha.”

“Vân ca ca, thiếp chỉ muốn tốt cho chàng!” Xích Lâm lại giậm chân, “Sắp đến lúc chàng đúc kiếm rồi, đừng nói Ma Đế rạch rọc góc đầu dây, ta thấy Thiên Đế..... Dù sao tuyệt đối không thể giữ lại một chút hậu hoạn!”

“Nàng ấy luôn luôn đi theo bên cạnh ta, làm thế nào mà tính là hậu hoạn?” Mái tóc của Đông Thiên Vân bị gió núi thổi nhẹ nhàng lay động, khoảng cách giữa Hương Tô và hắc rất gần, lần đầu tiên nhìn rõ diện mạo của hắc. Chỉ có thể nói, gương mặt của hắc và ngữ điệu của hắc rất xứng đôi — Kim Trần đã để lại một bóng ma rất lớn trong lòng của Hương Tô, nàng đã thâm căn cố đế cho rằng nam nhân càng đẹp thì tính cách càng cổ quái, miệng lưỡi cũng càng độc, giống như toàn bộ Thần Ma tiên linh trong Tam Hoàn không ai đẹp bằng hắc. Thực không thể ngờ, một khối bột phấn xương cốt thể nhưng có thể biến ra vẻ bề ngoài mê hoặc như vậy, hơn nữa đôi mắt của hắc, Hương Tô có chút không dám nhìn kỹ, giống như có Nhiếp Hồn Thuật, nhìn vào liền bị hấp dẫn, hồn vía cũng mất theo.

“Chàng thật sự muốn giữ nàng ta ở bên cạnh?!” Xích Lâm hoàn toàn mất đi sự khống chế, giọng bên ngọt quát hỏi. Đáng vẻ này, gần giống như đáng vẻ của Nghênh Xuân Hoa lúc cãi nhau với nàng, Hương Tô có chút không dám tin đây là người vừa rồi cười Phượng Hoàng, công chúa Hòa Linh liếc nhìn chúng tiên chỉ với nửa con mắt.

“Lúc cứu nàng ấy, xem như ta có chút áy náy đối với núi Linh Trạch, Thanh Tuế.” Đông Thiên Vân dùng khóe mắt lướt qua cái cây nhỏ có cành lá cứng đơ không hề nhúc nhích, khác với những cây cối xung quanh đang khẽ lay động theo gió, kỳ thật nàng vẫn còn rất nổi trội, may mắn là Xích Lâm đang nổi trận lôi đình, không chú ý đến. “Đương nhiên là muốn..... Giữ lại tính mạng của nàng ấy.”

“Nhưng.....” Xích Lâm hoàn toàn bị chọc giận, không chú ý đến sắc mặt đã trở nên lạnh lùng của Đông Thiên Vân, còn muốn tiếp tục tranh cãi nữa.

“Chuyện của ta, khi nào đến phiên ngươi làm chủ? Vừa rồi trước mặt Thanh Tuế, cùng lắm là nê mấy phần thể diện của cha ngươi, ngươi nên về Huỳnh Hoạch phủ đi.” Lúc Đông Thiên Vân nói lời này, khóe miệng thậm chí còn mang theo một nụ cười nhạt xem thường, Hương Tô nhìn thấy cũng có chút khó chịu thay cho Xích Lâm, là một đứa con gái yêu quý của Đế Quân, lại tìm được người chồng như vậy, thật đáng thương, nói chuyện cũng không nê tình như vậy.

Sắc mặt Xích Lâm trắng bệch, làm nổi bật bộ áo màu đỏ, càng làm cho người ta thương tiếc, đáng tiếc Đông Thiên Vân cũng chẳng thèm nhìn đến. “Được lắm..... được lắm, Đông Thiên Vân! Cứ cho là thiếp không giết nàng ta, Thần Ma trong Tam Hoàn cũng sẽ không buông tha cho nàng ta, tới lúc đó chàng đừng đổ tội lên đầu thiếp!” Suy cho cùng Xích Lâm là bị nuông chiều đến thành thói quen, bị Đông Thiên Vân nói mấy lời lạnh nhạt như vậy, tức giận dâng tràn, ném lại một câu tàn nhẫn, gọi Phượng Hoàng, biến mất trong kim quang lấp lánh hoa lệ.

Hương Tô thở dài nhẹ nhõm, vừa rồi nàng nghe rõ ràng nhất là câu Đông Thiên Vân nói muốn giữ lại mạng của nàng. Đông Thiên Vân cướp được bảo bối tốt, ai cũng muốn có, mà nàng đây, lại là “người cảm nhận” gặp xui xẻo nhất, thay vì bị bại hoại các giới đuổi giết, làm chó săn tìm kiếm Đông Thiên

Vân, thôi thì chịu đựng tính tình kỳ quái của hắn, làm việc vất vả cho hắn vậy. Bên này hạt châu bàn tính vừa mới gảy ra kết quả rõ ràng, bên kia đã nhìn thấy Đông Thiên Vân phong thái thanh nhã cười Côn Bằng.

“Đợi một chút, đợi một chút!” Nàng quát to một tiếng, thất tha thất thểu khôi phục hình người, sợ không kịp, Côn Bằng bay rất nhanh, nàng cũng đã từng thấy qua.

Đông Thiên Vân lại giả vờ điếc tai, chẳng thèm ngoảnh đầu lại, hai cánh Côn Bằng khẽ vỗ, móng sắc đã cách mặt đất. “Chờ ta một chút! Đông Thiên.” Nếu lần này không kịp, nàng đến chỗ nào tìm hắn đây?

Hình như Đông Thiên Vân không thích việc nàng gọi thẳng ra tên của hắn, lúc này lỗ tai lại dùng được rồi, đầu quay sang một bên, đôi mắt đen láy u ám lạnh lùng nhìn lướt qua, im hơi lặng tiếng liền khiến cho Hương Tô hồn vía lên mây. Nàng cũng thấy mình và Tiểu Hòa rất giống nhau, cả hai đều không có chút khí khái nào, rất giống kẻ nịnh bợ mà gọi, “Quân Thượng, chờ ta một chút.”

Đông Thiên Vân không để ý tới nàng, cũng không bảo Côn Bằng bay đi, Hương Tô tay chân lạnh lẽo bò trên lưng Côn Bằng, nàng rõ ràng cảm thấy Côn Bằng run rẩy một chút. Là bởi vì lần trước nàng trượt tay nhờ lông của nó sao? Lông chim của Côn Bằng tỉ mỉ chỉnh tề, rõ ràng thấy thiếu một cọng lông, Hương Tô mang theo áy náy trong lòng mà sờ sờ, trong lòng nói tiếng xin lỗi. Có lẽ Côn Bằng cảm ứng được, đột nhiên vỗ cánh bay nhanh, phát ra tiếng kêu giống như than khóc, Hương Tô giật nảy mình, thiếu chút nữa xuống, lúc này không dám nắm chặt lông chim của Côn Bằng nữa, không chắc chắn à. Thuận tay bắt lấy, một sợi dây lưng kim quang lấp lánh rất thuận tay, Tân Quân Thượng của nàng cũng rất nể tình, nhanh chóng kéo lấy một đầu còn lại của sợi dây lưng, nàng liền vững vàng biến nguy thành an.

Lúc này nàng đã có lòng dạ thanh thản, nhìn kỹ dây lưng cứu mạng kia, thủ công rất đẹp, đường hoa văn thêu trên bề mặt đều dùng loại chỉ óng ánh mà nàng không biết. Nàng vuốt thuận theo sợi dây lưng mà từ từ đi lên, nét mặt Tân Quân Thượng của nàng vẫn không đổi giống như lúc bình thường, nhưng gân xanh ở huyết Thái Dương lại đập mạnh, mắt nhìn về phía trước, tay tiêu sái vung lên, sợi dây lưng ấy liền từ trong tay nàng đón gió bay đi, quần lại dưới lớp áo choàng của hắn. Hương Tô nhìn rõ, sợi dây lưng ấy từ đường xẻ bên hông áo choàng của hắn lộ ra mà bay ra, mà chiếc áo choàng này của hắn. còn lỏng lẻo hơn sợi dây lưng, xinh đẹp hơn, cảm vậy của Thanh Tuế tỷ tỷ đã rất xinh đẹp, không ngờ y phục của nam nhân cũng có thể quyến rũ như vậy. Lực chú ý của nàng hoàn toàn bay đến nơi khác.

Đột nhiên Côn Bằng bay đến rất vui sướng, nó bị nhỏ lông, chủ nhân thiếu chút nữa bị tuột quần, so sánh, thì rất công bằng.

Nó đột nhiên lý giải được lý do thật sự mà lúc trước chủ nhân nàng ta, mấy trăm năm qua, đi đến đâu cũng là những khuôn mặt kính ngưỡng nhặt nhẻo, cuối cùng có kẻ đã phá vỡ sự ngọt ngào này.

Hương Tô nghe thấy một tiếng “ồ ọc” kỳ lạ, hình như là từ trong cơ thể nàng vọng ra. Nàng nghiêng tai lắng nghe, lại hình như không có.

“Quân. Quân Thượng.” Nàng vâng vâng dạ dạ mở miệng, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nàng là Mộc Linh lại nhận Tư Kim Đế Quân làm chủ tử, cuối cùng tính ra thì nàng là người của giới nào?

Đông Thiên Vân lạnh lạnh nhìn nàng, nàng là gọi hắn nhìn đáng vẻ ngây ngẩn của nàng sao?

“Ừ. Chúng ta khi nào đến à?” Nàng hỏi hồn, rất thành thật nói, “Từ khi tiểu tiên biến thành hình người còn chưa uống một ngụm nước đó.”

Lông mày Đông Thiên Vân hơi nhướng lên, vừa rồi bụng nàng kêu, hắn nghe rất rành mạch rõ ràng, cho nên nàng oán hận nói chưa uống một ngụm nước, chẳng lẽ là ý khát nước giống như con người sao.

Hắn liếc nhìn vùng đất phía dưới, ung dung căn dặn Côn Bằng: “Đi phủ Thanh Trạch.”

Côn Bằng nghe lệnh, nhanh chóng bay xuống, phủ Thanh Trạch ở phía trước không xa. Hương Tô lại ngồi không vững, Đông Thiên Vân có bài học thất bại lúc này, để phòng nàng lại kéo dây lưng của hắn lần nữa, dứt khoát duỗi tay nắm lấy cánh tay của nàng.

Hương Tô cảm kích cười một cái với hắn, Tân Quân Thượng thỉnh thoảng cũng có lòng tốt. Thật bội phục hắn à, giống như dính trên lưng Côn Bằng, bất kể bay như thế nào, hắn cũng không động đậy. Có lẽ nàng mới có hình người, kiên thức rất ít, nàng cũng phát hiện, suy nghĩ của nàng đều đi theo những hướng quái lạ.

Lúc Côn Bằng hạ xuống, Hương Tô cảm thấy nó lộ ra uy phong nhất, tư thái của Tân Quân Thượng trên lưng chim cũng kiêu ngạo nhất, cuốn hút nhất. Nàng học dáng vẻ của Đông Thiên Vân, giữ cầm luôn ngang thẳng, nhìn đời bằng nửa con mắt từ trên lưng Côn Bằng nhảy xuống. Không có cách nào, so với tư thái tuyệt mỹ của Quân Thượng khi nhấc chân xuống con chim, chiều cao của nàng không đủ để thể hiện động tác khí thế như vậy à.

Đông Thiên Vân bàng quan trước hành vi như con khỉ của nàng.

Thái độ của thủ tướng phủ Thanh Trạch cung kính chào đón, cung tay thi lễ. Xin lỗi nói: “Thắng Hoàn Đế Quân thứ lỗi, Quân Thượng chúng tôi vẫn du (đạo chơi) bên ngoài, không ở trong phủ.”

Đôi mắt của Đông Thiên Vân lướt nhìn bọn họ, rồi lại rõ ràng không để bọn họ vào trong mắt, chỉ lạnh nhạt lười nhác nói: “Chẳng qua là muốn dùng hồ Thanh Trạch của các ngươi, hắn có nhà hay không cũng chẳng liên quan gì?”

Hai vị thủ tướng còn đang khó xử, một vị tiên quan quản lý sự vụ từ trong phủ đi ra, mặt mày tươi cười đưa tay chỉ vào trong phủ, ý mời khách. Thủ tướng còn muốn nói: “Tiên tri này, Quân Thượng căn dặn.” Tiên quan tròn mắt nhìn hắn, thủ tướng cũng không lên tiếng nữa, yên lặng thối lui, nhìn Đông Thiên Vân dẫn một người một chim của hắn kiêu ngạo đi vào trong phủ.

Hồ Thanh Trạch là thánh trì của Thủy Linh, trước khi đi Quân Thượng dặn dò trông coi cẩn thận, tiên ma trong Tam Hoàn mơ tưởng đến một giọt Thánh Thủy cũng khó, nhưng vị Thánh Hoàn Đế Quân này..... Tuyệt đối là ngoại lệ. Thủ tướng âm thầm thờ dài, với tính cách của vị Đế Quân này, không chặn hấn, thì thuận lợi trôi chảy vào trong, chặn hấn, thì đánh thành một cảnh hỗn loạn rồi hấn mới vào trong, lần này lại tính ăn mà không trả tiền, thậm chí Thiên Đế cũng tuyệt đối sẽ không vì chuyện nhỏ này mà chất vấn Thánh Hoàn Đế Quân nữa câu.

Hương Tô cùng Đông Thiên Vân đi một hồi, vòng qua sơn cốc nhỏ nhỏ, thấp thoáng trong đám hoa, cây có một tiên trì hơi nước mờ mờ, Hương Tô hít hít lỗ mũi, nước này có mùi hương thơm ngát còn thơm hơn nước ở núi Linh Trạch, phỏng chừng là cực phẩm trên thế gian. Nàng cảm thấy rất khó chịu rồi, cũng chẳng quan tâm đến tiên quan dẫn đường và Đông Thiên Vân, tăng bước chân chạy đến bờ hồ, vốc một ngụm nước lên uống.

“Áy.....” Sắc mặt tiên quan rất kỳ lạ, Đông Thiên Vân giương mắt lườm hấn một cái, hấn lại không lên tiếng.

Hương Tô uống no, nhưng cảm giác trống rỗng trong bụng cũng không biến mất. Trước đây khi nàng còn là cây sơn chi, mỗi lần khát khô, uống một ngụm nước linh trì thì thoải mái, nhưng hôm nay tiên thủy tốt như vậy lại không giải được khó chịu của nàng?

Đông Thiên Vân cũng đã bước thông thả đến bên bờ hồ, nhìn xuống vẻ mặt kì lạ của Hương Tô đang ngồi chồm hổm ở trên mặt đất..

“Hóa thành hình người, tự có cái khổ của hình người. Bây giờ ngươi đã không phải một thân cây, chỉ uống nước, cũng không thể giảm bớt những nỗi khổ của hình người. Ví dụ như đói, khát, ba gấp.”

Hương Tô sững sờ gật đầu, thì ra là như vậy.....

“Chỉ cần ngươi cố gắng tu luyện, tự nhiên từ từ có thể thoát khỏi gánh nặng này.” Đông Thiên Vân nhìn nàng một cái, Hương Tô cảm thấy đây là sự uy hiếp, rõ ràng có ý bảo nàng không được có ý nghĩ lười biếng. Nàng chột dạ cúi đầu, nhìn tay mình, ồ, tay của nàng trở nên mềm mại mịn trơn hơn so với trước kia, trên da thịt tựa hồ còn có ánh sáng nhàn nhạt.

Tiên quan thấy biểu hiện ngạc nhiên nghi ngờ của nàng, có chút đắc ý nói: “Thánh Thủy Thanh Trạch còn gọi là hoán tiên thủy, có thể làm cho da thịt người ta mềm mịn, biết bao nhiêu tiên cô..... “

Hương Tô đã ‘bùm’ nhảy vào trong nước, nước tốt như vậy, sao có thể lãng phí? Đừng nói một bàn tay trơn mịn, toàn thân đều tắm một lần mới có lợi nhất chứ.

“A?!” Tiên quan đã tròn mắt há mồm, tắm trong hồ..... Áy là hậu phi của Thiên Đế mới có đãi ngộ đó! Hấn vốn còn muốn cầu xin Đông Thiên Vân quan tâm một chút, nào ngờ vẻ mặt Đông Thiên Vân nhìn như đó là chuyện hợp lẽ thường, cực kỳ tự nhiên hỏi hấn, “Minh Ngự đi theo Thanh Trạch rồi khỏi phũ sao?”

Tiên quan nhìn Hương Tô tắm đến thật vui vẻ, đau tim nhức óc nói: “Minh Ngự đại nhân không theo Quân Thượng vân du, đang tu luyện trong Hàn Đàm ở sau phủ.” Minh Ngự là thánh vật thủy linh, lại là tọa kỵ của Thanh Trạch Đế Quân, đám Thủy Linh tiên quan cũng phải cung kính gọi nó một tiếng đại nhân.

“Ừ, ta có sự tìm nó.” Đông Thiên Vân xoay người, dùng cảm hất lên một chút, ra hiệu tiên quan dẫn đường.

“Nhưng..... Nhưng.....” Tiên quan khó xử nhìn Hương Tô.

Hương Tô cũng thoáng nhìn thấy Đông Thiên Vân xoay người, “Còn đưa mắt ra hiệu” bò lên bờ, “Muốn đi à?” Nàng tắm đến hài lòng thoải đã, cười tí mắt đuôi theo Tân Quân Thượng.

Đông Thiên Vân quay đầu nhìn đáng vẻ ướt sũng của nàng, khẽ phát tay áo, Hương Tô cảm thấy một làn gió ấm áp tạt vào mặt, mái tóc ướt đầm đìa cũng bị gió thổi bung ra, lúc nhẹ bay ra sau lưng nàng thì đã khô ráo, y phục cũng được thoát thủy quyết làm khô, nhẹ nhàng bay.

Nàng phát hiện tiên quan đang nhìn chăm chăm nàng, lúc nàng quay đầu nhìn lại, hấn đỏ mặt, giống như đáng vẻ của Tiểu Hòe lúc lần đầu tiên nhìn thấy nàng.

“Đi.” Đông Thiên Vân lạnh nhạt thúc giục một tiếng, tiên quan xấu hổ hồi hồn, vừa rồi hấn chỉ lo lòng đau cho nước hồ, ngược lại không phát hiện Đông Thiên Vân dẫn tới một thiếu nữ tuyệt sắc, chỉ ít trong các tiên cô cầu Thánh Thủy mấy trăm năm qua chưa có ai đẹp như vậy.

“Đợi chút đợi chút!” Hương Tô giật mình dường như nhớ ra điều gì nên kêu lên một tiếng, nhìn xung quanh, thực làm khó nàng còn có phải làm ra vẻ mặt ngại ngùng nói với Đông Thiên Vân, “Quân Thượng, biến ra cái gì đó cho tiểu tiên đựng nước được không, tiểu tiên mang một ít nước về cho Tiểu Hòe.” Đây không phải là thứ mà Tiểu Hòe tha thiết ước mơ sao?

“Không được! Không được a!” Tiên quan muốn khóc, Đông Thiên Vân dẫn người giết tới cửa tới, bọn họ không cách nào ngăn cản, điều này còn có thể giải thích với Quân Thượng, nhưng mà lần này tắm xong rồi còn mang về, hấn không thể ăn nói nha!

Đông Thiên Vân nhú mày, giơ tay lên thì lấy ra một bình ngọc hồ lô, hỏi: “Có đủ không?”

Hương Tô đi tới, đôi tay nâng hồ lô lên ước lượng, nếu tiết kiệm một chút thì tắm cũng đủ, thế là vừa lòng gật đầu.

“Thánh Hoàn Đế Quân!” Lúc tiên quan quỳ xuống giọng nói cũng khản đi.

“Có chuyện gì thì bảo Thanh Trạch tìm ta mà nói.” Nét mặt Đông Thiên Vân trầm xuống, tiên quan muốn nói gì thì cũng không cách nào có gan nói ra miệng được, đau khổ tột cùng nhìn Hương Tô lấy nước đầy bình hồ lô.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: THÁNH VÂY CỦA MINH NGƯ

Hương Tô ôm hồ lô đi ở cuối cùng, nặng lấm nhá, không biết Hàn Đàm này còn xa không, nàng cũng bắt đầu thở hổn hển. Tiên quan phủ Thanh Trạch cứ tiếp tục dắt bọn họ đi sâu vào trong sơn cốc, Hương Tô quan sát Côn Bằng đi ở phía trước nàng, tuy rằng nó là chim, dáng vẻ đi bộ còn có thần khí hơn cả người, ngẩng đầu thẳng lưng. Hương Tô cố gắng bước nhanh vài bước, đi đến bên cạnh nó, biểu hiện ra khuôn mặt tươi cười nói: “Côn Bằng—”

Không thể không nói, người thế nào thì nuôi chim thế ấy, Côn Bằng vẫn ngẩng đầu bước đi như cũ, hoàn toàn không chú ý gì đến nàng, dáng vẻ giả vờ bị điếc giống hệt chủ nhân của nó.

Hương Tô ngầm chịu đựng một chút, tiếp tục mỉm cười: “Giúp ta mang cái này một chút, rất nặng, ta không mang nổi.”

Bước chân Côn Bằng do dự một chút, nghiêng đầu nhìn Hương Tô, ánh mắt biểu hiện rõ ràng sự khinh thường, Hương Tô cũng không thấy rõ nó làm thế nào, chỉ thấy nó cúi đầu, miệng động đậy, cái hồ lô lớn trên tay nàng liền không thấy đâu! “Người. Người đừng ăn nó nha!” Hương Tô muốn nhảy dựng lên, hận không phải đi cạy miệng Côn Bằng. Nàng còn thực sự duỗi tay ra, Côn Bằng không thể nhịn được nên mổ một cái vào trán của nàng, từ lúc Hương Tô từ hồ Thanh Trạch lên thì tóc chưa được vấn lại, cái mỏ này của Côn Bằng, làm cho Hương Tô bị đau đến cúi đầu, tóc đổ xuống dưới che đi gương mặt, cả người biến thành một cây lau nhà bị treo ngược. Côn Bằng nhìn đến đắc ý, ngửa đầu xoải bước đuổi kịp chủ nhân.

Tiên quan đi ở phía trước, sắc mặt trắng bệch quay đầu nhìn một chút, thái độ của Đông Thiên Vân không khác gì lúc nãy, chẳng hề mất đi ánh mắt xem thường, tốc độ bước chân cũng không thay đổi, tiên quan đành phải quay đầu tiếp tục dẫn đường ở phía trước.

Hương Tô vén tóc sang hai bên, xoa xoa chỗ đau do Côn Bằng mổ vào, trong lòng sợ hãi lại chưa từng từ bỏ ý định mà chạy đến bên cạnh Côn Bằng thấp giọng lập đi lập lại một câu giống như đang niệm chú: “Người nhà ra ngay, nhà ra ngay, nhà ra ngay.”

Côn Bằng bị nàng đánh bại, không cam lòng há rộng miệng về phía nàng, cho nàng nhìn thấy bình ngọc hồ lô được biến nhỏ an toàn nằm ở trong miệng nó.

Hương Tô nhẹ nhàng thở ra, tự gõ đầu dường như có chút oán trách mình, “Quên mất, chim đều dùng miệng để ngậm đồ vật.” Nàng còn không rất yên tâm dặn dò, “Người nhất thiết đừng nuốt xuống nha!”

Từ trước đến giờ đã quen với việc được tôn xưng là “Côn Bằng đại nhân” do đó nó cái từ “Chim” này làm nó tổn thương sâu sắc, động đậy cánh, cổ ý quật cái miệng đáng ghét của nàng, lúc này Đông Thiên Vân hơi hơi nghiêng mặt qua. Côn Bằng đi theo chủ nhân đã rất lâu, đối với từng động tác nhỏ nhất của người, nó đều có thể thông hiểu, biểu lộ của động tác nghiêng mặt hoàn mỹ này, chính là muốn nó dừng lại làm trò để cho bản thân và cái cây chết trụi kia bị mất mặt trước tiên quan của Thủy Giới. Cánh nhún nạy trở về vị trí cũ, mặt Côn Bằng nhìn về phía trước, lộ ra sự kiên nhẫn đến nặng nề.

Hương Tô hoàn toàn không biết “Chim” trải qua đấu tranh nội tâm quanh co khúc chiết như vậy, ngây ngất sờ làn da trở nên non mềm của mình đến rất vui vẻ, niềm vui vì trở nên xinh đẹp đã áp chế cái bụng đói cồn cào.

Thực vật xung quanh rõ ràng có sự thay đổi, Hương Tô rất miễn cảm với chuyện này, cảm thấy hình như bọn họ đang vượt qua bốn mùa, từ mùa xuân đi thẳng đến mùa đông. Quả nhiên, tại bờ Hàn Đàm trong khe núi, đều là thực vật chịu rét được, thậm chí còn phủ một lớp sương trắng. Pháp lực của Hương Tô thấp kém, rõ ràng cảm thấy rất lạnh lẽo, hàm răng va chạm vào nhau phát ra tiếng ‘cạch cạch’.

Tiên quan đứng bên mép nước, chuẩn bị mời Minh Ngư ra, Đông Thiên Vân lạnh nhạt mở miệng trước: “Minh Ngư, ra gặp ta còn cần người khác mời sao?”

Tiếng còn chưa dứt, mặt nước dựng lên một bức tường nước cao mấy trượng, một chàng thanh niên mặc quần áo màu xanh nhạt từ trong nước nhảy ra. Hương Tô nhanh chóng lui ra phía sau mấy bước, sợ nước lạnh như băng bắn vào người. Kỳ lạ là, bọt nước dưới chân chàng thanh niên thật lâu không rơi xuống, tựa như đám mây nâng hân lên, chàng thanh niên chần chờ một chút, chân sau quỳ ở trên nước, không thân thiện lắm thăm hỏi một câu: “Thăng Hoàn Đế Quân bình an.”

Hương Tô phán đoán chàng thanh niên này chính là Minh Ngư, cho nên hân gọi về khổng chế nước như vậy, Minh Ngư không phải tọa kỵ của Tư Thủy Đế Quân sao? Thế nào lại có hình người? Một hình ảnh đáng sợ xuất hiện trong đầu óc nàng — Tư Thủy Thanh Trạch Đế Quân ngồi thẳng trên bờ vai của Minh Ngư, hai người xếp chồng cao cao lên nhau cười mây mà đi. Nếu so sánh. cảnh Quân Thượng cười chìm vẫn đẹp hơn nhiều, nàng nhịn không được ném ánh mắt ghen ghét cho Côn Bằng. Côn Bằng bị nàng nhìn đến bực bội, bắt giác dùng móng sắc cào một nắm đất.

“Gần một trăm mười năm không gặp, tiến bộ của người tựa hồ không lớn.”

Hương Tô âm thầm lắc đầu, Quân Thượng nói chuyện chẳng lọt tai tí nào, hơn nữa hắn lại dùng loại ngữ điệu lạnh lùng nhạo báng ấy, càng làm cho người ta không có cách nào phản bác, lại cảm thấy khó chịu đến tận xương. Nàng quan sát Minh Ngự, quả nhiên hắn cúi thấp đầu, rõ ràng bị tổn thương.

“Thanh kiếm Cấp Phong này khắc thủy, vốn định tìm chủ tử người thử kiếm, đáng tiếc hắn lại không có ở nhà, người cũng tạm.” Đông Thiên Vân nói xong, người đã lướt qua, làm cho Hương Tô trợn mắt há mồm, dưới chân Đông Thiên Vân cũng sinh ra một đám bọt nước nâng hắn, còn uy phong hơn so với Minh Ngự. Hắn không phải là Tư Kim sao? Sao cũng có thể không chế nước?

Minh Ngự thấy cường địch đột kích, vờn người đứng dậy, bọt nước dưới chân cũng hóa thành vòi rồng, gió xoáy cuộn cuộn nổi lên, trong nháy mắt trời đất biến sắc, giống như bão táp cuốn đến.

Đối với cảnh tượng này, Hương Tô theo bản năng mà hoảng hốt, co rúm lại trốn ra sau đám cây cối dưới chân núi, gió xoáy mang hơi nước cuốn đến giữa không trung, giờ phút này hóa thành hạt mưa rơi xuống, ướt nhẹp quần áo của nàng, nàng chỉ cảm thấy lạnh như băng đến tận xương. Không trung mơ hồ truyền tới tiếng binh khí chạm vào nhau, một tiếng rỗng gầm cao vút xuyên thấu tầng mây, khi Hương Tô ngẩng đầu nhìn, chỉ nhìn thấy trong mây đen hiện lên một cái đuôi rồng. Bởi vì Thanh Tuế tỷ tỷ đắc tội Long thần, cho nên nàng nhìn thấy rồng rồi, chẳng lẽ kỳ thật Minh Ngự là con rồng?

Mưa dần dần ngừng, mặt hồ khôi phục sự tĩnh lặng, mây đen trên bầu trời cũng mỏng manh tan đi.

Hương Tô giữ những giọt nước mưa trên người xuống, lạnh đến run rẩy bầy từ trong bụi cây bước ra, nhìn thấy Đông Thiên Vân cùng Minh Ngự đều đứng trên bờ. Sắc mặt Minh Ngự nhìn không tốt lắm, dường như kìm nén tức giận đối với Đông Thiên Vân nói: “Thăng Hoàn Đế Quân, xin trả lại váy cho tại hạ.”

Đông Thiên Vân lại giống như không nghe thấy hắn nói gì, thong thả lên trên lưng chim. Hương Tô khá quen thuộc cảnh này, vừa nhìn thì biết là muốn đi, nhanh chóng chạy tới, nhảy lên lưng Côn Bằng.

“Ba mảnh váy mà thôi, làm gì nhỏ mọn như thế.” Mắt của Đông Thiên Vân vẫn nhìn phía trước mà nói, sau đó vừa nhắc cầm, Côn Bằng vỗ cánh bay cao. Hương Tô quay đầu nhìn lại Minh Ngự đáng thương, hắn tức giận hận xoay đầu sang một bên.

Hương Tô trộm nhìn đáng vẻ giống như không có chuyện gì của Đông Thiên Vân, Tân Quân Thượng của nàng. thật sự mặt dày. Tìm tới cửa, gõ đi ba miếng váy của người ta, còn nói người ta nhỏ mọn, sắc mặt khinh thường ấy, giống như Minh Ngự có lỗi với hắn vậy.

“Ông ọc”, bụng nàng lại kêu, bởi vì vừa rồi uống không ít nước hồ Thanh Trạch, tiếng ‘ông ọc’ này lại cộng thêm tiếng ‘ông ọc’ của nước, càng phát ra vang dội. Đông Thiên Vân nheo mắt, từ dưới hàng lông mi bắn ra ánh mắt xem thường người sai vặt mới của hắn, vừa mới làm cho nàng sạch sẽ, không biết lại lẫn lộn chỗ nào mà cả người đầy bùn đất, nhìn thấy hắn đang quan sát nàng, làm cho nàng sợ hãi, còn hắt hơi một cái.

Hương Tô rất bất an dùng tay áo lau nước mũi, và nước mắt, đây là những thứ rất mới mẻ với nàng, nàng còn ngửi ngửi tay áo, không có mùi gì.

Đông Thiên Vân nhướn mày, chán ghét vung tay áo lần nữa dùng Thoái Thủy Quyết làm sạch cho nàng. Không thể nhịn được nữa mà thét hỏi: “Lúc ở núi Linh Trạch tu luyện, người học được những gì?” Thế nào mà có thể không biết chút gì như vậy!

Hương Tô nhìn trời mà nhớ lại, kỳ thật Bách Tri Thảo dạy bọn họ không ít, “Hấp thu tinh hoa nhật nguyệt.”

“Còn những thứ sau khi thành hình, sơn thần không nói?” Đông Thiên Vân nhướn mày, Thanh Tuế qua loa với chức vụ, chỉ cần nhìn nơi nàng ấy sinh ra cũng có thể thấy được!

Hương Tô cảm thấy lại bị Tân Quân Thượng khinh thường, âm thầm trách Bách Tri Thảo. Phạm là hoa tinh thụ quái thành hình đều rất ít khi trở về nơi cũ, cảm rở ở một nơi mấy trăm năm, thật vất vả mới có thể động dậy, đương nhiên muốn đi khắp nơi chơi đùa, tham quan, tuy rằng Bách Tri Thảo là sơn thần, cũng rất thường đi ra ngoài. Hơn nữa khi trở về toàn nói những chuyện vô bổ, khiến cho nàng sau khi thành hình người lại không biết có rất nhiều tật xấu như vậy! “Chủ yếu là chúng ta thảo luận với nhau.” Nàng cố cứu vãn thể diện.

Đông Thiên Vân nhướn mày, ra hiệu cho nàng nói tiếp.

“Nghe nói sau khi thành hình người, nam nữ không giống nhau à!” Hương Tô hàm súc nhìn ngực của mình một chút, lại nhìn bộ ngực bằng phẳng của Đông Thiên Vân, quả nhiên Bách Tri Thảo của bọn họ nói đúng, không giống nhau. Đông Thiên Vân yên lặng gân xanh giật giật, nhìn về phía trước, lại không muốn để ý đến nàng nữa. Hương Tô đã kiểm chứng rõ ràng, ngược lại có chút hưng phấn muốn khoe khoang: “Sau khi thành hình người, liền không cần dựa vào ra hoa kết quả tạo hạt, có thể một nam nhân một nữ nhân cùng nhau.” Hương Tô cảm thấy chao đảo, Côn Bằng cư nhiên giống như chim mất cánh, bay lảo đảo một chút.

“Đi cùng Tử Vi!” Giọng nói của Đông Thiên Vân hiếm khi tức giận đến tái đi như vậy, Hương Tô giật nảy người, nhanh chóng ngậm miệng. Quả nhiên làm người không thể khoe khoang!

“Quân. Quân Thượng.” Bụng không ngừng kêu, rất khó chịu, Hương Tô có chút không chịu nổi, cầu xin nhìn sắc mặt vẫn còn rất lạnh lùng của Đông Thiên Vân.

“Nhịn đi.” Đông Thiên Vân không khách khí chút nào, Hương Tô sắp khóc rồi, đây là trừng phạt sao?

Cung Tử Vi xây dựng trên một tiên đảo giữa biển, xung quanh mây lành lượn lờ, nước biển trong veo phản chiếu ánh sáng lấp lánh, trên đảo có nhiều kỳ hoa dị thảo, Hương Tô đều chưa từng thấy qua.

Côn Bằng bay đến cung Tử Vi không lập tức hạ xuống, mà giảm dần tốc độ lượn giữa trời xanh, phát ra một tiếng kêu trong trẻo, rõ ràng vừa rồi Hương Tô nhìn thấy có khá ít người đang đi lại trong cung Tử Vi, lập tức từ trong các tòa cung điện ủa ra rất nhiều nữ tử trang điểm lộng lẫy. Lúc này Côn Bằng mới uy phong lẫm lẫm hạ xuống ngay bậc thềm Hán ngọc(*) trước cung Tử Vi, đám nữ tử được một cô gái áo tím dẫn đầu, bước nhanh ra cửa nghênh đón. Hương Tô bị quần áo của các nàng ấy hấp dẫn, rất tinh tế rất nết nết, ngay cả dung mạo cũng bị sự lộng lẫy của trang phục che mất đi nét rực rỡ.

(*)Hán ngọc: đồ vật bằng ngọc đời Hán, có hoa văn khá đơn giản nhưng điều khác biệt là

Sau khi cô gái áo tím tào nhã hành lễ với Đông Thiên Vân, nói lời chua chát: “Thắng Hoàn Đế Quân đã lâu chưa đến, cứ nghĩ là đã sớm quên Tử Ngâm, hôm nay không biết có chuyện quan trọng gì, khiến cho đích thân ngài phải đến đây?” Vừa nói, ánh mắt vừa liếc nhìn Đông Thiên Vân, long lanh ngập nước, lại không giống như đang thật sự tức giận.

Không hiểu vì sao Hương Tô lại nhìn cô gái áo tím đó, khoảng thời gian mang hình người của nàng còn ngắn, chưa từng thấy ai nói năng nhả nhả như vậy, có chút không hiểu rõ câu nói đó là có ý gì.

Đông Thiên Vân mỉm cười, rất nhạt, lại có nét phong tao khó nói hết bằng lời, chỉ ít Hương Tô cảm giác như vậy. Cô gái áo tím và đám nữ tử sau lưng nàng ấy bị nụ cười này làm chấn động đều ngẩn người, rõ ràng các nàng ấy cũng có suy nghĩ giống nàng.

“Tử Ngâm” Hần chỉ nhẹ nhàng gọi tên của nàng ấy, nhưng không nói gì, Tử Ngâm lại đỏ bừng mặt tựa như nàng ấy vừa nghe được không biết bao nhiêu lời nói ngọt ngào.

“Ba mảnh vải này, dệt cho nàng ấy một dải lụa mỏng.” Câu nói kế tiếp của Đông Thiên Vân rất biết cách phá tan phong cảnh, nhu tình trên mặt Tử Ngâm cứng đờ, ánh mắt không cam lòng nhìn Hương Tô đang cùng với Đông Thiên Vân ngồi trên lưng Côn Bằng, không nói gì. Đông Thiên Vân từ trên lưng Côn Bằng tào nhã bước xuống, chủ động đem ba mảnh vải cả đang cầm trong lòng bàn tay đưa đến trước mắt Tử Ngâm.

“Vây của Minh Ngự?” Tử Ngâm kinh ngạc kêu lên một tiếng, lập tức u oán lại trừng mắt nhìn Hương Tô, khiến cho Hương Tô không hiểu ra sao, cái nhìn này của nàng ấy như muốn xé thịt nàng, rốt cuộc là nàng đã đắc tội nàng ấy chỗ nào?

“Tùy tùng của ta, đương nhiên không thể quá khó coi, nàng cũng biết tính cách ấy của Xích Lâm” Đông Thiên Vân nói với thái độ không vui, giọng điệu nhấn mạnh chữ “tùy tùng”. Hương Tô càng hồ đồ, không đầu không đuôi mà sao tự nhiên lại mang con Phượng Hoàng đỏ đó ra nói? Khiến nàng kinh ngạc là, nhắc tới con Phượng Hoàng đỏ, cô gái áo tím lập tức thu hồi biểu hiện u oán vừa rồi, cực kỳ sôi sục gặt đầu đồng ý.

“Được! Thiếp sẽ dệt một dải lụa tịch hóa(**) tốt nhất trong Tam Hoàn!” Tử Ngâm vui vẻ nhận lời, lại đột nhiên đổi thành vẻ mặt thẹn thùng, nhìn Hương Tô sùng sốt, nhìn nàng không chớp mắt, không biết một hồi nàng ấy lại có nét mặt nào nữa đây. “Nhưng mà..... Dừng vậy của Minh Ngự, thánh vật như thế, dệt dải lụa mỏng, cần phải tốt một ít thời gian.”

(**)Tịch Hóa: tránh lửa, trừ lửa.

Đông Thiên Vân lại cười nhạt, “Không gấp, ta ở đây đợi là được rồi.” Một câu không có gì đặc biệt như vậy, lại khiến cho mặt Tử Ngâm càng hồng, ngấn nước long lanh trong mắt cũng sắp tích thành giọt chảy ra.

Hương Tô cảm thấy phiền muộn, làm sao mà nàng giống như ngay cả tiếng người cũng nghe không hiểu? Hai người bọn họ nói cái gì cũng đều giống như cát giấu huyền cơ, nàng mơ hồ cảm thấy lại không thể nói rõ nguyên nhân ngọn nguồn.

“Côn Bằng” Đông Thiên Vân không để tâm lắm mà căn dặn, “Người dẫn nàng ấy đi nhân giới giải quyết vấn đề của nàng ấy đi.”

Côn Bằng khẽ gặt đầu, quanh thân phát ra ánh sáng chói mắt, Hương Tô dùng tay che mắt lại, lúc để tay xuống thì, phát hiện Côn Bằng biến thành thiếu niên áo đen. Hương Tô nhìn chăm chăm hắn, không ngờ chân thân đen xì của hắn khi biến thành dáng vẻ con người lại trắng nõn như vậy. Côn Bằng nhìn thấy nàng nhìn chòng chọc mình như vậy, trong lòng cũng có chút đắc ý, còn có cảm giác hưởng thụ hơn so với ánh mắt si mê của đám chức nữ trong cung Tử Vi dành cho hắn lúc trước.

“Người..... Người.....” Hương Tô trừng mắt, đi quanh Côn Bằng một vòng, nàng chịu sự kinh ngạc quá lớn, chẳng những đám chức nữ nhìn nàng và Côn Bằng, ngay cả Đông Thiên Vân cũng ném một ánh mắt lạnh lẽo nhìn sang, có lẽ là không muốn bị nàng làm mất mặt. Hương Tô thu hồi biểu hiện ngạc nhiên của mình một chút, cũng đứng, Côn Bằng cũng tính là thần thú, ở cùng Đông Thiên Vân nhiều năm như vậy, không lý nào không thể hóa thành hình người, Minh Ngự cũng có hình người mà. Nàng ngẩng đầu nhìn chăm chăm mặt Côn Bằng, thành thật nói: “Không ngờ người cũng có bộ dáng rất đẹp.”

Côn Bằng ‘hừ’ một tiếng, tỏ vẻ khinh thường, tiểu tiên linh chưa từng thấy qua chuyện đời, hắn cũng là người có vẻ ngoài xuất sắc trong Kim Linh Giới đó.

Hương Tô yên lòng mỉm cười, “Như vậy người không có cách nào dùng mỏ nhọn mỏ ta.”

Côn Bằng nghe thấy mạch máu của mình đang đập mạnh thành tiếng.

“Vào trong đi.” Giọng nói của Đông Thiên Vân nghe qua cực kỳ vui vẻ, thấp giọng nói một câu như vậy với Tử Ngâm, lại khiến cho nàng ấy mặt đỏ tìm đập dồn dập, dẫn hắn đi vào cửa cung.

Côn Bằng kêu ngao hất cằm, gọi mây đi, Hương Tô chặt vật bám vào rìa đám mây, dùng cả tay lẫn chân để leo lên. Con chim đen này vẫn có cái tính vội vàng, biến thành hình người cũng hùng hổ bay như vậy.

Đột nhiên nàng nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, giậm chân gấp gấp, “Hò lô đâu? Ngươi đừng nuốt nó nha? Ngươi há miệng ra để ta xem xem!”

Côn Bằng nắm chặt tay thành quyền, cổ nín ý nghĩ đẩy nàng từ trên mây xuống, từ hai hàm răng cắn chặt nói ra: “Ngươi yên tâm! Ta cất kỹ.”

Hương Tô hít một hơi thật sâu, an ủi chính mình, Côn Bằng tương đối đáng tin, dù sao cũng đã đi theo Đông Thiên Vân nhiều năm “Chúng ta đi nhân giới làm gì?” Nàng lại nghỉ ngơi, Đông Thiên Vân nói giải quyết vấn đề của nàng?

“Ăn!” Côn Bằng quả thực muốn gào lên.

“A, a” Hương Tô bị sự phát nổ đột ngột của hấn dọa rồi, lập tức có chút không hiểu rõ, “Cung Tử Vi không có đồ ăn sao?” Nhìn thấy rất lộn lạo, cho dù đám tiên nữ có tu vi cao, cũng không thể một chút thức ăn cũng không có, còn muốn nàng bôn ba đến nhân giới nữa chứ.

Côn Bằng có chút hận thù mới vừa rồi bị Hương Tô “vũ nhục”, rõ ràng chủ nhân vui sướng khi người gặp họa, không có ý tốt nói: “Đương nhiên là lấy có, muốn Tử Ngâm Long Nữ dặt bảo vật, dù sao cũng phải cho nàng ta chiếm chút tiện nghi.”

Hương Tô mê hoặc, thế nào là chiếm tiện nghi? Vừa định hỏi, lúc này Côn Bằng lại nghĩ đến tới sĩ nhục “mò nhon”, hung tợn lườm nàng một cái, Hương Tô bị dọa đến không dám mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: BÁCH THÁI NHÂN GIAN

Khi ở trên đụn mây mơ hồ có thể nhìn thấy một thành trấn nhỏ, hô hấp của Hương Tô cũng bất giác ngừng lại. Thì ra “thành trấn” mà Bách Tri Thảo và Kim Trần nói lại là một nơi náo nhiệt như vậy! Tường thành cao thẳng, trong cửa thành có những con đường kéo dài thông suốt khắp nơi. Những con đường lớn nhỏ trong thành, những con người nhỏ như chấm đen đi khắp mọi ngõ ngách, đủ loại thương cò(*) san sát tung bay, có vẻ náo nhiệt vô cùng. Đây chính là nhân giới mà nàng và Nghênh Xuân Hoa bọn họ thảo luận sôi nổi vô số lần, thành trấn?

(*)Thương cò: cò bán hiệu có tên cửa hàng, thường dùng ngày xưa.

Nghĩ đến bọn họ, trong lòng Hương Tô siết đau. Đừng nghĩ đến những chuyện đã qua, nguyên tắc của Mộc Linh Giới! Nàng cảm thấy câu nói này có pháp lực rất lớn, chỉ cần nàng suy nghĩ như vậy, lòng không còn khó chịu như vậy nữa.

Côn Bằng đối với nhân giới, nhất là nơi nhiều người thì vô cùng chán ghét, nhúu mày hạ đụn mây.

“Đợi đợi, cho ta nhìn chút nữa.” Giọng điệu của Hương Tô khiến cho Côn Bằng kinh ngạc nhìn nàng một cái, không ngờ nàng cũng có lúc có hứng thú thấp kém như vậy. Lúc mà chân mây, góc mắt của nàng nhân nhật hiện lên vẻ tịch mịch, so với lúc khóc hoặc cười càng khiến cho người ta mềm lòng, không có cách nào chống cự được. Côn Bằng ‘hừ’ một tiếng, cũng không biết là đối với nàng, hay là đối với chính mình, đám mây ấy vững vàng ngừng ở giữa không trung, khiến cho lòng hấn đều có chút không cam chịu.

Côn Bằng nhúu mày, thời gian lâu đến độ vượt qua sự kiên nhẫn của hấn, “Đi xuống!” Ngữ khí của hấn không tốt mà tuyên bố, rõ ràng lời nói đã nói xong, hấn lại nghe chính mình tiếp tục nói, “Có thể thấy càng rõ ràng hơn một chút!”

Hương Tô gật đầu, lộ ra nét mặt tựa khóc không phải khóc, cười như không cười, nhìn đến làm cho Côn Bằng bối rối. “Ngươi lại sao nữa?!” Muốn nói chuyện tốt với nàng, thật sự rất khó, chỉ mỗi biểu hiện phức tạp khó hiểu của nàng, cũng nhanh chóng làm cho hấn phát điên, liên tục mất đi uy nghiêm của thần thú.

“Đám tiên linh còn chưa thành hình người trên núi Linh Trạch, đều muốn nhìn thấy cảnh này, giờ chỉ còn ta có thể nhìn thấy.” Hương Tô hít hít mũi, đối với khóc, nàng đã có chút kinh nghiệm, trước là lổ mũi cùng mắt sẽ cảm thấy cay cay, sau đó nước mắt sẽ chảy ra.

Côn Bằng trầm mặc một chút, hấn cũng không giỏi an ủi nữ tử, “Áy là ngươi gặp may, tình cờ gặp Quân Thương.”

Câu nói này lại làm cho Hương Tô không phục, tuy rằng Đông Thiên Vân cứu mạng sống nàng trong lúc nàng đứng ở ranh giới sống chết, nhưng nàng cũng trả một giá đắt à! Nàng đang tốt đẹp là một tiên linh của Mộc Linh giới, không cần phải đi cùng với một Tư Kim Đế Quân vui buồn thất thường, nghĩ đến không thể sống chung với bằng hữu quen biết từ nhỏ, phải cùng làm việc chung với Côn Bằng, loại “thần thú” học đủ mười phần tính tình xấu xa của chủ nhân này, còn tình cờ gặp con Phượng Hoàng đỏ, Long Nữ tím, nhân vật hung thần dữ tợn như vậy, nàng cũng thật sự rất oan uổng!

Một người đang cảm phần, bụng cũng căng đói hơn, ùng ục, vang lên như vậy, bầu không khí bị phần vừa rồi bị phá hủy hoàn toàn. Côn Bằng mặt lạnh, không nói gì mà khinh bỉ nàng, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy nàng rất biết phá hư phong cảnh, thôi buồn bã, trước hết phải nhanh chóng lấp đầy cái miếu ngũ tạng (*cái bụng*). Lại liếc nhìn thị trấn nhỏ dưới đám mây, chỉ cảm thấy mãnh liệt muốn đến đó, có tô bính không?

Thần giới, Ma giới tuy rằng có sức mạnh hủy diệt trời đất, nói đến phồn hoa hưởng thụ, vẫn thực sự phải tính đến Nhân giới đầu tiên. Theo Bách Tri Thảo nói, thức ăn của nhân giới ngon nhất, chợ náo nhiệt nhất cũng chỉ có ở nhân giới. Nàng cũng cảm thấy mình rất vô tình vô nghĩa, nghĩ đến điều này, đau lòng thế nào thì cũng nhanh chóng quên đi.

Vì không chú ý, bọn họ đã hạ xuống một rừng cây thưa thớt bên ngoài thành, lúc đi ra ngoài bởi vì Hương Tô lén lén lút lút, làm cho tiểu phu qua đường quay đầu lại nhìn với nét mặt mờ ám, Côn Bằng bị ánh mắt này nhìn đến mặt mày xanh mét, hận không thể một chương đánh vào gáy của Hương Tô, nàng làm gì mà làm la làm lét vậy?! Sau khi tiểu phu nhìn rõ dung mạo bọn họ, cũng không tiếp tục đi nữa, mà hai chân lại mềm nhũn, ngồi ở trên mặt đất sì ngốc mê mẩn nhìn chăm chăm Hương Tô, Hương Tô chỉ lo kiểng chân nhìn xung quanh thành, hoàn toàn không chú ý đến. Côn Bằng dùng ánh mắt sắc bén trừng tiểu phu, dọa đến làm cho tiểu phu vừa lăn vừa bò chạy đi. Côn Bằng nhử mắt nhìn tay áo của hắn đang bị ai đó kéo, cái đầu ngốc của Hương Tô giống như đầu ngỗng đuôi ra nhìn về phía xa xa, trong lòng thở dài, thì ta hoa tình thụ quái dễ dàng có dáng vẻ mỹ nhân, nàng lại dính máu Quân Thượng, về bề ngoài này thật đúng là tai họa. Nhìn bộ dáng ngốc không biết gì của nàng, hắn muốn hiện nguyên hình để mổ vào cái đầu trống không của nàng. Cũng không thể để cho nàng vào thành với dáng vẻ yêu nghiệt như vậy, hắn âm thầm niệm chú ngữ, biến nàng thành một thiếu nữ có dáng vẻ bình thường. Hương Tô rất chuyên chú nhìn xung quanh, không hề phát giác, nhảy nhót kéo cánh tay của hắn thúc giục nhanh đi, nàng biến thành dung mạo bình thường, dáng vẻ càng ngốc ngếch, Côn Bằng nhìn hết sức hài lòng.

Lúc đến gần cửa thành, người đi trên đường càng nhiều hơn, Hương Tô đột nhiên hét to một tiếng, trốn sau lưng Côn Bằng. Côn Bằng day day trán, nếu như sau này phải thật sự cùng nàng hầu hạ Quân Thượng, hắn thật không biết mình có thể kiên trì được bao lâu! “Người lại làm sao thế?!” Thậm chí hắn cảm giác thấy nàng đang run run.

“Dọa. Dọa chết người!” Mặt Hương Tô cũng vui vào quần áo sau lưng Côn Bằng, tay nắm chặt phần áo ở gần gò má nàng, giống như muốn che giấu mình. Hơi thở của nàng dồn dập xuyên qua quần áo lướt nhẹ phía sau lưng Côn Bằng, đột nhiên hắn cảm thấy không có cách nào khiển trách nàng.

“Làm sao vậy?” Kỳ thật hắn cũng không bình tĩnh, nhưng giọng nói ra lại mềm thấp.

“Rất đáng sợ! Đáng vẻ rất đáng sợ!” Hương Tô lại phát run, “Trên mặt có nếp nhăn, cảm. Cảm cũng rút vào trong miệng!”

Côn Bằng nhìn thấy bà lão ăn mày cạnh cửa thành, lòng chợt hiểu ra. “Hương Tô, người phạm không giống như chúng ta, bọn họ có sinh lão bệnh tử, người nhìn thấy, chính là đáng vẻ sau khi già đi của họ.” Côn Bằng dừng một chút, “Bọn họ. bình thường cũng rất khó coi.” Đột nhiên hắn nghĩ thông suốt một vấn đề, chính là nguyên nhân mà nàng không có phản ứng như “bình thường” khi nhìn thấy tướng mạo của Quân Thượng và hắn. Nàng vốn là tiểu hoa thụ sống nơi không có bóng người, Thanh Tuế Đế Quân cùng sơn thần dạy dỗ tiểu tinh linh của bọn họ vô cùng thất bại, nàng nhìn thấy cơ bản đều là hoa tình thụ quái thành hình, dung mạo đều rất xinh đẹp, bản thân nàng cũng có bộ dáng gây họa như vậy, cho nên ngộ nhận là tất cả sinh linh đều có dáng vẻ tiêu chuẩn như vậy, nhìn thấy diện mạo già yếu của con người, thì rất sợ hãi.

Suy nghĩ như vậy, đối với chuyện Hương Tô xem nhẹ dung mạo của hắn, không còn là nỗi canh cánh trong lòng của hắn, nói cho cùng, cũng là vì chưa thấy qua sự đời!

Chính vì nghĩ thông suốt chuyện này, hắn kiên nhẫn hơn bình thường, đứng trên con đường nhỏ bên cổng thành, chịu đựng Hương Tô đang kinh hồn khiếp vía nhìn người qua đường. Hương Tô nắm chặt áo sau lưng Côn Bằng, vừa trốn vừa nhìn người nông dân thô lỗ, văn sĩ bần xin, phụ nhân to mập lải nhải, những con súc vật chưa từng thấy qua, còn có các loại mùi hương khó chịu trên người bọn họ. Một tên trộm móc túi tiền của tú tài, nhanh chóng chạy đi, giọng tú tài the thé gọi đuổi theo lại chạy không nhanh, trượt ngã vào cái hố lầy trên đường, không có người nào đỡ lên, ngược lại đều ồn ào cười ha ha.

Hương Tô đột nhiên cảm thấy rất chán nản, người phạm trong suy nghĩ của nàng không phải như vậy ! Lúc này tưởng tượng bị hiện thực trước mắt đánh vỡ tan nát, nàng cảm thấy lòng trầm xuống.

Kỳ thật Côn Bằng muốn an ủi nàng “Đối với người phạm mà nói, người mới là yêu quái, bọn họ nên sợ người mới phải!”

Câu nói này làm cho Hương Tô càng bị ai.

“Được rồi, được rồi, vào thành đi.” Côn Bằng ra vẻ hung ác, kỳ thật là có chút mất tự nhiên. Đối với một linh mới thành người, hắn vẫn không biết làm sao, không giống như các tiền linh bọn họ, bay trên trời, chạy trên đất, nhân giới là có hình dạng như thế nào, rõ ràng chưa cho linh thức, hỗn loạn như vậy.

Vào cửa thành không xa chính là thành nam, rất nhiều quán ăn quầy hàng, cả người Hương Tô đều bám chặt treo trên cánh tay Côn Bằng, mỗi lần có người phạm lướt qua đều khiến cho nàng có cảm giác giống như gặp kẻ địch mạnh. Côn Bằng nhìn thấy sạp bán tô bính (*bánh mì bơ*), nghĩ đến dáng vẻ ngốc ngếch của nàng khi nàng nói tên mình là Tô Bính, nhin không được khỏe miệng dẩy lên ý cười, kéo nàng tiến tới sạp mua sáu cái. Hương Tô chỉ lo nhìn chăm chăm tô bính trên cái bếp lò đen bẩn, ông chủ dùng giấy dầu qua loa bọc lại, ngón tay đầy dầu mỡ và lọ nôi cũng chạm vào tô bính. Nàng sợ hãi ngẩng đầu nhìn ông chủ, vừa già vừa xấu. Còn giống yêu quái hơn nàng!

“Đi đi.” Đồ cũng đã mua xong, Côn Bằng cũng không muốn dừng lại lâu, dùng cánh tay kéo Hương Tô sắc mặt đang trắng bệch đi, rõ ràng nàng sợ hãi lại nhìn chăm chăm ông chủ sạp không chịu đi, thật là ngốc tự tìm lấy khổ!

Hương Tô như con rối gỗ theo sát Côn Bằng, phổ đối diện là quầy trang sức kém chất lượng, một thiếu nữ nhan sắc bình thường đang chọn trang sức, một nam nhân trẻ tuổi quần áo tầm thường từ một góc đường từ từ bước qua, bộ dạng mờ nhạt hàm khi khiến cho người ghét. Hắn đi đến phía sau cô

nuong, nhanh chóng bóp mông cô nương một cái, nhắc chân muốn chạy, cô nương cánh giác xoay người tát một cái, tát lên mặt hấn vang lên tiếng giòn tan, “Chớ dâm tặc, dám chiếm tiện nghi của bổn cô nương!”

Chuyện này xảy ra rất nhanh, Hương Tô cảm giác thấy thời gian những người vây lại xung quanh hai người này còn nhanh hơn thời gian nàng tròn tròn đôi mắt, Hương Tô vừa mới nghe xong lời nói của cô nương này, người bị hại đã bị mọi người vây ở trung tâm. Côn Bằng bị ngăn trở đường, sắc mặt cực kỳ tối tăm, quyết định kéo Hương Tô đi ra ngoài thành, đây lỗi tại Hương Tô đều nghe tiếng mọi người đang khiển trách người có hành vi “chiếm tiện nghi”.

Thì ra đây chính là “chiếm tiện nghi”..... Hơn nữa hình như người bị chiếm tiện nghi có tổn thất rất lớn. Nghĩ đến Quân Thượng bị Từ Ngâm Long Nữ đối đãi như vậy..... Không thể a, một đầu ngón tay của Quân Thượng không phải có thể nhấn Từ Ngâm Long Nữ thành bột phấn sao? Trừ phi, Quân Thượng tình nguyện bị “chiếm tiện nghi”! Vì muốn Từ Ngâm Long Nữ dẹt dài lụa tịch hòa? Nàng cảm thấy vô cùng suy sụp tinh thần, mạnh mẽ như Tân Quân Thượng, vẫn không có cách gì mà lại chấp nhận chịu đựng như vậy.

Cảm giác thất vọng lại xuất hiện, giống trước đây nàng từng thất vọng đối với Thanh Tuế tỷ tỷ.

Côn Bằng điều khiển đám mây, sững sờ suy tư nhìn Hương Tô, hấn cảm thấy đáng về bình thường này thật không hợp với nàng, vừa ngốc vừa vụng về lại chưa từng thấy qua chuyện đời, bề ngoài cũng miễn cưỡng cứu vãn đôi chút. Hấn khôi phục hình dáng của Hương Tô, khiến hấn lần nữa cảm thấy Mộc Linh nhà quê hết thuốc chữa, nàng cư nhiên còn chưa phát hiện hấn đối đãi đối lui hình dạng của nàng.

“Ăn!” Hấn đẩy tô bính sang cho nàng, điểm chết người là pháp lực thấp kém, ăn uống đại tiện tiểu tiện còn chưa tự lo xong. Côn Bằng bị ai dự kiến, Quân Thượng sẽ không có kiên nhẫn dẫn nàng đi giải quyết mấy chuyện tầm thường rắc rối đó, vậy chỉ có hấn là người đáng thương! Đường đường Côn Bằng đại nhân, lưu lạc thành một vũ em, điều này bảo hấn làm sao chịu nổi?

Hương Tô sợ hãi cảm bảnh, không hiểu vì sao Côn Bằng đột nhiên tức giận bức bối như vậy, trừng mắt nhìn nàng, rất giống như là nàng đào rễ cái của hấn lên vậy. Rầu rĩ ngồi trên đụn mây ăn bánh, tuy rằng đây là thứ nàng tâm tâm niệm niệm một hai trăm năm, thực ra khi ăn vào trong miệng, hương vị cũng rất bình thường. Hơn nữa ông chủ, nòi, bàn tay đen..... Điều cho nàng chịu đủ giày vò, quả nhiên ăn thức ăn cũng là một gánh nặng, trách không được mọi người đều liều mạng tu luyện, muốn thoát khỏi phiền toái này. Vẫn là uống nước tốt hơn, vừa sạch lại vừa thanh ngọt!

Côn Bằng nhìn sắc trời, tuyên bố: “Chúng ta đi phủ Thanh Tuế đưa nước Thánh Tri.” Cũng không thể trở về sớm như vậy, Từ Ngâm Long Nữ sẽ cảm thấy bọn họ không có khả năng quan sát.

Hương Tô liên tục gật đầu, nhét vài cái bánh tô bính vào miệng, một ngày đáng sợ này rốt cục cũng có chút chuyện làm cho nàng vui vẻ. Nàng liên tục nhìn con đường phía trước, lần đầu tiên cảm thấy Côn Bằng bay cũng không nhanh như vậy.

Lúc từ xa xa nhìn thấy phủ Thanh Tuế, Hương Tô liền cảm thấy mũi mình cay cay, tuy rằng nàng chỉ ở chỗ này có một ngày, lại rất lưu luyến, chỉ ít nàng chưa từng cảm thấy phủ Thanh Tuế có thứ gì khiến cho nàng sợ hãi.

Không đợi đến lúc vào chính sảnh, Kim Trần cùng Bách Tri Thảo đã nghe tin vội vàng chạy tới, Hương Tô thực sự rót nước mắt, nhào vào trong lòng Kim Trần. Kim Trần luôn luôn nói lời châm chọc hiếm khi không có nói cái gì như lúc này, không đẩy nàng ra, ngược lại an ủi vuốt mái tóc rối của nàng.

Côn Bằng phát hiện Hương Tô tựa hồ rất thích vui mặt vào trong y phục của người khác, có lẽ là quanh năm chôn dưới đất nên dưỡng thành tật xấu đó! Nghĩ đến cảm giác hơi thở ấm áp của nàng hây hây ở trên da thịt, hấn cảm thấy về bình thân của Kim Trần cực kỳ đáng ghét.

“Khóc cái gì?” Kim Trần phát hiện Côn Bằng vẫn không mấy thân thiện mà trừng bọn họ, cũng đáp lễ với ánh mắt không khách khí, “Có phải có người bắt nạt ngươi hay không?” Hấn cố ý ám chỉ.

Hương Tô lắc đầu, tiếp tục chôn trong áo của Kim Trần, “Nhân giới rất đáng sợ, nơi nơi..... cũng không giống.....”

Nàng nói không đầu không đuôi, đều là Mộc Linh nên Kim Trần hiểu rõ, lúc trước Thanh Tuế dẫn hấn đi thành trấn nhân giới, mặc dù hấn cố gắng trấn định, nội tâm cũng trải qua một phen sóng to gió lớn. Hấn thở dài, nhẹ vỗ vỗ đầu Hương Tô, “Được rồi, đừng cảm một chút, chờ ngươi lớn hơn chút, từng trải nhiều hơn, thì sẽ không sợ nữa. Tuy rằng chúng ta không giống các loài động vật chim bay thú chạy đó, nhưng cũng đều là sinh linh trong Tam Hoàn, dần dần sẽ quen, thì sẽ không kinh sợ khi thấy chuyện lạ nữa.”

Côn Bằng nghiêng chặt răng, “Chim bay thú chạy” Là chỉ hấn sao? Ấn tượng đối với cây thủy tiên này càng ngày càng xấu! Linh tuyến trên trán chột lóe, là Quân Thượng gọi, Côn Bằng do dự một chút, hấn dự đoán Quân Thượng sa trong cung Tử Vi thể nào cũng phải hai ba ngày, thế nào lại nhanh như vậy?

“Ngươi nhanh chóng dẫn dò việc chính, Quân Thượng gọi về.” Côn Bằng lạnh lùng nói, khinh thường thổi khí vào lòng bàn tay, ngọc hồ lô được hấn đưa ra trên tay, khôi phục kích thước bình thường.

Lúc này Hương Tô mới nghĩ đến mục đích về phủ Thanh Tuế, dựa vào trong lòng Kim Trần, nói về lai lịch của nước Thánh Tri.

“Nước hồ Thanh Trạch?” Bách Tri Thảo thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, chắc chắn lắc đầu sợ hãi than, “Ngươi quả nhiên là người hầu của Thánh Hoàn Đế Quân, ngay cả thứ trân quý như vậy cũng có thể lấy được! Tiểu Hòe được dính chút hào quang rồi! Ta tìm hấn đây!” Bách Tri Thảo vui mừng có chút thất lễ, đoạt lấy ngọc hồ lô trong tay Côn Bằng liền chạy đi, chẳng thèm nhìn đến Côn Bằng.

“Đi thôi!” Côn Bằng bước lên kéo cánh tay Hương Tô, bị Hương Tô phát ra.

“Ta..... Ta còn có chuyện muốn nói với Kim Trần.” Nàng rất thích cảm giác tâm ý tương thông với đồng loại, Kim Trần tuy ít lời, nhưng những câu an ủi lại đến tận đáy lòng của nàng, nàng dựa sát vào hấn, cái cảm giác giống như lúc mọi người cùng sống ở núi Linh Trạch, rất kiên định, rất an tâm.

Không giống loài chim bay biết nói chuyện như Côn Bằng, chưa nói hết đã đi!

“Không phải do ngươi quyết định!” Mắt Côn Bằng trừng to như vậy, nàng vẫn rất sợ hãi, sợ hãi buông cánh tay Kim Trần ra, vẻ mặt ủy khuất buồn khổ.

Kim Trần không vui nhủ mảy, tuy rằng nhìn không quen thái độ nói chuyện của Côn Bằng đối với Hương Tô, xét thấy Hương Tô đặc biệt đối với Đông Thiên Vân, cũng không lên tiếng giữ lại. “Ngươi đi đi, cố nhẫn nhịn một thời gian, chỉ cần Đông Thiên Vân luyện xong kiếm, ngươi liền được tự do.”

“To gan!” Côn Bằng lại lạnh giọng khiển trách, lại dám gọi thẳng tên của Quân Thượng!

“Được rồi, đi thôi, đi thôi.” Hương Tô thấy không ổn, ngược lại kéo Côn Bằng đi ra ngoài, Kim Trần miệng lưỡi rất khó nghe, bản lĩnh cũng không lớn, căn bản không phải đối thủ của Côn Bằng, đánh nhau là sẽ bị thiệt thòi.

Côn Bằng ‘hừ’ một tiếng, khi xoay người còn vung tay áo, Hương Tô âm thầm lắc đầu, còn học rất giống dáng vẻ muốn ăn đòn này, quả nhiên sống nhiều năm với Đông Thiên Vân.

“Hương Tô!” Vừa mới đi ra bên ngoài phòng, liền nghe thấy có người chạy đến tràn đầy tình cảm gọi tên Hương Tô.

Hương Tô quay đầu, nhìn thấy làn da mặt trơn mịn của Tiểu Hòe. “Tiểu hòe, ngươi trở nên rất đẹp!” Hương Tô và Tiểu Hòe kích động nắm tay nhau, chỉ còn thiếu nhảy nhào lên.

“Cám ơn ngươi, Hương Tô! Nguyện vọng nhiều năm của ta cuối cùng cũng thực hiện được rồi!” Tiểu Hòe cũng khóc.

Hương Tô còn muốn an ủi hân mấy câu, đã bị Côn Bằng thô lỗ lôi kéo, “Được rồi, đi! Ngươi,” Hân dùng cảm hất về phía Tiểu Hòe, “Phải cảm tạ Thánh Hoàn Đế Quân, chỉ bằng nàng,” Ánh mắt đảo qua vẻ mặt căm giận của Hương Tô, “Hừ!”

Hương Tô thực tức giận vô cùng, ở trên mây cũng chẳng muốn nói chuyện với Côn Bằng! Một câu nói ấy của hân: “Chỉ bằng nàng, hừ!” Liền đủ cho nàng ghi hận một vạn năm!

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: THÊM DẦU VÀO LỬA

Trở lại cung Từ Vi, Đông Thiên Vân đang dự tiệc trong đình nằm ở giữa hồ, đã sắp hoàng hôn, mặt hồ dập dờn làn sóng phản chiếu sắc cam rực rỡ, xa hơn chút nữa là biển rộng mênh mông, cảnh sắc tuyệt đẹp. Tuy rằng tâm trạng Hương Tô đang buồn bực, nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, tâm trạng đã thoải mái hơn, Tân Quân Thượng cùng Long Nữ vẫn rất biết hưởng thụ. Trước đình, Hương Tô vô ý lướt nhìn qua Tân Quân Thượng, tuy rằng hân rất ít khi biểu lộ cảm xúc, nàng vẫn dễ dàng phát hiện hân chẳng hề vui vẻ. Hôm nay nàng có nhiều chuyện không vui, không có tâm tư để ý đến suy nghĩ của Tân Quân Thượng, chỉ trầm mặt mắt liếc nhìn Côn Bằng đang phục mệnh. Đông Thiên Vân nhìn nàng, cũng không nói chuyện với nàng, sau khi nghe Côn Bằng kể lại vắn tắt những việc đã làm, thì chỉ tùy ý nâng tay cho rui ra sau. Hương Tô còn quyết định giương mắt nhìn trời tiếp tục tức giận Côn Bằng, lại bị hân không khách khí đẩy một cái, ra hiệu cùng nhau đứng hầu phía sau Quân Thượng. Tuy rằng Hương Tô không cam lòng, không nguyện ý, nhưng trước nhiều người như vậy, cũng không phát giận được, sắc mặt càng âm u cùng Côn Bằng một trái một phải đứng ở sau ghế của Đông Thiên Vân. Trước hết Hương Tô liếc trộm thức ăn trên bàn, toàn là rượu tiên quả, tuy rằng cô bình khiển cho nàng thất vọng, nhưng thức ăn trong cung Từ Vi hình như nhìn còn kém xa so với cô bính. Nhìn xong đồ ăn rồi, nàng mới nhìn người. Bàn thiết yến chẳng hề lớn, ngồi chen chúc không dưới năm sáu vị nữ tử mặc cẩm y, Hương Tô liền nhận màu áo tím của Từ Ngâm Long Nữ, nàng ấy ngồi gần Quân Thượng nhất, so ra thì lúc mới gặp đôi mắt quyến rũ cười duyên hơn, lúc này nàng ấy có vẻ rầu rĩ không vui, trầm mặc ít nói. Ngược lại các vị tiên tử trang điểm xinh đẹp khác thì say mê hấp dẫn hơn nàng ấy, lúc nhìn Quân Thượng, làn nước trong veo trong mắt tựa hồ muốn thả móc tới câu hồn. “Tùy tùng của ta đã trở lại, hôm nay quấy rầy rồi.” Đông Thiên Vân không nhanh không chậm nói xong, chậm rãi nâng chén uống cạn. “Đế Quân, sắc trời đã tối, không bằng đến núi Sắc Vi của thiếp nghỉ ngơi, giải rượu rồi lại đi.” Một vị tiên nữ y phục màu hồng phấn tựa hồ rất vội vã, không chú ý đến ánh mắt chanh chua của các vị nữ tử xung quanh, trắng trợn mời mọc. Bữa tiệc lập tức rất yên tĩnh, Hương Tô nhìn thấy tiên nữ áo trắng rất thấp thỏm, có chút ngồi không vững trên ghế dựa, những người khác giống như đang xem vở kịch hay mà mỉm cười khinh thường. Quái lạ là, Quân Thượng không tỏ thái độ gì, cũng là Từ Ngâm Long Nữ cười gượng một tiếng. “Đỗ Quyên muội muội nói thật buồn cười, chẳng lẽ nào cung Từ Vi này của ta không có nơi cho Đế Quân giải rượu sao?” Đỗ Quyên tiên nữ lúng túng mỉm cười, “Long Nữ tỷ tỷ không nên hiểu lầm, Đế Quân tới Đông Hải Nam Vịnh vài lần, cũng chưa từ đến chỗ của muội. Nhân dịp hoa tường vi nở rộ, cũng tính là thắng cảnh của Nam Vịnh, muội muội mới mạo muội mời Đế Quân đến thưởng thức.” Thì ra nơi này là Đông Hải, Hương Tô đảo tròn mắt, trách không được cung Từ Vi lại xây trên một hòn đảo giữa biển. Đông Hải Tây Uyên nàng đương nhiên từng nghe nói, không nghĩ đến vô ý đã trở thành khách ở đây. Nàng lơ mờ nghĩ đến, hình như Bách Tri Thảo từng nói qua, Long Nữ Đông Hải có sở trường về dệt vải, ngay cả Chức Nữ trên trời cũng than thở không bằng được nàng ấy. “Muội muội à, hoa tường vi đương nhiên là cảnh đẹp của Đông Hải, đáng tiếc, so ra cũng không bằng Tịch Hóa Thần Châu trong cung Từ Vi của ta, sợ chỉ chọc giận Xích Lâm tiên tử uy phong tám hướng, đến lúc đó.....” Lời nói này rõ ràng là nói với Đỗ Quyên tiên nữ, Hương Tô lại nhìn thấy ánh mắt Từ Ngâm Long Nữ lườm Quân Thượng, đứng ở góc độ của nàng mà quan sát, gương mặt nghiêng kia vô cùng oán hận. Trách không được nàng ấy dám chẳng kiêng nể Quân Thượng như vậy, Long Nữ không sợ lửa, xem ra mọi người đều biết đến sự hung ác của Phượng Hoàng đỏ. “Từ Ngâm nói đùa rồi.” Ngữ điệu của Đông Thiên Vân càng lạnh nhạt, Từ Ngâm Long Nữ thức thời mà ngừng lại. Các tiên nữ khác tựa hồ cũng bị lửa của Xích Lâm làm cho chấn động, phần nọ không dám nói đến chủ đề mời mọc Đông Thiên Vân nữa. “Dải lụa mỏng đã hoàn thành, cho tiểu tiên hầu

này của ta thử đi.” Đông Thiên Vân quay đầu liếc mắt nhìn Hương Tô, mọi người cũng nhìn đến nàng “Dáng vẻ của tiểu nha đầu này thật là thanh tú, chỉ chờ thêm mấy trăm năm nữa, mắt đi tỉnh trẻ con, sợ là có thể đứng vào hàng danh vị trong Tam Hoàn.” Một vị tiên nữ áo trắng dùng ngữ khí khích lệ nói. Hương Tô hạ mí mắt, âm thầm ‘hừ’ một tiếng, dùng cho rằng nàng không nghe ra, đây là cố tình tổn hại nàng! Thì ra nàng còn phải đợi mấy trăm năm nữa mới có thể tỉnh là xinh đẹp? “Nhìn xem nhìn xem, cũng rất xứng với Côn Bằng.” Tiên tử áo lam bên cạnh tiên tử áo trắng cũng cười tít mắt nói, “Tiểu Côn Bằng, đợi cho cô bé này trưởng thành một chút, người xin Quân Thượng đem nàng ban cho người làm vợ có được không?” Nói xong cùng một đám tiên nữ mê đắm nhìn Côn Bằng cười. Hương Tô cho rằng Thanh Tuế tỷ tỷ nói chuyện với Kim Trần là trêu đùa, thấy rõ dáng vẻ nháy mắt ra hiệu của các tiên nữ đối với Côn Bằng, nàng mới giật mình hiểu ra, thì ra đây mới là trêu chọc! Trước đây nàng còn cảm thấy Quân Thượng bị “chiếm tiện nghi” thì thật khó tin, nhìn dáng vẻ đám nữ nhân vui vẻ trêu chọc Côn Bằng, nàng lại nhìn không được đưa cho Quân Thượng ánh mắt đồng tình. Thì ra nàng cho rằng chỉ có một Long Nữ, không ngờ là còn nhiều nữ tử như vậy, trách không được khi nàng mới vào đình thì nhìn thấy Quân Thượng buồn bực không vui. Đông Thiên Vân lạnh lẽo nhìn nàng một cái, rõ ràng không vui, là do hình người của nàng, hay là lần đầu tiên nhìn thấy nàng biểu lộ ra ánh mắt phức tạp như vậy, hẳn thế nhưng không thể lý giải được. Từ Ngâm Long Nữ mỉm cười, ngăn cản nói: “Đừng nói đùa nữa.” Nói xong từ trong tay áo đưa ra một chiếc hộp tinh xảo kích thước bằng lòng bàn tay, mọi người đều tha thiết mong chờ nhìn chăm chăm, cái hộp vừa mở ra ánh sáng bảo vật tỏa ra bốn phía, tuy rằng còn chưa thấy đó là gì, đám tiên nữ đều kinh ngạc tán thán. Từ Ngâm Long Nữ từ trong hộp lấy ra một dải lụa mỏng trong suốt lại tràn đầy ánh sáng trắng như màu ngọc trai, nhẹ nhàng lay động, dải lụa mỏng ấy không gió mà bay, vô cùng đẹp mắt. “Tới đây, tiểu cô nương.” Từ Ngâm Long Nữ đã thay đổi dịch ý lúc mới gặp nàng, ôn hòa gọi Hương Tô. Cái này thật sự là cho nàng? Tuy rằng Quân Thượng đã nói hai lần, nàng cũng không dám tin là thật, nghe ý tứ Long Nữ, vậy trên người Minh Ngự là vật khó có được. Lén liếc nhìn Quân Thượng, thấy hắn nhẹ gật đầu, nàng mới vui mừng đi đến, khi Từ Ngâm Long Nữ đem dải lụa mỏng khoác vào hai tay áo của nàng, nhìn rất đẹp, lần đầu tiên nàng có được thứ xinh đẹp như vậy, còn tinh mỹ hơn so với chiếc gương mà Thanh Tuế tỷ tỷ cho Kim Trần. “Đây là ta cùng Đế Quân dùng Minh Ngự thánh vậy tạo ra, khi người gặp kẻ địch nó có thể làm roi làm dây để bảo vệ người. Càng quan trọng hơn là Chỉ cần không phải Tư Hỏa Đế Quân dùng Hạo Thiên Tháp thiêu người, dải lụa mỏng này không sợ bất kỳ ngọn lửa nào trong Tam Hoàn.” “Cảm ơn Long Nữ tỷ tỷ!” Hương Tô ngọt ngào cảm tạ, bởi vì rất vui mừng, nàng cũng không thấy sắc mặt của Long Nữ trở nên kỳ lạ, thậm chí nàng ấy chiếm tiện nghi của Quân Thượng cũng có thể tha thứ được, dù sao nàng ấy làm ra pháp khí tuyệt như vậy cho nàng, tính ra, Quân Thượng chịu chút thiệt thòi cũng đáng. Từ Ngâm được nàng ngọt ngào gọi “tỷ tỷ” khiến cho vui mừng như mở cờ trong bụng, nhìn Đông Thiên Vân, trên môi hắn cũng gọi lên ý cười. Trong Tam Hoàn, Đông Thiên Vân là người nổi danh bao che thuộc hạ, cho nên Côn Bằng, một tọa kỵ mới có thể kiêu ngạo ngang ngược như vậy, xem ra tiểu nha đầu trẻ con này, cũng hợp lòng hắn. Long Nữ cười ôn hòa, hào phóng nói: “Ta lại tặng cho người một bộ y phục làm bằng gấm Bích Ba(*) của Đông Hải, người thích màu nào?” (*) Bích Ba: *sông xanh* Với tính cách của Xích Lâm ấy, tuyệt đối sẽ không hạ mình lấy lòng bọn hạ nhân, Từ Ngâm mỉm cười, với sự nhu thuận hiền thực của nàng nhất định sẽ thắng. “Thật sao?” Hương Tô vui mừng đến độ thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, vận khí tốt thế nào đột nhiên liền tới hết vậy? Nàng nghiêm túc suy nghĩ, y phục màu vàng của Quân Thượng nhìn đẹp như vậy, rất chói mắt, nếu không phải đánh không lại Quân Thượng, nàng thấy ăn mặc huênh hoang như vậy mọi người đều muốn đánh vào mặt, nàng mặc vào thì xong đời, pháp lực thấp kém, vẫn không nên để mỗi ngày bị người ta đánh đến mặt bầm xanh đen? Kế tiếp là sắc áo xanh lục xinh đẹp của Thanh Tuế tỷ tỷ, nàng cảm thấy không thể mặc y phục giống màu với Thanh Tuế Tỷ Tỷ, như vậy rất bất kính. “Ta muốn màu xanh nhạt, chính là màu xanh Mầu Đơn ấy.” Trước đây từng có một vị tiên nhân đến núi Linh Trạch, cây ghép một cây Lục Mầu Đơn ở bên bờ Linh Trì, kết quả vẫn không sống được, sắc hoa tựa trắng nhưng không phải trắng, tựa xanh nhưng không phải xanh, nàng cực kỳ hâm mộ, Lục Mầu Đơn chết đi, nàng buồn rất lâu. Từ Ngâm nghe xong thì cười một tiếng, khích lệ nói: “Tiểu cô nương rất biết lựa chọn.” Lập tức gọi tiên tử, dâng lên một bộ y phục nữ, Hương Tô muốn chủ động đi đến, lại bị Côn Bằng kéo lại, trừng mắt xem thường. Từ Ngâm Long Nữ nhắm mắt, niệm chú với bộ y phục, có ánh sáng dần dần tỏa ra từ bộ y phục, chờ đến khi hào quang nhạt dần, quần áo biến thành màu xanh Mầu Đơn mỹ lệ, thấy Hương Tô tròn mắt há mồm. “Chân thân của người là hoa sơn chi, lần vậy, cô tay áo ta chọn hoa sơn chi để vẽ cho người.” Long Nữ tranh công nhìn Đông Thiên Vân, quả nhiên được một cái nhìn chăm chú sâu sắc của hắn, nhất thời cảm thấy thỏa mãn thẹn thùng mỉm cười. Hương Tô nhìn quần áo hoa lệ trong khay cũng có chút không dám đưa tay chạm vào, tiên tử sai sử nói: “Mặc gấm”, bộ y phục ấy tự động bao lấy Hương Tô, điều chỉnh béo gầy cao ngắn. Hương Tô há miệng, lại bị ánh mắt xem thường của Côn Bằng nhìn nàng mấy lần. Nàng bất chấp đang giằng co với hắn, chỉ không thể nào tin mà sờ vào y phục của mình, sờ sờ nghe thấy tiên tử sai sử giới thiệu nói bộ y phục này sẽ không bẩn sẽ không bị hư gì, Hương Tô càng vừa lòng. Lúc này nàng mới biết phân biệt hàng tốt xấu, thì ra Quân Thượng mặc chính là loại gấm Bích Ba này, trách không được nhìn qua còn tốt hơn y phục của Thanh Tuế tỷ tỷ. “Ồ, Long Nữ tỷ tỷ thật là hào phóng.” Tiên nữ áo lam mỉm cười, Hương Tô có chút đề phòng nhìn nàng ta, người này còn xấu tính hơn những người khác, người vừa rồi đề nghị muốn đem nàng đính hôn cho Côn Bằng chính là nàng ta! “Gấm Bích Ba này ngay cả Thiên cung cũng chỉ có thể một trăm năm được một cuộn, là chỉ bảo của Đông Hải chúng ta, tỷ liền như vậy tặng cho người ngoài? Cũng đúng, nhìn quần áo của Đế Quân, đều là gấm Bích Ba do tỷ tự tay dệt.” Một trăm năm mới tiến cống cho Thiên cung một cuộn? Hương Tô ngay cả sờ vào y phục của mình cũng không dám sờ, rất trân quý đó? May mắn là nó sẽ không bị rách, bằng không nàng cũng tiếc không nổi mặc. “Ta cũng không có quà tặng tốt như vậy, chỉ có cây Hạc Vũ Trâm này, nhìn thấy tiểu oa nhi này đầu bù tóc rối tự mình cũng không biết chải chuốt. Tới đây, cầm lấy đi.” Nói xong từ trên đầu rút xuống một cây trâm không thu hút lắm, không giao cho Hương Tô, lại đưa vào tay Côn Bằng. “Có cây trâm này, trong lòng muốn vẫn kiểu tóc nào, cài trâm vào liền thành kiểu tóc ấy.” Sắc mặt Côn Bằng rất lạnh, khiêm tốn chấp tay nói, “Cảm tạ, biểu cô.” Hương Tô bị dọa đến thiếu chút nữa té ngã, Côn Bằng cư nhiên cũng có thể thích? Nhưng mà..... Người trong nhà này còn có chút giống nhau, giống nhau là không xem ai ra gì! Chứng tiên nữ thấy Long Nữ và Thanh Hà ta tay đều hào phóng như vậy, cũng nhao nhao đưa chút quà tặng cho Hương Tô, Hương Tô đều được Đông Thiên Vân ngầm đồng ý mới thân nhiên thu nhận. NV: giống như đi vô vết quá TT: NV nàng ko thấy ah, đến nước hồ Thanh Trạch mà HT muốn là lấy hồ lô ra mức về có kiếng dè ai đâu, cái này gọi là sùng vô pháp vô thiên đó! Lúc từ biệt, Từ Ngâm cùng chúng tiên nữ đều tiễn đến tận cửa cung, cộng thêm đám cung nữ trong cung Từ Vi, thanh thế rất oai nghiêm. Từ Ngâm Long Nữ trước mặt mọi người lại chảy nước mắt, yên lặng nhìn Đông Thiên Vân, Hương Tô cảm thấy nàng ấy tuy rằng không nói gì, lại động lòng người hơn nói ngàn câu trăm câu. Lại nhìn Quân Thượng, vẫn cái đức hạnh đó, đôi mắt lạnh lùng như không có chuyện gì, đầu cũng không quay lại mà ngồi trên chân thân của Côn Bằng. Hương Tô im lặng cũng cùng ngồi trên lưng Côn Bằng, hiểu biết đối với Tân Quân Thượng lại nhiều hơn một tầng. Hẳn trừ việc thích đi khắp nơi cướp đồ ra, còn cần người thì đến, không cần thì đi chẳng thèm nhìn lại. “Quân Thượng, sau khi thánh kiếm đúc thành, phải đến.....” Từ Ngâm nước mắt lưng tròng nói, Hương Tô nhìn dáng vẻ sầu muộn triền miên của nàng ấy, cho rằng nàng ấy muốn nói, phải đến cưới thiếp nhà, kết quả Long Nữ chỉ là nói, “Phải đến thăm thiếp!” “Ừ. “Đông Thiên Vân ‘ừ’ có lẽ một tiếng, lông mi dài nửa rưỡi, giống như buồn ngủ rồi, Côn Bằng vỗ cánh bay lên, lúc Hương Tô quay đầu nhìn lại, cung Từ Vi đã biến thành một chấm đen đơn độc trên đảo. Đông Thiên Vân cảm thấy Hương Tô rất bất an, ngồi ở bên cạnh một hồi thì nhũn mảy, một hồi thì thờ dài, còn liên tục xoa tay. “Quá mệt sao?” Hắn hỏi thẳng nàng, xem nàng là loại tiểu tinh linh, còn không thể không chế gánh nặng của bản thân. “Không..... Không gấp.” Hương Tô cũng rất thân nhiên trả lời, sắc mặt vẫn lo lắng như cũ, thấy mặt lạnh mui phần uy lực của Quân Thượng đang nhìn nàng, nói rõ đã nhìn thấu chuyện trong lòng nàng. Chuyện này..... hay là thành thật nói với Quân Thượng, bằng không Côn Bằng lại giở trò vu cáo, nàng thực sự không có biện pháp. “Quân Thượng.....” Nàng lắp ba lắp bắp nhìn Đông Thiên Vân, “Có thể bảo Côn Bằng đem cây trâm cho tiểu tiên không, tuy rằng ấy là của biểu cô hắn, nhưng nói là cho ta mà.” Đông Thiên Vân liếc mắt nhìn nàng cảm thấy rất bực bội, xoay mặt đi, mắt nhìn về phía trước. NV: Ghen ghen đó!!!! Đây..... Đây là mặc kệ đúng không? Hương Tô lâm vào bi phần, Côn Bằng ở cùng hắn nhiều năm, một người một chim tình cảm đương nhiên sâu đậm hơn nàng. “Ta rất cần cây trâm này!” Nàng quyết định nói rõ lý do, “Trước kia còn có Kim Trần chải đầu cho ta, hiện tại không thể ở chung một chỗ với hắn, ai chải đầu cho ta a?” Vừa nói xong, mình lại cảm động

trước, mũi cay cay. “Và lại. Còn Bằng hân là một con chim muốn cây trâm thì dùng để làm gì? Biến thành hình người cũng không cần chài đầu !” Còn Bằng đột nhiên bay xuống góc xuống hàng mấy trượng, Hương Tô không đề phòng, bị dọa đến gan mật đều vỡ, có ý muốn nắm chặt một cọng lông vũ của hân nữa, cuối cùng lại không dám. “Hân vô dụng thế sao?” Đông Thiên Vân đợi Còn Bằng bay ổn mới âm thầm mở miệng, “Hân có thể đưa cho vợ tương lai.” Còn Bằng cảm thấy Quân Thượng nhắc tới lời này tuyệt đối là có ý đồ riêng, chẳng lẽ thực sự quyết định đem Hương Tô đính hôn cho hân? Hân không cần! Hân sẽ bị tức chết ! Ngàn năm tu hành hủy hoại trong chốc lát! NV: Dễ gì, chỉ là xác định cho rõ nàng có thích người hay ko thôi, tưởng bở à! Hương Tô kinh sợ nhìn Đông Thiên Vân, Đông Thiên Vân cũng liếc nhìn nàng, làm cho Còn Bằng cảm thấy lòng xoắn lại, chính là hoàn toàn không biết nàng định như thế nào. “Quên đi.” Hương Tô suy nghĩ nửa ngày từ từ nói ra, Quân Thượng vẫn rất thiên vị, đây là ép nàng sau này gả cho Còn Bằng có phải hay không? “Tiêu tiên không cần cây trâm ấy!” Nàng là thà chết cũng không theo ! Vì để biểu lộ rõ cõi lòng, nàng dứt khoát kiên quyết nói, “Muốn ta gả cho Còn Bằng, không bằng bây giờ dùng một chường đánh chết ta đi, điều đó còn tốt hơn việc gả cho một con chim tính tình quái gở!” Đông Thiên Vân tựa hồ không nghe thấy lời nàng, âu yếm vuốt ve lông vũ trên lưng Còn Bằng, Còn Bằng cố nhin ý muốn xoay người hất nàng xuống. Một lát sau, Đông Thiên Vân cười như không cười hỏi: “Còn Bằng. Kỳ quái thế nào?” Còn Bằng cảm giác cổ họng bốc lên một trận lửa cháy dữ dội, Quân Thượng đang đổ dầu vào lửa sao? Hương Tô suy nghĩ, thật là một cơ hội trả thù tuyệt hảo! Học cách nói của Còn Bằng nói với nàng lúc ở phủ Thanh Tuế, ngẩng cằm chanh chua cười lạnh một tiếng, “Hân? Hừ!” Hương Tô nhìn thấy Quân Thượng lại vuốt ve lông chim trên lưng Còn Bằng, thiên vị! Rất thiên vị! Sợ con chim này đau lòng sao? Lúc Còn Bằng nói với nàng như vậy, sao chẳng thấy ai ra mặt chủ trì công đạo! Nàng cũng nảy sinh bất mãn mãnh liệt đối với Quân Thượng, nghiêng đầu đi, lại ‘hừ’ một tiếng. Lúc sự bất mãn đối với Quân Thượng mà nàng tích góp từng tí từng tí dâng đến đỉnh điểm, nàng nghe thấy hân từ từ nói: “Đã là Thanh Hạc đưa cho Hương Tô, vậy người lấy ra đưa cho nàng ấy đi.” Còn Bằng không rên một tiếng, Hương Tô cảm thấy nếu không có Quân Thượng, sợ là con chim đen này sẽ lấy miệng mổ nàng chết, ánh mắt rất hung dữ a. Nhưng mà hân vẫn há miệng thở ra, đặt cây trâm trên tay Đông Thiên Vân. Quân Thượng rất phong độ đưa cây trâm cho nàng, khiến cho Hương Tô nghĩ đến dáng vẻ người ta thường cho người ăn xin ở trước cổng thành nhỏ. Nàng không nhận, cũng không phải bởi vì dáng vẻ đức hạnh cao cao tại thượng này của Quân Thượng, từ ánh mắt đầu tiên khi nàng nhìn thấy hân, chính là diện mạo này của hân, nàng thật sự cảm thấy trong lòng có gì đó không yên. Đông Thiên Vân nheo mắt, nghiêng mặt qua, nhíu mày nhìn nàng, lúc trước mang theo nàng, một là phòng ngừa có người truy ra tung tích, hai là cảm thấy có chút thú vị. Bây giờ, hân đã cảm thấy nhứt đầu. Mộc Linh khác người, Thanh Tuế đã đến một cảnh giới nhất định, không ngờ là còn có trò giỏi hơn thầy. “Thế nào?” Hân không bình tĩnh lắm hỏi, “Nhận đi, cây trâm này không phải là tín vật hôn ước mà Còn Bằng cho của người đâu.” Còn Bằng thực sự muốn xoay người, đặc biệt muốn! “Quân Thượng, có cái gì lau nó một chút không?” Cái này mới từ miệng Còn Bằng nhả ra! Còn Bằng phát ra một tiếng rít, đột nhiên trở mình lật ngược. Đông Thiên Vân cũng không tức giận, nhảy mất giẫm lên đầu ngọn gió, tay áo nhẹ nhàng lay động phong thái tuấn kiệt dạt nư gió mà đi, cho dù Hương Tô vừa kêu vừa gọi, đang bám lấy chân hân giữa không trung. Hương Tô khóc kêu cứu mạng, Quân Thượng Tư Kim chưởng quán gió mây sấm chớp, cho nên cũng có thể bay lên trên gió, ngay cả một đám mây cũng không có, nàng bám cũng không có chỗ bám. Tốc độ lại không tính là chậm, đám mây mà nàng có thể gọi thì hoàn toàn theo không kịp, chỉ có thể tiếp tục kêu cứu mạng. Quân Thượng đại nhân tình tình quý thần khó lường này, mỉm cười nhìn như bay trên không, rốt cục cúi đầu nhìn nàng một cái, Hương Tô đầy ắp mong đợi nhìn hân. Đông Thiên Vân từ ái gật đầu nói: “Đợi ta trở về rửa sạch sẽ đưa lại cho người.” Bây giờ chuyện này không phải là chuyện quan trọng! Chuyện khẩn cấp nhất chính là nàng sắp té ! Sắp tan xương nát thịt ! Đột nhiên nàng hiểu rõ, thiên vị, vẫn là thiên vị! Đây chính là đang giúp Còn Bằng trả thù nàng mà!

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: PHỦ ĐỆ THẮNG HOÀN

Hương Tô quý khóc thần gào một trận, không có ai để ý tới, cũng không ngã xuống, tự mình từ từ thu lại tiếng la hét. Tuy rằng dáng vẻ có chút khó coi, lại không bị nguy hiểm đến nỗi tan xương nát thịt, vừa rồi chủ yếu là sự đột ngột làm cho nàng bị dọa. Thân người cũng không nặng như vậy, chỉ cần ôm chặt chân của Quân Thượng, đừng để bị gió thổi bay đi là được.

Trời đã tối, Còn Bằng cũng không biết bay đến nơi nào, không có người bằng quan chăm chọc, nàng cũng không khó chịu như vậy. Phủ Thắng Hoàn cao cao xây trên một đỉnh núi, vách núi bị sương mù bao phủ, phía sau lại là Đông Hải mênh mông khôn cùng, có cảm giác là tòa phủ đệ to lớn này xây trong đám mây mù. Vầng trăng đã mọc, đang treo lơ lửng trong khoảng trời biển, đặc biệt sáng rực, trong ánh trăng sáng lầu các cao nhất trong phủ Thắng Hoàn tạo thành một bóng đen, càng giống như lầu các giữa không trung.

Mặc dù thời gian ở cùng Tân Quân Thượng rất ngắn, Hương Tô đã phát hiện đào hoa của hân cực kỳ thịnh vượng, đỏ vàng xanh tím. Một đồng tiền nữ thích hân giống như thích thuốc trường sinh bất lão. Hương Tô cho rằng khi cánh cửa lớn son son mây bay sương cuốn kia của phủ Thắng Hoàn vừa mở ra, nhất định sẽ có một đám tiên nữ màu sắc sắc sỡ nhào ra, giống như nhóm Long Nữ chào đón Quân Thượng. Kết quả khiến cho nàng rất thất vọng, mở cửa nghênh đón lại là hai người khổng lồ mặc giáp, hai người cao hơn Quân Thượng, ngũ quan lại nanh ác. Khi bọn họ chấp tay vấn an Đông Thiên Vân, Hương Tô cảm thấy tuy rằng Quân Thượng còn không cao bằng bọn họ khi bọn họ cúi người, lại có vẻ cực kỳ uy phong, hơn nữa mắt hân cũng không nhìn hai người khổng lồ, lạnh nhạt ‘ừ’ một tiếng rồi đi qua, tràn đầy hương vị Đế Quân. Đúng, nàng từng mong đợi Thanh Tuế tỷ tỷ có diệu diệu bộ này.

Tuy rằng tuổi tác của Hương Tô đã không còn nhỏ, nhưng nhận thức đối với thế giới này còn rất ít, không bằng một đứa trẻ con của con người.

Biết rõ hai tôn thiết này là thuộc hạ của Quân Thượng, nhưng bộ dáng hung thần ác sát của bọn họ vẫn làm cho nàng lộ ra vẻ mặt lén lút, lúc đi qua bên chân bọn họ, bắt giác đi rón ra rón rén, giống như sợ kinh động bọn họ. Mắt hai vị thần tướng giữ cửa luôn nhìn phía trước, chẳng thèm ngó tới tiên linh lén lút giống như con chuột đang đi qua bên cạnh chân mình.

Nàng rất đề phòng hai vị thủ vệ khổng lồ, bước qua bình phong bạch ngọc mới phát hiện chính mình đang ở trong phủ.

Phủ Thắng Hoàn xây dựa vào núi, cung điện chằng chịt đan xen, trời vừa tối, cảm giác trăng sao xoay quanh, như đặt mình ở giữa chín tầng trời. Loại

cảnh sắc này, vốn sinh trưởng tại chân núi như Hương Tô có tưởng tượng cũng không tưởng tượng ra được, chỉ có thể ngây ngốc nhìn chung quanh, một hồi liền quên mất Quân Thượng.

Tiền hầu trong phủ Thăng Hoàn còn ít hơn phủ Thanh Tuế, nàng men theo đường lát cẩm thạch càng đi càng cao, bên cạnh tựa hồ có mây mù thoảng qua lại chẳng nhìn thấy người nào, chẳng lẽ đều ngủ? Bây giờ nàng không biết làm sao bây giờ? La to gào thét hay là quay về đường cũ?

“Là Hương Tô tiểu tiên sao?” Một người đột nhiên xuất hiện ở góc rẽ, dọa đến thiếu chút nữa Hương Tô đã nhảy dựng.

“Ừ..... Vâng.” Hương Tô hoảng hồn chưa bình tĩnh lại, nương theo ánh trăng nhìn rõ người đến là một vị tiên nhân có vẻ mặt ôn hòa, lại còn có chùm râu mềm mại, rất giống như những người có ăn học năng gặp lúc sáng, nhưng mà khí phách hơn.

“Ta là chương phủ quan của phủ Thăng Hoàn, gọi là Văn Thắng. Quân Thượng cần dặn ta sắp xếp một chỗ nghỉ ngơi cho người, mời tiểu tiên đi theo ta.” Văn Thắng mỉm cười nâng tay dẫn đường, Hương Tô cảm thấy ông ta rất ân cần, tốt hơn chủ tớ Quân Thượng cùng Côn Bằng nhiều, không ngờ phủ Thăng Hoàn còn có người như vậy.

Hương Tô được ông ta dẫn tới một cung điện tinh xảo, tám biển thiếp vàng ở dưới ánh trăng tỏa sáng lấp lánh, đáng tiếc Hương Tô không biết chữ. Gian phòng rất lớn, bố trí cũng rất khéo léo, không có đốt đèn cũng có rất nhiều thứ tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, mới nhìn liền biết không phải vật thường. “Nơi này là Lưu Tô Điện, mấy trăm năm chưa có ai ở, mọi thứ đều mới tinh, tiểu tiên có vừa lòng?”

Ánh mắt Hương Tô đều bị hấp dẫn vào viên dạ minh châu, không thể dời đi được, “Vừa lòng, vừa lòng! So chỗ của ta.....” Nàng muốn nói so với gian phòng của nàng ở phủ Thanh Tuế thì ở đây tốt hơn không biết bao nhiêu lần, tình táo ngừng lại, ở trong lòng nàng, chủ thượng của nàng vẫn là Thanh Tuế tỷ tỷ, quyết không thể trước mặt các Kim Linh nói lời không tốt về người trong nhà. “..... Nói chung thì rất tốt.”

Văn Thắng cười cười, “Vậy mời tiểu tiên nghỉ ngơi sớm chút, tại hạ cáo lui, sau này có cần gì cứ việc dặn dò.”

“Đừng gọi ta là tiểu tiên này tiểu tiên nọ.” Hương Tô nhũn mày, đây là lần đầu tiên nàng gặp người khách khí với nàng như vậy, thế nhưng không quen. “Gọi ta là Hương Tô đi.”

Văn Thắng mỉm cười chấp tay, cáo lui.

Hương Tô tới nơi này sờ sờ, tới nơi kia nhìn nhìn, trong lòng cảm khái, Đông Thiên Vân có nhiều thứ tốt hơn so với Thanh Tuế tỷ tỷ, đều là những thứ mà bình thường hẳn dùng đáng về kiểu ngạo đi cướp về sao? Nàng lại nghĩ đến đáng về phần hận lại bắt đắc dĩ của Minh Ngư khi bị lột vảy, đột nhiên vô cùng đồng tình đối với chủ nhân của mấy thứ đồ vật này. Trách không được Bách Tri Thảo lại ra về thâm trầm nói bên ngoài là một thế giới cường đạo, quả nhiên không giả, pháp lực càng cao, càng có thể cướp được nhiều thứ tốt.

Lại là cung điện hoa lệ, vẫn là một vấn đề như vậy: Rất yên tĩnh.

Với cách sống cộng đồng của Mộc Linh lúc trước, cảm giác cô đơn là loại cảm giác tệ hại khó mà chịu đựng. Kim Trần không có ở đây, Bách Tri Thảo bọn họ cũng không có ở đây..... Hương Tô biết, cửa ải này nàng sớm muộn cũng phải đi qua, Kim Trần nói rồi, sau Mộc Linh thành hình người, điều đầu tiên phải học là cách sống một mình. Hương Tô đi đến trong viện, xung quanh Lưu Tô Điện trồng không ít hoa cỏ, mấy cây mai chưa đến mùa nở hoa, ánh trăng màu lục chìm trong làn nước thật sự êm dịu. Cho dù chúng còn chưa có linh thức, Hương Tô cũng cảm thấy rất thân thiết. Cây cối hoa cỏ mang đến cho nàng cảm giác sức sống tươi mới, chỉ cần nàng tới gần, liền cảm thấy khoan khoái yên ổn, giống như lại trở về với đất mẹ.

Cây mai không cao, Hương Tô ngồi trên một cánh cây khỏe mạnh, đều là thực vật, nàng có thể ngửi thấy mùi hương hoa mai ẩn trong cành lá, vui vẻ thoải mái.

Thì ra Quân Thượng bước đi không phát ra tiếng động..... Hương Tô vốn đang nhìn trời nhìn trăng, cảm thấy ánh sáng nhạt thoáng lướt qua khóe mắt, quay đầu liền nhìn thấy Quân Thượng không một tiếng động đứng ở bên cạnh cây Đình Hương ngoài hành lang. Vừa khéo hẳn lại mặc một bộ trường sam màu đỉnh hương, chắc hẳn cũng là gấm Bích Ba may thành, hình thức cùng hoa văn đều rất đơn giản, ánh trăng chiếu vào y phục ánh lên nhàn nhạt màu sáng ngọc châu, càng lộ ra vẻ đẹp đề quý giá mà lại phóng khoáng.

Hương Tô quan sát, cảm thán tay nghề giỏi giang và sự hào phóng của Tử Ngâm Long Nữ dành cho Quân Thượng.

“Ở chỗ này làm gì? Pháp lực của ngươi thấp như vậy, chịu không nổi hàn khí núi cao.” Đông Thiên Vân chậm rãi đi đến dưới tàng cây, vừa lúc hai người nhìn thẳng vào nhau.

Hương Tô nhũn mày, “Pháp lực thấp kém” là câu cửa miệng của Quân Thượng và Côn Bằng hay sao? Ăn uống đại tiện tiểu tiện là pháp lực thấp kém, sợ lạnh sợ nóng vẫn là pháp lực thấp kém, nàng từ đầu đến chân đều là pháp lực thấp kém! Hương Tô có ý muốn kháng nghị, cũng biết rõ mình không có dũng khí này, liếc Quân Thượng một mắt, phát hiện hẳn cũng đang nhìn nàng. Ngay từ ban đầu, nàng rất sợ nhìn vào mắt Quân Thượng, giống như sợ dưới mắt nước thanh lạnh ẩn giấu một băng đầm sâu không thấy đáy, rơi vào chắc chắn chết. Vô tình nhìn vào đôi mắt này, nàng đã hối hận, lúc trước nhìn thấy Tử Ngâm Long Nữ các nàng ấy, trong đôi mắt là làn nước trong veo tựa như có móc câu câu hồn người, đôi mắt của Quân Thượng lại có yêu lực như hồ nước giam cầm lấy người ta, cần bản không cần móc câu, đôi mắt thần ấy hút người ta vào ăn đến không còn một mẩu hồn thừa nào.

Nàng khô khát nuốt ngụm nước bọt, hít một ngụm tinh hoa ánh trăng lạnh lẽo, mới ổn định tinh thần xong. Đưa ánh mắt nhìn mới phát hiện, diện mạo của Quân Thượng còn đẹp hơn so với lần trước, có lẽ là có liên quan đến ánh trăng, nàng cũng nhìn rõ hàng lông mi dày trên mí mắt của hắn, phác họa nên những đường cong kinh tâm động phách.

“Trở về ngủ đi.” Người lãnh đạm nói, lông mi dài hạ xuống che đi làn sóng ánh sáng trong đôi mắt do ánh trăng chiếu vào, khiến cho Hương Tô đang nhìn

hắn chăm chú cảm thấy mềm nhũn, trời đất quay cuồng, tựa hồ sắp từ trên cây ngã xuống. Nàng hốt ha hốt hoảng giữ lấy nhánh cây, mới phát hiện kỳ thật mình vẫn còn vững vàng ngồi trên nhánh cây, cào chặt cây mai đáng thương đến độ lay động trong giây lát.

“Ta..... Ta ngủ ở đây.” Nàng lấp ba lấp bắp nói, nhìn vào cành cây bị cào ra trong tay mình. “Ta còn chưa quen ngủ một mình trong phòng.”

Đồng Thiên Vân trầm mặc một hồi, khi mở miệng lại với ngữ khí rất nhẹ nhàng, “Rất nhanh sẽ quen thôi. Người cũng phải hiểu, Ngũ Hành Linh giới có quy tắc, người đã không còn là một thân cây nữa.”

Ngữ khí của Quân Thượng khiến cho Hương Tô nảy sinh ảo giác, giống như người cũng rất hiểu giây phút bị ai và cô độc này của nàng. Nàng khẽ gật đầu, thậm chí than thở một hơi. “Kỳ thật..... Chỉ làm một thân cây cũng không có gì là không tốt.”

“Kể lại những chuyện mà ngày hôm nay người tận mắt thấy được.” Đồng Thiên Vân thu lại giọng điệu vừa rồi, khôi phục sự hồ hững. Xem ra chuyến đi đến nhân gian lần này của nàng không được tốt đẹp lắm, khiến cho nàng uể oải đến tận bây giờ.

Nói đến chuyện này, Hương Tô lại bức tức đầy bụng. “Người phạm rất xấu, sẽ già, tở bính rất khó ăn, thành thị cũng rất bẩn.”

“Còn gì nữa?” Sắc mặt Đồng Thiên Vân bình tĩnh, hắn rất hiểu rõ Côn Bằng, nhìn biểu hiện của Hương Tô, chắc là hắn đưa Hương Tô đến thành nhỏ hẻo lánh bên cạnh Đồng Hải, làm cho ký ức lần đầu tiên đến thăm thành trấn người phạm của nàng lại cực kỳ tồi tệ.

Trong lòng Hương Tô kỳ thật có rất nhiều lời muốn nói, căn bản đều tính nói với Kim Trần, đáng tiếc bị Côn Bằng chặn lại. Dưới ánh trăng u tĩnh, với gương mặt ôn hòa của Quân Thượng đại nhân, nàng liền nhịn không được tuôn trào những ám ức tích góp mấy ngày qua. “Quân Thượng tỷ tỷ không phải là người có dáng vẻ như ta nghĩ, sau khi thành hình người rồi thì mọi người không thể ở cùng một chỗ, Kim Trần nói sau này ta không thể ngủ cùng giường với hắn, Tân Quân Thượng xem ra rất lợi hại, lại còn phải bị Long Nữ sờ nũng, Côn Bằng rất hung dữ, bà con của hắn cũng thấy ghét..... “

“.....” Khóe miệng Đồng Thiên Vân hơi hơi co gập, “Ta cùng Long Nữ..... Ai nói cho ngươi biết?”

Hương Tô có chút hối hận, đâm vào chỗ đau của người khác là điều thiếu đạo đức, nàng rất áy náy nhìn Đồng Thiên Vân, chân thành nói: “Đều là bởi vì ta, thật xin lỗi, Quân Thượng.”

Đồng Thiên Vân cảm thấy sau nhiều năm bình tĩnh, bây giờ gân xanh trên trán không ngừng nhảy lên, hắn không lên tiếng, nhìn thẳng Hương Tô đang bận nhận sai.

“Đều là vì làm cho ra dãi lụa mòng đó.” Kỳ thật Hương Tô chẳng hề cảm thấy Quân Thượng bị tổn thất cái gì cho lắm, thậm chí còn nhận được vật vượt xa giá trị đánh đổi, sờ nũng thì chẳng rơi mất khối thịt nào. Nhưng..... Xem ra khoảng thời gian sau này còn phải lấy lòng hắn, tăng thêm tình cảm là điều tất yếu. Nàng nhất định phải biểu hiện đau thương một chút, mới có thể lộ rõ lòng cảm ơn.

“Côn Bằng nói với ngươi?” Đồng Thiên Vân lạnh lùng hỏi.

Hương Tô hít vào một ngụm khí lạnh, hình như thất bại rồi, Quân Thượng cũng không vì sự cảm ơn của nàng mà cảm động. Quả thật là Côn Bằng nói, nhưng khai hắn ra thì thật không đúng lắm? “Là..... Là chính mắt ta nhìn thấy.” Nàng cũng không bịa chuyện, cái gì là chiếm tiện nghi đích xác là nàng chính mắt nhìn thấy, như vậy vẹn toàn đôi bên.

“Ngủ đi, sáng sớm ngày mai dậy sớm một chút, đến Thăng Vân Điện tìm ta.”

Hương Tô rất nghi ngờ, vì sao lúc Quân Thượng đi lại phát tay áo, xem ra chuyện bị Long Nữ chiếm tiện nghi thật sự gây tổn thương sâu sắc cho hắn. Ngẫm nghĩ cũng đúng, lần đầu tiên gặp, hắn kiêu ngạo như vậy, bình thường những lời đồn về hắn cũng rất uy phong, Bách Tri Thảo chính là Bách Tri Thảo, đã sớm nói qua với mọi người lời rằng “Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu”. Quên đi, sau này những lời gièm pha về chuyện Quân Thượng không thể không cúi đầu phải nát như trong bụng, ngay cả tỏ vẻ đồng tình cũng không cần nói ra.

Ở trên tầng cây ngủ chẳng thoải mái tí nào, cột sống eo lưng, chân cẳng đau thì không nói, cả người còn thấm đầy nước sương. Lúc Hương Tô nhảy khỏi cành cây thì những giọt nước cũng giọt giọt rơi xuống, y phục không ướt chút nào, nàng lại khen ngợi gấm Bích Ba là thứ tốt. Tóc thì không gặp may như vậy, ướt ỉ ỉ xóa ra phía sau, rất khó chịu, ngày hôm qua nàng quên hỏi Quân Thượng để đòi Hạc Vũ Trâm, hôm nay gặp mặt chuyện đầu tiên chính là đòi cây trâm, tiếp theo học thủy chú, lần trước Quân Thượng dùng qua, rất thực dụng.

Ra cửa viện, đi xuống phía tầng tầng cung điện bên dưới, Hương Tô lại hết sức lực, nàng đi đâu tìm Thăng Vân Điện đây? Lưu Tô Điện hình như là chỗ cao nhất trong phủ Thăng Hoàn, có thể nhìn thấy cả tòa phủ đệ không sót chỗ nào, buổi sáng sớm đẹp như vậy, trên con đường khắp nơi không hề có vết chân, nếu không phải nơi nơi tràn ngập màu sắc, thì sẽ làm cho người ta nghi ngờ đây có phải là tòa phủ bị người ta vứt bỏ hay không.

Ừng ục..... Hương Tô cúi đầu nhìn cái bụng lép xẹp, cực kỳ buồn rầu. Cứ cách mấy canh giờ thì phải lấp đầy bụng, nước uống không có hiệu quả, khi nào nàng mới có thể thoát khỏi nỗi khổ đau này!

“Hương Tô tiểu tiên. “

Hương Tô bị dọa đến nhảy dựng, Văn Thăng quả thực từ không khí bỗng nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

“Ông..... Ông..... Ông.....” Đêm qua tốt xấu gì thì ông ấy cũng từ một góc khuất đi ra, lần này ban ngày ban mặt liền xuất hiện như vậy, nàng thực sự chịu không nổi a!

Văn Thắng nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng, nét mặt xin lỗi, “Trong phủ có ấn kết của Quân Thượng, nhóm tiên quan đều có thể sử dụng thuật chuyển dời, không ngờ lại dọa ngài.”

Thuật chuyển dời? Hương Tô nhú mày chớp chớp mắt, trách không được trong phủ Thăng Hoàn không có người đi trên đường, có lẽ đều chuyển từ nơi này đến nơi khác trong nháy mắt. “Xin ông lần sau có chuyển thì xuất hiện cách xa vài bước chân, như vậy ta mới không bị giật mình.” Hương Tô nghĩ ra một biện pháp để thích ứng, đồng thời cũng lộ ra vẻ mặt xin lỗi về hướng Văn Thắng, tuy rằng không muốn thừa nhận nguyên nhân, nàng biết..... vẫn vì pháp lực của nàng thấp kém, mới làm cho người ta bị phiền toái.

Văn Thắng ôn hòa gật đầu mỉm cười, “Ta sẽ báo cho các tiên quan khác trong phủ.”

Hương Tô nghe, nhìn không được lại nhìn tòa phủ Thăng Hoàn trống vắng, thật sự còn có “tiên quan khác” sao?

Có Văn Thắng dẫn đường, Hương Tô vô cùng thoải mái, vừa đi vừa nhìn cảnh trí ven đường. So với phủ Thanh Tuế, nơi này không giống phủ của Đế Quân, quá mức trang trọng nghiêm túc, có lẽ là do khí người quá ít. Thì ra Thăng Vân Điện không xa, hình như là ở trên sườn núi đơn độc ngay dưới Lưu Tô Điện. Hương Tô đi lên bậc thềm cẩm thạch, nhìn thấy Đông Thiên Vân đã ngồi bên bàn trước phòng chờ nàng.

Mùi hương gì vậy? Hương Tô hít hít mũi, mắt chăm chăm nhìn trên bàn, khay khay đĩa đĩa không ít đồ ăn.

Đông Thiên Vân vẫy vẫy tay về hướng nàng, “Ăn đi.”

Hương Tô lập tức vui vẻ ra mặt, nghe lời hơn bất cứ lúc nào, bước nhanh qua, đặt mông ngồi bên cạnh Đông Thiên Vân, hoàn toàn quên mất chuyện thứ nhất mà nàng muốn làm khi gặp hắn là gì. Văn Thắng vốn định lên tiếng ngăn cản, thấy Quân Thượng không những không có tức giận hơn nữa còn tự tay gấp bánh bao cho Hương Tô, hỏi nàng: “Ăn ngon không?” Văn Thắng yên lặng chấp tay lui xuống dưới.

“Ăn ngon!” Hương Tô cũng muốn chảy nước mắt, thứ này vừa tinh xảo vừa ngon miệng, còn được đặt trong một cái đĩa đẹp, có vẻ sạch sẽ như vậy. Côn Bằng cho nàng ăn, tô bình nhận từ trong bàn tay đen thui của ông chủ hoàn toàn không cách nào so sánh được với món này! Bây giờ nàng càng khẳng định, Côn Bằng hận nàng.

“Đây là bánh bao.” Đông Thiên Vân mỉm cười, “Đây là bánh đậu tó.”

“Người cũng ăn đi, người cũng ăn đi!” Mộc Linh luôn luôn chia sẻ linh lực, Hương Tô không biết dùng đũa, cầm lấy bánh bao đặt vào khay trống trước mặt Đông Thiên Vân.

Đông Thiên Vân rũ mắt nhìn nhìn, tựa hồ có chút thờ dãi nói: “Ta đã không cần ăn nữa.”

Hương Tô suy nghĩ cũng đúng, hắn đã sớm thoát những gánh nặng của nhục thể. Nàng tựa hồ rất tham lam tinh tế thưởng thức hương vị tuyệt mỹ của nhân thịt và vỏ bột bánh bao hòa trộn vào nhau, kỳ thật “ăn” cũng chưa hẳn là gánh nặng.

Côn Bằng từ trong không khí xuất hiện phía sau Đông Thiên Vân, Hương Tô biết đây chính là thuật chuyển dời, tuy rằng có hơi kinh ngạc một chút, nhưng hoàn toàn không chậm trễ việc ăn.

Côn Bằng chán ghét nhìn nàng một cái, Hương Tô mặt kệ.

“Quân Thượng?” Côn Bằng chấp tay thỉnh an Đông Thiên Vân, sau khi hồi phủ, mới sáng sớm thì gọi hắn đến, đã lâu không có chuyện như vậy.

Đông Thiên Vân chậm rãi cầm lấy chén trà, chớp mũi khẽ ngửi ngửi, hừng hờ liếc xéo Côn Bằng, phía sau lưng Côn Bằng lập tức đổ một tầng mồ hôi lạnh.

“Ngày lạnh đức kiếp đã gần đến, người đi Cực Bắc lấy than băng cực đi.” Đông Thiên Vân hóp một ngụm trà nhỏ, không nhìn sắc mặt trắng bệch của Côn Bằng.

Than băng cực chôn sâu dưới đất Cực Bắc, bao trùm trong vùng đất lạnh cứng, cho dù tiên ma pháp lực cao cường đào vùng đất đông cứng cũng cần hao phí rất nhiều thời gian, Cực Bắc lại rét lạnh vô cùng, cho nên công việc lấy than quả thật là khổ sai, ngày xưa đều là thủ vệ tiên tướng rút người đi làm, vạn lần cũng không đến phiên “Côn Bằng đại nhân”.

“Vâng.” Mặt Côn Bằng trầm tĩnh lên tiếng trả lời, suy nghĩ nghĩ ngờ đủ cách rút cuộc phạm sai lầm gì khiến cho Quân Thượng khiển trách không nhẹ không nặng như vậy với hắn.

Hương Tô ăn đến vui vẻ, hoàn toàn không biết mình chính là đầu sỏ gây nên chuyện, ngay cả Côn Bằng đi lúc nào cũng không biết, nàng đối với “ăn” lại có nhận thức mới, đang vui vẻ kích động không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: HOÀNG TỬ THIÊN TỘC

Hương Tô ăn uống no đủ, dùng khăn trải trên bàn lau miệng, nàng phát hiện Quân Thượng đang nhìn nàng, vẻ mặt là ôn hòa khó gặp. Nhất định là ảo giác, nàng thế nhưng cảm thấy Quân Thượng dường như rất hâm mộ nàng. Không phải chứ..... Nàng quét mắt nhìn chén bát ngỗng ngang trên mặt bàn, hâm mộ nàng có thể ăn nhiều như vậy à? Ngẫm nghĩ lại Từ Ngâm Long Nữ mời Quân Thượng ăn mấy thứ khó coi gì đó, tu vi cao đến trình độ nhất định, cũng chỉ có thể ăn thứ như thế.

“Quân Thượng.”

Văn Thăng lại từ khoảng không xuất hiện, Hương Tô cảm thấy mình tập mãi cũng thành thói quen, trấn định nhìn hấn lại muốn nói gì.

“Úc Mộc quân cầu kiến.” Văn Thăng bất kể nói cái gì cũng đều như sóng nước không hề xao động, cười như không cười, Hương Tô cũng không cảm thấy vị khách này đặc biệt bao nhiêu, cho nên vẫn yên ổn ngồi ở trên ghế như trước.

Đông Thiên Vân nghe xong, nâng nhẹ khóe miệng, “Hấn tự nhiên lại tới. Thu dọn đi.” Nói xong thì dùng cầm hơi hất về đồng chén bát trên bàn, giống như chuyện Úc Mộc tới chơi cùng với việc thu dọn hết cơm thừa canh cặn giống nhau.

Văn Thăng vâng dạ, yên lặng lăm bằm niệm cái gì đó, có bốn tiên nữ cũng từ khoảng không tới, tay chân lanh lẹ thu dọn sạch sẽ mặt bàn, lại biến mất vào khoảng không.

“Mời vào đi.” Giọng nói của Đông Thiên Vân có mấy phần châm chọc.

Văn Thăng trả lời ‘vâng’, lại không lập tức biến mất, mà nhú mày nhìn Hương Tô. Hương Tô tri động cùng ông ta nhìn nhau vài lần, mới từ từ loại ánh mắt khó xử, bất đắc dĩ, ám hiệu của ông ta mới hiểu được, vội vàng đứng dậy, ngoan ngoãn đứng ở phía sau Đông Thiên Vân. Lúc này Văn Thăng mới vừa lòng biến mất để đi mời khách vào, Hương Tô cực kỳ buồn rầu, tuy rằng Côn Bằng nói chuyện chọc người ghét, tốt xấu gì cũng không cần đoán, nhìn Văn Thăng như vậy tuy rằng nói chuyện cung cung kính kính, nhưng hoàn toàn dựa vào hiểu ý, rất khổ cực.

Khách và Văn Thăng đi theo con đường uốn lượn mà tới, còn giống như vừa đi vừa ngắm cảnh trí, Hương Tô từ xa xa nhìn thấy, càng xem thường khách đến. Ngay cả thuật chuyển dời cũng không biết, rõ ràng trình độ cũng ngang bằng nàng, nhưng mà hấn không vội vã đến gặp mặt, dường như đang đi dạo trên sân vắng, phong độ cũng không tệ. Đến gần xem, dáng người cũng không tệ, tóc được chải cẩn thận tỉ mỉ, dùng mão ngọc lấp lánh buộc lại, phong thái tuấn nhã. Hấn cũng mặc y phục làm từ gấm Bích Ba, hai sắc lam đậm nhạt phối hợp, làm sự trầm ổn của hấn thêm không ít quý khí.

Úc Mộc đến gần, cũng không gọi Đông Thiên Vân, rất tự tại ngồi đối diện với hấn. Văn Thăng triệu thị nữ tới dâng trà, Úc Mộc đối với việc bỗng nhiên người hầu đi lại tập mãi thành thói quen, chỉ nhìn Đông Thiên Vân hơi hơi mỉm cười.

Hương Tô cảm thấy, thái độ ngạo mạn của khách đến không giống với Quân Thượng. Quân Thượng từ trong ra ngoài rõ ràng không xem trọng bất kỳ kẻ nào, dáng vẻ của vị khách này rất rõ ràng nhìn đời bằng nửa con mắt, còn luôn làm ra bộ mặt tươi cười. Nhìn sắc mặt quen thuộc của Quân Thượng, lại nhìn hấn, cảm thấy hấn có chút giả tạo.

“Đông Thiên, một hai trăm năm chưa gặp, thực tại có chút tưởng niệm.” Úc Mộc nâng tách trà lên, nhìn làm khí nóng quần quanh lại mỉm cười.

Đông Thiên Vân nghe vậy nhếch khóe miệng, “Đương nhiên ngươi bận rộn hơn ta.”

Câu nói này được Đông Thiên Vân nói ra tràn ngập sự châm biếm, Úc Mộc nghe không tức giận cũng không lúng túng, ngược lại rất biết ý mỉm cười, tựa hồ chấp nhận lời nói của Đông Thiên Vân.

“Mấy năm trước ta tại tình cờ gặp Triệu Tuệ ở núi Vân Liên, nàng ta nói nàng ta đang muốn đi Thiên cung tìm ngươi, muốn ngươi đưa con của nàng ta nhận tổ quy tông, nhận chưa?” Đông Thiên Vân cũng nâng trà lên uống một ngụm, ngữ khí nhàn nhạt.

“Nhận rồi, bây giờ nàng ấy cũng thành một phi thiếp của ta.” Úc Mộc thản nhiên nói.

Đứng đối diện với hấn, Hương Tô nhất thời nhìn hấn bằng đôi mắt khác, khá khen cho một bộ dáng quân tử, còn thật sự vô sỉ. Bằng hữu của Quân Thượng đều là cái dạng này sao? Rước lấy nợ phong lưu khắp nơi!

Đông Thiên Vân cười lạnh một tiếng, “Chỉ bằng điểm ‘nhân đình hưng vượng’(*) này của ngươi, Thiên Đế cũng nên lập ngươi làm thái tử.”

(*)Nhân đình hưng vượng: cả nhà đầy đủ, đông con đông cháu

Đầu Hương Tô tê dại, Thiên Đế? Thái tử? Vị trước mắt này là..... Chẳng lẽ là hoàng tử Thiên Tộc? Hiểu biết của nàng tuy ít, cũng biết một hai chuyện của Thiên Tộc. Thiên Tộc là Vương tộc Thần giới, vượt ngoài Ngũ Hành Linh giới, nhiều thế hệ thống trị Tam Hoàn Tứ Phương. Thiên Đế đương nhiên có nhiều con, phỏng chừng chẳng khác gì đứa con này của ông ta, gieo rắc hậu quả nơi nơi, hoàng tử lại có hai mươi mấy vị, đến hiện tại cũng chưa chọn được thái tử kế vị.

Úc Mộc gật đầu mà cười, dường như rất tán đồng, “Ngươi chỉ lo đuổi theo Tỉ Luyện mấy trăm năm, bỏ lỡ biết bao nhiêu tâm tình thiếu nữ, bây giờ tam kiếm đã tập hợp đủ, chuyện Xích Lâm cũng nên giải quyết rồi.”

Đông Thiên Vân khẽ cười châm biếm, liếc hần nói: “Ta lại đoán sai ý định của ngươi đến đây hôm nay. Không ngờ ngươi làm mai mối cho Xích Lâm.”

Lời nói này cũng khiến cho Úc Mộc hiện ra một chút thẹn thùng, hần lập tức phát một sợi dây buộc tóc vương xuống bờ vai, rất tiêu sái nói: “Đương nhiên không phải, ba thanh kiếm dù sao cũng là di vật của tổ tiên ta, ta say mê nó đã lâu, lẽ nào lại không đến xem một chút?”

Đông Thiên Vân nhướn đuôi lông mày, có chút phản cảm đối với câu “di vật tổ tiên” này của hần, “Chỉ cần ngươi có thể cầm được một thanh kiếm, ta sẽ tặng ba thanh kiếm cho ngươi.”

Úc Mộc cười gượng ha ha hai tiếng, “Tuy rằng biết rõ ngươi có mười phần nắm chắc, nhưng ta vẫn muốn thử một lần.”

Đông Thiên Vân đứng dậy, phát tay áo một cái, “keng” một tiếng, ba thanh thánh kiếm nổi tiếng trong chón Thần Ma xếp song song trên bàn. Hương Tô cũng trừng mắt nhìn, nếu không biết chỉ cần một thanh kiếm Cấp Phong liền hủy đi núi Linh Trạch, uy lực đáng sợ, nàng sớm đã đến gần chạm vào thử. Hình dạng của ba thanh kiếm này khiến cho Hương Tô có chút thất vọng, đen nhánh, hoàn toàn không có ánh sáng chói lọi, hoa văn tuy rằng tinh xảo, bởi vì cũ kỹ nên không có sức thu hút, nếu không biết là thánh vật, Quân Thượng có lấy một thanh kiếm cho nàng làm pháp khí, nàng cũng không thể không khóc.

Úc Mộc đứng lên, nhìn chằm chằm ba thanh kiếm một hồi, Hương Tô cũng khẩn trương nhìn hần. Tuy rằng nàng hoàn toàn không có cảm tình đối với ba thanh kiếm Hiên Viên, cũng rõ ràng vị hoàng tử Thiên Tộc này nói không sai, tính ra thì quả thật đây là vật của tổ tiên hần, nhưng nàng vẫn không muốn Úc Mộc lấy đi. Tuy rằng nàng còn rất kháng cự việc nhận Tư Kim làm Quân Thượng, nhưng Tân Quân Thượng với nàng cũng có một mức độ tình cảm nhất định, đối mặt với người ngoài nàng vẫn nên bảo vệ Tân Quân Thượng.

Úc Mộc chọn thanh Thiên Ma kiếm nhỏ nhất, đem toàn bộ linh lực tập trung đến tay phải nắm lấy chuôi Thiên Ma kiếm, Thiên Ma kiếm chấn động toàn thân giống như có sinh mệnh vậy, giống như đang cố gắng thoát khỏi lực cầm của Úc Mộc. Giữa các ngón tay đang nắm chặt của Úc Mộc, máu ồ ạt chảy ra, chắc là lòng bàn tay bị kiếm khí của Thiên Ma kiếm gây thương tích. Hần càng phát tăng thêm linh lực nắm chặt, Thiên Ma kiếm bắt đầu phát ra âm thanh ‘ong ong’, đột nhiên Thiên Ma kiếm leng keng bắn ra khỏi vỏ kiếm nửa tấc, lệ khí bùng nổ, Úc Mộc kêu nhỏ một tiếng, có chút hốt hoảng buông tay ra, lòng bàn tay huyết nhục trợn lồi.

Đông Thiên Vân cũng chẳng nhìn hần, lại rất thương tiếc cầm lấy Thiên Ma kiếm, từ trong tay áo lấy ra khăn lụa tỉ mỉ lau chùi, còn an ủi vuốt nhẹ thân kiếm.

Hương Tô có chút không biết nói gì, cho dù Úc Mộc không khiến cho người thích, Quân Thượng cũng không thể thất lễ với hần như vật chứ? Nàng còn chưa tính là đã hiểu thông đạo lý đối nhân xử thế nhưng chuyện này có lẽ có chút chẳng vừa mắt.

Úc Mộc cười khổ, muốn dùng linh lực khôi phục vết thương, tiếc rằng lệ khí Thiên Ma phá hoại tiên thể lúc này không thể khôi phục như cũ. Hần lấy ra một chiếc khăn lụa từ trong tay áo, nhưng một tay bị thương băng bó khó khăn, Đông Thiên Vân vẫn lạnh lùng lau kiếm, cũng chẳng thêm nhìn đến.

“Để ta giúp ngươi.” Hương Tô cảm thấy lúc này lại không lên tiếng, thì cũng thật quá đáng.

Úc Mộc khẽ mỉm cười, rất tự nhiên đặt khăn lụa vào trong tay Hương Tô, tuy rằng Hương Tô vụng về, băng bó vết thương trong lòng bàn tay thì cũng chẳng hề khó khăn, rồi ren một hồi vẫn có thể quán lại kỹ càng.

“Cảm ơn.” Lúc Úc Mộc nói lời cảm ơn, giọng nói thả xuống thật sự rất nhẹ, Hương Tô nghe vào có chút không thoải mái. Nàng lắc lắc đầu, tỏ vẻ đây là chuyện nhỏ không cần nói cảm ơn. Xoay người chuẩn bị đi trở về chỗ mới đứng vừa rồi, nàng phát hiện Quân Thượng đã thu ba thanh kiếm lại, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn nàng và Úc Mộc.

“Đây chính tiểu cô nương khiến cho Xích Lâm đại phát tính tình à?” Úc Mộc giống như không hề bị thương cũng chưa từng bị Đông Thiên Vân đối xử lạnh lùng, nói ra với giọng điệu rất thoải mái. Người cũng ngồi trở lại ghế dựa, cầm tách trà lên uống, thỉnh thoảng dùng mắt nhìn Hương Tô cười, nụ cười ấy làm cho Hương Tô cảm thấy càng khó chịu hơn so với việc nghe hần nói cảm ơn.

“Tin tức của ngươi thật nhanh.” Đông Thiên Vân cười lạnh.

Lúc này Văn Thăng lại xuất hiện, bẩm báo nói: “Hiên Tể công chúa tới chơi.”

Đông Thiên Vân ‘chặc’ một tiếng, không nói gì, dùng mắt nhìn Úc Mộc. Úc Mộc nhướn mày cười khổ, “Nha đầu này, chỗ nào có não nhiệt thì chạy đến chỗ ấy!”

Đông Thiên Vân nghe xong, ‘hừ’ cười liếc hần, “Ngươi cũng vậy.”

Úc Mộc bị ghen một chút, khép mi uống trà.

“Mời vào đi.” Đông Thiên Vân có chút bất đắc dĩ kéo dài giọng nói.

Hiên Tể cũng không dùng thuật chuyển dời, chạy một đường vào, trong miệng còn hô to gọi nhỏ cái gì đó, lập tức Hương Tô có chút thiện cảm với nàng ấy. Người trong phủ Thăng Hoàn đều nửa chết nửa sống, đột nhiên tới một người điên điên khùng khùng, nàng cảm thấy vô cùng thân thiết.

“Đông Thiên ca ca, Đông Thiên ca ca, muội muốn xem kiếm.” Chạy tới gần mới nghe rõ nàng ta đang ồn ào cái gì, cũng thật làm khó cho nàng ta suốt một chặng đường dài chạy đến chỉ làm nhầm một câu như vậy.

Đông Thiên Vân cũng không dùng cái giọng nghiêm túc đáng ghét, cũng không lạnh như băng, giống như có chút dục dõ khe quát: “Không được hồ nháo! Lệ khí của ba thanh kiếm rất nặng, muội không thể xem.”

Hiền Tề có chút thất vọng, chớp chớp mắt chưa từ bỏ ý định hỏi: “Vậy sau khi huynh hợp chúng thành một thanh kiếm muội có thể xem không?”

Đông Thiên Vân uống trà, không để ý tới nàng ta.

Hiền Tề không chút lúng túng, có chút mặt dày giống như anh trai của nàng ta. Nàng ta nhìn chăm chăm Hương Tô, còn lộ ra nụ cười ngăm ngăm, Hương Tô bị nàng nhìn đến sồn tóc gáy.

Lúc này Úc Mộc mới mở miệng nói: “Không được hồ nháo. Muội chơi bời ở bên ngoài quá lâu rồi, vừa đúng lúc cùng huynh hồi cung đi.”

Hiền Tề vội vàng lắc đầu, “Muội là tới tìm Côn Bằng, hần đang ở đâu?” Hiền Tề hỏi Đông Thiên Vân, mắt lại nhìn xung quanh.

“Hần rồi phủ làm việc rồi, sắp tới sẽ không về được.” Đông Thiên Vân hồ hững đặt tách trà xuống.

“Vậy muội chờ hần.” Hiền Tề hoàn toàn không nhận ra thái độ đuổi khách của chủ nhà, thật chẳng có khả năng quan sát.

“Hiền Tề!” Lúc này Úc Mộc giận tái mặt, xem ra quả thật rất giận, “Cùng huynh hồi cung.”

“Huynh chớ có quản muội!” Hiền Tề bị hần trừng cũng tức giận bức bối, “Muội biết huynh lại muốn nói tới chuyện muội với Côn Bằng, phụ đề mẫu hậu cũng không nói gì, huynh nhiều chuyện làm chi?!”

Úc Mộc nghe xong, sắc mặt càng khó coi, phụ đề mẫu hậu không nói chuyện ấy là bởi vì còn không biết, đường đường một vị công chúa Thiên Tộc, theo đuổi tọa kỵ của Đông Thiên Vân đến độ khiến hần chạy mất, còn ra gì nữa chứ? Đang có Đông Thiên Vân ở đây hần cũng không tiện nói ra lời này, trừng nàng ta một hồi, Hiền Tề vẫn duy trì dáng vẻ không hề hối cải, cũng làm cho hần không biết làm sao.

Lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, phẩy tay áo xoay người, lúc về hần dùng thuật chuyển dời, phút chốc không thấy đâu.

Đông Thiên Vân vẫn thờ ơ lạnh nhạt, đợi khi Úc Mộc đi, hần mới nhẹ nhàng mở miệng, “Hiền Tề, hoàng huynh của muội nói rất đúng. “

“Huynh muốn đuổi muội đi đúng không?!” Hiền Tề thờ hồn hèn cắt ngang lời nói của Đông Thiên Vân, “Muội muốn ở đây đợi Côn Bằng!” Nói xong thì quay đầu, ngựa quen đường cũ chạy tới chỗ ở của Côn Bằng.

Đông Thiên Vân thở dài, quay đầu căn dặn Hương Tô đang nhìn đến say sưa: “Bảo muội ấy trở về đây, nói với muội ấy. Ta muốn nói rõ với muội ấy về chuyện Côn Bằng.”

“À, à.” Hương Tô lên tiếng chậm nửa nhịp, đuổi theo Hiền Tề.

Hiền Tề không biết thuật chuyển dời, ngược lại chạy rất nhanh, Hương Tô liên tục gọi đuổi theo, thiếu chút nữa tắt thở mới đuổi kịp nàng ta.

“Nàng. nàng. Quân Thượng có chuyện. muốn nói với nàng. Là về Côn Bằng !” Hương Tô chống nạnh thở nặng nề, bụng đau từng hồi, đây vẫn là lần đầu tiên nàng chạy thực mạng như vậy.

“Nàng là ai?” Hiền Tề cũng thờ hồn hèn, nhưng mà vẫn đỡ hơn so với Hương Tô.

“Ta là người phụ việc vật mà Quân Thượng mới thu nhận.” Hương Tô rất thành thật giới thiệu mình.

Hiền Tề nghe xong thì cười ha ha không ngừng, Đông Thiên Vân bị nhầm lẫn gì mà lại chọn một tiểu tiên có pháp lực thấp như vậy? Còn không phải là coi trọng dung mạo hiếm có này sao. “Vậy nàng cần phải đề phòng Xích Lâm một chút.” Hiền Tề cười xấu xa có dụng ý khác nói, “Những năm gần đây, người ‘Làm việc vật’ cho Đông Thiên ca ca chết trong tay nàng ta cũng không ít.”

Hương Tô cho rằng rất đúng, gắng sức gật đầu, nhưng không phải, nàng còn chưa giả cho Quân Thượng, Phụng Hoàng đỏ đã muốn giết nàng, có thể thấy rõ hung tàn thành tính.

“Đi đi.” Hiền Tề thờ đều lại, vui vẻ đặc ý đi về hướng Thăng Vân Điện.

Hương Tô sóng vai đi cùng nàng ta, Hiền Tề hình như không ngờ đến, dừng bước lại quan sát nàng. Hương Tô cũng kì lạ nhìn nàng ta, không biết nàng ta đang kinh ngạc cái gì.

Hiền Tề đột nhiên cười ra tiếng, thân mật kéo tay nàng. Hương Tô luôn luôn thích có người làm bạn, tuổi của Hiền Tề tựa hồ cũng không nhỏ hơn nàng bao nhiêu, tính cách cũng có mấy phần tương tự, cho nên nàng cũng nhiệt tình nắm chặt tay Hiền Tề.

Hiền Tề tựa hồ càng vui vẻ, kéo tay Hương Tô, còn nhảy nhót nhót lên, Hương Tô cũng cảm thấy nàng ta càng thân thiết.

“Ừ.” Hương Tô muốn nói lại thôi, nàng cũng biết bằng hữu mới quen biết, theo lý không nên hỏi, nhưng nàng rất hiếu kỳ.

Hiền Tề dừng bước lại, cười nhìn nàng, “Nàng nói đi.”

“Nàng thích Côn Bằng à?” Hương Tô vẫn suy nghĩ không thông suốt, Hiền Tề là một cô nương khả ái như vậy thế nào lại thích con chim đen có tính cách đáng ghét kia.

“Đúng a.” Hiền Tề thân nhiên thừa nhận, lập tức thu lại nụ cười, than thở, “Nhưng Úc Mộc đặc biệt phản đối.” Hôm nay Hiền Tề rất giận Úc Mộc, gọi thẳng tên luôn.

Hương Tô suy nghĩ, một chút máu bắt quái lại từ từ sôi sục một phen, “Có phải là Úc Mộc cũng thích nàng hay không a?” Nàng nghĩ đến khả năng đó, nguyên nhân nam tiên phản đối nữ tiên tìm kiếm nam tiên khác chính là cái này.

Hiền Tề thiếu chút phun ra một búng máu, nhìn chằm chằm Hương Tô giống như nhìn quái vật, “Nàng là Mộc Linh không cha không mẹ đúng không?” Nàng ta thông minh phán đoán.

Câu nói này làm Hương Tô tổn thương sâu sắc, nàng đẩy tay Hiền Tề ra, rầu rĩ nói: “Đúng! Ta chính là Mộc Linh không cha không mẹ!”

Hiền Tề không những không có một chút áy náy, ngược lại nổi lên một cảm giác là mình hiểu biết nhiều hơn người khác, ân cần dạy bảo: “Trách không được ngươi không hiểu. Trong chuyện giữa nam và nữ này, người khiến nàng yên tâm nhất chính là cha và anh của nàng.”

Hương Tô ‘hừ’ một tiếng tỏ vẻ khinh thường, lại dựng thẳng lỗ tai lên nghe.

“Nếu như Úc Mộc thích ta, ha, vậy là muốn bị toàn Tam Hoàn khinh bỉ!” Hiền Tề rất hả giận nói, giống như Úc Mộc đã nhận lấy sự khinh bỉ.

“Đi nhanh đi, Quân Thượng đợi đó.” Hương Tô tức giận nói.

“Được rồi, được rồi, đừng tức giận.” Hiền Tề lại tới cười tít mắt kéo tay nàng, “Không cha mẹ không huynh đệ tỷ muội cũng chưa hẳn là chuyện xấu, nàng nhìn ta đi, duyên vô cớ liền bị mắng, còn bị quân đầu quân chân, có chỗ nào tốt?”

Hương Tô ngẫm lại thấy cũng đúng, gật đầu mỉm cười.

Đông Thiên Vân nhìn các nàng tay nắm tay trở về, ngược lại nét mặt chẳng có gì kinh ngạc, vật hợp theo loài mà. “Hiền Tề, muội đi đi.” Hắn đi thẳng vào vấn đề từ chối lưu giữ người, “Trong thời gian tới Côn Bằng sẽ không trở về, hơn nữa lại phải theo ta đi biển lửa. Chờ đại sự của ta xong, sẽ cho hắn đi tìm muội.”

Hiền Tề còn muốn ở lại chơi.

Đông Thiên Vân không nhanh không chậm nói: “Ta đoán hôm nay Úc Mộc nổi giận, sau khi hồi cung sẽ nói chuyện của muội cùng Côn Bằng cho mẫu hậu muội biết.”

Sắc mặt Hiền Tề biến đổi, hét to nói: “Vậy không được! Huynh ấy nhất định sẽ đổi trắng thay đen nói vớ nói vẩn ! Được rồi, huynh nhất định phải cho Côn Bằng đi tìm muội, muội đi trước!” Nói vội vội vàng vàng rồi chạy đi.

Thấy nàng ta đi, ngay cả Đông Thiên Vân bình thường luôn có vẻ mặt lạnh lùng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

“Thích Hiền Tề?” Hần quan sát thấy Hương Tô có chút thay đổi.

Nàng khẽ gật đầu, bằng hữu mới quen ngay cả một câu từ biệt cũng không có mà đã bỏ đi, làm cho nàng có chút buồn.

“Thích Úc Mộc không?” Đông Thiên Vân rất tùy ý hỏi.

“Không thích.” Hương Tô nhún mày.

“À?” Hần có chút hứng thú nhìn nàng, nhún mày cổ vũ nàng nói tiếp.

“Khi hần nhìn ba thanh kiếm thì ánh mắt.....” Hương Tô chau mày, nhớ lại vẻ mặt của Úc Mộc khi hần nhìn Hiên Viên tam kiếm, lúc ấy nàng đang đứng đối diện với hần, toàn bộ sự chú ý của Úc Mộc đều đặt vào kiếm, nội tâm chân thật nhất luôn luôn ẩn sâu trong tâm tư hần cũng lộ ra. Nàng còn không biết cái đó gọi là tham lam, chỉ là cảm thấy ánh mắt ấy khiến cho nàng sợ hãi và chán ghét. Người ra vẻ ôn hòa, lộ ra thần sắc nanh ác như thế, khiến cho nàng theo bản năng mà chán ghét. “Dù sao chính là không thích!”

Đông Thiên Vân yên lặng nhìn nàng, tuy rằng nàng không thể hình dung ra, hần cũng hiểu rõ trong lòng.

Suy nghĩ của Mộc Linh mới có hình người hình rất đơn thuần, đối với thiện ác gần như hiểu theo bản năng, không liên quan đến địa vị tôn ti, pháp lực cao thấp. Khẽ cười, hần nói: “Sau này, cho dù hiểu rõ trong lòng, cũng không nên tùy tiện nói ra miệng.”

“Ừ ừ.” Hương Tô đồng ý với điểm này, bởi vì nàng quản lý không được cái miệng, đã dẫn đến không ít tai họa à.

Chương 12: KHOANH TAY ĐỪNG NHÌN

Tâm trạng của Đông Thiên Vân rõ ràng rất tốt, cánh tay chống lên lan can nhàn tản nâng quai hàm, đưa tay về hướng Hương Tô: “Sử dụng dải lụa mỏng cho ta xem”

Hương Tô ngăn người, dùng dải lụa mỏng? Dùng như thế nào? Có phải buộc nó vào eo?

Đông Thiên Vân không nói gì, rũ hàng lông mi dài, ngốc như vậy, quả nhiên nửa lời nói cũng không hiểu. “Đem linh lực chuyển vào dải lụa mỏng, phát phát.”

Hương Tô giật mình hiểu ra, khẽ gật đầu, nâng tay cầm lấy dải lụa mỏng khoác trên cánh tay, tuy rằng lúc Tử Ngâm Long Nữ cho nàng từng nói là gặp địch có thể làm vũ khí, nàng cảm thấy rất không yên lòng, mềm mại yếu ớt như vậy có thể làm thương tổn ai?

Theo như Quân Thượng nói, nàng đưa linh lực vào dải lụa mỏng, gắng sức vung một cái, quả nhiên dải lụa mỏng quuyền rũ lay động, còn bay ra rất nhiều cánh hoa son chi thom ngào ngát. Hương Tô vui mừng kinh ngạc há hốc miệng, quả nhiên là thần vật, cánh hoa này từ đâu mà tới a? Linh lực của nàng biến hóa thành sao? Nàng dùng chân đá đá những cánh hoa rơi xuống gần nàng, không phải là ảo ảnh, là thật!

Nàng phấn chấn không ngừng múa may dải lụa mỏng, cánh hoa bay bay đầy trời, Hương Tô vui mừng xoay chuyển một vòng. Dải lụa mỏng nhìn đẹp hơn, còn có thể tỏa ra những cánh hoa, mùi hương tràn ngập.

“Chơi đủ chưa?” Tiếng nói của Đông Thiên Vân lạnh lùng, giống như cho Hương Tô một gáo nước lạnh. Trái tim đập mạnh và loạn nhịp của nàng ngừng lại, không hiểu mà nhìn Quân Thượng, bảo bối của nàng có năng lực cao như vậy, làm sao mà hắn không thích? Vừa rồi còn vẻ mặt ôn hoà. “Người định ngăn địch như vậy?” Hắn hình như nghiêm khắc hẳn, Hương Tô chậm chạp không biết nói gì, giống như đã làm chuyện sai đem dải lụa mỏng ra phía sau. Nàng không hiểu, nàng có thể chống kẻ địch gì, đánh nhau không phải còn có hắn và Côn Bằng sao?

“Nhìn kỹ.” Đông Thiên Vân trầm mặt, đi đến trước mặt nàng kéo dải lụa mỏng đi, tùy tay vung ra phía sau – một tia chớp mạnh mẽ xuất hiện, trong nháy mắt đánh gãy cây đình hương đối diện.

Hương Tô sợ tới mức chân nhuỷ ra, nói đi nói lại, tốt xấu gì cũng cho người ta chuẩn bị chứ! Nàng thương hại nhìn cây đình hương ủ rũ gãy cành, cảm giác nó cũng là đồng loại.

“Nhớ kỹ chú ngữ!” Đông Thiên Vân trừng nàng, nói ra từng chữ một Ngự Lôi chú ngữ.

Hương Tô bị hắn trừng đến gan mật đều vỡ, căng thẳng không nhớ được gì, tuy rằng tổng cộng chú ngữ chỉ có mười sáu chữ, nàng chỉ có thể lặp đi lặp lại ba chữ đầu. Nàng sợ hãi ngẩng đầu nhìn Quân Thượng, đã chạm phải gương mặt của hắn, Quân Thượng biểu hiện tâm trạng ra nên ngoài không nhiều, nhưng tâm trạng của hắn như thế nào kỳ thật rất dễ đoán. Nhíu mày, khòe miệng nhếch lên, nói rõ tâm trạng không tệ; Nhíu mày, khòe miệng chềch xuống, thông thường là uy hiếp. Chờ đến lúc không biểu hiện gì, vậy thì tiêu rồi, nhất định có người gặp xui, nếu như lúc này lại neho mắt, sẽ chết người đó?!

“Người không chăm chỉ tu luyện, gặp phải kẻ địch sẽ dùng sắc dụ [i] như vậy hay là chết.” Hắn lạnh lùng nói, tuy rằng bình dị, Hương Tô cảm thấy đây là một câu mắng. Nói xấu a! Nàng quyết định sắc dụ khi nào? Tuy rằng nàng không biết rõ ràng “sắc dụ” cụ thể là ý chỉ gì, nhưng có tuyệt khẳng định, dính vào chữ “sắc” thì không phải lời hay! Không phải chỉ là không nhớ kỹ câu ngữ chú sao? Cần gì phải dùng từ khó nghe vậy để trách nàng?!

Tiếng chim phượng hoàng hót, Hương Tô đã khắc ghi trong lòng, đột nhiên bầu trời trên đỉnh đầu có tiếng kêu vang, nàng hải hùng khiếp vía, cố ý tìm một tàng cây để trốn.

Xích Lâm đến phủ mà không thông báo trước, trực tiếp bay lượn trên bầu trời của Thăng Vân Điện, gấp kết giới trên không đáp xuống không được, thúc giục Phượng Hoàng vội vàng kêu vang.

Hương Tô bị lỗ tai, trong đầu quanh quẩn tiếng chim hót chói tai, nàng bất mãn trừng Quân Thượng, hai vợ chồng này lại đang âm ỉ cái gì nữa? Cho nàng ta nhanh chóng vào trong kết giới không phải xong rồi sao, chẳng biết làm sao mà giằng co..... Thật sự ồn quá!

Đông Thiên Vân lộ rõ sự tức giận, nhíu mày ném trả lại dải lụa mỏng cho Hương Tô, vận khôi linh lực hướng một ngón tay lên trời, một đường sát khí thẳng đánh trúng vào đầu phượng hoàng, lập tức nó ngừng kêu la, rơi thẳng xuống. Đông Thiên Vân đã mở kết giới phía trên Thăng Vân Điện, phượng hoàng phủ phủ ngã xuống mảnh đất bằng phẳng dưới bậc thềm, cực kỳ chặt vật. Xích Lâm ngồi trên lưng phượng hoàng bị công kích làm cho hơi choáng trong nháy mắt đã đứng dậy, gọi đụn mây từ từ hạ xuống, đầy mặt tức giận.

“Vì sao chàng đánh Tịnh Vũ bị thương?!” Xích Lâm trừng mắt chất vấn, đáng diệu ra về công chúa.

Đông Thiên Vân căn bản không thèm nhìn nàng ta, xoay người ngồi trở lại ghế dựa, ngữ khí sâu lạnh: “Lần sau không thông báo vào cửa, la hét ồn ào

trong phủ, trực tiếp đánh chết.”

“Chàng!” Xích Lâm giậm chân, ngấm lại quả thật là mình thất lễ, Đông Thiên Vân lạnh lùng như vậy là đúng, nàng ta bó tay không có cách nào.

Khí thế của Quân Thượng rõ ràng áp đảo Phụng Hoàng đồ, trong lòng Hương Tô cũng có chút an tâm, nàng đứng trong dãy hành lang, quá gần Xích Lâm, rất nguy hiểm. Hương Tô khẽ bước chân, từ từ chuyển đến phía sau Đông Thiên Vân.

Xích Lâm không có biện pháp với Đông Thiên Vân, đuôi mắt nhú lại, “Lại là nguoi!” Nâng một ngón tay, một tia lửa bắn tới, Hương Tô cảm thấy toàn thân cứng đờ, chân không động đậy được. “Các nguoi ở cùng một nơi làm gì?” Xích Lâm lạnh lùng quát hỏi.

Hương Tô vừa quay đầu lại, nhìn thấy sát khí trong mắt Xích Lâm, nhất thời dọa đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, lời nói biện giải cũng bị nghẹn trong cổ họng quên nói ra. Nàng nhớ đến lời nói của Hiền Tề, tiền hầu của phủ Thăng Hoàn chết trong tay Xích Lâm không sao đếm hết. Nàng cầu cứu nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Quân Thượng, vợ của mình muốn phát tác, hẳn tốt xấu gì cũng phải quán chú! Vừa rồi phụng hoàng kêu ầm ĩ hẳn cũng ra tay, bây giờ Xích Lâm muốn giết người, hẳn thế nào còn có thể ngồi vững vàng ở đằng kia làm như không sự chuyện gì vậy?!

“Hừ! Hôm nay ai cũng không cứu được nguoi!” Ánh mắt của Hương Tô đã hoàn toàn chọc giận Xích Lâm, sự vội vàng cầu cứu trong mắt nàng ta lại nhìn ra thành sự làm nũng bắt mắt dùng sắc quyến rũ! Tiểu yêu tinh này còn trông cậy Đông Thiên Vân ra tay sao? Đã sớm cảm thấy nàng ta là cây đinh trong mắt, hôm nay Đông Thiên Vân đã thương Tịnh Vũ của nàng, vậy thì đừng trách nàng đốt con yêu tinh này thành tro bụi!

“Xích Diễm!” [ii] Giọng Xích Lâm căm hận hô to, lòng bàn tay đột nhiên phun ra một ngọn lửa giống như con rồng đỏ, đánh thẳng xuống, Hương Tô bị dọa đến hai chân mềm nhũn, tê liệt tại chỗ.

“Người có cứu ta hay không!” Nàng khản cả giọng gọi Đông Thiên Vân, cũng không gọi Quân Thượng nữa.

Tiếng “ngươi” này càng làm cho Xích Lâm thêm ghen tuông cực độ, lần nữa thúc giục linh lực, lòng bàn tay tỏa ra ngọn lửa mãnh liệt gấp bội.

Hương Tô là Mộc Linh, cực kỳ sợ lửa, ngọn lửa đỏ rực vậy lấy nàng, người đã dọa bị ngốc. Trong ánh lửa, nàng nhìn thấy Đông Thiên Vân vẫn ngồi ở trên ghế, không những không có nửa điểm muốn ra tay, thậm chí còn nhàn nhã uống trà. Mắt của nàng đau xót, nước mắt chảy xuống, cái cảm giác bị vứt bỏ lại cuộn lên trong lòng, lúc nguy cấp, không ai có thể đuổi tay ra cứu giúp.

Nước mắt nhỏ xuống tay nàng, lành lạnh, làm cho nàng rung mình, tinh thần cũng tỉnh táo, lửa không đốt người nàng! Nàng tỉnh tề nhìn, tuy rằng bị ngọn lửa bao vây quanh, nhưng quanh thân nàng hình như có kết giới, hoàn toàn đẩy ngọn lửa mãnh liệt ấy ở bên ngoài, thậm chí ngay cả hơi nóng cũng không tiếp cận được nàng. Nàng cúi đầu nhìn dải lụa mỏng trong suốt, xem ra Long Nữ không hề nói quá chút nào, thứ này là thánh phẩm tránh lửa. Tuy rằng trong lòng biết rõ ngọn lửa không làm tổn thương được nàng, Mộc Linh sợ hãi ngọn lửa là bản năng, nàng vẫn yếu ớt tê liệt ngồi trên mặt đất không đứng lên nói.

Xích Lâm đốt một hồi cũng cảm thấy không đúng, một bàn tay thu lửa lại, nhìn thấy Hương Tô tuy rằng vẻ mặt hoảng sợ, lông tóc lại không bị tổn thương. Xích Lâm nhíu mày, liếc mắt liền nhìn thấy dải lụa mỏng khoắc trên hai cánh tay của nàng. Có thể phát ra ánh sáng u lạnh trong lửa đỏ của nàng, chỉ có thể là thánh vật của Minh Ngư!

Suy nghĩ trong lòng bùng lên ác khí, lúc trước chẳng qua chỉ là hờn dỗi Đông Thiên Vân, lúc này là thật sự nổi giận. “Là chàng lấy vậy Minh Ngư cho nàng ta?!” Nàng ta lạnh lùng nhìn chằm chằm nhìn Đông Thiên Vân, mắt cũng sung huyết.

Đông Thiên Vân đặt tách trà lên bàn, loảng xoảng vang lên, “Đúng, thì sao?”

“Cuối cùng chàng có ý gì?!” Ngay cả đồng tử mắt của Xích Lâm cũng đỏ lên.

“Xích Lâm, rốt cuộc nguoi cho ta là người thế nào?” Đông Thiên Vân lộ ra sự tức giận, “Cha con các nguoi rêu rao khắp nơi nói ta và nguoi có hôn ước, rốt cuộc có hay không, trong lòng các nguoi cũng tự hiểu rõ! Đừng làm trò cười như vậy nữa.”

Mắt Xích Lâm đỏ tươi, huyết sắc trên mặt lại nhanh chóng giảm xuống.

“Nguoi đi đi, ta không muốn nhìn thấy nguoi nữa. Nhớ kỹ, đối với ta mà nói, nguoi cùng lắm chỉ là một nữ nhân xa lạ. Hôn nữa.” Hắn trào phúng giương mắt nhìn nàng ta, “Tư sắc rất bình thường.”

Hương Tô muốn nhảy lên che miệng hắn lại! Câu này của hắn chẳng phải là càng đổ thêm dầu vào lửa sao! Tính cách Xích Lâm đã đủ tệ rồi, hắn còn khiêu khích nữa, hẳn thì chẳng sao rồi, còn muốn để cho những tiểu tiên vô tội như nàng sống sót hay không?

Xích Lâm tức giận đến toàn thân phát run, “Đông, Thiên, Vân!” Nàng hét lên từng chữ trong tên hắn với giọng đầy căm giận, “Trước đây chàng không đối xử với thiếp như vậy! Là bởi vì nàng ta sao?!” Ngón tay ngọc thon dài kia nhắc lên.

Hương Tô liền biết nàng ta sẽ chỉ nàng! Nàng coi như đã nhìn thấu tính cách của công chúa Hòa Giới này, không có bản lĩnh thu phục Quân Thượng, thì đổ vào đầu người khác! Chính bởi vì tính cách xấu này của nàng ta nên Quân Thượng không thích, còn gây phiền phức cho người quyến rũ Quân Thượng.

“Hôm nay thiếp sẽ đốt chết yêu nghiệt này!” Xích Lâm nổi giận lên mới giống yêu nghiệt chứ, Hương Tô nhìn hoa văn ngọn lửa giữa hai hàng lông mày của nàng ta giống như con rắn nhỏ, hình như muốn từ giữa khoảng chân mày bay tới cắn nàng. Hương Tô thực muốn kêu than, công chúa a, nguoi có nghe được điểm quan trọng không? Đông Thiên Vân nói hắn căn bản không thích nguoi, cảm thấy diện mạo của nguoi bình thường, nguoi kéo đề tài này

sang hướng nào vậy?! Diệt nàng, Đông Thiên Vân cũng không thể thay đổi thái độ, hơn nữa. hai điều này có liên quan sao?

“Vậy của Minh Ngự giỏi lắm sao? Hạo Thiên Hòa!” Xích Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay đưa ra ra.

Đông Thiên Vân sững sờ một chút, tay đột nhiên nắm chặt, khi hắn phát hiện Xích Lâm chỉ phô trương thanh thế, căn bản phát không có Hạo Thiên Hòa, mới khôi nét mặt sắc lạnh nhạt, bình thần ngồi đó.

“Đội đã! Đội đã!” Hương Tô hét chói tai liên tục xua tay về hướng Xích Lâm, tuy rằng không biết Hạo Thiên Hòa là khắc tinh của vậy Minh Ngự, nhưng nhìn vẻ mặt của Xích Lâm liền biết nàng ta sắp ra chiêu thức tàn nhẫn. Nàng là Mộc Linh, chịu không nổi một lần nữa bị dọa thiếu sống đâu!“Hiểu lắm, hiểu lắm lớn!” Nàng cất tiếng tạo tình cảm.

Xích Lâm lạnh lùng neho mắt lại, liễu chết nhìn chăm chăm Hương Tô. Không có Hạo Thiên Tháp, kỳ thật nàng cũng không có cách nào giải quyết yêu nghiệt này, chỉ là không muốn mất thể diện trước mặt Đông Thiên Vân mới nói vậy.

“Ta và Quân Thượng.” Hương Tô nhanh chóng chớp chớp mắt, lời này phải nói như thế nào đây? “Người hoàn toàn không cần lo lắng!” Hay là sử dụng lời nói của Hiền Tề, “Quân Thượng cứu mạng ta, tặng cho ta hình người, đối với ta mà nói, như cha như anh!”

“Hừ!” Xích Lâm cười lạnh, “Người là một hạ nhân, dám nói Quân Thượng như cha như anh?” Lời nói tuy cay nghiệt, sát khí lại rõ ràng giảm bớt.

Câu hỏi ngược này làm khó Hương Tô, nàng nhụt chí đứng dậy phui bụi dính trên mông, “Dù sao ta tuyệt đối an toàn, người.” Rất hận thù Quân Thượng vừa rồi thấy chết không cứu, bây giờ còn lãnh mặt khoanh tay đứng nhìn, nàng thực muốn đem những gì hiểu biết về cung Từ Vi cung nói ra! Đã sớm cảm thấy Quân Thượng hái hoa ngắt cỏ nơi nơi, không phải người tốt gì! Từ Ngâm Long Nữ đối xử với nàng rất tốt, không thể thất tín bội nghĩa nói ra tên của nàng ấy, còn có một nhóm tiên nữ màu sắc rực rỡ như vậy nữa.

“Người phải biết rõ ràng nên đề phòng ai!” Nàng nhấn mi chỉ điểm, ánh mắt tha thiết. Xích Lâm ngay cả đối thủ cũng không làm rõ, hồ đồ chém giết lung tung, tâm tư đều viết ra mặt, trách không được Quân Thượng lại nghiêm khắc với nàng ta. Nhìn Từ Ngâm Long Nữ người ta đối xử thế nào với Quân Thượng kia? Ngang ngược không thể thực hiện được đâu!

Hai mắt lạnh của Xích Lâm chợt lóe sáng, đột nhiên nghĩ ra cái gì, “Thì ra là nàng ta!”

Hương Tô nôn nóng nhìn nàng ta, hận không thể hỏi một chút nàng ta nghĩ đến ai, đừng đoán sai, lại làm thương hại người vô tội!

“Đông Thiên Vân, mới nhục hôm nay, Xích Lâm ghi nhớ!” Vẫn còn đang hung thần dữ tợn, Xích Lâm nói đến đây, đột nhiên nước mắt lưng tròng, vung tay, xoay người đi đến ôm phượng hoàng còn đang hôn mê, chớp mắt không thấy đâu.

Hương Tô có chút gấp gáp, có phải nàng làm cho vị nữ tiên nào đó rước lấy họa sát thân không? Nàng bất an nhìn Đông Thiên Vân, phát hiện sắc mặt của hắn cực kỳ khó coi.

“Quân. Quân Thượng.” Kỳ thật nàng rất giận hắn, nhưng mà Xích Lâm nghiêng răng nghiêng lợi đi như vậy, hắn phải trông chừng chứ!

Đôi môi của Đông Thiên Vân nhếch lên, chẳng thèm nhìn nàng, lập tức xoay người đi vào trong điện, còn ‘rầm’ đóng cửa điện lại, bỏ mặc nàng ở trước điện.

Hương Tô tức giận lác đầu, nàng mới là người vô tội bị hại nhất chứ? Hắn phát tác cái tính cách gì vậy? Bởi vì nàng chỉ điểm cho Xích Lâm? Ấy cũng là bởi vì hắn nhìn thấy mà không cứu nàng đó chứ!

Dù sao ở chung với hắn thì không có chuyện tốt lành gì! Nhanh chóng thúc giục hắn đúc kiếm, đúc xong nàng vẫn nên về phủ Thanh Tuế thôi! Thanh Tuế tỷ tỷ dù không thể làm chỗ dựa, nhưng lúc cứu Tiểu Hòe lại không chút do dự, vị Thăng Hoàn Đế Quân này còn được xưng ụy chân Tam Hoàn, tiền hầu của mình đều bị Xích Lâm giết chết một đồng, thực không phải là chủ thượng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: SỨC MẠNH CỦA ĐỐI KHÁT

Mấy ngày tiếp theo, Văn Thăng tới nói cho Hương Tô biết, Quân Thượng bởi vì thu Cấp Phong Kiếm mà bị thương một chút chân nguyên, cần bế quan tu luyện.

Hương Tô thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng thực sợ kiềm giữ không được oán khí về chuyện Quân Thượng thấy chết không cứu, gặp mặt hắn thì ánh mắt xem thường sẽ không ngừng liếc, hoặc càng tệ hơn là nói ra lời ác, dù sao chọc giận Quân Thượng rồi, không có thức ăn thì nàng không xong. Ôm nguyện vọng muốn tốt đẹp trở về phủ Thanh Tuế, nàng cảm thấy cầu mong duy nhất trước mắt là “bình an”. Tránh không gặp mặt một đoạn thời gian,

vừa lúc cho nàng đem phần nộ phát tán rớt.

Lưu Tô Điện an tĩnh hoang vắng, hoa cỏ xanh um, trừ Văn Thắng, rất ít người tới. Hương Tô ngẫm nghĩ nỗ lực tu luyện, mấy ngày trôi qua, cảm thấy vận dụng mấy thứ pháp thuật thông thạo hơn so với trước, nỗi lòng cũng bình thản hơn rất nhiều. Bất mãn duy nhất là thức ăn Văn Thắng đưa tới rất tệ, nàng từng ăn mấy món mỹ vị do Quân Thượng cho, giờ lại mỗi ngày ăn thanh đạm cháo dưa muối, thèm ăn mất cũng muốn xém ngắt.

Mới bắt đầu nàng uyển chuyển biểu lộ là ăn không no, Văn Thắng không hề phản ứng, vài ngày sau nàng cũng chỉ có thể nói thẳng.

Văn Thắng tiên khí lượn lờ mỉm cười giáo dục nàng: “Ham mê ăn uống quá mức sẽ ảnh hưởng tiến bộ của việc tu luyện.”

Hương Tô muốn phát khóc rồi, nàng một Mộc Linh sống thiên thu muôn đời, tiền cảnh có muộn hơn người khác một hai trăm năm cũng không phải cái vấn đề lớn gì, nàng không gấp a! Hơn nữa..... Cái gì ham mê ăn uống quá mức? Mỗi ngày cháo loãng dưa muối, nàng đói bụng! Mấy ngày hôm trước nàng còn muốn ăn chút thức ăn ngon, mấy ngày nay nàng chỉ cầu ăn đủ no!

Nàng kiên quyết biểu đạt suy nghĩ trong lòng với Văn Thắng, Văn Thắng vẫn mỉm cười giống như nghe không hiểu, ném ra một câu: “Đây là Quân Thượng đặc biệt dặn dò.”

Lúc này Hương Tô mới hiểu ra tất cả, trả thù a! Bởi vì nàng chỉ điểm cho Xích Lâm? Đó là vì nàng muốn bảo vệ mạng mình! Nếu hấn ra tay giúp đỡ, chẳng hạn như cũng đánh ngất Xích Lâm, nàng còn dùng cách đó làm gì?

Quân Thượng và Xích Lâm quả thực là tuyệt phối, chính hấn còn không chịu thừa nhận! Bọn họ đều cho rằng ngàn sai vạn sai cũng là người khác sai, bản thân mình một chút tật xấu cũng không có!

Sau mấy bữa cháo loãng dưa muối, Hương Tô quyết định tự mình ra khỏi phủ kiểm ăn, lúc trước cảm thấy nhân giới rất đáng sợ, bây giờ nàng rất rõ ràng, bụng đói là chuyện đáng sợ nhất. Bây giờ cho dù là tô bính bản thủ, nàng cũng đồng ý ăn!

Phủ Thắng Hoàn xây trên một dốc núi cao, nàng nhìn nửa ngày, rõ ràng chỉ có một cánh cửa có thể đi ra được! Bầu trời có kết giới, ấy ngày Xích Lâm vào không được, nàng thử qua, từ bên trong cũng không ra được. Vậy cũng chỉ có thể đi cửa chính. Nghĩ đến hai thù vạ khổng lồ, toàn thân Hương Tô rét run, vốn đánh trống lui đường, không ngờ cơm chiều Văn Thắng lại đưa cháo trắng và dưa muối tới, nàng lập tức hạ quyết tâm, sáng sớm ngày mai trốn đi.

Nàng đã dần dần có thói quen ngủ ở trên giường trong phòng, dù sao thành hình người thì ngủ trên cây không thoải mái nữa. Chỉ cần mở tất cả cửa sổ ra, đèn đèn sáng thâu đêm, nàng có thể nhìn thấy ánh sáng nghe thấy tiếng gió, càng ngày càng dễ dàng đi vào giấc ngủ, thậm chí nàng bắt đầu lưu luyện chiếc giường mềm mại.

Vì phòng ngủ quên, Hương Tô lại ngủ trên cây một đêm, trời tờ mờ sáng liền bắt đầu chuẩn bị trốn đi.

Nhân giới đều đòi tiền, cái này nàng có biết, nàng cũng thấy Côn Bằng từng dùng. Trong Lưu Tô Điện không có tiền, nhưng rất nhiều thứ tốt. Hương Tô cân nhắc việc lấy dạ mình châu, ngọc đỉnh nửa ngày, suy nghĩ quá mức quý trọng lại khó cầm, dùng chúng nó đổi thức ăn, cho dù Đông Thiên Vân không bóp chết nàng, Côn Bằng cũng sẽ mở đầu nàng cho đến nổi u đầy đầu. Mãn giường của nàng rất tinh mỹ, dùng rất nhiều bảo thạch nhỏ cần vào tạo nên hoa văn trăm hoa đua nở, tuy rằng Hương Tô rất không nhẫn tâm, nghĩ tới ăn ngon — nàng gỡ một chiếc lá không thu hút lắm ra, tất cả đều là bảo thạch nhỏ xanh biếc, đổi bữa cơm cũng không phải vấn đề.

Thu xong bảo thạch, Hương Tô ra sức hít sâu vài ngụm, sắp tới cửa đáng sợ nhất.

Nàng lén lén lút lút đi đến phía sau bức tường bình phong, kỳ thật cũng không cần thiết, tất cả phủ Thắng Hoàn, không dùng được thuật chuyển dời chỉ có mình nàng, cơ bản cũng không gặp ai. Phía trước bức tường bình phong chính là cửa phủ nguy nga, hai vị đó có độ cao ngang bằng mái cong cửa phủ cơ hồ giống hai bức tượng gỗ khổng lồ đứng hai bên cửa. Hương Tô ra sức vượt vượt ngực, an ủi nhịp tim đập loạn cào cào của mình, nói đi nói lại với chính mình: Là Quân Thượng phái ta ra ngoài, ta phụng mệnh ra ngoài !

Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực rời khỏi bức tường bình phong, váy dưới chân không ngừng run rẩy, cho nên nàng đi rất chậm. Vì thể hiện mình đúng lý hợp tình, mắt nàng không liếc ngang, kỳ thật cũng là không dám nhìn hai vị thần giữ cửa.

Vẫn đi ngang qua bên cạnh chân họ, đều bình an vô sự, mặt Hương Tô lộ vẻ vui mừng, bước nhanh hơn. Ngưỡng cửa cao cao ngay trước chân, Hương Tô kích động nhắc chân muốn xoải bước —

“Đứng lại!” Thần tướng khổng lồ thứ nhất hét lên, tiếng như chuông lớn, tới đột nhiên, Hương Tô cảm thấy ngày hôm qua cháo loãng uống đều biến thành nước, làm cho mắc tiểu. “Lệnh bài!”

“Là Quân Thượng phái ta ra ngoài, ta phụng mệnh ra ngoài !” Câu này Hương Tô nói đến cực kỳ có thứ tự, ở trong lòng đã lặp lại vô số lần.

Thần tướng hoàn toàn không chú ý lời giải thích của nàng, lại nói lần nữa: “Lệnh bài!”

Hương Tô bất đắc dĩ, sợ hãi quay người lại, “Là Quân Thượng cho ta ra ngoài” Vì làm cho giọng điệu càng thêm chân thành, nàng còn cường điệu nói, “Thật mà !”

Động tác của thần tướng giống như đã luyện qua ngàn vạn lần, phối hợp rất ăn ý, lưỡi rìu to trong tay giống như nửa cánh cửa lớn ‘xoẹt’ rơi xuống, trước chớp mũi của Hương Tô một tấc. Hai người cùng đồng thanh: “Người không có lệnh bài không được ra ngoài.”

Hương Tô nhìn bóng mình phản chiếu trên lưỡi rìu lạnh ngắt, bị dọa đến ngốc. Lưỡi rìu sắc bén mỏng manh vô cùng hung hãn đáng sợ, nếu chém lên người nàng, lập tức đứt làm đôi. Quá đáng rồi?! Càng nghĩ càng ủy khuất, cũng tức giận, nàng chỉ muốn ăn bữa no com, chẳng lẽ đáng tội chết sao?! Oa oa nàng gào khóc, tiếng khóc cũng không kém gì giọng quát nạt của thần tướng.

Thần tướng thủ vệ lò mò chẳng biết sao, nhiều người đến phủ Thảng Hoàn, không người nào yếu ớt như vậy, bị dọa thì khóc thành như vậy. Bọn hắn cũng không biết làm sao cho tốt, chỉ tiếp tục duy trì hai lưỡi rìu đan chéo nhau, làm ra tư thế giả chết.

“Ồ đây đang âm ỉ cái gì?”

Hương Tô nghe tiếng Đông Thiên Vân, nhìn lại, Đông Thiên Vân và Văn Thăng đang đứng trên mảnh đất trống trước bức tường bình phong. Sắc mặt và giọng điệu vừa rồi của Quân Thượng lạnh lùng có chút không vừa lòng, nét mặt Văn Thăng vẫn vạn năm mỉm cười. Hương Tô nhìn thấy Văn Thăng mỉm cười, liền nghĩ đến ăn cháo loãng đưa muối nhiều ngày như vậy, căn bản mới vừa rồi bị Đông Thiên Vân làm cho giật mình tiếng khóc đã hạ thấp xuống, lập tức lại nhắc lên cao thêm một đợt.

Người của Đông Thiên Vân và Văn Thăng đều hơi hơi cứng đờ, rất nhiều năm. Phủ Thảng Hoàn không có người nào khóc rống như vậy, hoặc nói, trước giờ chưa từng có ai khóc rống như vậy.

Hương Tô lao thẳng tới Đông Thiên Vân, nàng thấy lệnh bài của phủ Thanh Tuế Kim Trần và Bách Tri Thảo đều đeo ở bên hông.

Văn Thăng nhìn nàng nức nở nghẹn ngào chạy về hướng Quân Thượng, căn bản muốn ngăn nàng lại, nghĩ đến Quân Thượng cho nàng dùng com chung, ông ta cảm thấy không nên liêu lĩnh ra tay. Hơn nữa nếu Quân Thượng có ý tránh nàng, lấy một chút bản lĩnh của Hương Tô, căn bản không tới được nơi cách Quân Thượng ba bước chân.

Hương Tô quả thực nhào vào trong lòng Quân Thượng, Văn Thăng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, xem ra mình không ra tay là đúng. Nhưng mà..... Ông phát hiện Hương Tô không có làm nũng, ngược lại giờ trò đối với Quân Thượng. Văn Thăng nghi ngờ, đây là phương thức thần mật mới sao?

“Tìm cái gì?” Gân xanh trên huyết Thái Dương của Đông Thiên Vân lại bắt đầu nhảy, khép mi nhìn chăm chăm một hoa thụ tinh nho nhỏ đặc biệt thấp hơn hẳn rất nhiều, đứng ở trước mặt hắn. Hắn còn cho rằng nàng sẽ kể khổ cáo trạng hắn.....

Bình thường Hương Tô không dám, nhưng bây giờ nàng rất bị phần ! Sờ một vòng eo lưng của Đông Thiên Vân, nàng bắt đầu duỗi tay vào trong vạt áo của hắn, mặt kệ, nàng muốn ra ngoài, nàng muốn ăn ngon !

Trong vạt áo của Quân Thượng rõ ràng giấu nhiều thứ tốt, tay của nàng mới vừa chạm tới, đồng thời đã bị hắn nắm được cổ tay, có chút hơi đau.

Nước mắt của Hương Tô lại rơi xuống. “Ta chỉ muốn ăn một bữa no !” Sau đó thế nào? Trước hết là thần tướng cầm rìu quạt gió dọa nàng, bây giờ Quân Thượng lại nắm chặt tay nàng muốn đứt ra ! “Muốn ăn no là tội lớn như vậy sao?! Lấy lệnh bài ra!” Vì lấp đầy bụng, người phạm cũng có thể biến thành thần tiên, thụ tinh cũng có thể biến thành chiến thần!

“Hử?” Đông Thiên Vân kéo dài âm điệu, ánh mắt lại quét về phía Văn Thăng.

Văn Thăng nhíu mày, chấp tay khom người nói: “Ty chức theo lời căn dặn của Quân Thượng đúng hạn đưa com cho Hương Tô tiểu tiên, chưa hề có chút lười biếng.” Kỳ thật hắn rất muốn nói rõ, Hương Tô ấy căn bản không phải đối, mà là tham ăn.

Đông Thiên Vân lại đưa ánh mắt quay lại trên mặt Hương Tô, rất có uy nghiêm liếc nàng.

“Bữa bữa cháo loãng đưa muối sao ta có thể ăn no!” Hương Tô vừa nói tới điểm ấy, thiếu chút nữa giậm chân, “Ta còn nhỏ, ta không sợ tiến bộ chậm, ta muốn ăn ngon !” Nàng giương mắt bắt khuất trừng Quân Thượng, “Có phạt ta thì phạt cách khác đi, Quân Thượng!” Nàng biết, bàn tay đen phía sau chính là hắn! Cái chủ ý xấu xa gì cũng đều là hắn nghĩ ra .

Đông Thiên Vân mấp máy miệng, mặt lạnh nhìn Văn Thăng, Văn Thăng lập tức uất ức đầy bụng.

Hương Tô nheo mắt, việc đã đến nước này nàng không sợ, nhất định phải kiên trì tới cùng!

“Đi.” Đông Thiên Vân lạnh lùng nói, rõ ràng không vui. Hắn cất bước đi, Hương Tô thiếu chút ngã sấp xuống, thì ra hắn còn đang kéo cổ tay của nàng.

Hương Tô vốn muốn hỏi đi chỗ nào, thấy rõ hắn dắt nàng ra khỏi phủ, trong lòng nàng vui mừng. Thấy hắn gọi mây, nàng càng tin tưởng thêm vài phần. “Quân Thượng.....” Nàng vui mừng, giọng điệu gọi Đông Thiên Vân cũng có mấy phần giống kẻ ninh bọ, “Có phải dắt ta đi ăn?”

“Ừ.” Giọng nói của Đông Thiên Vân vẫn lạnh như băng .

“Vậy sao không về phủ ăn đi? “Kỳ thật Hương Tô cảm thấy thức ăn trong phủ ngon hơn, còn sạch sẽ.

Đông Thiên Vân không để ý tới nàng.

Lúc mây bay trong gió, mái tóc dài của Hương Tô rối tung bay tán loạn, nàng giãy giụa cổ tay bị Quân Thượng kéo lấy, rút tay về không ngừng vén mấy phần tóc bay vào mắt.

Đông Thiên Vân nghiêng mặt qua xem thường nhìn nàng, lúc này Hương Tô lại nghĩ đến Hạc Vũ Trâm, Quân Thượng cầm đi mà không đưa cho nàng, có phải định chiếm làm của riêng? Hương Tô cân nhắc một chút, bây giờ nhắc tới, vạn nhất Quân Thượng trở mặt, bữa cơm này của nàng sẽ không ăn đến miệng, hắn có bao nhiêu nhỏ mọn thù dai nàng có thể biết rất rõ! Vẫn nên đợi ăn uống no đủ, lại nói chuyện này với hắn.

“Tới đây.” Hắn xoay người nói với nàng, Kỳ thật Hương Tô và hắn chỉ cách một bước chân, Hương Tô do dự tiến lên một bước, ý bảo đứng gần một chút là sao? Mấy lớn như vậy, còn muốn đi đâu?

Đông Thiên Vân nâng tay, đem cái gì đó cài trên tóc nàng, lập tức Hương Tô cảm thấy mái tóc rối tung của nàng đã được vấn xong, thật nhẹ nhàng khoan khoái. Là Hạc Vũ Trâm, Hương Tô vừa lòng mỉm cười với Quân Thượng, khen ngợi hắn không có hèn hạ chiếm làm của riêng. Nàng cảm thấy Quân Thượng sùng sờ một chút, rất không tự nhiên chuyển ánh mắt đi, “Rửa qua rồi” Hắn vẫn duy trì cái giọng điệu như ai thiếu tiền hắn vậy, nhưng mà Hương Tô nghe thấy lại vui vẻ ra mặt, rửa rồi thì tốt.

Nàng nâng tay lên sờ sờ, lập tức phát ra một tiếng thét chói tai, nhanh chóng rút cây trâm xuống, sao mà lông xù xù như vậy? Quân Thượng lại chọc ghẹo nàng, nàng đã nói làm sao mà đột nhiên hắn có lông tốt như vậy!

Nàng vốn định chán ghét ném xuống, lại bỏ không được, vừa nhìn lại — thật cũng không đáng sợ như lúc chạm vào. Phần đuôi Hạc Vũ Trâm có khảm thêm một cộng lông vũ giống như lông công nhân phượng nhưng lại có màu thuần đen, tỏa ra ánh sáng bạc nhàn nhạt, có mấy phần cảm giác giống như kim loại.

Đông Thiên Vân bình tĩnh nhìn nàng, nhìn không ra hi vọng của hắn, Hương Tô lại hồ nghi, nhìn chung cảm thấy hắn lại không vui. “Đây…… Đây là cái gì nha?” Nàng cẩn thận dè dặt hỏi.

“Người đưa linh lực vào đi.” Đông Thiên Vân căn dặn, Hương Tô làm theo lời nói, cây trâm mở rộng, biến thành một cây quạt lông chim đen có nang bằng bạc, “Người là môn hạ của ta, đương nhiên phải học không chế sấm năm giữ gió.” Hương Tô kinh ngạc vui mừng nhìn cây quạt, bảo vật a, nhưng mà……. Lông chim này sao quen mắt như vậy?

“Thu!” Đông Thiên Vân hô một tiếng, quạt lông lại biến thành cây trâm.

Hương Tô lẩm bẩm ở trong lòng: vừa rồi Quân Thượng có đáng vẻ giống như chải tóc cho nàng. Dem cây trâm vui vẻ cài vào tóc, hài lòng thoả dạ.

Nàng liếc trộm nhìn Quân Thượng, khoe miệng hắn giống như hơi hơi nhếch lên. “Ừ…… Quân Thượng,…… lông chim màu đen này…… “

“Không sai, chính là cộng lông mà người nhỏ của Côn Bằng ấy.” Đông Thiên Vân hồ hững nói.

Hương Tô dò dẫm trong chốc lát, “Lông chim Côn Bằng và vảy cá của Minh Ngự quý giá như nhau không?”

Đông Thiên Vân có chút không bình tĩnh, “Đương nhiên càng quý giá hơn.”

Lúc này Hương Tô mới viên mãn thở nhẹ nhõm một hơi, địa vị cây quạt lông trong lòng nàng lại cao thêm một bậc, bằng không nàng mới không cần mỗi ngày cài cây quạt lông này. Đột nhiên nàng lại nghĩ tới một vấn đề, “Quân Thượng, ngày hôm đó người giấu cộng lông chim sao?”

Đông Thiên Vân ho nhẹ một tiếng, nghiêng mặt lên hỏi lại: “Vật quý giá như thế, chẳng lẽ tùy ý cho những kẻ khác lấy đi?” Kỳ thật hắn sớm đã muốn nhỏ cộng lông làm quạt, nhưng chưa tìm ra cơ hội mà thôi.

Hương Tô chấp nhận gặt đầu, chính là chính là, nước phù sa không để chảy ra ruộng người ngoài.

“Quân Thượng……” Nàng lại lo lắng, “Côn Bằng có thể muốn đòi lại hay không a?”

“Sẽ không!” Đông Thiên Vân rõ ràng lộ ra sắc mặt không bình tĩnh, Côn Bằng đương nhiên biết lông chim bị hắn lấy đi.

Hương Tô đã biết nhìn sắc mặt của hắn, lập tức im bật. Mím chặt môi, giả vờ nhìn đám mây phía dưới.

Đông Thiên Vân lại dùng hai mắt liếc nàng, vậy không nói lời nào nữa sao? Lúc hắn bề quan là để làm cho nàng cây quạt, một câu cảm ơn cũng không có? Hương Tô cố tình giả vờ như nhìn xung quanh, kỳ thật cái gì cũng không nhìn thấy, Đông Thiên Vân trầm mặt xuống, lạnh lùng nói: “Đến rồi.”

Đám mây hạ thấp độ cao, cuối cùng Hương Tô cũng nhìn rõ non non nước nước trên mặt đất, “Đây là nơi nào a?” Nàng kinh hi hỏi, so với nơi này, thì tiểu thành Côn Bằng dẫn nàng đi xấu hơn nhiều.

Mặt Đông Thiên Vân không chút thay đổi: “Giang Nam của nhân giới.”

Hương Tô còn muốn hỏi, đột nhiên nhìn thấy đối diện có một đám mây bay đến, một vị công tử áo đỏ thẫm, đai lưng bằng ngọc đứng trên đám mây, rất khoa trương vẫy tay. “Đây không phải là Tiểu Vân sao? Tiểu Vân”

Làn da trắng của công tử áo đỏ rất chói mắt, lông mày nhỏ nhắn, mắt híp lại, bộ dạng rất là yêu mỵ, Hương Tô vừa nhìn hắn, liền cảm thấy hắn là xà tinh.

Đông Thiên Vân hoàn toàn xem thường hắn, nhìn đám mây phía dưới, chậm rãi hạ độn mây xuống. Hương Tô đã rất hiểu rõ, giả vờ điếc là tuyệt kỹ của phủ Thăng Hoàn, từ Quân Thượng đến Văn Thăng, chỉ cần bọn họ không muốn nghe, bất kể gọi lớn bao nhiêu, làm động tác gì, bọn họ đều có thể nhắm mắt làm ngơ.

“Tiểu Vân — đừng như vậy.” Nét mặt của công tử áo đỏ rất phong phú, lúc nói chuyện đôi mắt quăn rũ tung bay, thấy Hương Tô bất tri bất giác nhũn mày với hắn. “Người đuổi theo Ti Luyến ba trăm năm, ta còn lo lắng người yêu hắn. Nghe nói người cùng Xích Lâm định hôn, ta mới nhẹ nhàng thờ ra nha.”

Đông Thiên Vân đột nhiên dừng độn mây lại, dùng ánh mắt nhìn con gián để nhìn hắn.

Phàm là người bị Quân Thượng dùng ánh mắt như vậy nhìn, Hương Tô đều rất thích, nàng cười tí mắt nhìn công tử áo đỏ, cảm thấy hắn là người rất thú vị. Tên “Tiểu Vân” mà hắn gọi được tuy rằng buồn nôn, nhưng còn dễ chịu hơn nhiều so với Xích Lâm các nàng gọi Đế Quân, Vân ca ca.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: YÊN VŨ CHÓN NHÂN GIAN

Đông Thiên Vân trừng hắn một hồi, công tử áo đỏ thăm thẳm không những không ngại ngùng, ngược lại cười hi hi lách đến độn mây của bọn họ. Đông Thiên Vân ‘hừ’ lạnh một tiếng, cử thể hạ đám mây xuống một ngọn núi không có người qua đường. Hương Tô biết, công tử áo đỏ thăm thẳm nói như vậy thì quá đáng, Quân Thượng không dùng một bàn tay đánh hắn học máu, chắc là bằng hữu rồi.

Công tử áo đỏ có chút quen thuộc, một đôi mắt xéch tinh tế mỉm cười nhìn Hương Tô một hồi, “Tô Bính?” Hắn gọi thăm dò một tiếng.

Hương Tô kinh ngạc nhìn hắn, không biết hắn làm thế nào mà biết “Tiểu danh” này của nàng.

Công tử áo đỏ nhìn thấu nghi ngờ của nàng, rất thân thiết nói: “Thanh Tuế rất đặc ý với chuyện này, không ít lần khoe với ta, Mộc Linh cũng có thể vào phủ Thăng Hoàn, lọt vào mắt – Tư Kim Đế quân.” Hương Tô không biết vì sao hắn đang nói đột nhiên thờ mạnh, còn dùng đuôi mắt lườm Quân Thượng, có vẻ không có ý tốt gì.

Đông Thiên Vân nặng nề ‘hừ’ lạnh một tiếng.

“Người biết Thanh Tuế tỷ tử a?” Hương Tô cảm thấy không khí trở nên rất khẩn trương, nhanh chóng chuyển đề tài. Nói đến Thanh Tuế tỷ tử, nàng cảm thấy cùng công tử áo đỏ lại dịu dàng đi vài phần, nàng không muốn để hắn bị Quân Thượng làm cho te tua.

“Ừ ừ.” Công tử áo đỏ mỉm cười gật đầu.

Đông Thiên Vân nghiêng mặt qua trừng Hương Tô, đột nhiên nói, “Không được vô lễ với Nguyên Hậu Đế Quân.” Giọng điệu khi hắn nói “Nguyên Hậu Đế Quân”, quả thực có thể xem như châm chọc.

Hương Tô suy nghĩ, Nguyên Hậu Đế Quân. Không phải là Tư Thổ chứ, có quan hệ khá tốt với Quân Thượng tỷ tử, pháp khí Kim Trần là Quân Thượng tỷ tử thuận tay lấy từ chỗ hắn. Nhìn đáng vẻ linh tinh lang tang của hắn, cùng với đáng vẻ của Thanh Tuế tỷ tử quả thật là một loại, Quân Thượng không nói, nàng cũng nhìn không ra hắn có tư thế Đế Quân.

“Tiểu Tô Bính, Quân Thượng các người dẫn người ra ngoài làm gì nha?” Lúc xuống núi, mặt mày Nguyên Hậu mỉm cười hỏi.

“Bụng của ta.” Hương Tô vốn định nói bụng đói, Quân Thượng dẫn nàng tới ăn thức ăn ngon, kết quả Nguyên Hậu Đế Quân không nghe xong câu nói lại ngạc nhiên kêu lên, ngược lại làm cho Hương Tô giật nảy mình, ngây ngốc nhìn hắn, không biết hắn lại kinh hãi ở chỗ nào.

“Trong bụng người đã có rồi?” Đột nhiên Nguyên Hậu cực kỳ gấp gáp, còn liên tục vỗ tay, “Không được a, không được a, tiểu Tô Bính, Mộc Linh chưa qua năm trăm tuổi không thể sinh a! Đông Thiên Vân, người. Người cũng rất gấp ! Mộc Linh không giống các tiên linh khác nha!”

Đông Thiên Vân xoay người lại, không hề báo trước mà xuất chiêu, chiêu phong cấm hận bắn ra mấy trượng, lập tức làm cho Nguyên Hậu bị đẩy ngược lên trời. Nguyên Hậu còn chưa chết tâm gọi: “Đông Thiên Vân. Không thể sinh.”

Hương Tô nghe thấy Quân Thượng nghiêng răng nghiêng lợi ‘cách cách’, Nguyên Hậu Đế Quân nói gì đó mà khiến cho Quân Thượng tức giận như vậy? Kỳ nàng thật nghe không hiểu, trong bụng của nàng có cái gì? Lúc thì nói nàng không thể sinh, lúc lại nói Quân Thượng không thể sinh? “Quân Thượng.” Nàng lấp ba lấp bấp nhìn Đông Thiên Vân.

“Câm miệng cho ta!” Sắc mặt Quân Thượng rất khó coi, “Không được hỏi!” Nếu nàng muốn hỏi vớ vẩn dù chỉ một chữ thôi, hắn sẽ không nhịn được mà bóp chết nàng.

Hương Tô bị dọa đến trắng mặt, chẳng lẽ là cấm kỵ? Thế nào mà Quân Thượng có nhiều bí mật không thể nói ra như vậy chứ?!

Đông Thiên Vân nhìn bộ dáng kinh hồn chưa ổn định lại của nàng, nắm chặt nắm tay, đe dọa nói: “Quên mấy lời nói nhảm của Xuyên Sơn Giáp đi! Mấy lời nói ngày hôm nay..... Không được nhắc đến với bất kỳ ai!”

Quả nhiên lại là bí mật trọng đại! Hương Tô sợ hãi nuốt nước miếng, liên tục gạt đầu.

Từ núi nhỏ đến ven hồ có chút xa, Hương Tô giữ một khoảng cách nhất định theo sát sau Đông Thiên Vân, lại một lần nữa kiên định với ý nghĩ sau khi đúc kiếm xong sẽ về nơi của Thanh Tuế tỷ tỷ. Lúc trước nàng còn không biết, Thanh Tuế tỷ tỷ có bao nhiêu tốt, hơn nữa bằng hữu của nàng ấy đều rất có thú vị, rất thân thiết. Không giống Quân Thượng, bên cạnh không phải Xích Lâm nhân vật hung tàn như thế, thì là hoàng tử Thiên Tộc phong lưu thối nát lại giỏi giả vờ như vậy, cái này không được nói, cái kia không được nói..... Cuộc sống có rất nhiều áp lực !

Xuyên Sơn Giáp..... tên của Nguyên Hậu Đế Quân cũng rất đặc biệt.....

Nàng ngửa đầu nhìn trời, Nguyên Hậu Đế Quân sớm đã không thấy đâu, nếu là nàng thì nàng cũng sẽ không quay lại. Cứ im lặng như vậy mà đi trên đường, thật không thú vị, Quân Thượng, người phù Thắc Hoán..... quanh năm đều không thú vị như vậy!

Nàng phát hiện Quân Thượng dừng bước, đứng tại trên con đường nhỏ trông ra mặt hồ phía xa. Nàng cũng không thể tự mình rời khỏi, thế là chỉ có thể học dáng vẻ của hắn, cũng nhìn về phía mặt hồ xuyên qua nhánh cây đầy hoa, Hương Tô nhìn không được phát ra một tiếng tán thưởng, đẹp quá.

Trời râm, làm cho mặt hồ và những đóa hoa liễu rũ xung quanh giống như nhuộm chút màu mực tàu tao nhã, trên mặt hồ có những chiếc thuyền hoa sắc màu rực rỡ dập dờn, nhưng không hề mang khí chất phù hoa. Đầu thuyền có người đang có gảy đàn, tuy rằng nàng không nghe thấy tiếng đàn, nhưng hình ảnh ấy đủ để tăng thêm ý nhị. Hương Tô chưa từng thấy cảnh đẹp như vậy, chỉ cảm thấy ngốc, nàng tự khoe khoang là có kiến thức về nhân gian, nhưng nhìn cảnh non sông tươi đẹp thanh nhã mỹ lệ trước mặt, nàng cảm thấy vẫn vô cùng xa lạ với thế giới này.

Đông Thiên Vân cũng không thúc giục nàng, kiên nhẫn chờ nàng nhìn một hồi lâu mới nói: “Đi thôi.”

Hương Tô buồn rầu nhìn bóng lưng hắn một hồi, đột nhiên tức giận, hận không thôi, nói: “Ta ghét Côn Bằng!” Nếu như ngay từ đầu hắn dẫn nàng tới nơi đẹp như vậy thì thật tốt, lần trước đến nhân gian làm cho nàng thất vọng rất nhiều!

Sau khi xuống núi càng lúc càng nhiều người, Hương Tô phát hiện không ít nam nữ xinh đẹp, “Người phạm rất xấu” Hiển nhiên lại là Côn Bằng mặt dày nói dối với nàng! Cô nương người phạm đi đường thướt tha duyên dáng, còn xinh đẹp đáng yêu hơn cả Long Nữ, y phục các nàng, tóc..... chẳng hề kém hơn những tiên nữ mà nàng từng thấy qua, trừ chuyện không biết pháp thuật, nàng thật sự nhìn không ra người phạm và tiên linh có gì khác biệt. Nam tử người phạm cũng thật sự nho nhã, không ít tốp năm tốp ba giữa hoa dưới liễu uống rượu viết chữ, chuyển tay nhau những thứ đọc đọc viết viết, tuy rằng Hương Tô không biết bọn họ đang làm gì, nhưng dáng vẻ phóng khoáng tự nhiên của bọn họ lại rất có sức cuốn hút, nhìn đến nỗi làm cho nỗi lòng của nàng của dâng trào hẳn lên. Trong cảnh non nước như vậy, cùng vài ba người bạn tốt nói nói cười cười thật sự là một chuyện khiến cho người ta vui vẻ thoải mái, đột nhiên nàng nghĩ đến Kim Trần và Bách Tri Thảo bọn họ.

Đến gần hồ bên, các quán hàng cũng rất nhiều, Hương Tô nhìn thấy người già, trẻ con, người trung niên..... Đột nhiên nàng có chút bi ai, cuộc đời người phạm ngắn ngủi như thế, đối với nàng một Mộc Linh trường thọ vĩnh viễn như vậy mà nói, chỉ như một thoáng xuân thu. Hai tiểu thương bởi vì tranh giành nơi bày hàng đông người hơn mà tranh cãi, sau đó còn đánh nhau, Hương Tô cảm thấy đáng thương, muốn bước qua khuyên nhủ bọn họ, bọn họ vốn có mệnh sống ngắn ngủi cần gì phải tính toán chi li như vậy? Nếu như nàng cũng có vài thập niên tuổi thọ như vậy, việc cần phải làm rất nhiều, tuyệt đối sẽ không vì chuyện nhỏ như vậy mà hận thù không ngừng.

Nàng muốn tiến lên khuyên can, lại bị Đông Thiên Vân ngăn lại, Hương Tô không hiểu nhìn hắn. Đông Thiên Vân bình thần nhìn nàng lắc lắc đầu, dẫn nàng rời khỏi đám người quay quanh xem cuộc cãi nhau, mới nói: “Mỗi người có mệnh cách định số riêng, lần này bọn họ tranh cãi nhau nói không chừng là trả nợ ân oán từ kiếp trước. Là tiên linh, không nên tùy tiện nhúng tay.”

Hương Tô nhũn mảy, khuyên nhủ cũng không đúng? Kiếp trước kiếp này.....

“Quân Thượng, cuộc đời người phạm ngắn ngủi như vậy, bạn tốt thân nhân kiếp trước, sau vài thập niên ngắn ngủn, bởi vì cái chết mà cuối cùng chia cách, kiếp này không nhận ra nhau.” Nàng đột nhiên cảm thấy mũi hơi cay, rất thê lương.

Đông Thiên Vân nghe xong, nâng tay xoa xoa đầu của nàng, giọng nói mềm mỏng hiếm có: “Cho nên vượt khỏi luân hồi là chuyện may mắn, chúng ta..... có thể ở cùng với nhau rất lâu rất lâu.”

Hương Tô gắng sức gạt đầu, thân là tiên linh thực tốt.

“Đi, ăn cơm đi.” Đông Thiên Vân nhẹ giọng mỉm cười, Hương Tô bị nhiễm tâm trạng tốt của hắn, lúc ngẩng đầu nhìn lại thấy nụ cười nhạt vô cùng phong tao của hắn. Nàng cũng nhìn không được muốn thờ dài, một nam tiên sinh ra có bộ dáng này là hạnh phúc của đám nữ tiên hay là tội nghiệt của họ? Quên đi, đây cũng không phải là chuyện nàng nên quan tâm! Một phen xúc động đều quên mất mục đích của chuyến đi này, tuổi thọ của nàng rất dài, có rất nhiều thời để đau buồn thương xót, bây giờ vẫn nên nhanh chóng đi lấp đầy bụng là quan trọng.

Đi theo Quân Thượng tới một tiểu lâu ven hồ, mới vừa tiến cửa liền có một người nhỏ tuổi, tướng mạo xấu xí ra tiếp đón, trên bờ vai còn khoác một chiếc khăn vải, ân cần nói: “Mời khách quan” còn thường thường lấy cái khăn xuống, phui sạch bụi. Hương Tô cảm thấy hắn rất thú vị, cười tí mắt nhìn hắn, nghe người khác đang ăn cơm gọi hắn là “Tiểu nhị”.

“Cho ta một gian phòng trang nhã, mang những món ăn đặc sắc của các ngươi lên đi.” Lúc xuống núi Đông Thiên Vân liền thi triển Chưởng Nhãn pháp, khi người phạm nhìn vào, hắn và Hương Tô bất quá chỉ là thiếu gia và thư đồng bình thường.

Hương Tô đi đến một gian phòng tao nhã, cửa sổ đối diện mặt hồ đã mở, trời đã mưa lất phất, nàng ham mê đứng cạnh cửa sổ nhìn hàng liễu bên bờ hồ, người đi đường đều mở những tán ô ra che. Cảnh sắc trong con mưa phùn, càng như thơ như họa so với lúc trước, Hương Tô hốt hoảng không biết rốt cuộc mình đang ở trên trời hay là ở nhân gian.

Tiểu nhị tay chân lạnh lẽo bày một bàn thức ăn, nàng nghe Quân Thượng căn dặn nói: “Đi lấy loại rượu tốt nhất của các người.”

Quân Thượng ra hiệu là nàng có thể ăn, mỗi món Hương Tô đều nếm thử, tất cả đều rất ngon. Không giống với món ăn trong bữa cơm ở phủ Thăng Hoàn, mỗi món ăn trong phủ đều có màu sắc và hương vị rất tinh tế cầu kỳ, mùi vị thức ăn ở đây rất đậm đà, lộ ra mùi hương đặc biệt của nhân gian, ngon hơn hẳn thức ăn trong phủ Thăng Hoàn. Nàng ăn không ngừng nữa, nỗi oán hận không ngừng vì nhiều ngày ăn cháo loãng đưa muối lại nhanh chóng biến mất. Quân Thượng vẫn không ăn theo thường lệ, chỉ vừa nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, vừa ung dung uống rượu.

“Quân Thượng, cũng cho ta một ly đi.” Hương Tô cười hi hi giờ ly rượu không trong tay lên. Rượu, nàng đương nhiên nghe nói qua, nghe nói là thần vật giải ưu quên sầu đứng đầu trong Tam Hoàn Tứ Phụng.

Đông Thiên Vân chậm rãi thu hồi ánh mắt nhìn qua cửa sổ lúc này, nhẹ nhếch khóe môi, rót nửa ly cho nàng.

Hương Tô ngửi ngửi, mùi hương rất nồng nặc, không thơm chút nào! Nàng thật sự cảm thấy ‘lời đồn đãi’ nói quá hơn rất nhiều lần so với thực tế! Mùi rượu cái gì? Một mùi giẻ lau thôi. Định không uống, nhưng Quân Thượng đang nhìn nàng, bản thân nàng không muốn nếm thử, lúc này đâm lao phải theo lao, chỉ có thể cẩn thận liếm liếm. Quả nhiên khó uống! Một cảm giác chua cay xông lên đến đầu, nàng bị sắc đến nhăn mũi.

Đông Thiên Vân lắc lắc đầu, “Người, hay là nên ăn đi, vẫn chưa đến lúc cần biết uống rượu.”

Hương Tô lại vui đầu trong bát cơm, vĩnh viễn không biết uống rượu nàng cũng không thấy tiếc nuối, khó uống.

Ăn uống no đủ, Đông Thiên Vân kêu tiểu nhị tới tính tiền, Hương Tô ăn đến vui sướng, rất có khí phách vỗ hũ bao của mình, “Hôm nay để ta tính tiền.”

Đông Thiên Vân neho mắt nhìn nàng, Hương Tô vui vẻ từ trong ngực lấy ra một viên lục bảo thạch nhỏ tháo từ trên màn giường xuống, chần chừ muốn cho tiểu nhị mấy viên.

Mắt tiểu nhị mở lớn, duỗi tay tính hỏi xin Hương Tô mấy viên, bị Đông Thiên Vân lạnh lùng nhìn thoáng qua. Tiểu nhị hiểu biết sâu rộng, lập tức sửa miệng nói: “Một viên..... Một viên là đủ.”

Hương Tô hào phóng thanh toán tiền, cả thể xác và tinh thần đều thoải mái theo sát Đông Thiên Vân xuống lầu.

“Bảo thạch này từ đâu mà có?” Đông Thiên Vân đi rất chậm, âm điệu cũng không cao.

“Từ trên màn giường gỡ ra.” Hương Tô hoàn toàn xem nhẹ sự hung ác của Quân Thượng, đắm chìm mơ ước về tương lai tốt đẹp. Thì ra một hạt nhỏ như vậy có thể đổi bữa tiệc lớn như vậy, nàng tinh tế hồi tưởng một chút, thiếu chút cười ra tiếng, cái lá trên màn giường còn rất nhiều, còn có những bảo thạch đầy màu sắc hợp lại thành hoa, đủ cho nàng ăn không ít năm.

“Hừ!” Quân Thượng rất nghiêm khắc ‘hừ’ một tiếng, Hương Tô giật mình, nhất thời cười không nổi. “Đây là ngọc lục bảo Điện Sơn!”

Hương Tô run rẩy cúi đầu, tuy rằng nàng không biết ngọc lục bảo có bao nhiêu trân quý, nhưng một khi Quân Thượng bày ra diện mạo này, nhất định nàng không có kết quả tốt, nhanh chóng nhận tội mới là thượng sách.

Đông Thiên Vân cũng không để ý tới nàng nữa, tự ý ra khỏi cửa tiệm.

Sắc trời đã có chút tối, bởi vì cơn mưa, rất nhiều cửa hàng sớm đã treo lồng đèn có thể tránh mưa thổi tắt. Mặt hồ dậy lên màn khói mỏng, chiếc thuyền hoa nhỏ như trượt trong mây.

Du khách bước trên đường cũng không ít, cơn mưa phùn không dứt càng tăng thêm nét phong nhã của Tây Hồ.

Đông Thiên Vân đến bên bờ muốn một chiếc thuyền hoa không thu hút lắm, Hương Tô âm thầm nhảy nhót, lại không dám biểu hiện ra ngoài, ngoan ngoãn theo lên thuyền. Người lái thuyền lấy một cây sào dài dây nhẹ vào tảng đá trên bờ, thuyền nhỏ hơi hơi động đưa rời khỏi bờ. Đạo chơi trên hồ trong làn mưa thật sự là một chuyện tao nhã, hơn nữa sau khi cơn no rượu say, làn hơi nước lướt qua mặt, tâm tình Hương Tô tốt đến độ giống như cảnh sắc tươi đẹp, rất muốn thuận miệng hát cái gì đó, đáng tiếc bình thường cũng không học ca khúc nào. Bây giờ mà bảo nàng làm trò ca hát trước sắc mặt đen như tro của Quân Thượng, nàng thực không là gan này.

Không ít du thuyền bập bềnh lướt trên mặt hồ, hoặc có người ngâm thơ, hoặc có ca cơ ca hát, càng thấy rõ rất xứng với cảnh núi sông tươi đẹp.

Đông Thiên Vân nhìn vào đôi mắt đang đắm chìm trong cảnh sắc tươi đẹp của Hương Tô, tùy tay biến ra một tán ô, đưa cho nàng.

Từ trước đến giờ Mộc Linh rất thích mưa, Hương Tô cũng hoàn toàn không có khái niệm bung ô lên. Vốn định lắc đầu nói không cần, có một chiếc thuyền nhỏ lướt qua sát bên thuyền của họ, nha hoàn bung ô cho tiểu thư, tiểu thư còn ngượng ngùng ra sức nhìn Quân Thượng. Hương Tô rất hiểu ý, thì ra bung ô cũng là một trong những chức trách của hạ nhân, Quân Thượng trước nay luôn kỳ quái, hôm nay nàng chọc hấn, khẳng định sẽ bị hấn không ngừng sai bảo. Nàng chấp nhận số phận, lấy lòng cố mở ô ra, giương lên che khuất đỉnh đầu Quân Thượng trong làn mưa.

Đông Thiên Vân tựa hồ không nghĩ đến nàng sẽ mở ô che cho hấn, lúc nghiêng mặt qua nhìn nàng, khóe miệng cong lên một độ cung khen ngợi.

Hương Tô cảm thấy thuyền chao đảo, Quân Thượng a, muốn khen nàng thì cứ nói thẳng, đừng cười với nàng như vậy, nàng không muốn bị quay vòng vòng ! Xem đi, xem đi, tốc độ thay đổi sắc mặt nhanh bao nhiêu? Vừa rồi còn không phải là đáng vẻ muốn bóp chết nàng sao? Hương Tô đã chạm đến đạo lý sống chung với hắn, giả ân cần, giả nghe lời, ngàn vạn lần đừng giả hào phóng.

“Tiểu Tô Bỉnh!” Lại có người gọi nàng? Hương Tô nhìn người gọi nàng trong màn mưa, trên một con thuyền nhỏ không xa, có hai người lười nhác ngồi ở mũi thuyền uống rượu, không phải Thanh Tuế tỷ tỷ và Nguyên Hậu Đế Quân sao?

“Thanh Tuế tỷ tỷ!” Hương Tô liên tục vẫy tay, rất nhớ nàng ấy.

Thanh Tuế cười ha ha, nhấc ly rượu trong bàn tay lên làm ra dáng đáp lễ. Mưa phùn làm ướt tóc, y phục của nàng ấy và Nguyên Hậu, nhưng hai người vẫn vô cùng thích thú, mũi thuyền nhỏ nhỏ, chở hai người đang đối ẩm trong mưa, cương quyết phong lưu không nói nên lời. Hương Tô nhìn đáng vẻ uống rượu của Thanh Tuế tỷ tỷ, cảm thấy nàng ấy rất tiêu sái.

Thanh Tuế há miệng to uống cạn chén rượu, Nguyên Hậu lại rót đầy cho nàng, Thanh Tuế không hề chớp mắt nhìn chằm chằm hai bóng người đứng dưới tán ô đẹp như mộng trong cảnh non xanh nước biếc, “Nói không chừng, sau này khi Tiểu Tô Bỉnh nghĩ đến hôm nay sẽ có chút thương tâm, khi nhớ lại những hồi ức tốt đẹp, sẽ làm cho người buồn.”

Nguyên Hậu nghe xong, khoe miệng đột nhiên cảm thấy nhàn nhạt vị chua xót, trầm mặc một hồi mới nói: “Nàng luôn hồi tưởng quá khứ, như vậy sao được? Nhìn xem, trước mắt nàng cùng ta chơi thuyền tha hồ uống rượu, cũng không phải là rất đẹp sao? Chỉ cần nàng đồng ý, sau này lúc nào, chỗ nào, ta cũng ở bên nàng, khiến cho bất kỳ lúc nào nàng nhớ đến ta cũng đều cảm thấy tràn đầy vui vẻ.”

Thanh Tuế nghe ngẩn người, lập tức cười ha ha, “Tiểu Giáp, người vẫn luôn hài hước như vậy.”

Nguyên Hậu bắt đầu dĩ thử dài, cũng cười. “Chung quy nàng vẫn phân không rõ cái gì là nói đùa, cái gì không phải.”

Thanh Tuế ném hạt đậu phộng vào trong miệng, giống như không nghe thấy hắn nói gì

Nguyên Hậu cũng không muốn nói rõ ràng như vậy nữa, uống một hớp rượu hỏi: “Nàng còn muốn ở chỗ này tìm kiếm bao lâu nữa?”

Thanh Tuế lắc đầu, “Không biết, đây là cảnh đẹp nhân gian mà chàng ấy thích nhất, ta tin tưởng, cho dù bị giáng vào luân hồi, chàng vẫn sẽ ở gần nơi này.”

Nguyên Hậu thản nhiên nói: “Nàng làm gì mà khổ cực tìm hắn như vậy, hai trăm năm sau, hắn sẽ tự trở về.”

“Hai trăm năm,” Thanh Tuế đặt ly rượu cạnh bờ môi, cô tịch nhìn ánh đèn phản chiếu trên mặt nước, “Non nước có biết bao thay đổi, ta cảm thấy, nếu như ta tìm không được chàng, thì sẽ mất chàng.”

Nguyên Hậu mỉm môi, kỳ thật hắn muốn nói với nàng là từ trước đến giờ nàng cũng chưa từng có được nam nhân ấy, nhưng lời nói tàn nhẫn như vậy, hắn vĩnh viễn nói không nên lời với Thanh Tuế.

Trên chiếc thuyền bên kia, Hương Tô ra sức cầu xin: “Quân Thượng, qua đi, qua đi.”

Đông Thiên Vân nhú mày lườm nàng một cái, “Tùng Tháp và Xuyên Sơn Giáp ở cùng một chỗ rất tốt, ngại đi qua đó làm gì?”

“Đã tình cờ gặp, đương nhiên muốn ôn chuyện a.” Hương Tô kiên nhẫn phân rõ phải trái, hôm nay vận may của nàng thật không tốt, tình cờ gặp lúc lòng dạ Quân Thượng không vừa ý, cái gì cũng không chịu đồng ý.

Đông Thiên Vân ‘hừ’ lạnh một tiếng, khiển trách: “Không có khả năng quan sát!”

Hắn căn dặn người lái thuyền cho thuyền trở lại bờ, hiển nhiên là không muốn quan tâm đến hai người kia.

Hương Tô suy nghĩ một lát, đột nhiên vô cùng lo lắng nói: “Theo ý của người, Thanh Tuế tỷ tỷ và Nguyên Hậu Đế Quân là một đôi?” Đông Thiên Vân liếc nàng một cái, ở phương diện này nàng biểu hiện năng lực lĩnh ngộ hơn hẳn bình thường, “Nhưng, như vậy không được đâu?” Hương Tô bối rối, “Kim Trần phải làm sao bây giờ?”

Đông Thiên Vân có chút không biết nên nói gì, “Chuyện này cũng đến lượt người quan tâm sao?”

Lần nào Quân Thượng cũng nhanh chóng dập tắt chuyện hào hứng của nàng, nàng cũng càng thêm ghét hắn!

Thuyền càng lúc càng xa, lúc này Hương Tô mới nghĩ đến vẫy tay chào tạm biệt Thanh Tuế và Nguyên Hậu, nhìn Thanh Tuế tỷ tỷ và Nguyên Hậu Đế Quân rất nhiệt tình đáp lại nàng, Hương Tô càng phát giác một ngày mình đi theo Quân Thượng đã trôi qua.

Chương 15: TÂM NGUYỆN CHƯA THÀNH

Hương Tô dậy sớm, nghe thấy Văn Thăng ở ngoài Lưu Tô Điện gọi nàng, mở cửa nhìn thấy gương mặt mỉm cười của hắn, Hương Tô khẽ run rẩy, điểm tâm sẽ không lại là cháo hoa dưa muối nữa chứ?

Cũng may Văn Thăng nói: “Quân Thượng mời người đi Thăng Vân Điện dùng bữa sáng.”

Hương Tô mặt mày hớn hờ, bước chân nhẹ nhàng theo hắn đi Thăng Vân Điện, mỗi khi Quân Thượng cho nàng ăn thức ngon, nàng liền cảm thấy có thể tạm thời không oán hận hắn.

Hương Tô vừa mới leo hết bậc thềm ngọc liền nhìn thấy một bàn điểm tâm thịnh soạn, Quân Thượng không ăn, đương nhiên là chuẩn bị cho nàng rồi. Nàng chẳng thèm nhìn Quân Thượng, đi thẳng đến bên bàn chuẩn bị cầm đũa.

“Chậm đã.” Đông Thiên Vân lạnh nhạt nói.

Đây là lần đầu tiên Quân Thượng ngăn cản nàng ăn, Hương Tô cảm thấy kì lạ ngẩng đầu nhìn hắn, ngón tay không cam chịu lén lút mò đũa.

“Sau này trước khi ăn bữa sáng phải luyện tập pháp thuật, sáng sớm là thời gian tu tập tốt nhất.” Đông Thiên Vân không hề thay đổi sắc mặt nhìn nàng.

Hương Tô bị hắn nhìn đến toàn thân rét run, sợ nhất giọng điệu không lên không xuống như vậy của hắn. “Ừ.” Nàng quyết định giả vờ ngoan ngoãn, từ hôm qua khi trở về Quân Thượng liền có bộ mặt lạnh này, hắn vui buồn thất thường, nàng cũng nhìn thành thói quen, chỉ cần hắn đừng phát hỏa trên người nàng là được. Nhìn điểm tâm tinh xảo đầy bàn, Hương Tô bất mãn nuốt ngụm nước bọt, lúc Quân Thượng không vui, ăn thức ăn của hắn cũng phải lao lực như vậy!

“Quân Thượng.” Tiếng vắn an của Côn Bằng vang lên từ dưới bậc thềm, Đông Thiên Vân nói một tiếng ‘đến’, hắn mới dùng thuật chuyển dời trong nháy mắt xuất hiện trước kiến trên đài ngọc.

Hương Tô đứng sau chiếc giường nhỏ của Đông Thiên Vân mắt liếc nhìn Côn Bằng, con chim này quả thật là kẻ thù của nàng! Phá hủy rất nhiều ước mơ tốt đẹp của nàng, còn mua đồ ăn kém chất lượng lừa gạt nàng, lừa gạt nàng nhiều như vậy! Côn Bằng một thân hắc y, chân sau làm tư thế hành lễ rất có khí chất, tuy là kẻ đáng ghét, nhưng bộ dạng cũng không tệ, Hiền Tề thích hắn cũng không phải không có đạo lý.

Côn Bằng thoáng nhìn thấy khiêu khích của nàng, mặt lạnh không thèm để ý, chỉ từ trong lòng lấy ra một chiếc hộp Càn Khôn, đôi tay dâng cho Đông Thiên Vân, đã mang than băng cực về phục mệnh.

Hương Tô có chút cản trở, tuy rằng Quân Thượng nói cho nàng quạt lông chim, Côn Bằng sẽ không đòi lại, nhưng nàng vẫn không thả lỏng tâm trạng, người phủ Thăng Hoàn đều rất âm hiểm. Nàng ra vẻ đắc ý rút Hạc Vũ Trâm trên mái tóc xuống, dùng linh lực nhanh chóng biến thành cây quạt, cáo mượn oai hùm lắc qua lắc lại, xem đi xem đi, đây là Quân Thượng đưa cho nàng.

Côn Bằng quả nhiên lộ ra thần sắc phẫn hận, lại không thể nổi giận trước mặt Quân Thượng, ánh mắt nhẫn nhịn nhìn Hương Tô đến sống lưng phát run.

“Hương Tô.” Đông Thiên Vân lười nhác nói, giống như không nhìn thấy nét mặt tranh chấp giữa Hương Tô và Côn Bằng, “Học dùng quạt lông không chế gió.” Nét mặt Hương Tô hớn hờ, liên tục gạt đầu, đây là Quân Thượng tự mình mở miệng chứng minh quạt lông là của nàng à! Đông Thiên Vân nhắc lại từng chữ một khẩu quyết Ngự Phong, cuối cùng nhếch khóe môi, “Học không được thì khỏi ăn cơm.”

Hương Tô lập tức không tươi cười nổi, làm sao lại uy hiếp nàng? Ăn cơm động lực to lớn, Hương Tô đặc biệt liều mạng muốn nhớ kỹ khẩu quyết, nhưng hai ba chữ cũng không nhớ ra, lộ vẻ mặt khó xử. Nàng cũng không có gan bảo Quân Thượng lặp lại một lần nữa, Côn Bằng nheo mắt xem thường, nhìn thấu nàng, dường như không tiếng động mà ‘hừ’ lạnh, Hương Tô rất nóng giận lại không biết làm sao.

Đông Thiên Vân nhíu mày, tựa hồ đoán trước là nàng không biện pháp nào chỉ học một lần mà nhớ hết, thái độ rõ ràng tệ hơn lúc nãy mà lặp lại một lần nữa, lần này Hương Tô nhớ kỹ, thậm chí đọc vài lần trong lòng, khẳng định có thể sử dụng chính xác. Hương Tô có chút tiêu nhân đắc ý, đi đến trước mặt Đông Thiên Vân, mở quạt lông niệm chú ngữ, không ngờ quạt ra không phải gió, mà là những ánh sao nhỏ lấp lánh dày đặc.

Đông Thiên Vân tinh thần và sức lực đều mệt mỏi như sương khói, “Cái ngươi niệm là Không Lôi chú.”

“Lôi?” Hương Tô ngạc nhiên lại tung ra những ánh sao lấp lánh, đây lại có thể là sấm chớp sao? Xinh đẹp như vậy, vào lúc ban ngày cũng lấp lánh tỏa sáng, giống như mưa sao vậy. Tuy rằng nàng nhầm lẫn, nhưng thật sự rất mới mẻ, xinh đẹp hơn hoa sơn chi bay ra lần trước nữa. Nàng phẫn nộ nhìn Côn Bằng, không biết hắn lại cười nhạo nàng thế nào nữa? Côn Bằng cũng đang nhìn nàng, khi ánh mắt hắn vô tình chạm phải ánh mắt của nàng, ngược lại hắn giống như đang chột dạ mà né tránh, hình như mặt còn có chút hồng.

“Đẹp không?” Đông Thiên Vân nghiêng người tựa vào tay vịn trên giường gỗ, lạnh nhạt hỏi Côn Bằng.

Côn Bằng nhanh chóng lướt nhìn Hương Tô một cái, không làm sao mà cam tâm được, nhỏ giọng: “Rất đẹp.”

Mặt Đông Thiên Vân trầm xuống, “Đẹp hữu dụng sao? Có thể đả thương địch, bảo vệ bản thân mình sao?”

Côn Bằng rũ mắt xuống, lỗ tai có chút nóng lên, thì ra Quân Thượng hỏi là chiêu thức của Hương Tô.....

Đông Thiên Vân nhủ mảy, tựa hồ có chút hối lỗi, “Ta muốn lúc đúc kiếm thuận tiện lại tạo ra một vài đồ vật, Côn Bằng, ngươi lại đi lấy chút than đi.” Ngón tay thon dài gõ trên tay vịn một cái, “Văn Thăng.” Văn Thăng xuất hiện lên tiếng trả lời, “Thời gian cấp bách, ngươi cùng Côn Bằng đi đi, đi sớm về sớm.”

Sắc mặt Côn Bằng và Văn Thăng lập tức trắng bệch, lấy than là chuyện nhỏ, chuyện máu chót là đây không phải việc của họ nên làm, rõ ràng là trừng phạt.

Côn Bằng cau mày, suy tư vì sao Quân Thượng liên tiếp phạt hấn hai lần?

Văn Thăng lại có dáng vẻ hiểu rõ trong lòng, khẳng định là Hương Tô tố cáo sau lưng, cháo trắng dưa muối rõ ràng là Quân Thượng bày mưu đặt kế, hai người giận đối nhau hấn thành bia đỡ đạn.

Hương Tô hoàn toàn không để việc này trong lòng, chỉ cần không phải nàng đi là được. Thừa dịp Quân Thượng dặn bảo bọn họ, nàng lại nhìn mấy món điểm tâm ngon vài lần. Chờ khi bọn họ đều biến mất, Hương Tô giữ vững tinh thần, không niệm đúng chú ngữ, Quân Thượng lại muốn phát giận sao? Không ngờ Quân Thượng chỉ tự mình nhẩn mảy một chút, dường như có chuyện gì đó vướng bận trong lòng, có chút không kiên nhẫn vẩy tay về hướng nàng, “Ngươi ăn đi.” Tuy rằng thái độ hơi kém, cho ăn là được, mặt mày Hương Tô hớn hở ngồi vào bàn bắt đầu ăn.

Chờ nàng ăn no, lại nhìn thấy Quân Thượng đang nằm nghiêng trên chiếc giường nhỏ tựa ngủ nhưng không phải ngủ, chau mày, dáng vẻ nhìn tuyệt đẹp bậc nhất, Hương Tô nhìn thấy thì không an tâm. Nhìn tâm trạng này của Quân thì không tốt rồi, nàng lại phải vượt qua những ngày kinh hoàng khiếp sợ.

“Nàng.....” Lúc Đông Thiên Vân nói chuyện mắt cũng không mở, hình như trong lòng Hương Tô có một cảm giác không nói nên lời, bộ dáng của Quân Thượng rất nề hoặc, nàng có chút không dám nhìn, lại không thể không nhìn, trong lòng thất chặt lại càng thất chặt. “Theo ta đến một nơi.”

“Được.” Hương Tô sững sờ đồng ý, có chút hiểu rõ Xích Lâm và Long Nữ, Quân Thượng như vậy, từ chối hấn thật sự rất khó. Ngay cả nàng có chút ghét hấn như thế, cũng bất tri bất giác bị hấn mê hoặc, càng miễn bàn mấy vị hoa si kia.

Quãng đường đi chiếm rất nhiều thời gian, Hương Tô hoàn toàn lạc mất phương hướng, đứng trên đụn mây ngơ ngẩn. Đợi đến lúc hạ xuống một đỉnh núi cực cao, nàng chẳng biết gì hết nhìn chung quanh, mặt trời đã ngã về tây, biển mây ở lưng chừng núi vẫn dày đặc như cũ, cuộn theo làn gió giống như từng lớp sóng dâng trào trôi đi, tầm mắt bị che, chỉ có thể nhìn thấy mây và mây thôi.

“Đây là nơi nào?” Hương Tô quay đầu nhìn Quân Thượng, hấn lảng lảng đứng ở đằng kia, gió núi nhẹ thổi tung vạt áo và mái tóc của hấn, giống như lúc nào cũng có thể bay đi. Đôi mắt thâm u hơi phai nhạt, dung nhan tuấn mỹ nhuộm màu thương cảm. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy Quân Thượng như vậy, trong lòng đột nhiên trống rỗng, chỉ sững sờ nhìn chằm chằm hấn.

“Nơi này là núi Cửu Tuyệt..... Nơi lần đầu tiên ta tình cờ gặp sư phụ.” Đông Thiên Vân tựa hồ lâm vào hồi ức, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, Hương Tô lại thấy mũi đau xót, vì sao giờ phút này nụ cười của Quân Thượng lại khiến cho người ta đau lòng như vậy chứ? Nàng có một loại dự cảm, chính là sư phụ của Quân Thượng đã không còn.

“Sư phụ của người đâu?” Nàng không hết hy vọng mà tùy hứng hỏi một câu.

“Toạ hóa(*).” Đông Thiên Vân chậm rãi ngồi xuống, gió núi thổi thẳng đến, chàng có vẻ rất phóng khoáng mà lại cô tịch. Năm đó, chàng còn chưa tu thành hình người, sư phụ cưới con Kim Sí Thiên Bằng(**) đến, phong thái trác tuyệt, hâm mộ lại ghen tị chàng không khỏi mắng câu “điều nhân chết tiết”..... Chàng không biết vì sao Hương Tô có vẻ mặt khô sở, đối với buồn vui của nàng, chàng cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu, nhưng đáp án cuối cùng lại làm cho chàng dờ khó dờ cười.

(*) Toạ hoá: ngồi chết

(**)Kim Sí Thiên Bằng: chim đại bàng cánh vàng

Mãi đến khi tình cờ cây son chi nhỏ có gan dám mắng chàng như vậy, chàng mới hiểu rõ vì sao sư phụ thu chàng làm đồ đệ, mệnh mệnh khắp nơi trong Tam Hoàn Tứ Phương đều là diện mạo nịnh hót giả dối, tiên linh đơn thuần lại chính trực, tình cờ gặp thì không muốn bỏ qua..... Đương nhiên, chàng cũng hiểu rõ suy nghĩ xấu xa của sư phụ, tiểu gia hỏa như vậy, có thú vị.

“Sư phụ của người..... Là ai a?” Hương Tô cẩn thận ngồi bên cạnh chàng, trong biển mây vô tận, thế giới dường như chỉ có chàng cùng nàng ở trên đỉnh núi nhỏ. Chính nàng cũng không phát giác, lúc trò chuyện dùng từ “người” để gọi Quân Thượng, trong cánh cô tịch lẻ loi, nàng cảm thấy vô cùng gần gũi với người.

Đông Thiên Vân im lặng một hồi, đối với tiên linh đã trôi đi vào thế giới mệnh mông, tên, truyền thuyết về hấn..... Cũng không quan trọng nữa, từ chín tầng trời đến hoàng tuyền vô tận, không còn dấu vết của người này nữa. Đối với người mà chàng hoài niệm, nói về tên của người đó, trái tim vẫn vô cùng chua xót.

“Tâm nguyện suốt đời của sư phụ, chính là mong muốn tập hợp đủ Hiên Viên tam kiếm đúc lại Cô Ván thần khí..... Cuối cùng ta đã hoàn thành.” Đông Thiên Vân nhắm mắt, thờ dài thờ một hơi, mỗi một mà thỏa mãn vô hạn.

Hương Tô nhìn dung nhan tuấn mỹ tuyệt thế này, tựa như cảm thụ được tất cả nội tâm buồn bã và chua xót của chàng, nàng cảm thấy không biết vì sao mình muốn rơi lệ. “Người có tâm nguyện gì chưa hoàn thành, sau khi người chết ta sẽ giúp người hoàn thành.” Lòng nàng sôi sục, trịnh trọng hứa hẹn.

Đông Thiên Vân sắc mặt một cái, nói không nên lời mở to mắt nhìn nàng, “Không cần, ta tạm thời còn chưa định chết.”

Hương Tô chán nản bịt miệng lại, nàng đang nói cái gì vậy.....

Đông Thiên Vân cười, lại nhìn biển mây thông thả trôi đi, sự phụ may mắn hơn chàng, tình cờ gặp được đồ đệ xuất sắc như chàng, mà chàng..... Lại gặp phải tên dân đen. Chàng lại nhìn thấy Hương Tô đang sợ hãi nhìn lên xem chàng có tức giận hay không, khuôn mặt tuyệt mỹ đáng yêu làm cho chàng thất thần trong phút chốc, có lẽ, chàng cũng may mắn.

“Biển mây này.....” Chàng xua tan xao động kỳ lạ trong đáy lòng, chuyển ánh mắt lại, “Ta nhìn thấy mấy trăm năm”

“A?” Hương Tô ghen hờn nhìn trần trời, đầu óc có chút chuyển biến không kịp.

“Đây là nơi ta sinh ra.” Đông Thiên Vân cũng phát giác hôm nay mình có chút nói nhiều, cuối cùng hoàn thành tâm nguyện sự phụ, lại dẫn nàng trở lại nơi này, nỗi lòng dao động khiến cho chàng có chút kinh ngạc.

Hương Tô nhíu mày nhìn về phía biển mây không hề có cảnh sắc gì khác, không có bạn bè, không có thay đổi, cô cô đơn đơn một mình như vậy suốt mấy trăm năm? Nàng đột nhiên đau lòng, là Mộc Linh, có cảm thụ sâu sắc với chuyện không biết làm thế nào mà bị đặt trên núi cao ! Quân Thượng rất đáng thương, ngay cả một người nói chuyện cũng không có, trách không được biến thành tính tình như bây giờ. Lúc này nơi đây, nàng đồng cảm với sự cô độc của người, “Không sợ, sau này ta sẽ ở cùng người!” Nàng lại tràn đầy hào khí mà hứa hẹn, toàn bộ những bất mãn ngày thường đối với người đều hóa thành sự đồng tình sâu sắc.

Đông Thiên Vân xoay mặt qua nhìn nàng, nàng cùng chàng ngồi kề vai nhau, đôi mắt trong suốt xao động mà chân thành nhìn chàng, làn môi mềm mại phần hồng..... Đột nhiên chàng cúi đầu xuống hôn.

“Uhm.....” Hương Tô giật cả mình, vô ý tránh ra sau, bị chàng ôm chặt, siết chặt trong ngực. Một loại rung động không hiểu được dâng lên trong người, Hương Tô cảm thấy toàn thân lập tức không có sức lực, môi lưỡi của chàng dây dưa, có một sức mạnh làm cho nàng hồn phi phách tán, có chút khó chịu lại không muốn chàng dừng lại.

Thật lâu, lúc chàng đang không chịu buông tha, ngẩng đầu lên, nhìn thấy nàng bởi vì hô hấp dồn dập mà ửng đỏ gò má kiều diễm, không phải ngượng ngùng mà là mê hoặc khả ái đến cực điểm.

“Đây là làm cái gì” Nàng nỗ lực bình phục hô hấp, chàng nhìn nàng bởi vì nụ hôn mà đôi môi hồng nhuận ánh lên sắc bóng của làn nước, nhìn không được cười thấp, lại hôn một cái.

“Biểu đạt cho ý cảm ơn.”

Lừa gạt tiểu Mộc Linh vô tri là chuyện vui vẻ tà ác, chàng cũng từng bị sự phụ vô si lừa gạt rất nhiều lần.

Nhìn nàng hồ đồ lại có dáng vẻ tin tưởng không nghi ngờ gì, chàng càng cảm thấy khả ái đến tận xương. Gặp được nàng..... Là vận mệnh sắp xếp, chàng cũng từng kháng cự, cũng muốn xem nàng như là một người qua đường bình thường trong ngàn vạn năm qua, quyết định dẫn nàng tới nơi này, chàng cũng từng không cam chịu, cho tới giờ khắc này, chàng mới vui lòng phục tùng, dù cho chàng quyết định vượt qua cuộc đời dài vô tận một cách vô nghĩa như vậy, cuối cùng cũng sẽ có lúc gặp được một người mà chàng muốn chung sống cùng người ấy như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: LẤY LỬA TRONG BIỂN LỬA

Hương Tô nằm ở trên giường trần trọc trần trụi, đây là lần đầu tiên nàng không cách nào ngủ được từ sau khi nàng có thói quen ngủ trên giường. Vô ý vượt nhẹ qua làn môi, nàng luôn không có cách gì không nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Cảm ơn?

Nàng nhấp môi, không biết vì sao mặt nóng lên.....Lời Quân Thượng nói rất chuẩn xác, nhưng nàng luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Bởi vì thói quen mở cửa sổ, ban đêm phủ Trắng Hoàn lại cực kỳ an tĩnh, âm thanh y phục dao động rất nhỏ nàng cũng có thể nghe thấy. “Ai?!” Hương Tô bị dọa đến mức từ trên giường đứng dậy, trời sắp sáng, ai muốn tới Lưu Tô Điện lúc này?

Người ngoài cửa sổ tựa hồ không nghĩ đến nàng còn thức, ngoài ý muốn nên chưa trả lời ngay, sợ nàng sợ hãi mới không tình nguyện nhẹ giọng mở miệng nói: “Là ta.....”

Hương Tô nhủ mảy, lòng an tâm một ít, Côn Bằng? Nàng đầy bụng nghi vấn đi đến trước cửa sổ, trùng to mắt nhìn bóng người thon dài ngoài cửa sổ, tỉ mỉ xác nhận. Thế nào cũng không hiểu rõ lúc này hắn tới tìm nàng làm gì? Vạn nhất nàng ngủ, chẳng lẽ hắn chờ nàng thức dậy? Đương nhiên không thể, Côn Bằng sẽ cực kỳ xấu xa gọi nàng dậy, hắn căn bản không phải kẻ có tình tình tốt đẹp gì.

Sấp sảng sớm, ánh trăng đặc biệt nhạt nhòa, Hương Tô không nhìn rõ nét mặt của Côn Bằng, bờ vai hắn còn chưa tản hết lớp băng sương của cực bắc, phát ra ánh sáng nhạt trong đêm tối. “Làm gì vậy?” Hương Tô đứng ở trong phòng, còn cao hơn một nửa so với Côn Bằng đứng ngoài cửa sổ, khiến cho nàng cảm thấy rất có ưu thế, giọng điệu bất giác cũng trở nên kiêu ngạo.

Côn Bằng không có nói, Hương Tô nhìn không được lại hỏi một lần nữa.

“Người thích Quân Thượng?” Côn Bằng đột nhiên mở miệng hỏi một câu như vậy.

“A?” Hương Tô có chút lơ mơ, lời nói ‘ghét Quân Thượng’ đến bờ môi, nàng tỉnh táo dừng lại. Trước mặt Côn Bằng nói ghét Quân Thượng, nàng còn có thể sống hay không, chỉ một cái móng của hắn cũng có thể cào chết nàng! Hơn nữa chuyển đi đến núi Cửu Tuyết, nàng có chút thương cảm đồng tình với Quân Thượng, cũng nói muốn ở cạnh người, Quân Thượng còn cảm ơn nàng, bây giờ cảm giác của nàng đối với Quân Thượng..... Nàng cũng không nói ra được, tóm lại tuyệt đối không thể xem như chán ghét. “Ừ,” Hương Tô nhướng mày, dường như có chút biểu hiện lòng trung thành, “Đúng a, ta thích Quân Thượng.”

Nàng nói kiên quyết như vậy, trái lại làm cho Côn Bằng lại im lặng. Hương Tô có phần thấp thòm, chẳng lẽ nói lời nịnh nọt này không đúng? Cũng không thể nói với Côn Bằng là nàng không thích Quân Thượng, con chim chết tiệt này nhất định sẽ cáo trạng nàng!

Côn Bằng từ từ nắm chặt nắm tay, tin mừng tối tăm như vậy khiến cho hắn không cách nào chen giấu được nỗi buồn thương bất lực như vậy trong đáy lòng. Không thể vui mừng, hắn cũng không nghĩ đến lời nói đùa Thanh Hạc lại lặng yên không một tiếng động cắm vào lòng hắn. Không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn tựa hồ ngầm đồng ý với sự thật mà hắn rất không bằng lòng — một ngày nào đó Quân Thượng sẽ đem Hương Tô đính hôn cho hắn.

Trên đường lấy than, Văn Thăng vô ý nói về chuyện Quân Thượng đối xử rất đặc biệt với Hương Tô, hắn mới giật mình hiểu ra. Quân Thượng hai lần ba lượt khiển trách nhỏ nhen, chỉ là để nhắc nhở hắn.

Thậm chí hắn có chút chưa từ bỏ ý định, mãi đến khi chính tai nghe thấy Hương Tô thừa nhận. Tiểu hoa thụ ngây ngốc này, từ lúc bắt đầu khi Quân Thượng dùng giọt máu cứu nàng, tựa hồ đã định trước duyên phận vướng mắc không thể giải được.

“Nếu người có lỗi với Quân Thượng, ta liền giết người!” Hắn lạnh lùng nói từng chữ một, lòng lại giống như nhẹ nhàng. Cho dù thất vọng hay không, với hắn mà nói đáp án rõ ràng chính là giải thoát.

Hương Tô khẽ run rẩy, làm sao mà hung dữ như vậy?! Côn Bằng đã xoay người chuẩn bị rời khỏi, lúc này Hương Tô mới vô cùng phần hận gọi: “Sau này đừng có tới như vậy mà đến uy hiếp ta!” Đây cũng quá dọa người, có phải là hắn vừa mới từ cực bắc trở về liền vội vã tới đe dọa nàng hay không nha? Rất ức hiếp người rồi, tốt xấu gì cũng phải chờ đến hừng đông a!

Côn Bằng đột nhiên xoay người lại, Tuy rằng Hương Tô không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, dù sao vẫn cảm thấy cảm thấy cái nhìn khoét đau da thịt nàng. Côn Bằng dùng thuật chuyển dời biến mất vào hư không, một mình Hương Tô đứng dưới ánh trăng mờ nhạt phía trước cửa sổ phát ngốc, Côn Bằng..... Hey, phủ Thăng Hoàn từ trên xuống dưới đều là những người lập dị!

Ngày hôm sau không đợi Văn Thăng tới mời, Hương Tô liền rất chủ động đi Thăng Vân Điện ăn điểm tâm. Bởi vì ngủ không ngon, đầu óc Hương Tô choáng váng, không một chút tinh thần.

Thức ăn đã dọn xong, Quân Thượng mặc gấm Bích Ba màu lam nhạt nghiêng người ngồi trên ghế nằm chặm rãi lật một quyển sách, Hương Tô có chút bất đắc dĩ, bây giờ đầu nàng là một đồng hồ tương, căn bản không nhớ được bất kỳ khẩu quyết nào. Quân Thượng giương mắt nhàn nhạt nhìn nàng một cái, lại khép mắt đọc sách, Hương Tô căn nhắc suy nghĩ lý do nào đó để tránh tu luyện sáng nay, không ngờ Quân Thượng mở miệng trước: “Ăn cơm đi.”

Hương Tô ngẩn người, người không nói đến chuyện tu luyện, thật tốt, nàng lập tức cười hi hi đi đến bên cạnh bàn, tinh thần tốt hơn vừa rồi rất nhiều.

Côn Bằng theo thường lệ cầu kiến dưới thềm ngọc, sau khi Đông Thiên Vân lên tiếng hắn mới chuyển dời lên. Hương Tô vừa ăn bánh bơ đường vừa liếc hắn, thù mới hận cũ, dù sao hắn và nàng cũng nên dùng ánh mắt đục khoét nhau vài lần? Không ngờ vẻ mặt Côn Bằng vô cùng nghiêm túc, chẳng thèm nhìn nàng, hoàn toàn coi nàng như không khí. Hương Tô có chút ngoài ý muốn, đây là lần đầu tiên gặp mặt mà không nhìn thấy ánh mắt xem thường của hắn, nàng cũng có chút không quen.

“Hôm nay đi Biển Lửa.”

Hương Tô nghe Quân Thượng căn dặn Côn Bằng, nàng lập tức nuốt thức ăn trong miệng xuống, khuôn mặt tươi cười muốn cầu xin: “Quân Thượng, cũng dẫn ta đi với”

Đông Thiên Vân lãnh nhạt nhìn nàng một cái, khẽ gật đầu.

Hương Tô đã sớm hỏi thăm rõ ràng từ chỗ của Văn Thăng, quá trình mà Quân Thượng họp nhất tam kiếm rất phức tạp, may mắn Quân Thượng là Tư

Kim, có thần kỹ chuyên môn là rèn đúc, hơn nữa tu vi của người thâm hậu, mới có khả năng hoàn thành sự nghiệp to lớn của Tam Hoàn này. Đúc kiếm khó khăn, chuẩn bị cũng không dễ dàng, trong đó khó nhất chính là lấy lửa từ Biển Lửa. Biển Lửa là nơi nào, nàng không rõ lắm, nhưng nghe Văn Thăng nói, từ lần trước Ma Quân lấy lửa đến nay đã tám trăm năm. Đây cũng tính là chuyện lớn náo nhiệt ngàn năm một thuở, nàng đã sớm hạ quyết tâm dù chết đi sống lại cũng quyết nản nỉ Quân Thượng dẫn nàng đi xem.

Hương Tô không quan tâm đến ăn nữa, về mặt lấy lòng tiến đến bên cạnh Đông Thiên Vân, Côn Bằng hiện nguyên hình, Hương Tô chờ người ngồi lên xong mới cẩn thận chuẩn bị nhấc chân. Không ngờ Quân Thượng luôn luôn coi nàng là gánh nặng thế nhưng phong độ khấn khoản duỗi tay về phía nàng. Hương Tô nhìn bàn tay ấy, không biết thế nào mà mặt ửng hồng, bản thân mình cũng thấy kì lạ, vì che dấu phản ứng quý dị này, nàng cực kỳ hào phóng thân nhiên nắm lấy tay của Quân Thượng, người kéo nhẹ, nàng thoải mái mà ngồi trên lưng Côn Bằng.

Quân Thượng nắm tay của nàng, giống như quên mất buông ra, Hương Tô nghi ngờ nhìn người, người vẫn uy nghiêm như ngày xưa thúc giục Côn Bằng không hề có chút khác thường. Hương Tô nhăn mày, Côn Bằng bay không được vững lắm, kéo tay Quân Thượng an toàn hơn, ký ức của nàng đối với chuyện Côn Bằng xoay đảo người trước kia vô cùng sâu sắc thâm. Nàng thăm dò dùng chút lực nắm lấy ngón tay của Quân Thượng, không bị đẩy tay ra, Hương Tô âm thầm vui vẻ, lén lút nhìn Quân Thượng phát hiện người cư nhiên cũng đang nhếch khóe miệng lên cười nhạt.

Côn Bằng bay được một lúc, dòng khí trong không trung ảm lên rõ ràng, Hương Tô vuốt ve dải lụa mỏng khoác trên khuỷu tay, đi đến nơi có lửa phải dựa vào nó.

Một tiếng phượng hoàng kêu, lập tức toàn thân Hương Tô phát cứng, quay đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy Xích Lâm đỏ rực vàng óng huỳnh hoang đuổi theo. Hương Tô rất sợ nàng ta, nữ tử bước vào phạm vi một trượng xung quanh Quân Thượng đều là kẻ thù của nàng ta, lúc này Hương Tô mới ý thức là nàng còn đang nắm tay Quân Thượng, nếu như bị Xích Lâm nhìn thấy, còn không có một đám lửa bay đến đốt đầu nàng sao?! Nàng nhanh chóng buông tay, giả vờ đứng đắn nàng eo thẳng lên ra vẻ ngóng nhìn về phía trước, giống như căn bản không quen biết Quân Thượng.

Xích Lâm đã đuổi bên phải Côn Bằng, vừa tức vừa giận trừng mắt nhìn Đông Thiên Vân, cũng không mở miệng gọi.

Đông Thiên Vân giống như không nhìn thấy nàng ta, ra hiệu Côn Bằng giảm bớt tốc độ, Xích Lâm bắt đắc dĩ, chỉ có thể điều khiển cho phượng hoàng bay về phía trước.

Tốc độ của Côn Bằng trở nên rất chậm, hiển nhiên là không muốn đuổi theo Xích Lâm, Hương Tô thả lỏng trái tim, quan sát phản ứng của Quân Thượng, quả nhiên mặt trầm tựa nước, lông mày nhíu lại, rất rõ ràng là không vui. Người không vui, nàng liền vui vẻ, về điểm chán ghét Xích Lâm này, nàng hi vọng nàng cùng Quân Thượng vĩnh viễn duy trì thái độ nhất trí với nhau. Tuy rằng Long Nữ nhìn có chút khó chịu, là vợ của Quân Thượng, còn tốt gặp một vạn lần Xích Lâm.

“Tiểu Vân, tiểu Tô Bình.” Tiếng chào hỏi du dương quen thuộc thổi qua, mặt mày Hương Tô hớn hờ quay đầu nhìn, quả nhiên là Nguyên Hậu Đế Quân và Thanh Tuế tỷ tỷ. Hai người cùng đứng trên một đám mây, nhìn rất xứng, trên đụn mây phía sau bọn họ, Kim Trần cô cô đơn đơn một mình, bởi vì bình thường Kim Trần cũng không biểu tình gì, Hương Tô không đoán ra được tâm trạng của hắn, nếu hắn đã im lặng không lên tiếng theo sát phía sau hai người đó, có phải là đã chấp nhận chuyện này là sự thật hay không?

Quân Thượng trước sau vẫn không lẽ độ, dùng đuôi mắt lướt qua Nguyên Hậu Đế Quân và Thanh Tuế tỷ tỷ, nặng nề “hừ” một tiếng. Hương Tô nhiệt tình vẫy tay, không có chuyện cũng tìm chuyện để nói: “Thật đúng lúc.”

Thanh Tuế cười ha ha, “Không phải đúng lúc đâu, chúng ta đặc biệt vội vàng tới xem Quân Thượng các người xuống Biển Lửa.”

Lời nói này sao nghe vào thấy khó chịu như vậy, Hương Tô nhíu mày suy nghĩ, “hừ” một tiếng.

Đội Côn Bằng chậm rãi dừng lại, Hương Tô tròn mắt há miệng, rõ ràng có rất nhiều người tới, số lượng người xem quả thật không phân cao thấp với cảnh ngày ấy lấy Cấp Phong kiếm.

Đám tiên nữ đã gặp qua ở Đông Hải cũng tới, màu sắc rực rỡ đứng ở phía xa, nhìn thấy Quân Thượng tới, thi lễ từ xa cũng không đến gần. Hương Tô ngăm ngăm nhìn Xích Lâm, quả nhiên nàng ta đằng đằng sát khí ngồi thẳng trên lưng phượng hoàng, mặt lạnh lẽo nhìn chằm chằm đám tiên nữ đó, có lúc vuốt ve thanh kiếm của nàng ta.

Tư thế này, ngay cả Từ Ngâm cũng bị chấn động, Đông Thiên Vân coi như không nhìn thấy, về điểm giúp chàng quét dọn phiền toái này, Xích Lâm vẫn rất xuất sắc.

“Côn Bằng” Hiền Tề cũng tới, lúc vẫy tay về hướng Côn Bằng, Hương Tô rõ ràng cảm giác Côn Bằng run run một chút. Hiền Tề muốn xông tới, bị anh trai Úc Mộc của nàng ta kịp thời giữ lấy cánh tay, hung ác trừng mắt một cái. Lúc này Hiền Tề tựa hồ rất sợ Úc Mộc, nhất thời ừ ừ, phần nộ nhìn Côn Bằng, ngoan ngoãn đứng trên đám mây của Úc Mộc không nhúc nhích nữa.

Hương Tô nhìn những đụn mây dày đặc, “Quân Thượng. Người báo cho bọn họ tới xem à?” Xem ra không phải chỉ có nàng chưa từ thấy qua thế sự, “xuống Biển Lửa” quả thật là một chuyện lớn, người người đều muốn xem.

Đông Thiên Vân khinh thường ‘hừ’ một tiếng, “Còn phải báo cho bọn họ?” Vô số con mắt đều chú mục bên ngoài phù Thăng Hoàn, chàng có ý không tránh mà thôi.

Hương Tô không cảm thấy gì hết, tiên nhân chỉ có chút tu vi không ngừng dùng quạt mà quạt, còn đồ mồ hôi đầy mặt. Hương Tô luôn nhìn những người xung quanh, lúc này mới chú ý dưới chân là một mặt biển có sương mù hầm hập bốc lên, một hòn đảo kỳ lạ cô độc nổi trên mặt nước sôi sùng sục bong bóng nước. Hòn đảo kia rất giống cái lỗ trên núi Linh Trạch, miệng núi không ngừng phun khí nóng, thoát nhìn rất dọa người.

“Ồ chỗ này đẹp!” Đông Thiên Vân gọi một đám mây, ra hiệu cho Hương Tô từ trên lưng Côn Bằng đi xuống.

Hương Tô nghe lời bước lên đám mây, “Đẹp đẹp!” Lúc này Hương Tô mới chậm chạp hiểu ra vội gọi giữ Đông Thiên Vân lại, “Quân Thượng, người muốn đi đâu?”

Đông Thiên Vân nói nên lời nhìn nàng, “Trong núi.” Chàng vẫn trả lời.

Hương Tô cực kỳ hoảng sợ, vội vàng nắm lấy góc áo của chàng, trong núi? Chính là mạo hiểm vào trong cái đảo đầy khí nóng kia? Thanh Tuế tỷ tỷ còn nói là xuống Biển Lửa, đây quả thật là xuống chảo dầu mà! Nàng chớp chớp mắt, kéo dài lụa mỏng ra, luống cuống tay chân buộc vào ngang eo của Đông Thiên Vân, “Ít nhiều gì thì nó cũng có thể giúp……” Nàng nhìn thấy Quân Thượng lại mỉm cười mê hoặc lòng người, đẹp đến mức nàng đều quên mất nửa câu nói còn lại.

Đông Thiên Vân mỉm cười cời dài lụa mỏng ra, lại choàng lên vai nàng, “Ta đi rồi sẽ quay lại, nàng…… tự mình cẩn thận.” Nói xong thì lạnh lùng nhìn thẳng Xích Lâm đang nhìn chằm chằm về phía này.

“Nhưng……” Hương Tô có chút sợ hãi nhìn miệng núi.

“Ta không sao đâu.” Đông Thiên Vân mỉm cười, thúc giục Côn Bằng.

Côn Bằng kêu dài một tiếng, mang Đông Thiên Vân bay gần miệng núi đang phun trào luồng khí cực nóng, “Đi!” Đông Thiên Vân sợ hãi bị thương, sớm đã đứng dậy nhảy lên, mũi chân khẽ điểm lên phía sau lưng chàng ra hiệu cho hắn bay khỏi. Cánh của Côn Bằng bị luồng khí nóng mạnh mẽ quét qua một chút, đau rất, cho thấy ngọn lửa cực kỳ nguy hiểm, có thể mượn một chút lực đẩy của Quân Thượng nên tránh được một phần nguy hiểm, nhìn Quân Thượng cực nhanh bay đến miệng núi, trong lòng Côn Bằng cuộn cuộn, Quân Thượng như vậy đáng giá cho hắn lấy cái chết để báo đáp mà không uống phí kiếp này.

Hương Tô hoảng sợ nhìn thấy Côn Bằng đã hóa thành hình người bay về, tay phải của hắn buông xuống một cách khác thường, hiển nhiên là bị thương, “Có sao không?” Nàng phát hiện kỳ thật mình cũng không phải rất hận hắn, nhìn đáng về này của hắn vẫn lo lắng, không nhẫn tâm.

“Không sao.” Côn Bằng nhủ mảy, khăn trương nhìn chằm chằm miệng núi.

Hương Tô nhẹ nhàng mở rộng cánh tay áo của hắn ra, cánh tay của hắn sưng đỏ một vùng, nếu như chỉ tới gần mà bị phỏng thành như vậy, Quân Thượng…… Lúc này nàng mới thật sự nôn nóng, lúc này nàng mới nhận thức sâu sắc được rốt cuộc việc này có bao nhiêu nguy hiểm.

Thời gian trôi qua, đám người kia càng ngày càng bàn tán âm ỉ, mỗi người đều kinh ngạc nghi ngờ lo lắng nhìn miệng núi không hề có động tĩnh.

“Người đang làm gì?” Hương Tô nghe thấy Kim Trần thấp giọng mắng, Xích Lâm thừa dịp mọi người đều chú ý miệng núi, lặng yên không một tiếng động đáp máy bay đến phía sau Hương Tô, bị Kim Trần phát hiện, ngăn nàng ta lại.

“Tự thân người cũng khó bảo toàn, lui ra!” Xích Lâm hiển nhiên không thèm để Kim Trần vào mắt, vì không muốn mọi người chú ý, nàng ta đè thấp tiếng.

Lúc này Hương Tô phát hiện gò má Kim Trần hồng lên, làn môi lại khô nứt, là, Mộc Linh sợ lửa, nếu không phải có dải lụa mỏng bảo vệ, lúc này sợ rằng nàng đã sớm bị ngọn núi lửa này hơi khô.

Thái độ của Xích Lâm chọc giận Kim Trần, hắn lạnh lùng đứng trước mặt nàng ta, không có ý định tránh ra. Xích Lâm cũng kiêng kỵ Đông Thiên Vân mấy phần, nàng ta cần bản chẳng cần tranh luận với tiểu Mộc Linh mặt trước này, song chường đánh ra, Hương Tô biết là không tốt rồi, nàng biết rất rõ bản lĩnh của Xích Lâm, kêu một tiếng cẩn thận, liền xông tới muốn đâm đầu vào Xích Lâm.

Xích Lâm thấy nàng bỏ nhào đến, đứng với ý nguyện, lòng bàn tay lập tức phun ra lửa đỏ, gia thêm đến chín tầng linh lực, quả thực thành một bức tường lửa cháy phừng phực. Hương Tô sợ hãi, theo bản năng vội mở quạt lông che mặt, gấp đến độ linh lực chạy tán loạn, câu chú ngữ Khổng Lỗi, Khổng Phong cũng đọc đến lộn xộn.

Dải lụa mỏng và quạt lông lập tức phun trào ra những ánh sao và hoa son chi, những ánh sao như pháo hoa tuyệt đẹp ngay lúc ban ngày cũng xinh đẹp khiến người ta ghen hòng nhìn trần trời, hoa son chi trắng tinh hương thơm tràn ngập, tụ thành một dải suối hoa chống lại ngọn lửa, cảnh tượng mỹ lệ khiến cho tất cả những người ở đây đều nhìn đến tim đập loạn nhịp, lặng ngắt như tờ, ngay cả Côn Bằng cũng quên mất ra tay giúp đỡ nàng.

Nguyên Hậu là người đầu tiên lấy lại tinh thần, nhanh chóng cho máy bay đến dùng pháp khí thu lửa của Xích Lâm, Hương Tô đã dùng hết toàn lực, hai chân nhũn ra, sắc mặt trắng bệch, Kim Trần đỡ lấy nên nàng mới không bị té xuống đất.

Kỳ thật giờ phút này đáng về của Hương Tô rất xấu, toàn thân mồ hôi lạnh như mưa, tóc rối tung, mặt không còn chút máu, tay chân mềm nhũn dựa vào sự giúp đỡ của Kim Trần. Nhưng một màn tuyệt đẹp vừa rồi, cho dù mấy trăm năm sau, nhắc tới một màn hôm nay, mọi người vẫn ấn tượng về tiểu tiên hầu hoa son chi của Đông Thiên Vân xinh đẹp đến trời đất biến sắc, mềm mại dễ thương, tất cả nam tiên ở đây đều muốn trở thành người đỡ nàng.

Nguyên Hậu có mấy phần tức giận, chế nhạo cười lạnh một tiếng, “Xích Lâm, người không gả được không phải không có nguyên nhân,”

Cuối cùng Xích Lâm vẫn không dám đấu cứng với Nguyên Hậu, bị câu chế giễu này của hắn, chỉ có thể ‘hừ’ một tiếng tỏ vẻ xem thường.

Thanh Tuế cũng đáp mây bay tới đây, cười như không cười nói: “Xích Lâm, ngươi lại bắt nạt người phủ Thanh Tuế của ta, dù cho bốn quân đánh mất Mộc Linh thần khí, cũng không phải không làm gì được ngươi!”

Hai vị Đế Quân đồng thời lên tiếng, Xích Lâm cũng không ngoan cố chống đối nữa, “Chỉ cần các ngươi không tới chọc ta, ta há lại là người tự dung sinh sự?”

Hương Tô rất bội phục nàng ta, không biết ngược nói ra lời như vậy, nàng ta không phải là người tự dung sinh sự thì là ai chứ?!

Đúng lúc Úc Mộc cùng một nam tử thanh tú đi đến, Úc Mộc mỉm cười nói: “Hiểu lắm, mọi người hà tất xem là thật? Đông Thiên huynh vào nơi nguy hiểm, chúng ta vẫn nên bình tâm đợi chờ, nói không chừng lúc nữa cần tương trợ.”

Hương Tô càng chán ghét hẳn, mở to mắt nói dối, Xích Lâm ấy là hiểu lắm sao? Nếu như không phải nàng có bảo vật tránh lửa, nàng và Kim Trần còn mạng sao?

Nguyên Hậu cùng Thanh Tuế cũng không muốn trước mặt mọi người tranh chấp với tiểu bối Xích Lâm này, miễn cưỡng cười cười, không lại nói chuyện, xuôi theo tình thế.

Xích Lâm cũng ‘hừ’ một tiếng, phát tay áo mà đi, trở lại vị trí trước, cao ngạo ngồi trên con phượng hoàng của nàng ta.

“Vị này..... chính là Hương Tô tiên tử?” Nam tử đi theo Úc Mộc vẫn nhìn chăm chăm Hương Tô cất lời nói nên Hương Tô mới chú ý đến hắn, có lẽ bởi vì hắn là bằng hữu của Úc Mộc, hoặc là hắn có nụ cười tươi lấy lòng người khiến cho nàng nhìn thấy rất không thoải mái, nàng lập tức ghét người này. “Tại hạ Thác Doanh.....”

Hương Tô cảm thấy cánh tay Kim Trần đang đỡ nàng buông xuống, người cũng xoay mình muốn đi, nàng cắn bản không nhìn Thác Doanh tự giới thiệu, vội giữ lấy cánh tay của Kim Trần, “Ngươi muốn làm gì?”

Sắc mặt Kim Trần chết trắng, vẻ mặt thê lương nhưng cực kỳ uể oải, lắc lắc đầu, không nói gì, đáp mây bay đi.

Hương Tô còn muốn gọi hắn, bị Thanh Tuế ngăn cản, “Đề hắn đi đi,” Thanh Tuế cười khổ lắc đầu, “Đứa bé này tâm cao khí ngạo.....” Đối với Kim Trần mà nói, lại phải dựa vào sự bảo vệ của Hương Tô mới có thể tìm được đường sống trong chỗ chết dưới tay của Xích Lâm, là một sự nhục nhã không thể tả hết. Còn đối với nàng đó là cảm giác thất vọng đối với chính mình, nàng là người đánh mất thần khí tiên quân để lại, làm cho ngay cả Xích Lâm, một đứa tiểu bối trẻ con như vậy cũng không xem Mộc Linh ra gì, làm sao mà không đau đến khoan tim thấu xương chứ.

“A!” Nguyên Hậu cười ha ha, đã sớm không còn uy nghiêm giáo huấn Xích Lâm vừa rồi, “Hoa thủy tiên tinh chính là nhiều chuyện, ta rất muốn gặp một nữ tử có thể bảo vệ ta” Hắn nhìn Thanh Tuế cười xấu xa, “Ta sẽ lập tức lấy nàng ấy làm vợ.”

Lời nói của Thác Doanh bị cắt ngang, có chút lúng túng, hắn lại không cam lòng, tiếp tục gọi gây sự chú ý cho Hương Tô, chấp tay nói: “Hương Tô tiên tử, tại hạ.....”

“Mau nhìn! Thăng Hoàn Đế Quân sắp ra!” Không biết là ai kêu lên tiếng đó, tất cả người đều kinh hô xoay người nhìn miệng núi lửa, lời nói của Thác Doanh lại một lần nữa bị bao phủ trong tiếng ồn ào của nhiều người.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: NGHI THỨC ĐÍNH ƯỚC

Luồng khí nóng phun ra từ miệng núi lửa rõ ràng có sự thay đổi, Hương Tô nhìn không chớp mắt, dù sao nàng vẫn cảm thấy chớp mắt một cái sẽ bỏ qua mất hình ảnh Quân Thượng quang vinh bay ra. Tiếng bàn luận của những người xung quanh cũng dần dần trầm thấp xuống, mọi người đều hết sức chăm chú nhìn luồng khí nóng đang tắt dần nơi miệng núi. Nhưng rất lâu qua, trên miệng núi cũng không có thấy bóng dáng của Đông Thiên Vân.

“Côn Bằng, Quân Thượng thế nào còn chưa ra?” Hương Tô nôn nóng nhăn mày, không ngừng bóp ngón tay.

Nét mặt Côn Bằng ngưng trọng, Hương Tô nhìn thấy biểu hiện này của hắn, trong lòng càng bất an, tuy rằng giọng nói của hắn rất kiên định: “Quân Thượng sẽ trở về.” Hương Tô vẫn không cảm thấy an ủi chút nào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, không biết có phải thật sự là rất lâu, hay là bởi vì chờ đợi mà có vẻ cực kỳ lâu. Các tiên nhân vốn dĩ đang tập trung quan sát bắt đầu xì xào bàn tán, Hương Tô nghe bọn họ nói “Có phải Đông Thiên Vân đã chết trong miệng núi lửa hay không” cảm thấy rất phẫn nộ. Tuy rằng Quân Thượng có không tốt như thế nào, nhưng những người đó nói Quân Thượng không trở về, nàng liền hận không thể dùng một trận gió quét hết bọn họ đi.

Thác Doanh cùng Úc Mộc vô cùng khản trương, Hương Tô gấp đến độ giậm chân vô tình thoáng nhìn qua nét mặt của bọn họ, còn nặng trĩu hơn so với Côn Bằng. Nhìn thấy bọn họ quan tâm Quân Thượng như vậy, Hương Tô có cái nhìn khá hơn một chút đối với bọn họ, Thác Doanh tiến sát bên Úc Mộc muốn nói cái gì đó, lại bị Úc Mộc nhủ mày nâng tay ngăn cản, hai người nhìn miệng núi đến cả con người cũng trừng lên.

“Nguyên Hậu.” Thanh Tuế tỷ tỷ bên cạnh cũng nhịn không được mở miệng, “Khoảng thời gian này có phải là quá lâu hay không.”

Nguyên Hậu nghe, vẫn còn trầm ngâm chưa trả lời, nhìn hấn hoàn toàn không còn dáng vẻ cười đùa cợt nhả như thường ngày, Hương Tô cảm thấy trái tim bắt đầu không kiềm được mà đập thình thịch, giống như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Hiền Tể thấy anh trai chẳng quan tâm quản nằng ta, lén lút đáp mây bay đến bên cạnh Côn Bằng, muốn nói cái gì đó với hấn, nhìn dáng vẻ cố nén lo lắng của hấn thì nhịn xuống, chỉ yên lặng đứng ở bên cạnh hấn.

“Cửu hoàng tử.” tiên nhân đứng trên đụn mây không xa chấp tay nói với Úc Mộc, “Thắng Hoàn Đế Quân vào núi lâu như thế, sợ rằng.”

Hương Tô không biết mình làm sao mà đột nhiên cực kỳ nóng giận, không đợi tiên nhân ấy nói xong lời không may đó liền hét lên: “Người đừng nói vớ vẩn! Quân Thượng sẽ không sao!”

Tiên nhân bị mắng ngẩn người, có vẻ có chút ngoài ý muốn. Thanh Tuế nhủ mày, qua loa đề thu xếp mọi chuyện, răn dạy Hương Tô một cách chẳng thành thật lắm: “Không được vô lễ với Lân Diệp thượng tiên.” Hương Tô chớp mắt xuống, rầu rĩ quay đầu, thì ra là thượng tiên, nhưng hấn nói Quân Thượng không trở về, cho dù là Thiên Quân nằng cũng sẽ không xin lỗi!

Lân Diệp lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, “Thứ chó cậy thế chủ! Khi nào đến phiên hạ nhân trong phủ Thắng Hoàn la hét trước mặt ta? Nói không chừng chủ tử của các người đã hóa thành tro, các người còn cần loạn cái gì?”

Một câu nói kíp nỏ làm cho Côn Bằng vốn kèm chế rất lâu phần nộ, chỉ thấy hấn bay lên không, nháy mắt hiện ra nguyên hình, lớn tiếng kêu to lao thẳng tới Lân Diệp.

Úc Mộc ‘chặc’ một tiếng, Thác Doanh biết hấn vì trở ngại thân phận nên không ra tay được, lập tức bay vút qua, rút trường kiếm bên thắt lưng ra, hét lên: “Côn Bằng không được làm càn!”

Mắt nhìn thấy Thác Doanh sắp đuổi kịp Côn Bằng, một luồng lửa mạnh đột nhiên phóng tới, Thác Doanh vội tránh, Côn Bằng đã vút qua đỉnh đầu của Lân Diệp, Thác Doanh còn muốn ra tay, về mặt Xích Lâm hung ác đã thúc giục phượng hoàng bay tới hướng hấn. Thác Doanh bắt đắc dĩ, không tiến lên nữa, móng vuốt của Côn Bằng quét về phía Lân Diệp, Lân Diệp dùng pháp khí chặn lại, bị luồng gió mạnh trên móng của Côn Bằng bức lui nửa bước, làm đông đảo tiên nhân càng thêm xấu hổ giận dữ, giọng căm hận nói: “Súc sinh, khi nào đến phiên người giao đấu với ta!”

Xảy ra biến động, chúng tiên ngỡ ngàng quan sát, Thanh Tuế và Nguyên Hậu nhìn nhau một cái, hiểu lòng nhau không cần nói thành lời, khoanh tay đứng nhìn. Có Xích Lâm tương trợ, cho dù Thác Doanh ra tay, Côn Bằng cũng tuyệt đối sẽ không bị thiệt thòi.

Lân Diệp bị hai tiểu tiên nhục nhã càng thêm cáu giận, vận mười phần linh lực muốn ra sát chiêu đối phó Côn Bằng. Lúc này núi lửa đột nhiên “Oành” nổ một tiếng, giống như pháo nổ, miệng núi đột nhiên phun ra dòng suối nham thạch nóng đỏ, lại nhanh chóng rơi xuống thân núi, Đông Thiên Vân từ khe hở giữa dòng nham thạch nóng chảy bay ra ngoài, Côn Bằng bắt chấp sát chiêu của Lân Diệp, nhanh chóng xoay người ra phía sau nghênh đón Đông Thiên Vân. Toàn thân Đông Thiên Vân còn mang theo khí nóng mãnh liệt, gặp làn không khí ẩm ướt trên mặt biển, hình thành sương mù, nhẹ nhàng tiêu sái đứng vững trên lưng Côn Bằng trong tiếng hò hét. Lúc này sát chiêu của Lân Diệp bổ tới, Đông Thiên Vân nâng tay vung lên một tia sét lửa, một tiếng nổ ‘bùm’, hóa giải sát chiêu của Lân Diệp.

Lân Diệp không nghĩ đến Đông Thiên Vân sẽ trở về vào lúc này, nhất thời không biết làm sao mới tốt, sững sờ nhìn chàng đứng trên lưng Côn Bằng thong thả bay về phía hấn.

Đông Thiên Vân nhìn hấn vài lần, lạnh nhạt nói: “Cho dù ta hóa thành tro tàn, cũng không cho phép người la hét với người của phủ Thắng Hoàn.”

Lân Diệp rung mình, Úc Mộc biết là không ổn, cất tiếng gọi: “Hạ thủ lưu tình!” Nhưng mà lúc ấy đã muộn, ngón tay Đông Thiên Vân nhẹ bắn ra, một tia sét bắn về phía Lân Diệp, Lân Diệp còn muốn chặn, pháp khí mới chịu một tia sét mà đã nổ tan tành thành nhiều mảnh, tia sét ấy trực tiếp đánh trúng ngực của hấn, trong nháy mắt cả người hóa thành bột mịn, rơi xuống mặt biển.

Sắc mặt Úc Mộc rất khó coi, Đông Thiên Vân dùng đuôi mắt lờm hấn, lạnh lùng nói: “Sau này quản lý cho tốt chó của Thiên Tộc các người.”

Úc Mộc không trả lời.

Chúng tiên vẫn bị chấn động trong cảnh Lân Diệp bị đánh đến hồn phi phách tán như vậy chưa kịp hồi hồn, Hương Tô không thấy Quân Thượng tàn nhẫn chút nào, ngược lại cảm thấy rất há giận. Nhìn người đứng trên lưng Côn Bằng chậm rãi bay về hướng nằng, mũi nằng đau xót lại khóc. Tiên gần nằng, khí nóng hùng lực trên người Đông Thiên Vân cũng tán không ít, lúc này Hương Tô mới nhìn rõ hình dáng của người kỳ thật có chút chật vật, vạt áo trường bào bị cháy một mảnh, thậm chí mái tóc dài đen nhánh mà nằng âm thầm hâm hộ cũng bị đốt cháy một ít. Người khẽ vươn tay về phía nằng, nằng nhanh chóng gắng sức bắt lấy, lướt nhẹ bước lên lưng Côn Bằng “Quân Thượng.” tay của người rất nóng, cứ nghĩ đến việc người thiếu chút không trở về, nước mắt ào ào tuôn ra.

“Được rồi, ta đã trở về.” Đứng trước cái nhìn của các tiên nhân, Đông Thiên Vân ra vẻ bình tĩnh xoa xoa đầu Hương Tô.

Nghe người nói một câu ‘đã trở về’ bình thường như vậy, đột nhiên Hương Tô liền cảm thấy uất ức đầy bụng, nằng lo lắng nhiều lắm chỉ? Nghe người

xấu nói người chết trong núi lửa, nàng đã buồn rất nhiều? Oa oa khóc thành tiếng, chỉ còn thiếu oán trách người nữa thôi.

Đông Thiên Vân bắt đầu nhìn nàng, đáng vẻ khóc lóc sụt sùi thật sự rất đáng yêu, đành phải ôm nàng vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng giống như an ủi nàng, “Hương Tô.....”

Nghe người gọi tên nàng, Hương Tô lại chưa xót, bình thường cảm thấy người rất đáng ghét, nhưng nếu như người thật sự không trở về, ai cho nàng ăn ngon, ai trút giận cho nàng, ai..... Có thể tệ đại gọi nàng như vậy? Đôi tay nàng giữ lấy thắt lưng của người, kiễng chân hôn lên môi của người, nàng thực sự rất cảm ơn người đã bình an trở về.

Đông Thiên Vân đột nhiên xoay đầu đi, nụ hôn ấy nhanh chóng kết thúc, Hương Tô nghi ngờ nhìn một mảnh đỏ ửng trên gương mặt trắng nõn của người, làm sao vậy? Là do bị núi lửa đốt nóng? Nàng lại lo lắng.

Nguyên Hậu cùng Thanh Tuế gần đây cũng không sợ chết mà phì cười ra tiếng, Đông Thiên Vân hung hăng trừng bọn họ, bắt quá trong tình huống này thì hoàn toàn không có hiệu quả.

Nguyên Hậu lại mỉm cười phong tình khắp chốn, “Ai nha, tiểu Vân, làm gì mà ngại ngần vậy? À, đúng rồi, Tô Bình nhà các người hôm nay rất nổi trội nha, xem ra đã chiêu dụ không ít đào hoa, ta khuyên người nên tiên hạ thủ vi cường, giành chỗ trước đã.”

Sắc mặt Đông Thiên Vân khôi phục bình thường, nhìn Hương Tô lòng trong, “Thật không?”

Nguyên Hậu cười xấu xa nhìn vẻ mặt hui quạnh của Thác Doanh ở xa xa, gật đầu nói: “Đúng đó.”

Thanh Tuế cầm tay áo che miệng, cười thật giống kẻ trộm, “Các người nhìn kia, con rắn đỏ nhỏ tức giận đến sắp học máu, thực đáng thương.”

Hương Tô vúi chặt cánh tay Quân Thượng nhìn nàng ta, cảm thấy bộ dáng Thanh Tuế tỷ tỷ vui sướng khi người gặp họa này thật không có phẩm chất, bắt quá nhìn đầu Xích Lâm cũng không quay lại mà điều khiển Phượng Hoàng bay đi, nàng vẫn rất vui vẻ, chỉ ít nàng ta sẽ không tới quán quất Quân Thượng nữa, cũng sẽ không giận lây sang nàng.

Đông Thiên Vân thúc giục Côn Bằng, Nguyên Hậu vẫy tay lăng lơ gọi, “Đi rồi sao? Vợ vả đi làm gì vậy?”

Đông Thiên Vân cười như không cười nhìn hấn, “Ta cảm thấy lời đề nghị của người cũng không tệ.”

Nguyên Hậu nhủ mày cười xấu xa, “Hôm nay nguyên khí của người bị tổn hao nhiều, còn làm được hay không đó?”

Đông Thiên Vân chẳng thèm nhìn hấn, thúc giục Côn Bằng bay đi, Hương Tô thò ra khỏi vòng tay của chàng vẫy tay chào tạm biệt hấn và Thanh Tuế tỷ tỷ, Nguyên Hậu còn rất trịnh trọng nói: “Đừng quên. Tiểu Tô Bình còn chưa đến năm trăm tuổi!”

Hương Tô thấy kì lạ ngẩng đầu nhìn Quân Thượng, người lại lạnh lùng neho mắt, nàng sợ chàng lại gây bất lợi cho Nguyên Hậu Đế Quân, tuy rằng Nguyên Hậu Đế Quân có lúc hơi điên điên khùng khùng, nhưng hấn là người tốt!

Trở về phủ Thăng Hoàn, Côn Bằng dừng ở trước thềm ngọc của Thăng Vân Điện, Đông Thiên Vân kéo Hương Tô tiến vào trong cửa điện. Đây vẫn là lần đầu tiên Hương Tô vào trong Thăng Vân Điện, mở to mắt nhìn bốn phía, Lưu Tô Điện của nàng đều có nhiều thứ tốt như vậy, bảo vật nơi này phải chất cao như núi mới phải? Kết quả có chút thất vọng, bày biện rất có phong cách cổ xưa, ghế lớn bàn lớn, khí phái vẫn là khí phái, vắng vẻ không giống như nơi để ở. Vòng qua bình phong có một bức rèm châu, mắt Hương Tô sáng long lanh quét xung quanh, thì ra nơi này chính là chỗ ngủ của Quân Thượng a. Giường của Quân Thượng rất lớn, trên màn giường là bức tranh sơn thủy màu mực nhạt, trừ mấy viên dạ minh châu, phòng ngủ của Quân Thượng cũng không có bảo vật gì tốt cả. Quân Thượng cũng không có ý muốn dừng bước, vòng qua bên giường đi đến một cánh cửa nhỏ, bên trong còn có căn phòng, Hương Tô cười hi hi, càng đi vào trong có phải càng cất giấu nhiều thứ tốt hay không?

NV: Người ta sắp trao thân cho tỷ đó, tỷ có thấy đó là thứ tốt ko? Hi hi

Ra khỏi cửa thế nhưng chính là hậu viện, nước trên một tòa núi giả không lớn không nhỏ chảy xuống như dòng thác, đổ vào một cái hồ lớn, hồ được xây bởi ngọc thạch màu đen mài bóng, bề mặt ẩm ướt lấp lánh lại không có cảm giác giống như được tạo ra từ đá núi. Nước hồ chắc là suối nước nóng, trên mặt nước quanh quần sương mù, Hương Tô phát hiện sương mù cũng bay tứ tán theo làn gió, trên mặt hồ phải có kết giới, ngẩng đầu nhìn kỹ, quả nhiên lá và cánh hoa của cây hoa thụ lộ ra từ phía sau ngọn núi cũng không rơi vào trong hồ được. Hương Tô nhìn thế cũng biết, Quân Thượng thật là người biết hưởng thụ.

Quân Thượng vẫn không nói gì, Hương Tô cho rằng lời nói có chút kì lạ của Nguyên Hậu Đế Quân lúc bọn họ rời đi làm cho Quân Thượng không vui.

Đông Thiên Vân trầm mặc coi bỏ ngoại bảo bị đốt cháy, tiện tay biến ra một cây kéo tính xảo, quay đầu nhìn Hương Tô, nâng tay, Hương Tô đã được huấn luyện nhận biết được ánh mắt ra hiệu, lập tức lấy lòng nhận cây kéo. Đông Thiên Vân cũng không nói gì, yên lặng ngồi bên hồ hắc ngọc, lưng dựa về phía nàng. Hương Tô ngẫm hiểu, ngồi xổm xuống ở phía sau chàng, tỉ mỉ cắt phần tóc bị cháy cho chàng.

“Hương Tô.” Chàng cúi đầu gọi nàng.

“Ừ?” Hương Tô hết sức chăm chú cắt tóc, không chú ý lắm.

“Nàng..... có muốn suốt đời ở cùng một chỗ với ta không?” Ngữ điệu của chàng rất bình tĩnh hỏi.

Hương Tô sững sốt, tay đang cầm kéo dừng lại, suýt..... cả một đời sao? Cả một đời của bọn họ rất dài, luôn ở bên cạnh nhau? Nàng vẫn còn hạ quyết tâm sau khi người đức kiểm xong nàng quay về phủ Thanh Tuế mà.

Thấy nàng không trả lời, Đông Thiên Vân chậm rãi xoay người, chàng ngồi vừa lúc nhìn thẳng vào Hương Tô đang quỳ, chàng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn vào mắt nàng. Suýt nữa Hương Tô cảm không được kéo, không rõ là lòng run lên hay là thân thể run lên, khi Quân Thượng nhìn của nàng như vậy, nàng khiếp nhược cảm thấy, nếu người muốn mạng của nàng, nàng cũng đồng ý cho.

“Ừ..... được a.....” Kỳ thật nàng còn muốn nói đến một số điều kiện, ví dụ như không được giờ tính tình quái gở với nàng, không được tức giận thì làm cho nàng buồn bực, nhưng chữ “được a” vừa mới nói xong, nàng liền bị chàng ôm lấy, còn ngã xuống thêm ngọc đen bên hồ. “Cẩn thận”! Trên tay nàng có kéo đó!

Đông Thiên Vân cũng chẳng nhìn đến, tay vung lên, cây kéo liền từ trên tay nàng tron tuột xuống, văng ra ‘keng’ rơi xuống thêm đá tron bóng ở phía xa.

Quân Thượng lại “cảm tạ” nàng, ngược lại Hương Tô cũng không ngoài dự liệu lắm, nhưng người có cần phải đề lên trên người nàng không? Miệng lại bận rộn, nàng có chút hết hơi! Nàng ‘ừ ừ nha nha’ kháng nghị, Đông Thiên Vân nghe thấy nhưng chỉ có cảm giác cực kỳ kiều mỵ cuốn hút. Chàng hôn một nữa hồi mới ngừng đầu, Hương Tô hít thở từng hơi một, nàng lên đùi dùng đầu gối chống vào thắt lưng của chàng, “Quân Thượng, người đừng đề ta nữa, rất khó chịu.”

Đông Thiên Vân cúi đầu cười, “Ta cũng rất khó chịu.”

Hương Tô không phục ‘xuy’ một tiếng, người đang dè lên nàng, khó chịu cái gì nha! Hương Tô phát hiện người lại nhìn nàng như vậy, đôi mắt xinh đẹp ấy lập tức hút hồn phách của nàng vào trong đó, hơn nữa gần như vậy, chớp mũi của hai người cũng sắp chạm vào nhau, nàng chống đỡ không được nha!

“Hương Tô.....” Chàng thấp giọng gọi nàng, ngữ khí có chút phiền muộn, Hương Tô cảm thấy mình lập tức bị tê liệt, này là yêu pháp cái gì? Nàng cũng muốn học! “Nếu như thật sự đã quyết định, vậy phải tiến hành nghi thức đính ước.”

Có nghi thức a..... tay Hương Tô bị chàng dè lại, chỉ có thể ngẩng cằm nhìn trời làm suy nghĩ, “Vây.....” Nàng chuyển mắt xuống, lại nhìn chàng, “Quân Thượng có thể cam đoan cuộc đời này sẽ đối xử tốt với ta, không phát giận với ta, không ám hại ta, không được tức giận thì không cho ta ăn ngon, không cho Xích Lâm lại dùng lửa đốt ta, không cho Côn Bằng dùng mỏ mổ ta.....” Nàng hao hết tâm tư, đem văn văn kiện kiện có thể nghĩ ra đều yêu cầu ra hết. Rất chuyên chú, cũng không phát hiện Quân Thượng ngồi dậy, ôm nàng tiến vào trong hồ.

Nước trong hồ có chút nóng, còn sâu nữa, Hương Tô cảm thấy bỗng chốc nổi trên mặt nước chân có giẫm cũng không tới đáy, chỉ có thể ôm chặt lấy cổ Quân Thượng.

Quân Thượng mỉm cười, Hương Tô cũng nhin không được muốn mỉm cười cùng người, “Ừ, đều đồng ý.” Chàng rất vui vẻ nói.

Hương Tô không ngờ hôm nay người lại hào phóng như vậy, nếu như những điều này đều có thể làm được, cả một đời ở bên cạnh người cũng rất tốt! Nàng vui vẻ ra mặt đi “cảm ơn” chàng, lần này chàng không né tránh, ngược lại cắn lán môi của nàng, “Cảm ơn” nàng, mãi đến có chút thở hồng hển mới tách rời nhau.

“Sau này lúc có người, không thể cảm ơn ta như vậy.” Lúc chàng nói, nghiêm mặt tức giận.

Hương Tô gật gật đầu, chàng lại “cảm ơn” nàng, môi răng quần quýt nói: “Khi chỉ có hai người chúng ta, thì có thể.”

Hương Tô ôm lấy cổ của chàng, nghi ngờ lại nhàn nhã nghịch nước, “Quân Thượng, nghi thức là phải coi y phục sao?”

Đông Thiên Vân hé miệng mỉm cười, “Đúng a, ta coi giúp nàng, nàng coi giúp ta.”

Hương Tô mặt mày hớn hờ lần nữa, Quân Thượng coi y phục của nàng, nàng cũng lột hết y phục của người, cảm thấy rất bình đẳng, không bị áp bức nữa. Trên mặt nước sương mù lờ lờ, Hương Tô chỉ nhìn thấy đường nét hoàn mỹ ở cổ và bờ vai của Quân Thượng, sau khi bị hơi nước làm trơn mượt, làn da của Quân Thượng nhìn qua còn đẹp hơn làn da đã ngâm qua nước hồ Thanh Trạch của nàng, nàng nhin không được mà vuốt ve, cũng muốn cắn một ngụm. Quân Thượng cũng sờ nàng, Hương Tô cảm thấy rất bình thường, cũng học theo người, cũng về nặn bộ ngực của người, cứng chắc, không nắm được gì hết, chỉ có thể chà sát vuốt ve.

Nàng cảm thấy cổ họng Quân Thượng vang lên tiếng gầm nhỏ, trên người chột lạnh, người nâng nàng ra khỏi mặt nước, người cũng giẫm trên bậc thang lên bờ hồ, đặt nàng lên thêm ngọc màu đen, Hương Tô có chút không thoải mái, “Lạnh.....”

Quân Thượng lại đề lên người nàng, giọng của người cũng hơi khàn đi: “Một lát sẽ nóng.....”

Lúc nghi thức bắt đầu, Hương Tô lại lập tức dùng đầu gối đẩy chàng ra, rầm rì lẩm bẩm nói: “Đau.....”

Quân Thượng nghe, cuối đầu mỉm cười, xinh đẹp mị hoặc nói không nên lời, người lại “cảm ơn” nàng, thời gian có chút lâu, Hương Tô cảm thấy hô hấp của mình không thông, đầu óc trống rỗng, đột nhiên bị một cảm giác đau đớn sắc bén đánh úp, nàng oa oa khóc, muốn vịn vịn vùng thoát lại phát hiện tay chân hoàn toàn bị Quân Thượng áp chế.

“Đây..... đây là nghi thức gì vậy!!” Hương Tô khóc lên án, cảm thấy giống như lại bị lừa.

Trên trán Đông Thiên Vân nổi lên một tảng mờ mờ hời hợt, cười khổ, “Nghĩ thức vĩnh viễn ở cùng một chỗ, nhìn xem, chúng ta không phải đang ‘ở một chỗ’ đó sao?”

Chàng nâng thân thể lên, Hương Tô ngẩng cổ nhìn, quả thật là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: LẤY LẦN CUỐI LÀM CHUẨN

Hương Tô khó chịu đầu óc không thể tỉnh táo, gáy một lần rồi lại một lần va chạm vào bậc thềm ngọc đen, tuy rằng không nặng đến độ làm cho nàng cảm thấy trời đất quay cuồng. Mồ hôi trên trán Quân Thượng rơi xuống, có một giọt rơi vào mắt nàng, cay đau, nghĩ dùng tay lau, cánh tay lại bị Quân Thượng vẫn gắng sức giữ lấy, Hương Tô càng lớn tiếng nức nở, có chút kháng nghị. Quân Thượng nghe thấy tiếng khóc của nàng, ngược lại chuyển động càng nhanh, nhẹ nhàng phát ra tiếng rên rĩ vừa giống như khó chịu lại giống như thoải mái. Hương Tô chớp mắt vài cái, mới nhìn rõ về mặt Quân Thượng, lông mày của người hơi hơi nhíu lại, ánh mắt sâu kín nổi lên một tầng hơi nước, con ngươi cũng càng tối, liếc mắt nhìn một lần giống như rơi vào mùi vị tiêu hồn thực cốt. “Quân Thượng.” giọng nói của Hương Tô phập phồng bất định, khẽ gọi một tiếng như vậy, Đông Thiên Vân cảm giác tê dại từ đáy lòng lưu chuyển toàn thân, nhưng từ đầu đến cuối chàng chưa bao giờ cảm thấy khuấy khuấy. Kỳ thật Hương Tô chỉ muốn hỏi người có cảm giác khó chịu như nàng hay không, không nghĩ đến vừa mới gọi như vậy, Quân Thượng giống như điên, khiến cho nàng muốn tắt thở, ngay cả nói cũng không nói nên lời.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Hương Tô cảm thấy bị người ôm tiến vào trong làn nước hồ ấm áp, thân thể nhẹ nhàng, đầu óc cũng dần dần rõ ràng.

Đông Thiên Vân vẫn ôm nàng, nàng vốn vừa nhỏ vừa nhẹ, mướt sức nổi, càng mềm mại không xương tựa trong ngực chàng. Khi nàng mở to mắt nhìn chàng, lòng chàng giống như dây đàn bị cộng hưởng vũ nhẹ gảy, khuôn mặt nguyên bản có chứa mấy phần tính trẻ con trải qua lần hoan ái này, nhẹ nhàng nhuộm lên sắc tươi đẹp, càng có vẻ thanh lệ tuyệt thế. Chàng nhìn không được hôn lên khuôn mặt mềm mại ửng hồng như cánh anh đào kia, nàng bắt an cần nhẹ nhàng, chàng lại lưu luyến nhìn đôi môi mềm mại tròn bóng ấy.

“Quân Thượng.” Hương Tô nhíu mày, hiếu kỳ lại nghi hoặc, “Người. Cũng đau sao?” Nàng nhớ rõ lúc bị lệ khí của Cấp Phong Kiếm làm bị thương, chảy máu đầy tay, nét mặt của Quân Thượng cũng không hề thay đổi chút nào, lúc từ trong núi lửa bay ra toàn thân đều bốc khói, mặt không đổi sắc như lúc bình thường, nhưng lúc vừa rồi người cũng rên rĩ, không phải là càng khó chịu hơn nàng sao?

Đông Thiên Vân cứng đờ, không nói gì mà chỉ nhìn nàng một hồi, nhin cười lại bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy.”

Hương Tô dường như có chút đâm chiêu gạt đầu, xem ra cái giá của việc hứa hẹn cả đời ở cùng nhau vẫn rất to lớn.

“Đau?” Lúc Quân Thượng thấp giọng hỏi nàng, nàng nhìn không được hơi run rẩy, muốn nói về cảm thụ này. Hương Tô vắt óc suy nghĩ tự phân tích rõ ràng, cảm thụ này giống như bị người mình thích trêu chọc, vừa có chút vui mừng lại có chút bất an? Nàng thất thần, mãi đến Quân Thượng dùng ngón giữa điểm vào mi tâm của nàng, linh lực cuộn cuộn chảy vào nguyên thần của nàng, Hương Tô mới cực kỳ hoảng sợ.

“Không cần, Quân Thượng!” Loại chuyện độ linh lực này sẽ làm tiêu hao tu vi của đối phương, giống như nàng đang uống máu, ăn thịt của Quân Thượng. Nàng vội vàng trốn ra phía sau, muốn ngăn cản hành động tự làm tổn thương này của Quân Thượng.

Cũng đúng lúc Đông Thiên Vân dừng tay, “Cho nàng chút tu vi, đủ có thể giúp nàng tự bảo vệ bản thân trong lúc ta dứt kiếm.”

Hương Tô giật mình hiểu ra ‘a’ một tiếng, Quân Thượng cũng nghĩ quá xa rồi. Có thể hay không thể tự bảo vệ mình nàng không biết, dù sao nàng cũng không khó chịu nữa, toàn thân thoải mái. Có tinh thần nàng bắt đầu dùng chân trần quệt quệt trong nước, Đông Thiên Vân nhìn nàng mỉm cười, chỉ bảo nàng thế nào là bơi lội, không nghĩ đến Hương Tô học pháp thuật chậm hiểu, học thứ này có thể chỉ cần dạy một lần đã biết, trong chốc lát sau liền có thể vui vẻ bơi qua bơi lại giống như con chó con.

Đông Thiên Vân cũng không để ý tới nàng nữa, vẫn ở bên bờ ao lấy hương lộ ra tắm gội.

Hương Tô nhàn nhã bơi trong nước, chậm rãi bơi quanh Đông Thiên Vân, mái tóc đen huyền của Quân Thượng phiêu bồng trong làn nước, càng nổi bật lên cần cổ cùng bờ vai trắng tinh nhắn mịn của người, đường nét ưu mỹ, đáng vẻ khi người hạ mí mắt vừa suy tư vừa bơi hương lộ lên tóc thực sự mê hoặc chết người. Hương Tô nhìn ngắm, cảm thấy vô cùng tự hào, Quân Thượng tuyệt mỹ lại lợi hại như vậy, muốn cả đời ở cạnh bên nàng! Đông Thiên Vân giương mắt nhìn nàng, khẽ mỉm cười, Hương Tô cảm thấy tim đập loạn nhịp, thiếu chút chìm xuống nước.

Ánh mắt câu hồn như vậy—khiến cho nàng nghĩ đến Từ Ngâm Long Nữ, sau đó một đám tiên nữ màu sắc rực rỡ cũng đều hiện lên trong đầu, Hương Tô bất tri bất giác bĩu môi. Lúc chỉ có nàng cùng Quân Thượng có thể ngồi, có thể làm nũng chơi xấu với Quân Thượng, nhưng khi có Long Nữ các nàng, nàng chỉ được đứng phía sau ghế Quân Thượng. Trước mặt Xích Lâm thì càng tệ hơn, phải giả vờ là không quen biết! Nếu như Quân Thượng cũng kí kết minh ước với các nàng rồi, các nàng cũng muốn cả một đời ở cùng Quân Thượng. Kể cả vào lúc này, trong hồ bỗng chốc có đến mấy người cùng ngâm, các nàng đều tới tranh nhau tắm rửa cho Quân Thượng, lông mày Hương Tô càng nhíu thật chặt, nàng không vui!

Đông Thiên Vân mím môi nhìn vẻ mặt thay đổi của nàng, không biết nàng lại đang nghĩ ngợi lung tung gì, bởi vì phân tâm, tay chân hơi chậm lại, nàng gần như nổi trên mặt nước, cái mông trắng mịn như ẩn như hiện, khả ái vô cùng. Đông Thiên Vân nhếch khóe miệng, chờ nàng trôi nổi đến gần, không nhận được ý xấu nhẹ vỗ một cái, Hương Tô giật nảy mình, ừng ực sắc một ngụm nước, người cũng chìm xuống. Đông Thiên Vân cười vớt nàng lên, nàng ôm chặt lấy cổ của chàng, dần dần giảm kinh hoàng, vẫn rầu rĩ không vui, chẳng thèm nhìn chàng.

Đông Thiên Vân nhìn khuôn mặt tức giận của nàng liền muốn cười, nâng cằm của nàng lên ra hiệu cho nàng nhìn chàng, “Tức giận rồi?”

Hương Tô không để ý đến chàng, là có chút tức giận, nhưng mà đều bây giờ nàng quan tâm nhất không phải chuyện này! môi Quân Thượng lại hôn lên môi nàng, vừa mềm mại vừa ấm áp, đột nhiên lòng của nàng cảm thấy đau, có phải Quân Thượng cũng cảm ơn các tiên nữ khác như vậy? Đông Thiên Vân nhảy bèn cảm giác được kháng cự của nàng, tách ra một khoảng cách nhỏ, nhìn vào mắt nàng để tìm hiểu. Hương Tô không chịu nổi ánh mắt như vậy, không biết vì sao dường như tự động nói ra suy nghĩ trong lòng mình: “Quân Thượng, có phải người cũng cùng những người khác…… Từ Ngâm, Xích Lâm, các nàng ký kết minh ước hay không?”

Đông Thiên Vân nheo mắt, ôm Hương Tô ra khỏi hồ, rất nghiêm túc nói với nàng: “Nghĩ thức là lấy một người cuối cùng làm tiêu chuẩn, lúc trước……” Đông Thiên Vân ho nhẹ một tiếng, “Đều xóa bỏ.”

Hương Tô nghe sáng tỏ thông suốt, vậy thì tốt, vậy thì tốt. Nhưng, sau khi Quân Thượng đặt nàng trên chiếc giường nhỏ…… Tại sao lại muốn xác định lại minh ước nữa?!

Nàng bị chàng làm cho khó chịu, cực kỳ nghi ngờ hỏi: “Quân Thượng, không phải đã cử hành nghi thức rồi sao?”

Đông Thiên Vân lại nhẹ nhàng cười, “Vì cam đoan minh ước hữu hiệu, đương nhiên phải luôn luôn củng cố lại chứ.”

Hương Tô nghi vấn đầy lòng, lại bị chàng làm cho không thể rảnh rỗi bận tâm suy nghĩ nữa, so với đau đớn lần trước, lần này nàng tựa hồ……. Đợi sau khi Quân Thượng bình tĩnh lại, nàng vẫn làm nũng cuộn tròn trong lòng chàng, “Quân Thượng…… nghi thức này dù sao cũng phải tiến hành sao?”

Đông Thiên Vân nhìn cười, “Đúng vậy, thế nào, không khỏe sao?” Chàng đương nhiên biết nàng nhận thức được thế nào là tuyệt đỉnh của khoái cảm, đột nhiên muốn nghe nàng nói như thế nào về cảm giác đó.

Hương Tô hồi tưởng lại mùi vị tiêu hồn vừa rồi kia, thẳng thắn lắc lắc đầu, “Ngoại trừ có chút mệt mỏi ra, thì rất dễ chịu.”

Đông Thiên Vân nhìn không được cười ra tiếng, ngồi dậy cũng kéo nàng lên, Hương Tô đột nhiên lấy đôi tay che trán, “Ta không muốn linh lực của người nữa.”

Đông Thiên Vân lại cười, “Không phải mỗi lần sau khi củng cố minh ước đều phải cho linh lực, cho dù vậy ta vẫn không thể bị nàng hút khô.”

Hương Tô nhìn nụ cười của chàng, chung quy vẫn cảm thấy có chút gian ác, hơn nữa còn nhấn mạnh chữ cuối cùng, giống như có hàm ý xấu xa khác!

“Được rồi, tắm rửa, ăn cơm.” Đông Thiên Vân duỗi tay, Hương Tô đã có thói quen được chàng ôm, rất tự nhiên ôm lấy cổ chàng, cùng nhau vào trong hồ. Kỳ thật nàng còn có rất nhiều nghi vấn, nhưng nhắc tới ăn cơm, lại bỏ ra phía sau hết. Sau khi mặc y phục xong, Văn Thăng cùng Côn Bằng đều đứng ở thềm ngọc bên ngoài, sắc mặt Côn Bằng trầm ngưng, thế nhưng cùng Văn Thăng chấp tay thi lễ với nàng. Hương Tô kinh sợ đến chân mềm nhũn, thiếu chút lùi về phía sau nửa bước, được Đông Thiên Vân nắm tay dắt đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

“Quân Thượng, đã chọn xong ngày tốt, là năm ngày sau.” Côn Bằng khép mắt nói, Hương Tô không hiểu rõ mà nhìn hẩn, đây là Côn Bằng sao?

“Ừ, biết, người cũng nghĩ ngợi cho tốt đi, chuẩn bị làm hộ pháp cho ta.” Ngược lại giọng điệu của Đông Thiên Vân vẫn trước sau như một.

Văn Thăng bị phân phó đi chuẩn bị thức ăn, Côn Bằng cũng biến mất. Hương Tô còn cảm thấy kinh hồn, vẫn chưa bình tĩnh được, “Quân Thượng, có phải Côn Bằng ăn nhầm thứ gì?”

Đông Thiên Vân nhìn nàng, “Sau này người thi lễ với nàng sẽ càng lúc càng nhiều.”

Hương Tô mở to mắt, “Vì sao?”

“Bởi vì nàng ở cùng với ta.” Đông Thiên Vân mỉm cười nhìn nàng, lại có mấy phần ngạo nghễ nói.

Hương Tô gật đầu, xem ra đính ước với Quân Thượng là một chuyện rất tốt.

Ăn uống xong, Quân Thượng lại nhắc đến chuyện tu luyện, hơn nữa vừa rồi còn rất dễ thương lượng, khi dạy khẩu quyết liền trở nên rất nghiêm khắc, Hương Tô cố ý dẫu môi làm nũng, hoàn toàn vô dụng. Người còn mắt lạnh nói với nàng: “Lúc ta đức kiếm, nàng nhất định phải có năng lực bảo vệ bản thân.”

Thần kỳ biến đổi sắc mặt của Quân Thượng, trong ba ngày này Hương Tô đã lĩnh hội sâu sắc, lúc ở trong điện ôn tập minh ước, quả thực ngàn y trăm thuận đối với nàng, vừa ra khỏi cửa điện, Quân Thượng bại hoại liền xuất hiện, rất hung dữ giáo huấn nàng. Nhưng mà cũng rất có hiệu quả, thuật Không Phong, Ngự Lôi của nàng đã cực kỳ thông thạo, pháp khí cũng sử dụng thuần tay, bởi vì lúc trước có được linh lực của chàng, Hương Tô kinh hi phát hiện nàng dùng quạt lông chém ra những ánh sao không chỉ đẹp, mà lại giống như phi tiêu có thể ghim vào đá, uy lực tăng nhiều.

Quân Thượng đặt tên cho dải lụa mỏng và cây quạt của nàng, Trầm Tĩnh Phiến, Chi Hương Lăng, nàng rất thích.

Hương Tô càng lúc càng thích ôm thắt lưng của Quân Thượng, tựa vào trong lòng người, ấy là một loại cảm giác ý lại và bình yên mà nàng khó diễn tả bằng lời. Lúc nhìn chàng dùng bốn chiếc đũa một cái thìa biến ra hai gĩa sai vật hai người nha hoàn cùng một người trung niên, Hương Tô cảm thấy thập phân có thú vị, cười tít mắt nhìn.

Lúc người trung niên hơi mập từ cái thìa biến thành đi tới lễ độ cung kính gọi nàng “Mẹ”, nàng thiếu chút một nữa nghẹn chết. Hương Tô lập tức mặc kệ, ở trong lòng Đông Thiên Vân, xoay mặt đi, “Mẹ cái gì! Ta không phải là mẹ của cái thìa! Người này cũng rất xấu xí, con của ta sao lại có thể xấu như vậy!”

Đông Thiên Vân bị lời nói của nàng làm cho mỉm cười, “Chỉ có tướng mạo bình thường mới không thu hút ánh nhìn của người khác, đi, đi đến một nơi.”

Hương Tô nhìn chàng thu thìa đũa vào trong tay áo, ôm nàng, rất cẩn thận thi thuật ẩn thân ngự phong mà đi, tránh khỏi những người theo dõi ở bên ngoài phủ, đi tới một trấn gần Tây Hồ, hạ xuống trong một tiểu viện không thu hút. Hương Tô không rõ nguyên do, Đông Thiên Vân thả thìa đũa ra, bọn họ lập tức quen thuộc ai có việc này. Thìa là ông chủ cửa tiệm bán sách và tranh, hai gian phòng bên đường của tiểu viện chính là mặt tiền cửa hiệu, nhóm đũa là hạ nhân và người làm thuê, bận rộn lo liệu mọi việc trong cuộc sống hằng ngày.

“Hương Tô, hai ngày này ta phải bế quan chuẩn bị công việc đúc kiếm.” Đông Thiên Vân tựa hồ có chút bất đắc dĩ, nâng tay xoa xoa đầu của nàng, Hương Tô lập tức cũng cảm giác được sự lưu luyến của chàng. “Khoảng thời gian này, rất nhiều người..... đều có suy nghĩ muốn tìm kiếm nơi ta đúc kiếm, nàng.....”

“Ta biết, ta tuyệt đối sẽ không cho bọn họ lợi dụng ta tìm đến nơi đúc kiếm của người!” Hương Tô kiên định nói, không biết thế nào liền nghĩ đến dáng vẻ của hoàng tử Thiên Tộc liễu mạng lấy Thiên Ma kiếm. Quân Thượng không nói nàng cũng biết, rất nhiều người không có ý tốt muốn lấy thân kiếm của Quân Thượng.

Đông Thiên Vân mỉm cười, “Ở tiểu trấn này ta đã bày kết giới, đồng thời thi Chưởng Nhân pháp, ở trong mắt thế nhân, nàng là một bà lão năm mươi tuổi.”

Năm mươi tuổi..... Hương Tô lại muốn kháng nghị, kết quả bị một câu nói của chàng ngăn cản, “Đóng vai bà lão là an toàn nhất rồi.”

Hương Tô phẫn nộ, biết cương ngạnh với chàng không được, nhưng mà, đứa con trai này cũng phải cho nàng đi mua sắm chứ!

“Hương Tô, lần này có lẽ là thời khắc nguy hiểm nhất của ta và nàng, nhất thiết không được đi ra khỏi trấn này.” Đông Thiên Vân nhấn mày, giọng nói trầm trọng.

Hương Tô cũng bị chàng lấy nhiễm, ưu sầu nhăn mày lại, “Quân Thượng, người cần bao lâu?”

“Nhanh thì mấy tháng, chậm thì một năm. Hương Tô, trăm triệu lần không thể ra khỏi kết giới.” Đông Thiên Vân không yên tâm dặn dò lần nữa.

Hương Tô trình trọng gật đầu, tuy rằng nàng còn không hiểu lòng người có bao nhiêu hiểm ác, nhưng Quân Thượng không cho nàng ở trong phủ Thăng Hoàn mà đi trốn tránh ở nhân gian, ngay cả Văn Thăng cũng giấu giếm, dùng thìa đũa hầu hạ nàng, hiển nhiên là ai cũng tin không nổi, tình thế nghiêm trọng vượt qua sự tưởng tượng của nàng, khiến cho trong lòng nàng cũng thấp thỏm bất an.

Đông Thiên Vân từ trong lòng lấy ra một thanh chủy thủ nhỏ, “Đây là vật do ta tự tay làm, một khi Cô Ván giáng thế, vạn kiếm thần phục, toàn thân thanh chủy thủ này sẽ mờ đục không phát sáng, đó là lúc ta đến đón nàng.”

Hương Tô nhìn thanh chủy thủ ấy, chính mình cũng không nghĩ đến nước mắt liền chảy xuống như vậy, “Quân Thượng, ta không muốn xa cách người, người dẫn ta cùng đi đúc kiếm đi, ta tuyệt đối không quấy rầy người.”

Đông Thiên Vân nắm chặt cánh tay, “Nỗi khổ của đúc kiếm, tu vi của nàng căn bản không thể chịu được.” Cúi đầu hôn lên môi nàng “Đừng khóc, khi Cô Ván Kiếm thành, trên trời dưới đất ai cũng không thể chia cách nàng và ta nữa.”

Hương Tô chỉ cảm thấy lỗ mũi lên cay cay, nước mắt không ngừng chảy ra, ồm ồm nói: “Vậy người nhất định phải nhanh chút nha!”

Đông Thiên Vân cúi đầu cười, “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: THIẾU NIÊN NHÀ BÊN

Hương Tô bước chậm chạp trên con đường lát gạch xanh trong thôn trấn, một con sông nhỏ xuyên qua trấn, trên đường chảy qua cửa dòng sông có vô số những cây cầu, rất có ý cảnh. Trấn nhỏ này gọi là Hà Loan lân cận Hàng Châu, cũng không lắm lắm, dân trong trấn sống bằng nghề thủ công, làm ra vật phẩm thì đem đến Hàng Châu bán, cuộc sống bình yên không mưu cầu danh lợi. Hương Tô nghiêng rằng nghiêng lợi, không biết rốt cuộc Quân Thượng thi pháp thuật gì, người trong trấn hình như rất quen thuộc với nàng, từ xa xa đã gọi nàng là “Tô đại nương”, giống như nàng đã sống ở trấn này mấy chục năm vậy.

Càng cho nàng tức giận không chịu nổi chính là, khi thật sự sống ở trấn nhỏ nhân gian, nàng mới biết rằng không chỉ Côn Bằng lừa gạt nàng, Quân Thượng càng là cao thủ trong đám lừa đảo!

Biết càng nhiều, nàng càng tích góp nhiều tức giận, buổi tối trước khi đi ngủ không quên chửi mắng một lần, đợi đến lúc Quân Thượng đúc kiếm xong đến đón nàng, cần phải tính sổ đầy đủ với người! Tức giận vẫn lại là tức giận, nhưng ngóng trông này còn có phát giận với người, đôi khi lại khiến cho nàng có cảm giác ngọt ngào, nàng thật sự có chút nhớ người.

Cửa tiệm thư họa của “nhà nàng” buôn bán rất bình thường, đưa con trai thừa của nàng hình như lại có nhân duyên cực tốt, hàng xóm chung quanh đều xếp hàng đến cửa nói chuyện phiếm, Hương Tô rất thích thói quen tụ tập lại của người phàm, náo nhiệt lại có thể mở rộng hiểu biết. Mấy bà lão và con dâu tụ cùng một chỗ líu ríu, Hương Tô chỉ chỉ ngồi nghe thôi cũng có thu hoạch rất lớn, cảm giác ngốc nghếch ba trăm năm sống trên núi kia đã được tu bỏ trở về, mấy người đàn bà này gánh vác nhiệm vụ trước kia của sơn thần Bách Tri Thảo. Bởi vì nàng vẫn nghe đến trọn mắt há miệng, rất ít khi phát biểu, phụ nhân khen nàng “Lớn tuổi có đức, thông dong bình tĩnh”, Hương Tô vui mừng nhận lấy lời khen này.

Đưa con trai thừa rất hiểu thuận với nàng, bọn nha hoàn sai vặt cũng lanh lợi cần mẫn, nhưng Hương Tô nghĩ đến bọn họ chỉ là những đồ vật hóa thành, thì không thể này sinh tình cảm gì với họ. Cuộc sống yên ả nhàn nhã, Hương Tô thường đem thanh thủy thủ nhỏ của Quân Thượng cho ra ngắm, biết rõ không thể đúc xong kiếm nhanh như vậy, nhưng nhìn thấy hàn quang lạnh lẽo của nó vẫn nhìn không được có chút thất vọng, thân là Mộc Linh nhưng đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy thời gian quá dài đến không biết làm gì.

Hôm nay còn chưa ăn cơm chiều, Mã đại nương hàng xóm hứng thú vội vàng chạy tới nói: “Tào đại sư trở về!”

Mã đại nương và “Tô đại nương” xấp xỉ tuổi nhau, là bạn bè gần gũi nhất của “Tô đại nương”, vốn có sở thích đi thu thập chuyện nhà chuyện cửa trong trấn nhỏ, đối với “Tô đại nương” mà nói, là một nhân vật sao sáng. Chính nhờ thông qua bà ấy, Hương Tô mới giận tím mắt biết được, cái gọi là “minh ước” căn bản là dục vọng hạ lưu không thể trừ bỏ của nam nhân, hoàn toàn không thần thánh giống như Quân Thượng nói, có nam nhân “xác lập minh ước” với nhiều nữ nhân, rõ ràng không mất tiền vốn, dù ăn được uống máu cũng muốn nỗ lực phấn đấu, thậm chí ngay cả sinh mệnh cũng cho đi.

“Không biết lần này Tào đại sư lại có thể mang về chuyện mới mẻ gì!” Mã đại nương cực kỳ hưng phấn, đáng về ước mơ cũng khiến cho Hương Tô hoài nghi có phải bà ấy yêu vị “Tào đại sư” trong truyền thuyết này hay không. Hương Tô nghe uy danh của vị đại sư này đã lâu, nghe nói là sư phụ hàng yêu nổi tiếng xa gần, mấy năm nay sau khi có thêm đứa cháu thì pháp lực càng tăng nhiều, thường được mời đến thành trấn khác hàng yêu trừ quái.

Hương Tô phụ diễn ‘ừ à’ mấy tiếng, Quân Thượng làm việc luôn luôn kín đáo, thế nào lại cho một hàng yêu sư ở sát nhà nàng đây? Tuy rằng Côn Bằng gieo rắc vô số lời nói dối, nhưng có một chuyện tuyệt đối nói rất đúng, ở trong mắt thế nhân nàng chính là yêu!

Đang nói chuyện thì nha hoàn vào báo là Tào đại sư hàng xóm đến thăm hỏi, Mã đại nương rất vui mừng, Hương Tô lại có chút kinh sợ, sợ bị Tào đại sư nhìn thấu đầu đuôi. Đang bất an, nàng nhìn thấy đứa con trai thừa của nàng cùng một ông lão gầy đét diện mạo xấu xí vừa cười vừa nói từ bên ngoài tiến vào, lập tức thả lỏng phần nửa, nếu thật sự là đại sư pháp lực cao cường, thế nào mà ngay cả là người hay thì cũng không thể phân biệt được đây?

Tào đại sư mặc một bộ áo đạo bào màu lam, lưng đeo một thanh kiếm gỗ đào, người gầy như vậy lại có mấy phần tiên phong đạo cốt, con người lại rất nhiệt tình, từ xa xa liền ân cần thăm hỏi: “Tô đại nương, Mã đại nương, đạo này luôn khỏe mạnh chứ?”

Hương Tô và Mã đại nương cùng nhau trả lễ, Tào đại sư liền quay người gọi đứa cháu: “Tiểu Viêm, tới đây vấn an hai vị bà bà.”

Lúc này Hương Tô mới nhìn thấy đứa bé bị hai người kia che mắt, khoảng mười tuổi, bộ dạng trắng ngần tướng mạo xuất chúng, không có chút nào giống ông nội của bé. Tuy rằng ông nội bé nhiệt tình khuyến khích, Tiểu Viêm cũng chỉ là lạnh nhạt chấp tay, tiếp tới liền đứng phía sau ông nội không nói tiếng nào, không có thay đổi nét mặt nhìn Hương Tô. Hương Tô bị bé nhìn đến toàn thân không thấy thoải mái, tiểu quý thú này có cái đức hạnh muốn nàng cho ăn đòn mà, Hương Tô bày ra nét mặt của trưởng bối không cho là đúng trừng mắt nhìn lại bé. May mắn lúc này Mã đại nương đã quán quít lấy Tào đại sư nói về những chuyện kỳ lạ trên trời dưới đất, không ai chú ý đến Hương Tô và Tiểu Viêm đang xem thường lẫn nhau.

Khi Tào đại sư nói chuyện cổ tích truyền kỳ, Hương Tô nghe chẳng thú vị tí nào, chẳng qua chỉ là mấy tiểu tiên ma đến nhân gian làm hại, pháp lực cao thì chạy trốn, pháp lực thấp kém bị thu phục. Tào đại sư cực kỳ giỏi khoa trương, kể quá trình hàng yêu đến vô cùng mạo hiểm, nhưng Hương Tô biết tu vi thật sự của đám tiên ma mà ông ấy kể, chỉ bằng sức của ông ấy tuyệt đối sẽ không hàng phục được. Ông ấy càng thôi phồng đến ba hoa thiên địa, Hương Tô càng là cảm thấy buồn cười, nàng một ‘đại yêu’ đang ở ngay trước mắt ông, ông ấy còn mở miệng một tiếng ‘Tô đại nương’. Trời gần tối, đứa con trai thừa của nàng mời mọi người ở lại dùng cơm, Tào đại sư thiện nghệ hàng yêu vui vẻ ra mặt mà nhận lời, Hương Tô nhìn ông ấy thiếu chút không cười ra tiếng, bọn bíp bọm giang hồ.

Tào đại sư có lẽ nói nhiều nên đói, đi ở phía trước với Mã đại nương, tâm tình Hương Tô khoái trá vừa muốn đuổi theo, lại bị Tiểu Viêm nhanh chân đứng chặn lại.

“Người là ai?” Tiểu Viêm mới cao đến cổ của Hương Tô, sắc mặt lạnh lẽ, mắt thâm u lại thâm u, đáng tiếc rất có tính trẻ con, không hề có lực sát thương.

Hương Tô khinh thường cười một tiếng, chiếm ưu thế về chiều cao cho nên nàng cực kỳ thỏa mãn, đôi tay cũng đưa lên véo khuôn mặt tròn nộn của bé, có ý xấu kéo kéo, véo khuôn mặt mới có nét trái xoan của Tiểu Viêm thành tròn vo, “Ta chính là ‘Tô đại nương’ của người.”

Tào đại sư quay đầu muốn gọi đứa cháu đi theo, nhìn thấy một màn này còn cười hi hi nói với Mã đại nương: “Ô, không ngờ Tiểu Viêm và Tô đại nương còn rất ăn ý.” Mã đại nương cũng phụ họa theo đuôi, vừa nói vừa cười đi.

Tiểu Viêm then quá hoá giận, nâng tay gạt ra ma trảo của Hương Tô, ầm ầm nói: “Đừng cho rằng ta không nhìn thấy bộ mặt thật của ai. Nếu không bởi vì ta không cảm giác được yêu khí của ngươi, nhất định đã thu phục ngươi, tên yêu nghiệt này.”

Hương Tô xem thường liếc xéo hần, đôi tay khiêu khích chống nạnh: “Một đứa trẻ như ngươi, học nói theo mà chẳng biết gì? Cái gì mà bộ mặt thật của ta?”

Tiểu Viêm hừ một tiếng, xoay mặt đi không thèm nhìn nàng, “Đẹp hơn so với thủ thuật che mắt..... một chút!”

Bé nói như vậy, làm cho Hương Tô bất ngờ, cúi người để quan sát kỹ bé, “Có phải thiên nhân của ngươi đã mở rồi?”

Tiểu Viêm không trả lời, chỉ hừ lạnh nói: “Yêu nghiệt! Đừng để ta phát hiện ngươi gây sóng gió.”

Hương Tô còn muốn gặng hỏi, con trai thia của nàng đã ở phòng ăn gọi ra: “Mẹ, cùng Tiểu Viêm tới đây ăn cơm đi.”

Ở trên bàn cơm Hương Tô không ngừng quan sát Tiểu Viêm, tuy rằng giọng điệu nói chuyện của bé không nhỏ, cũng không yếu ớt ăn cơm, Hương Tô xem như đã có lý giải khác sâu ăn cơm chính là ham muốn phạm tục, vừa rồi mới nhìn linh khí bức người đứa bé, sau khi ăn, nửa phần khí phách cũng không còn, chỉ là một phạm nhân. Tiểu Viêm cũng đặc biệt lãnh đạm với nàng, lại không nói một câu với nàng, liếc nhìn nàng một cái, cái đức hạnh cao ngạo cô độc lạnh lùng căn bản không giống đứa bé mười tuổi.

Chuyện làm ăn của Tào đại sư cũng xem như là rất tốt, mọi người từ lớn đến nhỏ ở trong trấn, nhà ai có bệnh, có tai họa hoặc chuyển nhà, khai trương đều mời ông ấy đến làm phép cầu chúc. Ông ấy không được tính là ông nội tốt, hạ nhân trong nhà cũng không có một người, khi Tiểu Viêm không muốn đi cùng ông ấy đi làm phép, ông ấy liền nhét đứa nhỏ vào nhà “Tô đại nương”, như vậy sẽ không cần tốn cơm ba bữa, hơn nữa chính ông ấy cũng thường tới xin cơm.

Tiểu Viêm hoàn toàn không buồn bực tình nghịch giống như đứa trẻ mười tuổi, bị ông nội ủy thác cho nhà hàng xóm quản lý, thì bình thản ngồi trong thư phòng đọc sách, dùng chu sa viết bùa cho ông nội hần dùng.

Hương Tô cảm thấy vừa mới bắt đầu bé vẫn có chút dễ phòng của nàng, dần dần thì nét mặt căn bản không để mắt vào con “yêu” như nàng nữa, điều này làm cho Hương Tô cảm thấy không thú vị. Nàng, đường đường Mộc Linh ba trăm tuổi sao có thể bị một đứa trẻ người phạm khinh thường? Nhưng thực sự muốn động thủ với bé, Hương Tô cũng cảm thấy lấy lớn hiếp nhỏ thì thật chẳng có mặt mũi gì, chỉ có thể không chuyển gì thì hù dọa bé một chút, nói muốn ăn bé, hoặc chế nhạo bé vài câu. Lúc không có người cũng khoe khoang vài chiêu pháp thuật, biến ra những cánh hoa be bé chẳng hạn, kết quả Tiểu Viêm triệt để coi thường, không kinh ngạc không thấy mới lạ, thậm chí cũng khinh thường châm biếm lại, khiến cho Hương Tô tức giận rất nhiều lại có cảm giác nực cười múa rìu qua mắt thợ.

Tiểu Viêm rất thích đọc sách, dĩ nhiên cũng có thể viết chữ, lần đầu tiên Hương Tô nhìn thấy bé những mực viết chữ, trong nháy mắt liền bị chấn động ngừng lại mọi động tác. Hình ảnh ở dưới tàng cây, trên giường gỗ, Quân Thượng tao nhã lật sách, lúc đó nàng nhìn cảm thấy không hề quan tâm, lại làm thế nào cũng không quên được, từ trong lòng nàng vẫn rất hâm mộ việc có thể đọc sách viết chữ. Giữa lúc Tiểu Viêm đang sao chép sách thì ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ mặt trẻ con bình tĩnh liền có vẻ đặc biệt rầm thối, bé hỏi: “Muốn học?”

Hương Tô lập tức bị thái độ của bé chọc giận, đó là điều nàng không chịu nổi nhất, thế nhưng nàng gật đầu.

Tiểu Viêm lại chăm mực, “Vậy thì bắt đầu từ đơn giản nhất đi.” Bé viết lên giấy những chữ đơn giản thường dùng, ra hiệu cho Hương Tô gần, rất kiên nhẫn dạy từng chữ một.

Hương Tô học cũng rất nhanh, có lẽ là do rất muốn học, sau khi biết hết mấy chữ này, nàng nhều mày trầm mặc một hồi, “Ngươi có thể dạy ta ba chữ ‘Đồng Thiên Văn’ viết như thế nào không?”

Tiểu Viêm suy nghĩ, tựa hồ có chút quen thuộc lại hoàn toàn không nghĩ ra nguyên do, viết chuẩn xác ba chữ này cho Hương Tô.

Hương Tô như nhặt được vật báu, ngồi viết lại, còn viết lại vào trong lòng, dự định sau này sẽ cho Quân Thượng xem.

Nàng tìm đến niềm vui mới, đi dạo khắp trấn nhỏ đến phát chán, những câu chuyện diễn cổ khiến cho nàng kinh ngạc của Mã đại nương sớm đã kể hết, nàng trầm mê vào chuyện học chữ và viết chữ, âm thầm mong đợi có một ngày cũng có thể tao nhã đọc sách giống như Quân Thượng. Một đứa trẻ mười tuổi dạy bà lão năm mươi học viết chữ, quái dị lại hoang đường, đám thia đứa đương nhiên bình tĩnh như không có gì, khi Tào đại sư hoặc là những người phụ nữ quê mùa đến, Tiểu Viêm đều ngừng dạy, điểm này Hương Tô rất tán thưởng, bằng không nàng chẳng còn thể diện nào.

Không thể không nói, Tiểu Viêm quả thật là một thầy giáo tốt, chỉ ít là Hương Tô tình cờ gặp được một người kiên nhẫn nhất. Vì đền đáp cho bé, Hương Tô căn dặn đám thia đứa chuẩn bị thức ăn mà bé thích nhất, đứa trẻ thì cuối cùng vẫn là đứa trẻ, hết sức hài lòng đối với đền đáp này, đương nhiên, ông cháu hai người ăn cơm ở “Tô gia” cũng trở nên càng lúc càng giống như lẽ thường. Tào đại sư không rõ nội tình, nói là “Tô đại nương” thay ông chăm sóc thằng bé lâu ngày có cảm tình với bé, đối đãi với Tiểu Viêm như con cháu, ông được hưởng phúc lây, cũng hài lòng thoả dạ.

Hương Tô tích lũy một số từ, nóng lòng muốn thử mà chuẩn bị bắt đầu đọc sách, phái nha hoàn đưa đi thư cục mua vài quyển sách để hiểu. Cũng không biết ông chủ thư cục lý giải nghĩa của từ “dễ hiểu” thế nào, nha hoàn đưa mang về rất nhiều thoại bản về tình yêu nam nữ, Hương Tô đánh bùa mà trúng, ngày đêm bận rộn đọc đến say sưa.

Dù sao số chữ nàng biết cũng có hạn, rất nhiều chữ miêu tả cảnh quan trọng nàng còn chưa biết, nàng không ngại phiền phức mà đi hỏi Tiểu Viêm. Tiểu Viêm vụn phần chán ghét mà nhìn lướt qua, khuôn mặt tràn đầy tính trẻ con lại làm ra vẻ mặt chính nghĩa đứng đắn, nghiêm mặt: “Hạ lưu!”

Hương Tô ‘xuy’ một tiếng, “Ít nguy quân tử đi! Ngươi một đứa con nít hiểu cái gì nha?”

Tiểu Viêm mắt lạnh nhìn nàng, xem thường hỏi ngược lại: “Ngươi hiểu?”

Hương Tô nghĩ đến cảnh mình và Quân Thượng ở trong Thảng Vân Điện, cười hì hì, đắc ý nói: “Đương nhiên ta hiểu.”

Tiểu Viêm lạnh lùng giễu cợt: “Hạ lưu! yêu nghiệt vô si!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: YÊU QUÁI KINH KHỦNG

Trần trên có chuyện lớn xảy ra, mọi người hoảng sợ đủ thứ đóng kín cửa nhà, cửa hàng cũng không mở, trên phố càng ít người đi đường.

Tào đại sư vô cùng bận rộn, chẳng quản ngày đêm điều tra xung quanh, ngay cả Tiểu Viêm cũng cùng đi theo giúp đỡ trợ uy, Hương Tô không có thầy dạy, cảm thấy chẳng có hứng thú gì.

Bởi vì hai ông cháu hay tới “Tô gia” xin cơm, Hương Tô hiểu rõ hết mọi chuyện, ngay cả chuyện có mấy nam, nữ bị hấp thụ hết khí nguyên dương, nguyên âm mà chết ở trong nhà. Hương Tô cũng hơi có chút ấn tượng, hút tinh khí phạm nhân có thể nhanh chóng bổ ích tu vi, nhưng điều không tốt chính là sẽ làm ô nhiễm linh thức của bản thân, tiền linh nhập ma, ma linh điên cuồng, không được xem là chính đạo trong hai giới Thần Ma. Có thể làm ra chuyện như vậy thường là những tiểu tiên ma nóng lòng muốn tu luyện thành công, tuyệt đối không phải là đại ma đầu, cho nên Hương Tô không đồng ý đối với lời giảng giải kinh hải của Tào đại.

So với ông nội khoe khoang nói chuyện không đâu ra đâu, Tiểu Viêm không nhiều lời, lại nói những câu rất mấu chốt, bé phán đoán yêu nghiệt hành hung hẳn là loài tiểu yêu lưỡng tính, là yêu quái cấp rất thấp. Kỳ thật Hương Tô rất đồng ý với cái nhìn của bé, nhưng vẫn nhịn không được chọc tức bé nói: “Ồ, ngươi hiểu cái gì là loài lưỡng tính sao?”

Tiểu Viêm, đứa bé mười tuổi, nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói: “Ta thấy ngươi rất giống đó.”

Hương Tô lập tức nghẹn giọng, bị bé làm cho tức giận được không trả lời được câu nào. Tào đại sư vội vàng trừng mắt nhìn cháu mình: “Sao lại nói chuyện với Tô đại nương như vậy? Không lễ phép, già khó nhìn liền nói người ta là bất nam bất nữ sao?! “

Khóe miệng Hương Tô giật giật, đại sư, ông đang dạy cháu ông sao?!

Tiểu Viêm nghe ông nội nói thế, biểu lộ ra sự áy náy vô cùng giả dối, “Thật xin lỗi, con sai, tuy rằng bà ấy vừa già vừa xấu, con cũng nên tôn trọng bà ấy một chút. “

Hương Tô xúc động muốn lật bàn, Tào đại sư lại gấp đồ ăn, rất vui mừng, khích lệ cháu: “Biết sai có thể sửa, con ngoan lắm.”

Khi Hương Tô đứng lên chuẩn bị hành động, Mã đại nương nghiêng ngả lão đảo từ ngoài cửa chạy vào, giọng nói cũng thay đổi: “Kinh khủng quá, kinh khủng quá! Con dâu của Lý gia ở bên cạnh cầu Vĩnh An lại bị yêu quái hút khô máu chết rồi!”

Tào đại sư vỗ bàn đứng dậy, đưa đập vào mép chén bắn ra thật xa, “Yêu nghiệt to gan, còn dám hành hung!” Nói xong rút kiếm gỗ đào ra, giống như yêu quái ngay trước mắt, soạt soạt múa may vài cái. “Đi, đi Lý gia!”

Tiểu Viêm không nhúc nhích, nhứu mày trầm ngâm nói: “Đừng động thủ vào lúc trời tối, pháp lực của nó sẽ tăng lên.”

Tào đại sư vừa rồi còn uy phong bát diện lập tức đã xuống con giận, tha thiết nhìn cháu, “Vậy làm sao xử lý đây?”

Tiểu Viêm lắc lắc đầu, “Mang theo đủ linh phù (*lá bùa*), xem tình huống rồi nói.”

Hương Tô thờ ơ lạnh nhạt, lại cảm thấy đứa trẻ vừa thấp vừa non nớt này mới là ông nội, còn ông già hoa chân múa tay không hề có chủ kiến kia là đứa cháu ngốc. “Có cần ta cùng đi xem không?” Nàng lạnh lùng nói, tuy rằng không có kinh nghiệm lâm địch, nhưng nàng có pháp bảo trong tay, ngay cả Xích Lâm cũng không làm gì được nàng, đối phó một con yêu quái ra tay với người phạm thì dù sao cũng không là vấn đề.

Tào đại sư lộ ra vẻ mặt không xem Tô đại nương vào trong mắt, “Uhm, đại nương người vẫn nên ở nhà hưởng phúc đi, có đi cũng không giúp đỡ được

cái gì.” Ông còn không tiếng động mà nhép nhép miệng, rõ ràng ra hiệu ‘bà đừng làm loạn thêm’.

Tiểu Viêm do dự một chút, kiên định nói: “Được, người cũng cùng đi đi.”

Tào đại sư trợn mắt há mồm, hoàn toàn ngoài dự đoán, bởi vì thường ngày hàng yêu đều dựa vào đứa cháu này, tuy rằng ông chất chứa đầy bụng nghi vấn đối với quyết định của Tiểu Viêm nhưng lại không phản bác.

Đôi tay nhỏ non nớt của Tiểu Viêm lục lọi trong túi bố mang trên vai lấy ra một lá bùa chu sa, không đợi Hương Tô phản ứng kịp đã dán lên trán của nàng, Hương Tô giật tím mặt, kéo xuống, “Làm gì vậy, ta cũng không phải yêu quái!”

Tiểu Viêm thờ ơ đối với phần nộ của nàng, dày dạn kinh nghiệm dặn bảo nàng: “Cất đi, ta sợ người bị yêu khí ảnh hưởng, chưa giúp đỡ gì đã biến thành yêu trước rồi.”

“Ta.....” Hương Tô muốn nói rõ mình là một tiên linh thuần chính hiền lành, còn là tiên hầu của Thánh Hoàn Đế Quân đó! Lời nói đến bờ môi, nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ của Tào đại sư cùng Mã đại nương đang nhìn bọn họ, nàng chỉ có thể phần nộ nuốt lời biện giải, cắn giận nói: “Người biến thành yêu rồi thì ta cũng chưa biến thành yêu đâu!”

Mã đại nương rất lo lắng, chặn Hương Tô khuyên nàng không nên đi mạo hiểm, thừa rất có khả năng quan sát mà giải thích với bà ấy, nói: “Lúc còn trẻ mẹ ta cũng học chút thuật hàng yêu trừ ma.” Hương Tô khen ngợi nhìn hẩn một cái, suy cho cùng cũng là do Quân Thượng biến ra, thật sự cơ trí nha.

Lúc đến ngoài cửa Lý gia, sắc trời đã âm u, cửa sổ hàng xóm chung quanh đã khép kín, cửa chính của Lý gia lại mở toang hoác, có thể nhìn thấy trong viện một ngọn đèn cũng không có. Gió đêm thổi qua ván cửa rách nát, phát ra tiếng kêu kẹt, càng làm cho không khí xung quanh giống như một tòa thành chết không có một chút sức sống. Một cái giỏ tre bị gió thổi từ một góc lán ra với tốc độ nhanh như chớp, làm cho Hương Tô sợ hãi thiếu chút nhảy dựng lên, sợ bị Tiểu Viêm cười mới cố nén phát ra tiếng, trong nháy mắt mặt trắng bệch.

“Quan phủ chó má, lúc này cũng không thấy nửa bóng dáng!” Suy cho cùng Tào đại sư đã gặp qua sự kiện lớn, trong hoàn cảnh âm trầm lại có ngữ điệu nhẹ nhàng như trước, nhắc chân muốn tiến vào trong viện.

“Chậm đã.” Tiểu Viêm ngăn cản ông, rất thông thạo lấy ra một hộp chu sa, dùng ngón trỏ ngón giữa thăm dính, nhắm mắt, tiêu sái bơi lên mi mắt. Hương Tô nhìn, không thể không thừa nhận đứa trẻ này thoát nhìn rất đẹp trai, dù cho là trẻ con, cũng rất có khí thế. Tiểu Viêm trầm mặc một hồi, thấp tiếng: “Nó ở tòa nhà phía đông.”

Hương Tô lập tức run run chẳng còn khí phách nào, tuy rằng nàng là tiên linh, nhưng trong bầu không khí như vậy, đây là lần đầu tiên hàng yêu trừ ma nên có phần sợ sệt nhút nhát.

Tiểu Viêm mở to mắt, liếc nàng một cái, “Đừng sợ, đi cùng ta.” Nói xong, ung dung rút kiếm gỗ đào từ sau lưng ra, cây kiếm bé mang theo bên người nhỏ hơn cây kiếm của Tào đại sư một số, nhưng khí thế hoàn toàn áp đảo, Tào đại sư cũng khấn tụng theo sát phía sau bé mà tiến vào trong viện.

Ba người thận trọng từng bước đi về hướng tòa nhà phía đông, ba căn phòng nhỏ không vang lên một chút tiếng động, lúc này trời đã hoàn toàn tối đen, Hương Tô bất tri bất giác trốn phía sau Tiểu Viêm, còn khom lưng run run núp sau lưng bé.

Tiểu Viêm quay đầu nhìn Tào đại sư vẫn duy trì bộ dáng cúi khom giống Hương Tô, có chút bất đắc dĩ nói: “Ông nội, mỗi lần lên đi..... “

Lúc này Tào đại sư mới giống như từ trong giấc mộng bừng tỉnh lại, châm cây đuốc, ánh sáng khiến cho Hương Tô an lòng một chút, sống lưng cũng thẳng hơn, đùa gì đây, nàng mới là người có pháp lực cao nhất trong ba người bọn họ chứ?!

Tiểu Viêm vung tay lên, đẩy cửa mở ra.

“Người chờ ta chuẩn bị xong đã!” Hương Tô vừa kinh động vừa sợ hãi, rất mất mặt mà thét chói tai.

Tiểu Viêm căn bản không để ý tới nàng, từ trong túi lấy ra cái gì đó liền ném vào trong gian phòng, ở bên trong nổ ‘oành’ một tiếng, chung quanh lập tức tràn ngập một mùi hôi thối.

Bên trong cửa chót lóe ánh sáng u ám, có cái gì đó từ trong cửa chạy ra, Hương Tô bị dọa ngã ngồi trên mặt đất, Tiểu Viêm tay mắt lanh lẹ lấy ra một tấm bùa, miệng lầm bầm, vung lên, tấm bùa kia liền dấp phía sau lưng “nó”, bóng đen đó như bị túm lại bước chân, đứng tại chỗ không chạy nữa, chậm rãi xoay người lại.

Hương Tô âm thầm thở hắt ra, cái gì nha, cái được gọi là yêu quái chính là con hồ ly nhỏ! Bộ dạng không những không kinh khủng nanh ác, ngược lại thật đáng yêu, ngũ quan thanh tú, còn có một đôi tai xù lông, sau mõng còn có một cái đuôi màu trắng như tuyết, khiến cho người vừa nhìn liền muốn lột xuống làm áo choàng. Hương Tô ngao nghê đứng lên, phui bụi trên mõng, giả vờ như vừa rồi là vì mình không chú ý nên mới bị ngã.

“Yêu nghiệt! Còn dám hại người!” Tào đại sư múa kiếm ‘xoàn xoay’, hướng về căn phòng sớm đã trống không mà hét to lên.

Hương Tô và Tiểu Viêm đều có chút không nói nên lời mà nhìn ông, hồ ly nhỏ xi cười ra tiếng. Lúc này Tào đại sư mới hốt ha hốt hoảng quay người lại, vẫn không nhìn thấy nơi hồ ly đang đứng, cầm kiếm chỉ loạn lên, luôn miệng bảo người ta khoanh tay chịu trời.

“Chỉ bằng loại như vậy, cũng muốn thu phục bản tiên?” Hồ ly nhỏ mới mở miệng, Hương Tô cảm thấy khó chịu, nó quả nhiên vẫn còn là loài lưỡng tính, nửa câu đầu là giọng nam, nửa câu sau là giọng nữ.

“Yêu nghiệt, tu hành không dễ, ngươi đã tu thành hình người, hà cớ gì phải đi theo con đường tà đạo!” Tiếng tỉnh trẻ con trong trẻo của Tiểu Viêm nói ra lời nói này lại có chút phân lượng, Hương Tô liên tục gật đầu, đây chính là điều nàng muốn nói với hồ ly.

Hồ ly cười ‘sằng sặc’, giọng vừa nam vừa nữ, Hương Tô nghe đến nổi da gà gai ốc. “Tu hành quá chậm, ta không đợi được. Ông trời đối với ta cũng không tệ, đưa ngươi, một tiên đồng có Thiên Nhân như vậy, cho ta, hút tiên nguyên của ngươi, ta liền có thể tu thành chính quả!” Hồ ly đắc ý nói xong, đột nhiên ánh mắt nghiêm túc, quanh thân tăng thêm yêu khí cực mạnh, tám bùa dán sau lưng nó không dịch lại nổi, mất hiệu lực rơi xuống đất.

Hương Tô vốn cảm thấy bộ dạng nó thật đáng yêu, muốn khuyên nó sửa chữa sai lầm, nhưng khi nó vừa lộ dáng vẻ yêu quái, vẫn rất kinh người, ngay cả mặt Tiểu Viêm cũng trầm xuống, như gặp kẻ địch mạnh. Hương Tô thấy móng sắc như lưỡi câu của hồ ly tiến thẳng đến Tiểu Viêm, nhanh chóng rút cây trâm xuống hóa thành cây quạt, muốn dùng tinh lõi đánh nó, kết quả chỉ hiện ra ánh sao mỏng manh nổ trong đêm giống như pháo hoa không đủ thuốc nổ.

Vốn bởi vì Hương Tô nhảy ra, hồ ly không biết rõ là người thế nào, nên không dám mạo muội công kích, lúc này thấy thế thì cười ha ha, chế giễu Tiểu Viêm: “Hai người các ngươi đều có pháp lực vô biên a.”

Hương Tô cảm thấy kỳ lạ thấy thấy quạt, lập tức nghĩ đến lời nói của Quân Thượng, nếu như tiên linh tạo sát nghiệt bừa bãi tại nhân gian sẽ bị Thiên Khiển, người sợ năng xuống tay không biết nặng nhẹ, ở trong kết giới thì pháp lực của Trầm Tĩnh Phiến và Chi Hương Lăng sẽ giảm phân nửa, tự bảo vệ mình thì không có trở ngại gì, nhưng không đủ để tổn thương người khác.

Hồ ly hí nhút nhìn một lát còn đang cân nhắc pháp khí của Hương Tô, liên tục cảm thán, “Thu hoạch hôm nay thật quá tốt!” Móng sắc giương lên nhào về hướng Hương Tô.

“Cẩn thận!” Tiểu Viêm nhanh chóng chạy đến chắn trước Hương Tô thân trước, nỗ lực chắn ngang cây kiếm gỗ đào, dưới móng vuốt của hồ ly, lập tức bị cắt thành mấy đoạn. Hồ ly thấy thế càng hăng hái dũng cảm, hai móng cùng vung lên, trong tình thế nguy cấp Hương Tô chợt lóe linh quang, pháp khí của nàng không đủ để thương tổn người khác, nhưng thanh chủy thủ mà Quân Thượng cho nàng là vũ khí thật sự! Lấy thanh chủy thủ từ trong lồng ngực ra, đầu vai Tiểu Viêm đã trúng một trào của hồ ly, máu tươi đầm đìa, Hương Tô cảm giận, gắng sức vung thủy thủ về hướng hồ ly, hồ ly không có phòng bị bị chém trúng cổ tay trái, kêu một tiếng thét chói tai, trong nháy mắt hóa thành một luồng ánh sáng xanh chạy ra khỏi trần.

Hương Tô còn muốn đuổi theo, bị Tiểu Viêm đang cổ nhện đau gọi lại, “Chớ đuổi theo, yêu súc này có thể vượt qua kết giới, tất có cao nhân ở phía sau chỉ điểm.”

Hương Tô sùng sốt, “Làm thế nào ngươi biết có kết giới?” Phạm nhân được mở Thiên Nhân lợi hại như vậy, có thể nhìn thấy kết giới mà Quân Thượng bày ra?

Tiểu Viêm lộ ra nét mặt đau đớn, “Nhanh trở về chữa thương cho ta. À, ngươi đi đánh thức ông nội ta trước đi.”

Hương Tô quay đầu nhìn lại, thì ra Tào đại sư đã sớm bị dọa ngất đi.

Hai ông cháu họ Tào được giữ lại trong Tô gia để chữa thương, Hương Tô vẫn rất cam tâm tình nguyện, kể ra Tiểu Viêm chịu một trào này cũng là chịu thay cho nàng, nghĩ đến tình cảnh thân người nhỏ nhắn của bé chắn trước mặt nàng, Hương Tô rất cảm kích.

Mỗi ngày Tiểu Viêm đều mang tâm sự nặng nề, vai hơi tốt một chút, liền bảo ông nội tìm rất nhiều máu chó mực, viết chi chít những câu thần chú chung quanh Tô gia. Hương Tô bị mùi máu chó khiến cho buồn nôn, né tránh từ xa, tùy ý cho ông cháu họ Tào gầy vò.

“Ngươi sợ hồ ly ấy tới trả thù à?” Một ngày ăn cơm trưa xong, Hương Tô ở trong thư phòng luyện chữ, Tiểu Viêm lại đang cố gắng viết bùa, nàng nhìn không được hỏi.

Tiểu Viêm ngừng viết, dùng ngữ khí nghiêm túc hiềm thấy thảo luận với nàng, “Chuyện này thật kỳ quái, suy cho cùng ta vẫn cảm thấy mục đích của hồ ly này không chỉ là một chút tinh khí của người phạm.”

Hương Tô rất muốn nghe bé nói ý kiến của mình, thế là tiếp lời: “Không phải đâu, chính nó cũng nói, tu hành rất khổ, nó muốn đi đường tắt.”

Tiểu Viêm nhú mày lắc đầu, “Nó đã tàn hại mấy người phạm, theo lý yêu khí phải dày đặc rõ ràng, nhưng ta phải nhờ vào chu sa mới có thể cảm giác được nó, điều này không hợp lẽ thường.”

Hương Tô trầm mặc, có thể nàng là mục tiêu bị hướng tới? Muốn thông qua nàng tìm Quân Thượng?

Không có khả năng, nếu như nhắm tới nàng, sẽ không phải là tiểu hồ yêu pháp lực như thế, hơn nữa còn mang cái thanh thể lớn là làm hại con người, dường như sợ nàng không biết. Nàng lại nhìn không được lấy thanh thủy thủ ra xem, thời gian cũng lâu như vậy rồi, Quân Thượng còn chưa dứt xong sao?

Ăn cơm chiều xong, trong sắc nhạt hoàng hôn, ánh sáng màu da cam nhu hòa ấm áp, Hương Tô cùng Tiểu Viêm ngồi ở trong sân, không ai nói chuyện gì, đều đang hưởng thụ cảm giác bình yên này.

Đột nhiên Tiểu Viêm chậm rãi đứng lên, sắc mặt tái nhợt, “Nó tới.”

Sống lưng Hương Tô chợt lạnh, nhanh chóng nắm chặt thanh chủy thủ trong tay, “Lần này. Ta bảo vệ ngươi!”

Tiểu Viêm nhìn nàng một cái, tựa hồ muốn cười nhạo nàng một chút, cuối cùng không tâm tình, ngược lại nét mặt càng trầm trọng nhìn ra ngoài cửa.

Cửa chính oành mở ra, một nguồn sức mạnh lớn đập vào mặt, tựa hồ lập tức khoá chặt cửa chính, cửa sổ các phòng xung quanh, Hương Tô nghe thấy thia lớn tiếng gọi mẹ, lại không ra khỏi cửa được, Tào đại sư cũng ở trong một gian phòng khác gọi to tên của Tiểu Viêm

“Ngươi.....” Đợi đến khi Hương Tô và Tiểu Viêm nhìn rõ người tới thì cả hai người đều kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: DẤU CHỨNG GẶP LẠI

Hồ ly nhỏ thông dong tiến tới, Hương Tô và Tiểu Viêm rõ ràng phát hiện lỗ tai và cái đuôi của nó cũng không còn. Là hồ yêu, tu luyện đến mức độ có thể giấu đi đôi tai và cái đuôi thì chỉ ít vẫn cần tám mươi đến một trăm năm, cho dù bởi vì hấp thụ tinh khí người phạm, cũng không thể đạt tới hiệu quả như vậy.

“Rốt cuộc ai phải ngươi tới?” Tiểu Viêm trầm giọng hỏi, lạnh lùng nhìn chằm chằm hồ ly.

Hồ ly có chút bất ngờ nhướng mày, “Làm sao ngươi biết?”

Tiểu Viêm ‘hừ’ một tiếng, người sai khiến hồ yêu đến không những trợ giúp nó tu luyện, thậm chí còn gột rửa yêu khí trên thân nó, thậm chí bé cũng không cảm giác được. Hơn nữa hồ yêu cũng thoải mái đi qua hàn yêu trận bày bằng máu chó mực, pháp lực mạnh mẽ vượt bậc hơn hẳn hai ngày trước.

Giọng của hồ ly lại không thay đổi, vẫn là một câu nói giọng nam, một câu nói giọng nữ, nó cười hi hi nói chuyện càng cho người sờn tóc gáy, “Ngươi phải chết trên tay ta, cứ xem như là số mệnh kiếp này đi.”

Hương Tô rút chủy thủ ra, tiến lên một bước, Tiểu Viêm bị thương, nên nàng phải bảo vệ bé. “Yêu nghiệt, ngươi phạm phải muôn vạn tội ác, đến lúc nên trả nợ rồi!” Nàng học theo ngữ điệu của Quân Thượng, tuy không giống khí thế, thì cũng giống hình giống dáng. Nàng âm thầm giữ chặt tay Tiểu Viêm, kéo bé ra sau lưng mình, nói thật, hôm nay khi hồ ly bước lên sân khấu với chiêu thức ấy, khiến cho nàng càng cảm thấy việc giành thắng lợi là chuyện rất mong manh.

Hồ ly không bận tâm về bản lĩnh của Hương Tô, cười quyến rũ nhìn chằm chằm nàng, “Tốt lắm, tới đi, ngươi là tế phẩm khiến ta kinh ngạc nhưng lại vui mừng nhất.” Nói xong đôi mắt nghiêm túc lại, Hương Tô thầm nghĩ không xong rồi, xòe quạt ra, che ở trước thân giống như tấm chắn. Hồ ly phi thân lên, móng sắc từ trên không đánh xuống, Tiểu Viêm vung ra một xấp bùa, giống như cái ô che trên đỉnh đầu hai người, hồ ly bị bùa chú ngăn trở, chỉ hung ác chém thẳng xuống trận bùa chú, tạm thời không cách nào đến gần. Tiểu Viêm cắn vào ngón giữa, chuẩn bị thi hành huyết chú, khi hồ ly nhìn thấy thì thân sắc biến đổi, tựa hồ rất nóng, hét lên một tiếng, hiện nguyên hình, móng sắc vung lên, toàn bộ bùa chú hóa thành bụi giấy tung bay trong gió.

Hương Tô giật nảy mình, hồ ly bốn chân, thân hình di động rất nhanh, quả thực không cách nào phán đoán được nó sẽ tấn công từ hướng nào. Chỉ thấy bên cạnh chợt lóe ánh sáng trắng. Tiểu Viêm ở phía sau kêu lên một tiếng, gan mật của Hương Tô đều vỡ nát quay đầu nhìn, hồ ly đã cắn lấy bờ vai của Tiểu Viêm, thực hiện pháp thuật làm cho thân hình to lên, ngậm Tiểu Viêm chạy ra ngoài trần.

Hương Tô nhanh chóng dùng lụa quấn vào chân sau của nó, hồ ly nhẹ nhàng chạy như bay. Hương Tô gọi tên của Tiểu Viêm, đuổi theo tới ranh giới của kết giới, khó khăn lắm mới dừng bước chân, thiếu chút xông ra. Nàng là tuyệt đối không thể ra khỏi kết giới, hồ ly nhìn thấy nàng dừng lại, tựa hồ biết quyết định của nàng, rất kiên ngoạ buông Tiểu Viêm đã hôn mê xuống bên bờ sông nhỏ cạnh trần, dường như khiêu khích mà cắn một miếng thịt của bé. Bởi vì đau đớn mà Tiểu Viêm từ trong hôn mê tỉnh lại, kêu thảm thiết một tiếng.

“Tiểu Viêm!” Ánh mắt căm thù của Hương Tô cũng sắp chảy ra máu rồi, bước chân lại tiến dần đến ranh giới của kết giới, cuối cùng vẫn không bước ra.

Hồ ly cười ‘ha ha’ đến mức quái dị, cắn một nhát trên cổ của Tiểu Viêm, đứa trẻ nhỏ ngay cả kêu cũng không kêu lên được, tay chân run rẩy kịch liệt.

Hương Tô cắn chặt răng, sắc trời đã tối hẳn, chung quanh không hề có dấu chân, chỉ cần ra khỏi kết giới mấy bước thôi, khôi phục công lực pháp khí, trong chớp lát cũng có thể diệt tên yêu nghiệt này, cứu Tiểu Viêm về! Cuối cùng nàng đã hạ quyết tâm, phi thân vượt qua kết giới, đồng thời vung Trầm Tinh Phiến lên, có lẽ bởi vì nàng phần nộ công tâm, pháp lực càng mạnh mẽ, những ngôi sao mang theo ánh chớp nhanh chóng bùng nổ, đánh vào người của hồ ly vang ‘oành’ một tiếng, làm cho nó ngã ra phía sau lộn mấy vòng trên mặt đất. Hương Tô nghiêng rằng nghiêng lợi, chuẩn bị múa quạt lần nữa, hồ ly đột nhiên biến về hình người, khoe miệng nhỏ máu, ngời liệt ở trên mặt đất quát to một tiếng: “Khoan đã! Ta đang giúp hần!”

Hương Tô tức giận đến độ quên mất dùng quạt đánh chết nó, thét lên quát hỏi: “Giúp?! Ngươi làm như vậy là giúp đỡ hần sao?!”

Hồ ly cũng biết sinh mệnh của mình mong manh trong sớm tối, hoảng loạn khẩn thiết nói: “Là thật đó ! Tiểu Viêm đang thụ kiếp của tiên gia, làm cho hần kết thúc kiếp này sớm một chút chính là giúp hần hoàn kiếp!”

Hương Tô không nghĩ đến nó sẽ nói ra mấy lời này, ngẫm nghĩ bình thường Tiểu Viêm cũng rất khác lạ, nói bé là thần tiên thụ kiếp nên hạ phàm, cũng có thể tin. Nhưng mà, hai hàng lông mày nàng nhìn lại, “Ta đây mặc kệ, suy cho cùng người tàn hại nhiều người phạm như vậy, đền mạng cũng là phải!” Nói xong cây quạt vung lên, ngôi sao mang theo ánh chớp bay ra như mưa, đánh thẳng về phía hồ ly. Chỉ nghe bùm bụp mấy tiếng, trong nháy mắt xung quanh dậy lên sương khói, Hương Tô sợ hồ ly phản công, lập tức dùng thuật ngự phong thổi tan sương mù, hồ ly cũng đã không thấy tung tích, lên trên mặt đất cũng không có vết máu hay hài cốt gì. Có người cứu nó? Hương Tô cảnh giác nhìn bốn phía, im ắng không hề có dấu vết nào.

“Tô.” Tiểu Viêm thấp giọng gọi nàng, hơi thở đã rất mỏng manh, Hương Tô nhanh chóng thu pháp khí lại, chạy tới ôm nửa người của bé, xem xét thương thế của bé.

“Ta đã không được.” Ngược lại nét mặt của Tiểu Viêm rất nhẹ nhàng, thậm chí ngữ điệu có chút nhẹ nhàng vui mừng “Đừng buồn.”

Hương Tô rơi nước mắt như mưa, nàng chán ghét cảm giác nhìn thấy bằng hữu chết đi, chung sống với nhau lâu như vậy, chẳng lẽ liền như vậy thì đã chia lìa.

“Ài, ngốc nghếch.” Sắc mặt Tiểu Viêm càng ngày càng trắng, hô hấp càng dồn dập, mắt không nhìn thấy, vẻ mặt lại càng thêm bình tĩnh, “Điều hồ ly nói là sự thật. không phải ta chết đi, chỉ là kết thúc một kiếp nữa mà thôi, sẽ nhanh chóng được luân hồi, cũng xem như là chuyện tốt.”

Hương Tô nghe thấy lời hắn nói nhưng không lúc nào ngừng rơi lệ, “Chết chính là chết, lại luân hồi, cũng sẽ không gặp lại nữa.” Cho dù tình cờ gặp lại, cũng là một người hoàn toàn mới, đó có khác gì vĩnh biệt đâu.

Tiểu Viêm mỉm cười, gian nan nâng tay, Hương Tô cho rằng bé muốn chạm vào mặt của nàng, cho nên cũng không trốn tránh. Nhưng bé dùng ngón giữa điểm vào giữa ấn đường của nàng, Hương Tô chỉ thấy một trận thấm mát, dùng tay xoa xoa lại không hề thấy khác thường. Nàng nhìn thăm dò Tiểu Viêm đang nằm trong lòng mình, lại phát hiện hai mắt của bé thanh u thâm thúy, không những không có cái nhìn trống rỗng vẫn đục của kẻ sắp chết, thậm chí. hoàn toàn không phải ánh mắt của một đứa bé. “Đây là Huyền Thiên Trọng Thủy của ta, chờ ta hoàn thành xong kiếp số, thì ta sẽ đến tìm nàng.”

Người sắp chết nhẹ nhàng vui vẻ như vậy, Hương Tô cảm thấy mình lại khóc trời gào đất như vậy có vẻ cực kỳ ngốc nghếch, hít mũi cũng ra vẻ hờ hững nói: “Được đó, nhưng, ta làm thế nào mà nhận ra người? Ta cũng muốn lưu lại ấn ký.” Nói là nói như vậy, nhưng thật ra nàng cũng không biết làm cách nào để lưu lại ấn ký, ngẫm nghĩ, nàng nhìn đau cần ngón tay một chút, cũng học theo dáng vẻ của Tiểu Viêm điểm lên khoảng gian mày của bé, dùng linh lực đưa vào. Giọt máu rất nhỏ, rớt vào trán của Tiểu Viêm, biến thành hình dạng một nụ hoa son chi nhô nhỏ, điểm giữa mi tâm rất là xinh đẹp. “Người yên tâm, đợi Quân Thượng đức kiem xong, ta nhất định tìm con hồ ly ấy báo thù rửa hận cho người.” Nàng khàn khàn nói, rốt cuộc vẫn cảm thấy không cam lòng.

Tiểu Viêm càng yếu ớt hơn, khóe miệng lại nhếch lên nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không cần. Ta đã biết là ai phải nó tới.”

Hương Tô tròn tròn mắt truy vấn: “Ai?”

Tiểu Viêm ói ra một búng máu, quả thật đã đến lúc cuối cùng, bé nhìn vào mắt nàng, nhẹ giọng hỏi: “Vẫn chưa biết tên của nàng là gì.”

“Hương Tô.” Nhìn bé dần dần chống đỡ không nổi, tim Hương Tô vẫn đau như bị dao cắt. Tuy rằng bé đã nói rõ ràng như vậy, nhưng ly biệt và cái chết, từ đầu đến cuối nàng vẫn không thể hờ hững đối mặt.

Tiểu Viêm hé miệng cười, thế nhưng cực kỳ đẹp, bé chậm rãi nhắm hai mắt lại, “Ừ, ta nhớ kỹ.”

Hương Tô mang thi thể của Tiểu Viêm về Tô gia, yên lặng nhìn hàng xóm láng giềng vội vàng đến cùng với Tào đại sư khóc lóc cực kỳ bi ai, thương xót thê lương giải quyết công việc tang sự của Tiểu Viêm. Đây không phải lần đầu tiên nàng nhìn thấy người phạm tội chết, coi như là một người bàng quang nhìn bọn họ luân hồi, trong lòng Hương Tô lại cảm thấy buồn bã không nói nên lời. Nàng luôn cười chê cuộc đời người phạm tội chỉ vội vàng trong mấy chục năm, nhưng bọn họ cũng trải qua vui buồn li hợp, so với một tiền linh luôn khoe khoang là có cuộc sống vĩnh viễn như nàng thì có gì khác biệt? Lại một người thân thiết bỏ đi, thậm chí Hương Tô có chút cảm thấy có tuổi thọ dài mãi chưa hẳn là một chuyện tốt, phải chịu đựng bị thương gấp đôi gấp trăm lần, chẳng trách có người bảo Mộc Linh phải có sở trường quên đi chuyện đã qua, bởi vì bọn họ là một người nhớ hết tất cả, ký ức về những người bạn thân đã ra đi. Nhưng mà. Hương Tô thở dài một hơi, khiến cho mình nhẹ nhàng đôi chút, chỉ cần ở cùng Quân Thượng, năm tháng dù dài đằng đẵng, trải qua bao nhiêu nữa, thì cũng không đáng sợ như vậy.

Ở một đỉnh núi hoang cách đó hơn mười dặm, hồ ly nhỏ dập đầu bái lại: “Cảm tạ ơn cứu mạng của điện hạ.”

Nét mặt Úc Mộc lãnh đạm, nhìn nó một hồi, bàn tay giấu sau lưng lúc nắm lúc mở, rõ ràng là đang cân nhắc cái gì đó. Hồ ly nhỏ lẳng lặng nhìn phong thái lỗi lạc của hắn dưới ánh sao, sự yên ổn ngưỡng một tràn ngập trong ánh mắt, nó nhất định không thể nào nghĩ đến, lúc đó tiên nhân tuần nhả tự phụ này đang lưỡng lự lựa chọn xem giết hay không giết nó.

Hai hàng lông mày của Úc Mộc hơi nhướng lên, rốt cục đã quyết định chủ ý, tuy rằng tiểu hồ ly này hèn mọn vô danh, nhưng cũng là đứa con nhỏ nhất của hồ vương, nếu giết nó diệt khẩu sẽ rước lấy sự truy xét vương vi của Hồ tộc, ngược lại sẽ gây trở ngại kế hoạch. Hắn khẽ mỉm cười, nhẹ giọng dặn bảo, sự nhả nhận nói không nên lời: “Chuyện hôm nay, đừng nhắc lại, nhất là người mà người tình cờ gặp.”

Hồ ly gật đầu, “Hồ Thần biết.”

“Công lao của người, ta sẽ đề cập trước mặt Hỏa Quân, ngày sau lúc Thủy Quân về phủ, cũng sẽ khen thưởng cho người.”

Hồ Thần nghe vậy, cảm kích nhìn hắn nói: “Ân tình mà điện hạ đối với Hồ Thần. “

Úc Mộc có chút không kiên nhẫn được nữa, ra vẻ thân thiết cắt ngang lời nó, “Trước đây ngươi cầu ta trợ ngươi đột phá cửa ải khó khăn trong việc tu luyện, đã suy nghĩ kỹ là muốn làm nam hay làm nữ chưa?”

Hồ Thần cúi đầu, có chút ngượng ngùng nhẹ cất tiếng: “Nghĩ kỹ rồi. Ta muốn trở thành nữ tử.”

Úc Mộc ‘ừ’ một tiếng, vận khởi linh lực đưa vào kinh mạch của Hồ Thần, Hồ Thần cố nén đau đớn, chỉ trong chớp lát sau thân hình đã biến thành một cô gái là lột hoạt bát, ngũ quan cũng biến thành đường nét của một thiếu nữ.

“Được rồi.” Úc Mộc mỉm cười có lẽ về phía nàng ta, xoay người muốn gọi mây rồi đi.

Hồ Thần suy yếu ngồi ở trên mặt đất, thấy hần muốn đi, không hề chú ý hình tượng kéo lấy vạt áo của hần, “Điện hạ, Hồ Thần nguyện hầu hạ bên cạnh điện hạ. “

Úc Mộc chất chứa đầy tâm sự, chẳng thềm ngó tới thỉnh cầu của Hồ Thần, nhưng hần lại mỉm cười ôn hòa, hơi xoay người nâng cằm của nàng ta lên, bàn tay kia lại âm thầm rút vạt áo đang bị nắm trong tay của Hồ Thần. Hần nhìn vào mắt của nàng ta, ôn nhu nói: “Tiểu hồ ly, cố gắng rèn luyện cho tốt, sau này học thành khả năng Thiên Điện Biến Hóa của hồ tộc các ngươi, lại tới bên cạnh ta. Như vậy ta cũng không cần lo lắng nàng ở trong cung ta sẽ bị bắt nạt, đây cũng là vì tốt cho nàng.”

Hồ Thần hoàn toàn bị hần mê hoặc, si ngốc ngưỡng vọng khuôn mặt tuấn mỹ của hần, thần sắc mê ly nói: “Ừ.”

Úc Mộc khen ngợi hôn lên má nàng ta, thừa dịp nàng ta thất thần thì xoay người gọi mây mà đi, nét mặt trở nên lãnh đạm mà khinh thường. Hần bắt quá chỉ tìm đại một Tiểu Hóa Linh để sai khiến, không ngờ lại là con của hồ vương, vốn là có chút hối hận, nàng ta còn có suy nghĩ xằng bậy như vậy.

Úc Mộc nhú mày, chẳng thềm nghĩ đến tiểu hồ ly kia nữa. Căn bản chỉ là muốn bày tỏ một chút ân huệ với Thanh Trạch, không ngờ lại để hần nhìn lên được chỗ ẩn thân của Hương Tô, có lẽ, đây là cơ hội mà trời ban cho hần, trừ khứ Đông Thiên Vân là nguyện vọng mà phụ hoàng giấu kín trong lòng mấy trăm năm qua, nếu như hần có thể hoàn thành chuyện đó mà không để lại chút dấu vết nào, thì việc có được vị trí thái tử chẳng lẽ không phải là dễ như trở bàn tay sao?

Bay thẳng đến núi Linh Trạch, sau khi trải qua sự kiện phóng kiếm và lấy kiếm, núi Linh Trạch sớm đã hóa thành một tòa núi chết, không còn sự sống, trong Tam Hoàn chỉ có vài người biết chuyện Đông Thiên Vân phong ấn Tỉ Luyện trong lòng núi Linh Trạch.

Úc Mộc che dấu thần thức, sợ bị Tỉ Luyện phát hiện thân phận, sau đó mới chậm rãi hạ xuống đỉnh núi, biến thành một giọng nói già nua hỏi: “Tỉ Luyện, ngươi có muốn thoát khỏi vây khốn, rửa sạch nỗi ô nhục trước kia không?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: THẾ LÀ LY BIỆT

Sau khi Tiểu Viêm rời khỏi thế gian, Hương Tô cảm thấy càng ngày càng không có thú vị gì, trước đây tràn ngập ao ước đối với nhân gian, bây giờ cũng thấy đủ rồi, chẳng qua chỉ là sinh lão bệnh tử vĩnh viễn vô tận.

Dù sao nàng đã bước ra khỏi kết giới, Hương Tô vẫn lo lắng hai ngày, cuộc sống vẫn bình yên như trước, kỳ thật cũng không gặp người nào, trừ chuyện hồ ly biến mất một cách kì lạ.

Hương Tô chưa từng cảm thấy chán nản tất cả mọi thứ xung quanh như thế, những cuốn sách viết về chuyện xưa, những bài tập luyện chữ trước đây đã từng hấp dẫn nàng nhưng lúc này cũng không còn bất kỳ điều gì thú vị nữa, nàng không còn thầy giáo nữa rồi. Trong những ngày tháng nhàm chán chờ đợi Quân Thượng, nàng chẳng biết từ lúc nào đã xem đứa trẻ mang dáng dấp ông cụ non kia thành bạn thân, Mộc Linh. Quả nhiên không chịu nổi nhất chính là sự cô đơn. Mỗi ngày số lần nàng nhìn thanh thủy thủ càng thường xuyên hơn, thậm chí đứt khoát cầm trong tay không để xuống, ảo tưởng khi đưa mắt nhìn sang, nó liền đột nhiên gì sét.

Sau này nàng phải tu luyện cho thật tốt, không thể để cho Quân Thượng lấy có “tu vi nông cạn” mà bỏ rơi nàng lại, bất cứ nơi nào, bất cứ chuyện gì, nàng đều muốn ở cạnh bên người! Cho dù lại gặp chuyện nguy hiểm, lại gặp kẻ đáng ghét, cũng tốt hơn sự chờ đợi không có mục đích như thế này!

Tiểu Viêm từng dạy nàng một câu, sống một ngày bằng một năm, lúc ấy nàng khinh thường cười thầm, đối với Mộc Linh mà nói chỉ có sống một năm bằng một ngày. Bây giờ xem như đã cảm nhận sâu sắc được ý nghĩa của câu nói ấy, càng lúc càng đứng ngồi không yên, nàng sợ câu mà Quân Thượng từng nói “Chậm thì một năm” sẽ thành thực, ba trăm năm nàng đều thần nhiên vượt qua, nhưng trong mấy tháng ngắn ngủn này nàng giống như đang bị dây vô trong rừng grom biển lửa, mong chờ thế nào cũng chưa thấy kết thúc!

Có lẽ vì thường ngày rất ít chuyện để làm, lúc nào cũng cảm thấy một mối không thú vị, nên cũng ảnh hưởng đến giấc ngủ, nằm ở trên giường rất lâu cũng

không cách nào ngủ được. Ánh sao đêm nay rất sáng, khi ngủ Hương Tô rất thích mở cửa sổ, nhìn thấy một khoảng trời nhỏ đầy sao bất giác ngây ngẩn đi..... bây giờ Quân Thượng đang làm cái gì? Nàng từng thấy thợ rèn trên trần rèn sắt, nghĩ đến cảnh Quân Thượng cời trần, vung cây búa lớn..... Bộ dáng cũng rất đẹp trai!

Một tiếng vang rất nhỏ, Hương Tô vẫn nghe thấy rõ ràng, hồ ly lại tới trả thù? Hương Tô nắm chặt thanh thủy thủ trong tay, không bao lâu sau, một luồng gió lạnh xuyên cửa sổ thổi vào, Hương Tô chỉ cảm thấy cần cổ chợt lạnh, một bàn tay lạnh như băng đã bóp chặt cổ họng của nàng. Nàng hô hấp khó khăn, cực lực muốn vung thanh thủy thủ lên, bị người vừa đến khinh thường vẫy nhẹ ống tay áo liền quét rơi xuống đất, phát ra một tiếng ‘xoảng’ chói tai. Hương Tô đành phải dùng đôi tay gắng sức vịn bàn tay hắt ra, người đến tựa hồ cũng không muốn đưa nàng vào chỗ chết, sức lực của nàng so với hắn mà nói tuy bé nhỏ không đáng kể, nhưng hắn cũng không bóp chặt thêm nữa.

Hương Tô hít thở khó khăn, há miệng thở phì phò muốn mượn ánh sáng của sao trời để nhìn rõ dáng vẻ của người mới đến, tuyệt đối không phải hồ ly, pháp lực của hắn không chỉ cao hơn hồ ly gấp trăm lần, hắn làm thế nào mà vào phòng, nàng cũng không thấy rõ. Lưng của người đến cời trần, thân hình cao lớn, Hương Tô phỉ công nghĩ muốn gọi đám thiêu đũa tới giúp đỡ, trong lòng nàng cũng biết với tài cán của bọn họ vốn không hề có biện pháp. Người đến lạnh lùng cười, chậm rãi nâng bàn tay còn lại lên..... Hương Tô kinh sợ nhìn chăm chăm bàn tay ấy, có móng tay bén nhọn màu đen, là ma tộc! Hắn sẽ không muốn khoét mắt của nàng chứ?!

Hương Tô bị dọa đến ngay cả việc nhắm mắt lại cũng quên mất, nhìn chăm chăm móng tay ấy điểm nhẹ lên trán nàng. Hắn muốn dò thám vị trí của Quân Thượng! Hương Tô vội phản ứng, dồn hết khả năng có thể để phong tỏa linh thức. Tự khóa linh thức, tiên linh có tu vi cao thâm mới có thể làm được, Hương Tô vốn đã cố gắng hết sức, ma khí của người đến lại liên tục quấy nhiễu, Hương Tô chỉ thấy đầu đau nhức, mạch máu trên huyết Thái Dương đều sắp nổ bung, trong cổ họng tràn ngập vị tanh ngọt. Cảm giác như có con dao sắc bén cạo vết trong đầu, Hương Tô đau đớn đến mê man, nghe thấy giọng cười lạnh của người đến: “Bờ sông U Hà..... Hắn thế nhưng lại chọn nơi đó, cũng tốt!”

Toàn thân Hương Tô lạnh buốt, rốt cuộc nàng đã hại Quân Thượng!

Thanh thủy thủ trên mặt đất đột nhiên hơi rung động, Hương Tô và người đến đều đảo mắt nhìn qua, nó đang nằm lay động ở một khoảng tương đối sáng trong phòng, rất rõ ràng — chùy thủ gì sét !

Hương Tô hết sức vui mừng, không tự giác cất tiếng reo mừng, nghe thấy giọng nói khó nghe của mình mới oán hận phát giác nàng bị bóp chặt cổ đến khàn giọng. “Ha ha, thật đúng lúc!” Cổ bị bóp chặt trong tay yêu ma, Hương Tô vẫn tận lực biểu hiện sự đặc ý, đầu kiêu ngạo xoay xoay, “Quân Thượng đúc thành thánh kiếm, người đi tìm cũng chỉ có thể nhận lấy cái chết!”

Người đến nghe xong, quăng mạnh nàng xuống đất, mông Hương Tô bị ngã mà sinh đau, vì không để bị mất mặt trước kẻ thù, cố nén không phát lên tiếng. Đúng lúc nàng ngã xuống bên cạnh thanh thủy thủ, nắm chặt nó trong tay giống như nhặt được trân bảo hiếm thấy.

“Đông Thiên Vân không nói với ngươi sao?” Người đến bước vào nơi có ánh sao chiếu rọi, Hương Tô tròn mắt trừng hắn, chợt nhìn thấy thì sợ đến giật nảy mình. Ma tộc có hai cái đặc trưng, trên mặt sẽ có đồ vằn, móng tay vừa nhọn vừa đen, người này cũng không tính là xấu xí, nhưng quanh mắt lại có một vòng hoa văn màu đen vừa dọa người lại buồn cười, vào buổi tối đôi mắt lạnh ấy lại càng khiếp người. “Ngày kiếm luyện thành, là lúc pháp lực của hắn suy yếu nhất.”

Hương Tô rùng mình, hốt hoảng nghĩ đến Quân Thượng đã từng nói đây là thời khắc nguy hiểm nhất trong cuộc đời của người và nàng..... Chẳng lẽ điều tên ma tộc này nói là sự thật ?

Thấy hoa mắt, bên tay lại như có gió thổi qua, Hương Tô vẫn không thấy rõ hắn làm thế nào, y phục phía sau lưng bị hắt lạnh lùng xách kéo lên ở trong tay, người đã nhanh chóng bay đi trong đêm.

“Hắn đuổi theo ta ba trăm năm, chắc không ngờ có ngày sẽ chết trong tay ta?” Hắn ‘ha ha’ cười lạnh, dường như kiềm nén không được kích động trong lòng, tiếng cười cũng hơi phát run.

Duổi theo ba trăm năm..... Ti Luyện?!

Hương Tô đối diện trực tiếp với luồng gió thổi, mặt mờ không lên, trong lòng rối như tơ vò, nàng vừa mở miệng nói liền bị hóp một bụng gió lạnh, trong nháy mắt giọng nói cũng bị vút lại phía sau, nhưng nàng vẫn không chết tâm: “Cho dù pháp lực Quân Thượng suy yếu, nhưng người có thánh kiếm trong tay, ngươi cũng đừng nghĩ thương tổn được người!”

Ti Luyện nghe xong, nhẹ cười hai tiếng, nói mà giống như đang nguyên rủa: “Dẫn ngươi tới đó, chính là cho ngươi quan sát cho kĩ!”

Hương Tô càng lúc càng khó chịu, không chỉ bởi vì Ti Luyện càng bay càng nhanh, gió càng sắc bén, khí tức nơi bọn họ đến cũng rất kỳ lạ, rõ ràng là linh khí lại dồn ép khiến cho người khác không thở nổi, trái tim giống như bị người ta bóp chặt, cố gắng ra sức đập. Hương Tô lại bị Ti Luyện ném xuống đất lần nữa, lần này bị ném rất mạnh, lại muốn nhìn đầu nhưng lại không nhìn được mà kêu thảm thiết một tiếng.

Bên tai toàn là tiếng sóng nước vỗ bờ, tiếng sóng ấy rất nhanh và liên tục, khi Hương Tô giảm đầu nhìn chung quanh, tất cả đều là sương mù u ám, không nhìn thấy rõ ràng cái gì cả.

Ngay cả Ti Luyện cũng không biết đang ở nơi nào!

Hương Tô đứng lên, lần mò đi về phía trước, lớn tiếng gọi: “Quân Thượng! Ti Luyện tới trả thù! Người phải cẩn thận đó!” Một lần rồi lại một lần gọi, không có ai đáp lại lời nàng. Hương Tô càng lúc càng gấp gáp, Quân Thượng có nghe thấy cảnh báo của nàng không có? Đáp một tiếng đi! Nàng bước hụt chân, thoáng một cái người đã ngã bên bờ sông, chân dính nước đau rất nóng rực. Hương Tô sợ quá mức, dứt khoát bỏ đến nơi an toàn, không

ngừng không nghỉ tiếp tục gọi, mãi đến khi giọng hoàn toàn khản đặc.

Toàn bộ thế giới liền giống như chỉ có một mình nàng, Quân Thượng không trả lời nàng, Ti Luyện cũng không tới ngăn cản nàng, nàng không ngừng gọi như vậy, tiếng gọi nhỏ dần, cuối cùng biến thành khản khản thê thảm.

Phía đông lộ ra ánh sáng mỏng manh, trời sắp sáng, Hương Tô nhìn ánh bình minh nơi chân trời, trong lòng cũng tràn ngập hi vọng. Lúc này cách lúc đúc thành kiếm cũng có là một khoảng thời gian tương đối dài, nhất định Quân Thượng đã khôi phục rất nhiều, lại có tuyệt thế thần binh trong tay, Ti Luyện đã sớm là thù hạ bại tướng căn bản không đáng sợ!

Hương Tô dứt khoát không cánh báo nữa, yên lặng ngồi trên bờ, chỉ cần hừng đông, tất cả cực khổ lo lắng đều sẽ qua, nàng cũng không cần chờ đợi nữa.

Lúc mặt trời lên, sương mù dày đặc chậm rãi tan ra, Hương Tô nhìn rõ dáng vẻ của “U Hà”. Ngoại trừ luồng khí tức cổ quái, thì hoàn toàn giống như những con sông khác, chẳng qua hai bờ sông không có một ngọn cỏ, nước sông cuộn cuộn mà tới, mênh mông mà trôi đi, nhìn không thấy đầu nguồn cũng không thấy nơi đi, xem là một hồ nước rộng lớn, nhưng dòng nước lại chảy rất xiết, quả thật là một nơi quỷ dị.

Trong nắng sớm, mấy bóng người đang ngự kiếm bay đến, Hương Tô kinh hi nhìn kỹ, khi bọn họ tới gần, từ từ phân biệt ra là Thanh Tuế tỷ tỷ, Nguyên Hậu, Úc Mộc, cách bọn họ một đoạn, Xích Lâm cũng cùng đi theo, kỳ lạ là nàng ta không có cưỡi phượng hoàng, cũng chỉ là ngự trên một cây kiếm không có gì thu hút.

“Ở chỗ này, ở chỗ này!” Hương Tô lập tức lấy lại tinh thần, nhảy người, hoa chân múa tay kêu gọi, đều là những người đến giúp đỡ, Quân Thượng càng an toàn.

Mọi người hạ xuống bên cạnh nàng, Xích Lâm theo thường lệ vẫn làm mặt lạnh, nhưng mà không đòi đánh đòi giết nữa, nàng ta đành nhìn xung quanh tìm tâm tích của Đông Thiên Vân.

“Thanh Tuế tỷ tỷ, sao mọi người tìm đến đây?” Hương Tô mừng rỡ như điên kéo tay áo của Thanh Tuế chỉ thiếu chút nữa thì vui mừng nhảy lên.

Thanh Tuế vẫn cười hi hi như cũ, cử chỉ nhẹ nhàng: “‘Cô Vần’ kiếm của Quân Thượng các người là thanh kiếm mà vạn kiếm phải thần phục, xuất thế rồi, chỉ cần ngự kiếm tìm tung, thì có khó gì?”

“Mọi người đến đây thì quá tốt rồi.” Hương Tô thổn thức, “Ti Luyện muốn tìm Quân Thượng chúng ta báo thù, hấn bắt ta tới nơi này thì không thấy đâu nữa, Quân Thượng đúc thành kiếm, cũng không ra!” Nàng có chút oán trách, một đêm này nàng lo lắng hãi hùng, tim cũng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Mọi người nghe xong câu nói của nàng thì thần sắc đều trầm trọng, ngay cả Thanh Tuế cũng nhíu mày trầm tư, trầm mặc nhìn mặt sông.

Hương Tô nhìn thấy phản ứng của mọi người, trái tim đập mạnh, nhưng mà..... Tốt xấu gì cũng có nhiều người đến giúp như vậy, dù sao so với chỉ có mình nàng thì còn tốt hơn nhiều.

“Oành” một tiếng không hề điềm báo trước, đất rung núi chuyển, Đông Thiên Vân, Ti Luyện, Côn Bằng ở bờ bên kia động thổ mà lên, xông thẳng lên trời.

“Quân.....” Thấy Quân Thượng bình an, hốc mắt Hương Tô lập tức ướt đầm, muốn gọi người, lại sợ làm người phân thần, nhanh chóng che miệng mình lại.

Côn Bằng bay lên được một lúc thì giống như bị cái gì giữ lại không bay lên được nữa, Đông Thiên Vân cùng Ti Luyện vẫn bay thẳng lên trời như cũ. Hương Tô cảm thấy trong thời gian một cái chớp mắt ngắn ngủi, kiếm trong tay Quân Thượng và Ti Luyện đã đâm vào ngực của nhau, nàng hoàn toàn ngây người, không thể tin vào cảnh trước mắt mình.

Ti Luyện lập tức mất đi trọng tâm, nhanh chóng rơi vào dòng sông bên dưới, Hương Tô cảm thấy Quân Thượng đang nhìn nàng, cách một khoảng xa như vậy, mặt sông vẫn còn làn sương mù mỏng manh chưa tan đi, nhưng dường như nàng thấy rất rõ ràng ánh mắt của Quân Thượng. Ánh mắt ấy giống như như ánh mắt đêm đó nàng treo lên cây ở Lưu Tô Điện, Quân Thượng nhìn nàng, dưới ánh trăng trong suốt, ánh mắt ấy khiến cho nàng thiếu chút từ trên cây té xuống, giống như ánh mắt khi hẹn ước suốt đời ở Thăng Vân Điện, người nhìn vào đôi mắt của nàng.....

Nàng cứ nhìn chăm chăm như vậy, bóng người anh tuần mà nàng ngày đêm mong nhớ ấy hơi ngừng lại trong đám mây trong chớp lát..... rồi rơi xuống, nhanh đến độ nàng cũng không kịp gọi tên chàng.

“Đông Thiên Vân!”

Xích Lâm và Úc Mộc bắt chập tất cả xông tới, linh khí cuộn cuộn trên mặt sông ngăn cản bọn họ, cũng không có cách nào bay cao lên. Úc Mộc tiến sát trên mặt sông bắt lấy Cô Vần kiếm trong tay Đông Thiên Vân, còn không chạm được vào lưỡi kiếm, đã bị vết cắt trên ngón tay, thanh kiếm này ngăn cản hấn, thanh kiếm mà gia tộc hấn không cách nào có được, hấn chỉ có thể tro mắt nhìn nó cùng Đông Thiên Vân chìm vào U Hà.

Xích Lâm chỉ nắm được một góc áo của chàng.

Hương Tô sững sờ nhìn, Xích Lâm và Úc Mộc không thể chống đỡ lâu với khí tức của U Hà, chán nản bay trở về. Côn Bằng cũng sững sờ trong mây xanh đột nhiên hiện nguyên hình, kêu lên một tiếng, giống như một vệt ánh sáng rực rỡ đi theo chủ nhân chìm xuống đáy sông.

Khi bọt nước do Côn Bằng làm khuấy động dâng trào lên rồi lại tan vỡ hòa vào dòng sông. Không còn cái gì nữa.

Tất cả mọi người, tất cả mọi chuyện đều giống như chưa từng xuất hiện, chưa từng xảy ra.

Hương Tô nắm chặt thanh thủy thủ đã gỉ sét trong tay, nàng không buồn, nàng cũng muốn đi theo Quân Thượng!

Tuy rằng chàng lừa gạt nàng, nói cử hành xong nghi thức kia thì sẽ suốt đời ở cùng nhau, nhưng nàng vẫn tin tưởng vào lời nói ấy, không chút hoài nghi.

Lúc ở trong kết giới chờ chàng, nàng đã quyết định, từ nay về sau, chàng đi nơi nào. Nàng sẽ theo đến nơi ấy.

Thanh Tuế tựa hồ đoán được ý nghĩ của Hương Tô, kéo lấy cánh tay của nàng, “Hương Tô!”

Hương Tô bình tĩnh quay đầu, thậm chí còn khẽ mỉm cười với nàng ấy, “Tỷ tỷ, ta muốn đi tìm chàng.”

Thanh Tuế bị nụ cười của nàng làm cho đông cứng trong chốc lát, nhất thời không nói nên lời.

“Tiểu Tô Bỉnh.” Nguyên Hậu miễn cưỡng mỉm cười, “Ngươi đừng ngốc, với một chút tu vi của ngươi, rơi vào trong dòng sông xương cốt cũng không còn, không giống như Quân Thượng các ngươi. Trong biển lửa hắc cũng có thể thoát mái trở về, U Hà. Tuy rằng hắc bị hao tổn chút khí lực, cuối cùng vẫn sẽ trở về thôi. Lỡ như khi hắc trở về, ngươi lại không còn sống, rất đáng tiếc.”

Hương Tô nghi ngờ nhìn hắc, Quân Thượng sẽ trở về?

Đúng vậy! Nàng thế nào không nghĩ đi đến chàng sẽ trở về? Chàng là Thảng Hoàn Đế Quân Đông Thiên Vân, trong chốn trời đất này không có chuyện gì mà chàng làm không được!

“Và lại, Côn Bằng cũng đi giúp hắc đó thôi.” Nguyên Hậu buồn phiền nên suy nghĩ lộn xộn, thuận miệng nói bậy bạ, “Đúng không, Úc Mộc?”

Úc Mộc lạnh lùng nhìn hắc một cái, không có được Cô Vấn kiếm, hắc không có chút kiên nhẫn nào đối với mọi thứ xung quanh, không thèm trả lời, hắc chỉ trầm mặt hờ hững rời khỏi.

“Ta cũng tin tưởng, cuối cùng chàng sẽ trở về!”

Ngay lúc Nguyên Hậu không còn cách nào, Xích Lâm nói chắc như đinh đóng cột.

Bởi vì lời nói của Xích Lâm mà toàn thân Hương Tô run run. Chuyện mà Xích Lâm cũng tin tưởng, nàng làm thế nào mà hoài nghi đây?

“Được, ta sẽ ở nơi này chờ đợi chàng.” Hương Tô ngồi xuống ngay tại chỗ, chờ đợi tuy khổ sở, nhưng trong nháy mắt khi Quân Thượng rơi vào U Hà, trong lòng nàng đau đớn. Lúc Quân Thượng trở về không gặp được nàng, cũng sẽ khó chịu như vậy chăng? Nàng không muốn chàng phải chịu đựng nỗi đau đó.

Thanh Tuế ưu sầu nhìn Nguyên Hậu, Nguyên Hậu nhú mày lắc lắc đầu.

Hương Tô nhìn mặt sông mênh mông, đây tuyệt đối không phải là lần vĩnh biệt của nàng và Quân Thượng, chàng sẽ không biến mất mà chưa nói lời nào với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: THÁNG NĂM VỘI VÀNG QUA

Xích Lâm đột nhiên tiến lên một bước, Thanh Tuế sợ nàng ta gây bất lợi cho Hương Tô, muốn ra tay ngăn cản lại bị Nguyên Hậu giữ chặt, liếc mắt ra hiệu cho nàng. Thanh Tuế nhú mày, quan sát tuy rằng Xích Lâm đứng bên cạnh Hương Tô nhưng không có động thủ, nàng hiểu rõ ràng ý tứ của Nguyên Hậu, Đông Thiên Vân không còn, giữa Xích Lâm và Hương Tô không còn gì để tranh giành? Chỉ là. Xích Lâm phải vượt qua trở ngại của bản thân mới được.

Thanh Tuế nhìn gương mặt in nghiêng của Xích Lâm, đẹp đẽ mà lại ưu thương, gương mặt ngang ngược ngày xưa hoàn toàn không còn nữa, dung mạo xinh đẹp vô cùng thế lương bị ai đau xót. Bởi vì con rắn nhỏ tính tình nóng nảy này, nhiều lần châm chọc nàng vì chuyện mất đi Mộc Linh thần khí, nên Thanh Tuế vẫn không thích nàng ta, nhưng trước mắt cho dù tính ra có rất nhiều ân oán xa xưa, cũng có chút không hận được.

“Điếc sao?” Lúc này Xích Lâm thật sự đá Hương Tô một cái, chính là đá vào cánh tay, kỳ thật cũng không đau, nhưng Hương Tô lập tức liền nổi giận nháy dựng lên, khản trương, thương tâm, tất cả tình cảm giống như lập tức tìm được nơi để bùng nổ. Bình thường Hương Tô vẫn rất sợ Xích Lâm, lúc

này không hề sợ hãi mà trợn mắt nhìn, nàng thấp hơn Xích Lâm nửa cái đầu, lửa giận hừng hực thể nhưng cũng không thua kém về khí thế.

“Làm cái gì? Muốn đánh nhau? Được đó, đợi nhận lấy cái chết đi!” Kỳ thật nếu thật sự đánh nhau, tuy rằng Xích Lâm không làm gì được Hương Tô, cũng tuyệt đối sẽ không “nhận lấy cái chết”. Nguyên Hậu cùng Thanh Tuế thờ ơ quan sát, trong lòng đều âm thầm cảm thấy tiểu Tô Bình bị Đông Thiên Vân làm hư rồi, sao mà có được khẩu khí lớn như vậy.

Xích Lâm cũng không nghĩ đến tiểu Mộc Linh đầu óc khờ khạo lại có chút vâng vâng dạ dạ trước đây đột nhiên hung dữ như vậy, cũng sờ một chút lại không nói nên lời. Một lát sau mới khôi phục dáng vẻ kiêu căng của một công chúa Hỏa Linh, nhướn mày nói: “Ai muốn nguoi chết? Chỉ là ta muốn thông qua nguoi thăm dò nơi chốn của Đông Thiên Vân.”

Hương Tô trợn tròn mắt, làm thế nào mà nàng quên mất việc này? Nàng có thể cảm giác nơi chốn của Quân Thượng! Đột nhiên trái tim như bị đâm, chính là bởi vì như vậy nàng mới hại Quân Thượng. “Được! Thăm dò đi!” Nàng nhanh chóng áp đảo trận đau đớn này, pháp lực của nàng thấp không thể thăm dò, Xích Lâm có thể, chỉ cần biết được Quân Thượng ở đâu, nàng sẽ không áy náy nữa, sẽ không đau lòng như vậy.

“.....” Nguyên Hậu và Thanh Tuế không nói gì, chuyện thăm dò nguyên thần này quả thực giống như là mở tầng bảo vệ của mình ra trước đối phương, nếu như đối phương có ý muốn giết nàng, thì hủy đi hồn phách của nàng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Xích Lâm lại tiến lên, lúc giơ tay lên, Thanh Tuế lại có chút dễ kích động, Nguyên Hậu vẫn lắc đầu với nàng, Nguyên Hậu nghiêng đầu nhìn Xích Lâm, dù sao hẳn vẫn cảm thấy, người còn có thể yêu một người khác tuyệt đối không phải là kẻ tội ác tày trời.

Một tay Xích Lâm bắt lấy bờ vai của Hương Tô, một tay điểm lên ấn đường của nàng, toàn lực cảm giác. Hương Tô cũng nhắm hai mắt lại, tinh tâm phối hợp với Xích Lâm, dần dần hai người đều mồ hôi rơi như mưa, Sắc mặt Hương Tô càng tái nhợt. Ti Luyện mạnh mẽ thăm dò làm cho nguyên thần của nàng bị thương tổn, Xích Lâm dồn hết tu vi thăm dò như vậy, nguyên thần của Hương Tô cũng bị tiêu hao rất nhiều.

“Không có, không có!” Xích Lâm phun ra một búng máu, làm nổi bật sắc mặt hốt hoảng trắng bệch, toàn thân suy yếu run rẩy.

“Nguoi còn được hay không? Tiếp tục đi!” Hương Tô cũng lung lay sắp đổ, tiếng nói cũng mỏng manh, nhưng lòng vẫn chưa hề từ bỏ.

“Ừ.” Xích Lâm gạt đầu, lại nâng tay thúc giục tu vi cũng cảm thấy thật sự lực bất tòng tâm. Hương Tô nhắm mắt, nguyên thần không hề phòng bị, bộc lộ trước đầu ngón tay của nàng ta, trong nháy mắt tim Xích Lâm đập mạnh và loạn nhịp, không phải mấy lần nàng muốn giết tiểu Mộc Linh này sao? Thậm chí còn bị mất mặt trước công chúng, trước mắt..... phía sau lưng Hương Tô nước sông U Hà dâng trào không ngừng, mỗi khắc Xích Lâm luôn khắc sâu cảnh tượng Đông Thiên Vân rơi xuống, cho dù nàng bắt lấy vạt áo của chàng, nhưng ánh mắt của chàng từ đầu đến cuối vẫn nhìn Hương Tô ở bờ trên!

Kỳ thật nàng đã sớm biết, từ lúc Đông Thiên Vân cứu Hương Tô, nàng đã có dự cảm rồi.

Đầu ngón tay càng run rẩy dữ dội, chỉ cần nhẹ nhàng thúc đẩy một chút, Mộc Linh làm cho nàng lần đầu tiên nếm trải mùi vị thất bại trong đời này sẽ hồn bay phách tán. Nàng nhìn chằm chằm Hương Tô, không thể không thừa nhận Hương Tô có dáng vẻ rất xinh đẹp, nàng ta nhắm mắt, vẻ mặt quyết tuyệt, rõ ràng suy yếu như một phiến lá khô, lại kiên định ngay cả lông mi cũng không hề rung động. Vừa rồi lúc nàng ta nói muốn đi tìm Đông Thiên Vân, cũng là có vẻ mặt như vậy, Xích Lâm cắn chặt khớp hàm, đúng lúc ấy nàng ghen tị, nàng không đồng ý cho Hương Tô đi cùng Đông Thiên Vân, bất kể là sống hay chết.

Lúc thăm dò không được Đông Thiên Vân, nàng đã biết rõ ràng, chàng..... đã không còn. Kỳ thật lúc chàng rơi xuống U Hà, nàng đã hiểu rõ, nhưng khi nghe lời nói của Nguyên Hậu, quả thực nàng vội vàng ép buộc bản thân mình tin tưởng vào câu nói ấy.

Bàn tay lướt qua ngực từ từ quần lấy vạt áo hoa lệ, nếu như vậy, nàng hi vọng Hương Tô có thể sống! Nàng có bao nhiêu đau đớn, Hương Tô cũng phải có, nàng có bao nhiêu tuyệt vọng, Hương Tô cũng phải chịu đựng gấp bội! Nàng tội gì đưa nàng ta đi gặp Đông Thiên Vân chứ? Hoặc là..... Cuối cùng có một ngày Đông Thiên Vân thật sự trở về, nàng giết Hương Tô trước mặt Thanh Tuế và Nguyên Hậu, Đông Thiên Vân sẽ hận nàng.

Bàn tay nắm chặt vạt áo từ từ buông ra, nàng có tìm một vạt có cứng vậy thôi, kỳ thật nàng cũng chỉ nhát gan, sau này mỗi một ngày đêm không có Đông Thiên Vân, có hơn một người đau đớn tâm can giống như nàng..... Cũng rất tốt.

Khi nàng ta điểm lên ấn đường của Hương Tô, Thanh Tuế và Nguyên Hậu đều lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra. Thanh Tuế vén lọn tóc mai bị gió thổi vương xuống, lúc này nàng rất thương hại Xích Lâm, so với Hương Tô, có lẽ nàng ta càng đáng thương hơn.

“A.” Vẻ mặt Xích Lâm cứng ngắc khẽ kêu lên một tiếng, khi Thanh Tuế và Nguyên Hậu nghe thấy thì đã cảm nhận được câu ấy muốn bao nhiêu giả dối thì có bấy nhiêu giả dối, nhưng Hương Tô lập tức vui mừng khôn xiết mở mắt ra, đôi tay giữ lấy bờ vai Xích Lâm.

“Tìm ra rồi? Tìm ra rồi sao?” Đôi đồng tử vốn dĩ đen huyền của nàng bởi vì trong nháy mắt đã vương giọt lệ mà trở nên cực kỳ trong suốt tuyệt đẹp, Xích Lâm nhìn thấy cũng hốt hoảng tinh thần nhất thời không thốt nên lời.

“Ừ.....” Xích Lâm gầy thoát khỏi tay của Hương Tô, đỡ đỡ xoay người đưa lưng về phía Hương Tô, đối diện với đôi mắt ấy, nàng sẽ không thể nói ra lời giả dối, “Rất mong manh..... ở đây sông.”

“Phải không?!” Hương Tô mừng rỡ nhìn về hướng mặt sông, có chút kiêu ngạo nói: “Ta biết mà, Quân Thượng sẽ không có chuyện gì! Ta biết mà!”

Xích Lâm và Thanh Tuế, Nguyên Hậu đều trầm mặc nhìn nàng, bất kể là xuất phát từ nguyên nhân nào, bọn họ đều hi vọng Hương Tô có thể tin tưởng câu nói bịa đặt này.

Xích Lâm hơi lung lay đứng không vững, hao phí rất nhiều linh lực, cảm xúc lại trải qua rất nhiều biến động, nàng thật sự khó mà chống đỡ. Lúc này nàng lại vô cùng ghen tị với Hương Tô, bằng cái gì mà nàng ta có thể trầm mê trong lời nói dối vụng về như vậy, về mặt mong đợi mỉm cười? Nỗi xúc động muốn nói hết sự thật cho Hương Tô khiến cho hô hấp của Xích Lâm cũng tăng nhanh, Đông Thiên Vân đã chết, trong Tam Hoàn Tứ Phương không còn một sợi hồn phách nào của chàng!

“Lâm nhi!” Hòa Quân Phân Ngưng có nét mặt lo lắng đáp đẹn mây xuống, đỡ lấy đứa con gái tinh thần hốt hoảng, mặt không còn chút máu của mình.

Lần đầu tiên Hương Tô nhìn thấy phụ thân của Xích Lâm, vốn cho rằng Tư Hòa Đế Quân có thể nuôi dưỡng ra đứa con gái có tính cách kém như vậy, nhất định cũng là hạng người ngang ngược vô lễ, không ngờ Huỳnh Hoắc Đế Quân lại có dáng vẻ anh tuấn, cử chỉ ôn trọng của tiên nhân. Thậm chí sau khi ông ấy gạt đầu ra hiệu về hướng Thanh Tuế và Nguyên Hậu, còn nho nhã lễ độ khẽ gạt đầu về phía nàng.

Xích Lâm tựa vào trong ngực phụ thân, lòng buông lỏng, cả người đều hư thoát, nước mắt như con lũ tràn đê, không ngừng tuôn rơi.

Hương Tô có chút hâm mộ nhìn Xích Lâm có phụ thân che chở, vuốt tóc của nàng ta, thấp giọng khuyên nàng ta đừng đau lòng nữa, Mộc Linh chính là không có được điều này, không cha không mẹ, những lúc như vậy càng cô đơn thê lương.

“Thanh Tuế, Nguyên Hậu,” Hòa Quân Phân Ngưng chau mày, cực kỳ phiền nhiễu nói, “Bây giờ vị trí của Tư Kim đang bị trống, Thiên Đế triệu tập Tư Chương khắp nơi bàn bạc lựa chọn người kế vị.”

Hương Tô nghe xong, lớn tiếng cười lạnh, “Không cần bàn bạc! Quân Thượng sẽ rất nhanh trở về ! Không cần lựa chọn người kế vị gì hết!” Căn bản nàng không có ấn tượng tốt đối với Thiên Đế, bây giờ càng chẳng ưa, Quân Thượng rơi vào U Hà không đợi cho toàn bộ người trong Tam Hoàn điều biết, đã gấp gáp thương lượng lựa chọn người thay thế!

Không có ai trả lời nàng.

Một lát sau Thanh Tuế mới miễn cưỡng tươi cười, cứng ngắt mở miệng nói: “Tiểu Tô Bính, ngươi không hiểu, cái gọi là quản long không thể một ngày không có chủ. Công việc của Kim Linh giới rất phức tạp, trong lúc chờ chờ Đông Thiên Vân trở về, cũng cũng phải chọn một người quản lý mới được.”

Hương Tô suy nghĩ, cảm thấy cũng có đạo lý.

“Ngươi về phủ Thanh Tuế trước đi.” Câu nói của Thanh Tuế đã bị Hương Tô từ chối ngay.

“Ta muốn ở đây đợi Quân Thượng.”

Thanh Tuế còn muốn khuyên nhủ, Nguyên Hậu lại tán đồng gật gù đầu, “Cũng tốt, chúng ta đi Thiên Cung trước, lúc trở về sẽ tới tìm ngươi. Tiểu Tô Bính, ngươi cũng tận dụng linh khí của U Hà cho tốt, khôi phục một chút nguyên thần.”

Hương Tô gật đầu, nhìn theo bóng bọn họ đám mây bay đi.

Khi một mùa xuân nữa lại đến, một lần nữa Hương Tô lại đi đến bên bờ sông U Hà.

Lần chờ đợi này của nàng, đã năm mươi năm.

Phóng tầm mắt nhìn về phía bờ bên kia, tuy rằng nước sông chảy cuộn cuộn mạnh mẽ, khoảng thời gian ở chỗ này cũng rất tĩnh lặng. Hai bờ sông không có một ngọn cỏ, cũng không có phân mùa.

Năm mươi năm trước nàng tin chắc Quân Thượng sẽ giống như lúc từ Biển Lửa trở ra, trong lúc nàng lo lắng thất vọng sẽ đột nhiên xuất hiện.

Có lẽ vì nàng chờ đợi rất chuyên tâm, sau một quãng thời gian dài giờ hồi tưởng lại, nàng lại không tính rõ được một mình nàng chờ đợi bên bờ sông bao nhiêu ngày.

Gặp rất nhiều người, lại quên mất bọn họ.....

Sau đó Nguyên Hậu Đế Quân nói với nàng, Quân Thượng và nàng huyết mạch tương liên, bất kể nàng đi đến nơi nào, chỉ cần chàng trở về sẽ lập tức đi tìm nàng. Nguyên Hậu Đế Quân học rất giống cách nói chuyện của Quân Thượng, hần cười nói với nàng: “Tiểu Tô Bính, ngươi hi vọng lúc Quân Thượng các ngươi gặp lại ngươi, thất vọng nói với ngươi, nàng như thế nào mà còn khờ ngốc như vậy? Cái gì cũng không biết hết?”

Hương Tô dường như nhìn thấy nét mặt không có biểu hiện gì của Quân Thượng, đuôi lông mày lại kiêu ngạo nhướn lên nói như vậy với nàng.

Thế là nàng dâng lên giấc mộng, bên bờ liễu ở Tây Hồ, khi vén cành liễu rũ có thể nhìn thấy Quân Thượng phong thái nhàn nhã chậm chậm bước về phía nàng. Hoặc khi nàng đi trên hoang mạc mênh mông, đứng ở trên vách đá nhìn biển cát xa xa vô tận, Quân Thượng cười Côn Bằng, áo tím tung bay trên không mà tới, trong trời đất vô tận chỉ có hình ảnh của chàng.

Nàng kiên định đi đến những nơi này, nhưng vẫn như cũ chỉ có một mình nàng trở về.

Không muốn lại làm một tiểu Mộc Linh không có kiến thức, nàng đi khắp Tam Hoàn, ăn thật nhiều thức ăn ngon, thấy rất nhiều cảnh đẹp, nhưng, rất

cũng không có cảnh đẹp nào có thể so sánh với khung cảnh Tây Hồ cùng chàng đi du ngoạn, cũng không có thức ăn nào ngon bằng những món mà chàng tự tay gấp cho nàng ăn.

Mỗi năm nàng đều về U Hà một lần, chàng không tới tìm nàng, nàng sẽ tới tìm chàng. Lẳng lặng đứng bên bờ sông, dù sao vẫn cảm thấy một giây tiếp theo, bóng hình anh tuấn xinh đẹp kia sẽ rẽ nước mà lên, đứng trong đám mây, ầm ập nhìn nàng nói: Hương Tô.....

Năm mươi năm, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, còn chưa đến một đời của người phàm, nhưng Hương Tô lại cảm thấy giống như một giấc mộng hồng hoang, dài không bên bờ.

“Người.....” Phía sau truyền tới giọng nói có vẻ không khẳng định lắm, Hương Tô không quay đầu, từ lúc người tới bay đi khu vực sông U Hà nàng đã phát hiện, năm mươi năm có rất nhiều người tới tới lui lui, Hương Tô hoàn toàn mất đi hứng thú với bọn họ. “Còn ở đây sao?”

Một bóng người màu tím đi đến bên cạnh của nàng, Hương Tô nghiêng người nhìn, là Từ Ngâm Long Nữ.

Nói tới rất tức giận bức bối, sau khi Quân Thượng rơi xuống U Hà, không ít thiếu nữ tiên giới đến, người thì thương xót muốn chết, kẻ thì ngã xuống đất gào khóc, đều là nợ đào hoa mà Quân Thượng rước lấy! Khóc lóc ầm ĩ một hồi rồi cũng tan hết, tính ra Từ Ngâm Long Nữ tốt hơn, hình như chờ đợi cũng không ít ngày, khi đó nàng không có lòng dạ để ý đến, cũng nhớ không rõ.

“Lần này ta đến..... là lần cuối cùng.” Từ Ngâm Long Nữ nhìn mặt sông mênh mông bình tĩnh nói, “Ta phải lập gia đình.”

Hương Tô khẽ động khóe môi, kỳ thật nàng nên chúc mừng Từ Ngâm, đáng tiếc cũng không thể nói ra nửa câu. Im lặng một hồi, rốt cục nàng gượng cười một tiếng, ra vẻ thoải mái mà nói: “À, rất tốt, gả cho ai vậy?”

Từ Ngâm không có trả lời ngay, giống như ngây người không nghe thấy, sau một lúc lâu mới nói: “Từ Dực của Thiên Tộc.”

Hương Tô lại không nói lời nào, hình như năm mươi năm trước lúc Từ Ngâm thất vọng rời đi đã oán hận Thiên Đế vội vàng chọn người thay vào vị trí Từ Kim Đế Quân, lời thề son sắt là không tiến cống gấm Bích Ba cho Thiên Cung nữa. Không ngờ năm mươi năm sau, nàng ấy lại gả cho Thiên Tộc.

Mỗi khi nghe thấy tin tức như vậy, Hương Tô cảm thấy thế sự xoay chuyển khôn cùng, năm tháng mênh mông. Tất cả mọi người, tất cả mọi chuyện..... đều thay đổi.

Sau khi Từ Ngâm rời khỏi, đột nhiên nàng muốn xây một căn nhà nhỏ bên sông U Hà, chỉ có dòng sông U Hà mênh mông không thay đổi này mới khiến cho nàng cảm thấy có một chút kiên định chắc chắn, hơn nữa, nơi này..... rất gần Quân Thượng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: TỪ KIM THẦN KHÍ

Từ Ngâm Long Nữ vừa mới rời khỏi, ngay sau đó Thác Doanh liền tới, Hương Tô nghiêng đầu nhìn hắn, nét mặt nàng không có chút thay đổi gì. Bây giờ nàng đã trút bỏ được một ít nặng nề, gương mặt lại mang theo nét yêu kiều của thiếu nữ, lúc gương mặt lạnh lùng ngược lại càng tăng thêm phần xinh đẹp linh động.

Là người kế nhiệm Từ Kim Đế Quân, Thác Doanh mặc một bộ trường bào màu vàng chói mắt, mái tóc dài dùng ngọc khuê xanh biếc giữ lại, càng làm nổi bật mái tóc đen nhánh. Hắn cười trên Tuyết Thú tuy không bá khí như Côn Bằng, nhưng cũng xem như là thần vật hiếm thấy, so với lần đầu tiên gặp ở Biển Lửa, hắn xuất sắc hơn rất nhiều, đáng tiếc không thể so sánh với Thắc Hoàn Đế Quân ngày xưa. Kỳ thật Hương Tô cũng chẳng hề chán ghét hắn, chỉ là bởi vì Thiên Đế vội vàng sắp xếp người tâm phúc tiếp nhận chức vị của Quân Thượng khiến cho nàng tự dưng chán ghét Tân Từ Kim. Nguyên Hậu Đế Quân từng nói qua với nàng, Thiên Đế gấp gáp như vậy, là muốn cho người của Thiên Tộc chiếm lấy vị trí Từ Kim Đế Quân, cho dù Quân Thượng trở về, cũng không thể nắm giữ Kim Linh giới nữa, nàng đã chán ghét vô cùng đối với tất cả Thiên Tộc.

“Hương Tô tiên tử.” Thác Doanh từ trên lưng Tuyết Thú bước xuống, nhìn thấy nàng thì mỉm cười càng sâu, gương mặt nho nhã nhuộm lên ý cười rất động lòng người. Hương Tô nhũn mảy, cái đức hạnh ăn nói chậm chạp này đâu có phải là phong độ của Từ Kim Đế Quân? Từ Kim trong lòng nàng, vĩnh viễn là Thắc Hoàn Đế Quân ngồi thẳng lưng trên Côn Bằng, đôi mắt đẹp khê nướn lên, cái gì cũng không xem vào mắt.

Hương Tô không trả lời, Thác Doanh cũng không lúng túng, hình như mấy lần gặp mặt, nàng đều hồ hững như vậy với hắn. Ngược lại mặt hắn hướng về phía U Hà, cúi người quỳ lạy, sau khi đứng dậy rất cung kính nói: “Thắc Hoàn Đế Quân, thần khí Không Động Ấn ngài dùng để trấn áp Ti Luyện đã tìm được dưới núi Xi Lạc, ngày mai chúng tôi đi thu hồi lại, đặc biệt tới bái cáo.”

Về mặt Hương Tô có chút hòa hoãn, nàng rất thích thái độ nói chuyện của hắn, hắn cũng cảm thấy Quân Thượng còn sống ở U Hà. Lần trước cũng vậy, sau khi chọn ra người kế nhiệm Từ Kim, Thiên Đế lần Úc Mộc đều không tới, chỉ có hắn tới, cũng là với dáng vẻ cung kính như vậy mà bẩm báo với Quân Thượng nói hắn tạm thời tiếp nhận chức vị Từ Kim, chỉ là thay mặt quản lý, đợi Quân Thượng trở về hắn có thể chuyển giao lại chức vị Từ Kim.

Cho nên dù nàng chán ghét hết người của Thiên Tộc, nhưng đối với người nàng nên chán ghét nhất này, cũng không có cách nào nghiêm mặt lạnh giọng.

Thác Doanh xoay mặt lại nhìn về phía nàng, nụ cười vẫn chân thành ấm áp, “Hương Tô tiên tử, dù sao cũng là vật cũ của Thắc Hoan Đế Quân, nếu không có chuyện gì nàng cũng nên cùng đi xem đi.”

Vật cũ của Quân Thượng.....

Không thể không nói, Thác Doanh rất biết cách khuyên giải người khác, câu nói này đã đánh trúng đáy lòng của Hương Tô. Tây Uyên..... Nàng đã từng đi qua, những dãy núi nối tiếp nhau cây cối mọc um tùm cao ngất, đó là nơi Quân Thượng phong ấn Ti Luyện, nàng tựa hồ nhìn thấy bóng người mặc sắc áo vàng nhạt anh tuấn kiêu ngạo thờ ơ ngồi ngay ngắn trên lưng Côn Bằng đang từ từ giương đôi cánh rộng, ánh mắt lãnh đạm buông Không Động Ấn xuống, trong nháy mắt đã ép Ti Luyện đang giương nanh múa vuốt phải đầu hàng khuất phục. Nhưng khi nàng nhìn lại, khắp nơi mờ mịt, cây cối trải qua bao lần thu đi xuân đến cũng không còn vương chút huyền thoại ngày xưa.

Nàng khẽ gật đầu, dù cho như vậy nàng vẫn muốn đi xem.

“Vậy thì theo ta về phủ Thắc Hoan trước đi, ngày mai cùng nhau xuất phát.” Thác Doanh cười nói.

Phủ Thắc Hoan..... Hương Tô ngăn người, trong năm mươi năm nàng đi phiêu lãng khắp nơi, phàm là nơi lưu truyền thần tích của Thắc Hoan Đế Quân nàng đều đi qua, chỉ có điều là nàng chưa từng trở về phủ Thắc Hoan.

Phủ Thắc Hoan không có Quân Thượng, nàng càng không muốn trở về, giống như núi Linh Trạch nàng cũng chưa từng trở lại, dù sao thì nàng vẫn cảm thấy chỉ cần nhớ lại, lòng liền đau đớn, không có dũng khí trở lại nơi đó.

“Hương Tô tiên tử, mời đi.” Thác Doanh ân cần gọi đụn mây, duỗi tay diu Hương Tô cười lên Tuyết Thủ, Hương Tô chần chờ một chút, vẫn mượn sức của hắn mà ngồi lên. Tuyết Thủ có hình thể to lớn lại rất ngoan ngoãn, Hương Tô cười lên, nó còn thân mật nghiêng đầu cọ cọ vào đùi nàng. Thác Doanh khen ngợi xoa xoa đầu nó, cười đám mây dắt theo nó cùng bay lên không mà đi.

Hương Tô nhìn bóng lưng của Thác Doanh, hắn cũng xem như là người biết quan tâm, trong năm mươi năm này, nàng gặp được rất nhiều người rất tốt rất dịu dàng với nàng, kết quả lại đều không như nàng nghĩ, đột nhiên hi vọng Thác Doanh là một người đặc biệt, dù sao nàng có thiện cảm đối với hắn hơn hẳn những người khác đã là điều không dễ dàng.

Khí thế của phủ Thắc Hoan vẫn hào hùng như trước, xa xa có thể nhìn thấy thần tượng khổng lồ coi giữ, nàng từng bị bọn họ dọa đến phát khóc, bây giờ chỉ từ xa xa nhìn thấy bóng dáng mơ hồ ấy lại có chút thân thiết.

Đến gần mới phát hiện tám biển đã đổi, phong hào của Thác Doanh là Tích Vân, bây giờ nơi này là “phủ Tích Vân”, Hương Tô ngẩng đầu yên lặng nhìn, Thác Doanh lại tựa hồ có chút áy náy, nâng tay miễn bỏ sự vắn an của thần tượng, tăng tốc độ bước chân dắt Tuyết Thủ đi vào trong phủ.

“Quân Thượng.” Giọng nói quen thuộc, Hương Tô thu hồi tinh thần ngầy ngẩn vừa rồi, Văn Thăng lễ độ cung kính thi lễ với Thác Doanh, khi ngẩng đầu nhìn thấy Hương Tô, trên mặt hiện lên chút xấu hổ.

Hương Tô nhìn ông ta, đã từng là người của Quân Thượng, nàng cảm thấy cũng nên làm giống như Côn Bằng, nhưng bản thân nàng cũng không đi cùng với Quân Thượng, cho nên nàng cũng không thể trách Văn Thăng được. Nhưng nhìn thấy ông ta lúc trước hầu hạ Quân Thượng, giờ lại chuyển qua hầu hạ Thác Doanh, trong lòng Hương Tô vẫn cảm thấy có chút coi thường.

Phủ Tích Vân bây giờ đâu đâu cũng thấy hạ nhân, nam nữ đều có, uy phong biết bao, khoe miệng Hương Tô nổi lên một tia cười lạnh, Thác Doanh không có bản lĩnh tạo nên kết giới giống như Quân Thượng, khiến cho bọn hạ nhân có thể chuyển dời trong nháy mắt. Trước đây luôn chê phủ Thắc Hoan không có hơi người, vắng vẻ trống trải, nhưng tới giờ trong phủ Tích Vân đông đúc như vậy lại khiến cho lần tiên khí mệnh mỏng trong phủ Đế Quân không còn sót lại chút gì, thật sự rất loè loẹt sáo rỗng.

Thác Doanh vẫn dắt Tuyết Thủ đưa nàng đến Lưu Tô Điện, sáu tiên tử ăn mặc xinh đẹp từ trong điện bước ra nghênh ra, thái độ cực kỳ cung kính diu Hương Tô từ lưng Tuyết Thủ xuống, hầu hạ nàng vào điện tắm gội dùng bữa. Hương Tô có nói chuyện vài câu với các nàng, các nàng chỉ mỉm cười trả lời, cũng chẳng có một câu nói chuyện phiếm nào, Hương Tô cảm thấy các nàng và đám thiếp đã từng hầu hạ nàng chẳng khác biệt gì, lại không có hứng thú nói chuyện với các nàng. Lúc ăn cơm, bọn thị nữ thông minh nhanh mắt vây quanh bên cạnh nàng, ánh mắt của nàng hơi dừng lại ở món ăn nào trong chốc lát, thì đã có người gấp thức ăn đó vào trong đĩa cho nàng, năm mươi năm qua vốn đã quen sống một mình, Hương Tô cảm thấy các nàng ấy hận không thể nhét thức ăn vào trong miệng nàng mới có thể cảm thấy hầu hạ chu đáo. Thức ăn trong phủ Tích Vân vẫn rất ngon, nhưng cuối cùng Hương Tô vẫn không nếm được mùi vị giống như trước kia.

Đợi đến khi trong Lưu Tô Điện chỉ còn lại một mình nàng, Hương Tô mới buông lỏng tâm tình quan sát kỹ nơi đã từng là “nhà” của mình, vẫn không có gì thay đổi, thậm chí tám màn làm từ ngọc lục bảo (*phi thủy*) nàng từng gỡ xuống vài viên cũng vẫn còn. Trong lòng trống vắng, có lẽ thời gian chờ đợi Quân Thượng quá dài, nàng đã quen với nỗi đau đớn như vậy, một giọt nước mắt cũng không thể chảy xuống, nàng chỉ có thể than thở, phủ Thắc Hoan mà không có Quân Thượng còn tệ hơn chuyện hình dáng xưa kia của nó đã thay đổi hoàn toàn.

Cây cối trong viện cũng đều rất tốt, cây hoa mai còn cao lớn hơn trước, Hương Tô vuốt ve cành của nó.....

“Hương Tô.”

Hương Tô dừng động tác lại, thong thả xoay người, nàng không mấy kỳ vọng, cho nên khi nhìn thấy Thác Doanh đứng dưới ánh trăng thì cũng không có chút thất vọng nào, nàng đã sớm nhận ra giọng của hắn.

Nhưng mà, cũng dưới ánh trăng như vậy, cũng đứng ở một nơi như vậy, cũng dùng ngữ điệu trầm thấp gọi tên của nàng. Nàng có chút hoài niệm mà thôi.

Thác Doanh tiến lên một bước chân, thấy Hương Tô cũng không kháng cự gì, bàn tay giấu trong tay áo khẽ nắm chặt, tự cổ vũ một chút mới nâng tay giữ lấy tay của Hương Tô, Hương Tô run nhẹ một chút, cũng không hất tay hẳn ra, lòng Thác Doanh buông lỏng, những lời vừa rồi cho rằng sẽ không thể nói nên lời bỗng chốc trào dâng.

“Từ khi nhìn thấy nàng ở Biển Lửa, ta liền.”

Đột nhiên Hương Tô cười to lên, Thác Doanh sùng sốt, nhất thời không biết làm gì mới tốt đây.

Hương Tô rút tay mình về, một chút hi vọng trước đây đối với Thác Doanh toàn phá sụy đổ, lại có cảm giác mất mát không thể nói rõ. Cho rằng hẳn sẽ khác đám nam tiên đối xử tốt với nàng, kết quả vẫn giống như vậy, chỉ biết nói với nàng mấy câu như vừa gặp đã yêu hoặc là mãi chung tình với mình nàng, hi vọng cùng nàng vĩnh viễn ở cùng nhau. .

Bọn hắn không biết, có lẽ trong Tam Hoàn người không tin tưởng câu nói “vĩnh viễn ở cùng nhau” này nhất chính là nàng, ngay cả Đông Thiên Vân nói cũng chưa thể giữ lời, vậy thì còn có thể tin tưởng ai đây?

“Hương Tô, nàng.” Thác Doanh có chút xấu hổ buồn bực lại có chút khó chịu, nụ cười của Hương Tô rất vô nghĩa, tương tư của nàng suốt năm mươi năm qua bỗng chốc có vẻ cực kỳ rẻ mạt.

“Được rồi, người mau trở về đi thôi, ngày mai còn có chuyện lớn phải xử lý.” Hương Tô thu lại nụ cười, nghiêm trang nói, rõ ràng một thiếu nữ xinh đẹp lại giả vờ có dáng vẻ từng trải, khiến cho người nhìn thấy mà mềm lòng, tự dưng dậy lên niềm yêu thương, không cách nào nói ra lời trách cứ nàng.

“Hương Tô.” Ánh trăng như làn nước, chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp của Hương Tô càng tăng thêm nét đoan trang, hô hấp Thác Doanh càng tăng, chưa từ bỏ ý định, bất kể như thế nào cũng muốn nói ra lời nói trong lòng mình.

“Ta muốn ngủ.” Hương Tô không cần nhìn cũng biết hắn muốn nói gì, mất hết hứng thú mà cắt ngang lời nói của hắn, xoay người rời đi, lời nói của Thác Doanh nghẹn ở trong cổ họng, trong lòng buồn bã, đôi mắt bình tĩnh nhìn nàng khép cánh cửa điện.

Cả đêm Hương Tô ngủ hết sức ngon, cũng không vì lời thổ lộ của Thác Doanh mà ảnh hưởng đến tâm trạng, trong năm mươi năm qua cuối cùng nàng cũng được xem là một tiên linh có chút trải nghiệm đời, nàng mỉm cười, cũng cảm thấy đặc ý, sau khi vui vẻ trôi qua thì cảm thấy cô đơn, ngay cả một người để cho nàng khoe khoang cũng chẳng có.

Bọn thị nữ đến trang điểm cho nàng, kỳ thật cũng không cần, nàng có trăm cái, còn y phục vẫn là bộ áo mà Tử Ngâm Long Nữ đưa năm ấy, bởi vì thích nên cũng chẳng thay đổi, sắc xanh hơi trắng nhạt này dấu hiệu của riêng nàng. Bữa sáng cũng rất thịnh soạn, một bàn lớn thức ăn, Hương Tô dùng xong, hai vị tiên tử theo nàng đi đến đến điện Thăng Hoàn ngày xưa, bây giờ đã sửa thành điện Tích Vân.

Thác Doanh lại đổi một chiếc áo bào màu vàng, ngọc khuê búi tóc đổi thành màu trắng, có lẽ là bởi vì chuyện buổi tối ngày hôm qua, vẻ mặt của hắn rất u sầu.

Nhìn thấy Hương Tô yên lặng nhìn điện Tích Vân, hắn rũ mắt xuống, “Muốn vào bên trong xem không?”

Hương Tô suy nghĩ một lát mới gật đầu.

Thác Doanh đi phía sau Hương Tô, nâng tay ra hiệu ý bảo mọi người xung quanh lui xuống hết, Hương Tô bước đi rất chậm chạp, hình như có chút sợ sệt, thậm chí đứng ở trước bức rèm châu đầu tiên thật lâu mà không hề tiến về phía trước.

Điện Tích Vân thay đổi rất lớn, bài trí thêm rất nhiều màn che so với trước kia, có vẻ tinh xảo rất nhiều, Hương Tô chậm rãi đi đến bờ hồ, chỉ có dòng suối nước nóng này là không hề thay đổi.

“Hương Tô.” Thác Doanh gọi nàng một tiếng, làn hơi sương mỏng lung trên dòng suối nóng, ngược lại càng khiến cho hắn có thể nói ra những lời muốn nói. “Nếu như Đông Thiên Vân vẫn không trở về, nàng vẫn quyết định chờ đợi như vậy?”

“Không phải.” Hương Tô trả lời hết sức nhẹ nhàng cũng rất quyết đoán, điều này cũng làm cho Thác Doanh bất ngờ. Nàng xoay người nhìn hắn, ở chỗ này có hơi ức bí mật nhất của nàng và Quân Thượng, Thác Doanh đứng ở chỗ này, càng làm cho nàng chán ghét thân phận của hắn hơn bất kỳ lúc nào trước đây, cảm thấy hắn hoàn toàn không xứng với vị trí Tư Kim Đế Quân, và tòa phủ đệ này.

Nàng cất bước đi ra khỏi điện Tích Vân, chiếc giường gỗ vốn dĩ đặt dưới tàng cây lớn bên ngoài điện đã không còn, Hương Tô đi đến dưới tàng cây, nghĩ đến đáng về Quân Thượng hững hờ đọc sách trong cảnh trăm hoa đua nở. Trước kia nàng vẫn luôn oán hận Quân Thượng bắt nạt nàng, ăn bữa sáng cũng bắt nàng theo đến nơi này, chẳng trách mọi người đều nói nàng gốc ghéech, năm mươi năm trôi qua nàng mới hiểu rõ, chàng muốn cùng ăn sáng với nàng. Đã nhiều năm như vậy, vô số nam tiên từng nói với nàng những lời như Thác Doanh muốn nói tối hôm qua, nhưng bọn họ đều giống như Thác Doanh, trong miệng nói muốn cùng nàng trường trường cửu cửu, nhưng ngay cả một bữa cơm cũng không muốn ăn cùng nàng.

“Ta chưa từng nghĩ sẽ vượt qua quãng đời còn lại một mình,” Nàng rất nghiêm túc nhìn Thác Doanh, cũng có chút thương tiếc, “Chỉ là, ta chưa gặp được người nào tốt hơn Quân Thượng.”

Sắc mặt Thác Doanh trắng nhợt, thậm chí thất lễ lùi về phía sau nửa bước, một lát sau hắn mới dùng giọng trầm thấp nói: “Lên đường đi, chắc là mọi người đều đang chờ.”

Vẫn như trước, Hương Tô cười Tuyết Thú, Thác Doanh đáp mây bay, nhìn lại bóng lưng đã là hoàn toàn bình thường của hắn, áo bào hoa lệ cũng không che dấu được bản chất tầm thường.

Lúc đến Tây Uyên là có không ít người đã tới, Hương Tô không nhìn thấy Thanh Tuế tỷ tỷ và Nguyên Hậu Đế Quân, Tư Hỏa Đế Quân say mê tu luyện, rất ít chú ý đến công việc trong giới của ông ta, Xích Lâm lại là người thích náo nhiệt, lần này cũng không có tới, ba vị này không tới, thể hiện rõ nghi thức thu hồi lại thần khí Tư Kim lần này không có phân lượng nào. Hương Tô không ngờ gặp được Hiền Tề, nàng ta cùng một vị nam tiên phong thái tuấn lãng đứng phía sau Úc Mộc, vẻ mặt đoan trang, phong cách con gái của Thiên Đế lại càng đậm hơn không ít, Hương Tô lại cảm thấy nàng ta giống như thoảng chút đã già đi mấy trăm tuổi, cả người đều bao phủ không khí trầm lặng. Nhìn thấy Hương Tô, ánh mắt nàng ta chớp chớp, lại không gọi nàng, chỉ là lạnh nhạt gật đầu, Hương Tô nhìn thấy, lại càng cảm thấy cô đơn.

Nghi thức thu hồi Không Động Ấn rất vô vị, trước đây nó rơi xuống một dòng suối khô cạn ở Xi Lạc, trình thám Thiên Tộc phát hiện ra nó. Úc Mộc lại đưa ra lời đồn dẫn những tiên nhân thích náo nhiệt tới xem, kết quả chỉ có vài tên tôm tép đến, sắc mặt Úc Mộc cũng không tốt lắm. Tất cả quá trình thu hồi không hề mạo hiểm gì, chính là việc Thác Doanh cười Tuyết Thú xuống chân núi lấy lên thôi. Lúc đứng ở bên bờ đá đợi Thác Doanh lên, Hiền Tề thừa dịp Úc Mộc cùng nam tiên tuấn lãng kia đều chú ý đến chân núi, đi đến bên cạnh Hương Tô, dùng ngữ khí rất bình thản nói: “Ta sắp gả cho thái tử Hải Tộc.”

Hương Tô khẽ gật đầu, Từ Ngâm cũng gả, Hiền Tề cũng gả. Vốn định nói ra mấy câu đận dò cho có lệ, Hiền Tề lại cười khổ mấy tiếng trước, “Hương Tô, cũng là Mộc Linh không cha không mẹ như các người mới tốt!”

Hương Tô không nói lời nào, nửa ngày mới có thể cười mấy tiếng, “Nàng nói chuyện vẫn không lọt tai như vậy.”

Hiền Tề nghe Hương Tô nói như vậy, mới cảm thấy mình cũng có khoảng thời gian mang tính khí thiếu niên bất chấp tất cả thích Côn Bằng, đột nhiên rút nước mắt, lại nhanh chóng lau đi, lúc này thái tử Hải Tộc xoay người lại, nói với nàng: “Thác Doanh lên rồi.”

Hiền Tề lãnh đạm ‘ừ’ một tiếng.

Ánh mắt thái tử Hải Tộc tiện thể lướt nhìn Hương Tô, một lúc lâu, Hương Tô trừng mắt nhìn hắn, ngược lại thái tử Hải Tộc mỉm cười, xoay người lại nói chuyện với Úc Mộc. Tất cả những chuyện này Hiền Tề đều thấy hết, lại thờ ơ, Hương Tô nhìn nàng ta, trong lòng có một mùi vị gì đó không thể nói thành lời.

Thác Doanh trở về trên dốc núi, giờ cao một khối gì đó giống như ngọc bài, trình trọng tuyên bố: “Thần khí của Kim Linh giới rốt cục cũng được thu hồi!”

Hương Tô rất không cho là đúng, đây là thứ mà lúc trước Quân Thượng dùng để phong ấn Ti Luyện, sau đó vẫn ném ở Tây Uyên, căn bản chẳng thêm để ý đến, Thác Doanh bọn họ nói giống như rất lợi hại vậy.

Thái tử Hải Tộc luôn miệng chúc mừng, sau đó duỗi tay về hướng Thác Doanh hi vọng có thể được nhìn ngắm, Thác Doanh đưa cho hắn, thái tử Hải Tộc cũng thuận lợi cầm trong tay tinh tế quan sát.

“Không đúng, đây không thể xem như Kim Linh thần khí.” Giọng của một thiếu niên vang lên, mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía vị thiếu niên gây sự chú ý cho mọi người. Hắn mặc trang phục của người tu đạo, cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, ngũ quan tuấn tú, giữa lông mày có một vết chu sa, cực kỳ giống như một nụ hoa sơn chi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: TRÊN MỘ THỦY TIÊN

Sau khi thiếu niên vừa nói xong, Úc Mộc và Thác Doanh đều thay đổi sắc mặt, một lão đạo đứng bên cạnh thiếu niên run run mắt chúi: “Chớ có hồ ngôn loạn ngữ!” Sau đó cười xoa nói với Thác Doanh, “Đứa trẻ nhỏ không hiểu chuyện, nói chuyện bừa bãi, hai vị tiên quân chớ trách.”

Úc Mộc hừ lạnh một tiếng, dùng khóe mắt xem thường nhìn hai người, rõ ràng là người tu đạo thể gian, cảm thấy càng thêm chán ghét.

Thiếu niên liêu lĩnh, lúc thấy ánh mắt của hắn nhìn như vậy thì lập tức nổi giận, cũng bất chấp hắn có thân phận gì, cũng bất chấp sự phụ ở bên cạnh không ngừng trừng mắt, hắn cao giọng nói: “Ta không nói bậy! Phạm là thần khí của Ngũ Hành đều nhận chủ, Hải Tộc thuộc Thủy, tuyệt không có khả năng cầm được Kim Linh thần khí trong tay!” Câu nói này của hắn rất nặng nề, đánh giá quá thấp Không Động Ấn, khiến cho mặt mũi của Thác Doanh và chúng tiên mất hết, ngay lập tức không nén được giận.

“Phàm nhân kém hiểu biết, nói bừa bời nhọ Kim Linh thần khí, tội nên...” Thác Doanh dừng một chút, hắc hắc không phải người hung ác, nhưng lúc trước ở Biển Lửa, Đông Thiên Vân một chiêu diệt Lân Hiệp, hành vi tuy rằng bá đạo, nhưng phong thái Đế Quân lại khắc sâu vào trong lòng mọi người, Thác Doanh bất tri bất giác cũng âm thầm chấp nhận đó mới là khí phái mà người đứng đầu Ngũ Hành Đế Quân nên có. “Đáng chết!” Hắc lạnh tiếng, hai ngón tay bắn ra Không Động Ấn, ngọc bài phóng lên cao, lập tức hóa lớn lên mấy lần, giống như tảng đá lớn vọt tới thiếu niên tu đạo.

Lão đạo thấy thế, bị dọa đến hai chân mềm nhũn, ngã xuống đất ôm đầu kêu một tiếng: “Thiên Tôn cứu ta!”

Nhưng mặt Thiếu niên không hề biến sắc, thậm chí còn biểu lộ ra vẻ mặt khinh thường, ‘hừ’ một tiếng, rút trường kiếm phía sau lưng, ‘keng’ một tiếng thân kiếm rời khỏi vỏ, xem ra quyết định liều mạng đánh chính diện với Không Động Ấn.

“Tiểu Viêm!” Lúc này Hương Tô này mới từ trong trầm tư của mình mà thức tỉnh, rút trăm lông vũ trên tóc xuống nhanh chóng vung ra, không ngừng xoay vòng hóa thành Trầm Tinh Phiến kiên quyết đối chọi với khí thế vạn quân của Không Động Ấn.

Thác Doanh cả kinh, hắc hắc không muốn làm hư pháp khí của Hương Tô, vội vàng hô “Thu!”. Mắt thấy Không Động Ấn sắp đánh lên Trầm Tinh Phiến thì đột nhiên quay về, lại biến thành ngọc bài rơi vào tay trong Thác Doanh.

“Hương Tô, người này là.....” Thác Doanh nhú mày, trong giọng nói có chút oán trách.

Hương Tô thấy thần sắc của chúng tiên khác nhau mà nhìn nòng, xì xào bàn tán, trái lại có chút ngại ngùng lên, “Tích Vân Đế Quân, đứa nhỏ này là bạn cũ của ta, xin đừng so đo với hắc.”

Cử chỉ khách sáo và câu nói xa cách này khiến cho sắc mặt Thác Doanh càng khó coi hơn lúc nãy mấy phần, khó chịu không lên tiếng nhìn Úc Mộc.

Từ lúc vừa rời khi Úc Mộc nhìn thấy thiếu niên tu đạo rút trường kiếm thì có vẻ như có điều đang suy nghĩ, lúc này cười một tiếng, thay đổi thái độ xem thường vừa rồi, trở nên hòa khí nói: “Hương Tô tiên tử đã nói như vậy, đương nhiên phải nể mặt của tiên tử.”

Hương Tô nhìn hắc, tuy rằng nụ cười của hắc rất đẹp, nhưng nàng vẫn cảm thấy giả tạo đến mức không thể chịu nổi, thậm chí cũng không muốn nói một câu phụ diễn với hắc.

Thác Doanh tựa hồ bất ngờ với phản ứng của Úc Mộc, nhướng mày nhưng không nói gì.

“Người nhận nhầm người rồi.” Sắc mặt của thiếu niên tu đạo cũng không được khá hơn, bị một tiểu cô nương xem ra còn ít tuổi hơn mình ở trước công chúng gọi mình là ‘đứa trẻ’, quả thật là một sỉ nhục. “Ta không phải bạn cũ của ngươi.”

Khi nhìn thấy gương mặt lạnh và giọng nói lạnh lùng này, ngược lại Hương Tô lại bật cười, tuy rằng đã chuyển thế lần nữa, năm mươi năm cũng chỉ mới là một thiếu niên có đáng vẻ mười bảy mười tám tuổi, nét mặt và thái độ nói chuyện vẫn không thay đổi chút nào.

“Viêm Cập, hôm nay ngươi quá rối như vậy, núi Phụng Hoàng ta tuyệt không thể lưu giữ kẻ gây họa như ngươi nữa!” Lão đạo từ từ lấy lại tinh thần, đứng lên, hai chân còn không ngừng run rẩy. Hôm nay vốn là dẫn tiên tử nhập môn trẻ nhất nhưng lại có tư chất tốt nhất đi trải nghiệm chuyện đời, không ngờ lại đắc tội với thái tử Thiên Tộc và Tư Kim Đế Quân, nếu tiếp tục giữ hắc lại trong đạo quán, cơ nghiệp mấy trăm năm của núi Phụng Hoàng chẳng phải sẽ bị hủy hoại trong chốc lát? Ông vẫn nên tỏ rõ thái độ trước mặt hai vị tiên quân thì tốt hơn.

Viêm Cập nghe xong cũng chẳng hề buồn rầu, ngược lại cười lạnh mấy tiếng, “Thật đúng lúc, núi Phụng Hoàng các người cũng chẳng dạy được cái gì cho ta.” Nói xong gọi trường kiếm, chuẩn bị ngự kiếm rời đi.

“Đứng lại!” Vài vị tiên nhân cùng lúc cất tiếng, có chút cấm kỵ.

Khai sơn lập phái, không thể chấp nhận hạ người khi sư diệt tổ như vậy, đa số tiên gia đều bất mãn sâu sắc với thái độ cuồng ngạo của thiếu niên này, chuẩn bị giáo huấn đứa trẻ không biết trời cao đất rộng này một chút.

Khóe miệng Viêm Cập mang theo nụ cười lạnh lẽo, thông thả xoay người, cổ ý kéo dài giọng điệu nói: “Mấy vị tiên quân còn muốn chỉ giáo cho ta, một kẻ phạm nhân tu đạo, như thế nào đây?”

Ngược lại tiên gia vừa rồi hét lên bảo hắc dừng lại lúc này lại nghẹn giọng, một thiếu niên tu đạo trẻ tuổi, nếu thật sự ra tay với hắc thì quả thật có chút lấy lớn hiếp nhỏ, tự hạ thân phận.

Hương Tô cảm thấy sắp không ổn, khẩu khí của Tiểu Viêm tuy lớn, nhưng tài nghệ thật sự còn kém xa so với mấy vị tiên nhân kia, nếu giao đấu trực diện tuyệt đối sẽ bị thiệt thòi. “Tiểu Viêm, như thế nào mà ngươi không nhận ra ta?” Nàng tiến tới một bước, chớp mắt với hắc, ra hiệu bảo hắc đừng trở tay uy phong ngoài miệng nữa.

Viêm Cập nheo mắt lại, vẻ mặt như nhìn thấy quái vật của hắc khiến cho Hương Tô bị nhụt chí, “Ta không nhận ra ngươi.” Hắc thật không biết xấu hổ mà nói, vẫn xoay người muốn rời khỏi.

Hương Tô bị hắc làm cho tức giận đến chẳng biết làm sao, duỗi tay kéo cánh tay của hắc, không ngờ ý muốn rời đi của hắc lại rất kiên định, Hương Tô không kéo được hắc, bàn tay nàng trượt từ trên cánh tay hắc xuống cổ tay, Hương Tô vội nắm chặt bàn tay hắc, cũng không tức giận, “Không sai, chính là ngươi!”

Cả người Viêm Cập thân thể run lên, bị nàng giữ rất chặt. “Ngươi nhìn xem!” Hương Tô tức giận nâng tay, dùng ngón tay điểm vào ấn đường của hắc,

dùng linh lực thu hồi, vết chu sa giữa khoảng gian mày của hấn liền biến thành một giọt máu đọng trên đầu ngón tay trắng mịn thanh mảnh của nàng. “Đây chính là ký hiệu mà ta để lại cho ngươi!”

Mọi người đều im lặng không nói gì mà nhìn bọn họ, lúc Hương Tô giữ chặt ta của Viêm Cập, sắc mặt của Thác Doanh thay đổi, muốn lên tiếng lại bị Úc Mộc lắc đầu ngăn cản.

Hương Tô muốn nhanh chóng dẫn Viêm Cập rời khỏi, dắt tay hấn, “Đi, dẫn ngươi tới một nơi.”

Lúc này Viêm Cập không giãy dụa nữa, ngoan ngoãn lên đụn mây của nàng, Hương Tô vui mừng, tuy rằng đã là kiếp sau, nhưng Tiểu Viêm quả nhiên là Tiểu Viêm, rất biết đạo lý, khi đã thừa nhận quen biết với nàng thì sẽ không vụn vẹo nàng nữa.

“Chúng ta đi đâu?” Giọng điệu của Viêm Cập vẫn không hề thân thiện.

Câu hỏi này làm khó cho Hương Tô, vừa rồi chẳng qua là lấy cớ mà thôi, nàng có nơi nào có thể dẫn hấn đi đây? Nhưng mà nhìn thấy sắc mặt nhăn nhúm đến sắp chết của hấn, nếu nói ra chuyện ngay cả một chỗ ở mình cũng không có..... cũng rất khó coi. “Hôm nay là ngày mấy?” Nàng giả vờ hỏi.

Viêm Cập cảm thấy vấn đề này rất ngốc, hạ tầm mắt không thèm trả lời, Hương Tô cảm giác cái tên đáng ghét mấy chục năm chưa gặp lại này muốn bị thu phục mà. Nhưng mà đối với hấn, cuối cùng vẫn có cảm giác vô cùng thân thiết không thể nói rõ được, năm mươi năm đằng đẵng chờ đợi Quân Thượng, nhưng khi nhìn thấy hấn, lại cảm thấy năm mươi năm trải qua kiếp trước rồi đến kiếp này thì rất ngắn ngủi.

“Hôm nay là mừng mười tháng bảy ở nhân gian, bà bà dẫn ngươi đi gặp một vị..... một vị kỳ nhân.” Hương Tô suy nghĩ, mới tìm ra được từ như vậy, lại mười năm rồi, nàng cũng chưa đi thăm Kim Trần.

“Bà bà?” Viêm Cập giễu cợt, đánh giá từ trên xuống dưới nàng thiếu nữ thấp hơn hấn nửa cái đầu, lại cực kỳ miệt thị ‘hừ’ một tiếng.

Trong lòng Hương Tô, hấn vẫn là một đứa bé hồng hào, tuy rằng bây giờ đã lớn hơn một chút, nhưng suy nghĩ đó vẫn luôn tồn tại. “Thế nào?” Nàng kiêu ngạo ngẩng đầu lên, “Năm nay ta ba trăm năm mười tuổi, xin hỏi ngài bao nhiêu tuổi?”

Viêm Cập nghe xong, không những không lộ ra sắc mặt kinh ngạc sùng bái, ngược lại khiêu khích mà ‘hừ’ lạnh lần nữa, “Ngươi là tiên, ta là người, có thể so sánh như vậy sao? Trong tiên giới, ba trăm năm mười tuổi, chỉ như một đứa trẻ.”

Hương Tô bị hấn làm cho tức giận đến thở gấp, đứa bé này sau khi đầu thai sao mà tính cách còn tệ hơn, miệng cũng độc địa?

“Người già đến mức bị thờ khờ khờ sao?” Hai tay Viêm Cập ôm ngực, giống như có chút lo lắng, hơn bất kỳ lúc nào hết, vẻ mặt ấy khiến cho nàng muốn đánh hấn một trận toi bời, “Xem ra, người quả thật là lớn tuổi rồi, phải bảo trọng a.” Hương Tô “thờ khờ khờ” lần nữa, cảm thấy nhìn nhận là bạn của hấn quả thật là sai lầm rất lớn, chẳng trách hấn thế này nên sự phụ hấn cũng chịu không nổi, không cần đưa đồ đệ như hấn.

Cũng may sắp tới núi Ngân Đài rồi, nàng không nhìn Viêm Cập nữa, vội vàng hạ xuống một cửa động bị đá lấp kín ở trên đỉnh núi, trên tấm bia đá khắc ba chữ “Mộ Thủy Tiên”.

“Kim Trần, ta lại tới thăm ngươi đây!” Nàng bị Viêm Cập chọc tức nên giọng điệu khi gọi cũng không tốt lắm, rất giống tới cửa đòi nợ.

Đương nhiên không có ai trả lời nàng, từ sau khi từ biệt ở Biển Lửa, Kim Trần bế quan ở chỗ này, Thanh Tuế tỷ tỷ nói hấn thề nếu không đột phá được Mộc Linh kiếp thì sẽ không ra ngoài. Mộc Linh kiếp là một cửa ải khó khăn trong quá trình tu luyện của Mộc Linh, đột phá, tu vi sẽ tăng lên một bậc, có thể tu tập pháp thuật càng cao thâm hơn, cũng không khác gì người phàm mở Thiên Nhân. Bởi vì nàng được Quân Thượng cho tu vi, rất nhẹ nhàng vượt qua giới hạn này, nhìn thấy Kim Trần gắng sức như vậy, trong lòng vẫn có chút không yên tâm, cảm giác như chính mình đầu cơ trục lợi rồi.

“Kim Trần..... Rốt cuộc chừng nào ngươi mới ra vậy?” Hương Tô nhìn tảng đá nặng cân kia, lại nghĩ đến lúc trước, khi mình rời khỏi U Hà, thì tới nơi này đầu tiên. Kỳ thật nàng chưa hề thật sự sống một mình, lúc chờ đợi ở bên bờ U Hà, Thanh Tuế tỷ tỷ và Nguyên Hậu Đế Quân năm ba lần đến thăm nàng, cũng có rất nhiều người đến thăm dò tình hình của Quân Thượng, lúc thật sự bắt đầu lưu lạc một mình, trong lòng nàng vẫn ngổ ngàng sợ hãi. Lúc ấy nàng có biết bao hi vọng là tảng đá đó sẽ mở ra, Kim Trần rất chảnh chọc từ bên trong đi ra, vừa soi gương vừa nói: Ta đi cùng ngươi.

Nước mắt nhanh chóng tràn ra, Hương Tô không muốn bề mặt trước Viêm Cập, nhanh chóng chớp chớp, cố gắng nhìn xuống, “Ngươi cũng thật rất ngu ngốc!” Nàng ra vẻ thoải mái mà oán trách, “Lâu như vậy mà chưa thành! Nhìn xem, ta bị lưu lạc đến bước phải làm bạn mới một đứa trẻ!”

Viêm Cập lại ‘hừ’ một tiếng, cũng không lên tiếng châm chọc, tuy rằng Hương Tô lại thừa dịp châm biếm hấn, nhưng hấn cũng cảm thụ rõ ràng nỗi ưu thương mà nàng cố ý che giấu.

“Ngươi làm gì mà gấp gáp như vậy..... Mộc Linh chúng ta có thể sống rất lâu, còn việc gì mà phải vội vàng.” Hương Tô cười khờ, “Ngươi nhanh chóng ra nha, vừa ra..... thì tới tìm ta.” Hai ngón tay tuyệt đẹp xoay tròn, đầu ngón tay đã biến ảo ra một đóa hoa son chi trắng tinh xinh đẹp, “Cái này cho ngươi, cảm nó, ngươi có thể tìm được ta bất cứ lúc nào.” Nàng nhẹ nhàng đặt đóa hoa lên tấm bia đá.

Lúc xoay người, phát hiện thần sắc Viêm Cập hơi bối rối nhìn nàng, không còn đáng vẻ tiểu nhân đắc ý, bị tài năng của nàng làm cho chấn động? Hàng năm nàng đều ở bên bờ U Hà vài ngày, dần dần phát hiện linh khí U Hà tuy rằng khiến cho lồng ngực người ta khó chịu, lại rất trợ giúp cho tu vi, những năm gần đây tiến bộ của nàng cũng không tệ.

Hương Tô lại có chút sầu muộn, sau đó thì đi chỗ nào nữa?

Đột nhiên không trung vang lên tiếng Phượng Hoàng kêu, nàng vừa nghe liền biết là tọa kỵ Tịnh Vũ của Xích Lâm, ngẩng đầu nhìn quả nhiên thấy Tịnh Vũ đang lượn vòng trên bầu trời, quả thật tính ra Xích Lâm cũng là người có bản lĩnh, làm cách nào mà nàng ta tìm được nàng? Một cọng lông phượng màu vàng chói mắt từ từ rơi xuống, Hương Tô đón lấy ở trong tay, phát hiện trên lông phượng hoàng có một lá thư. Số chữ trong thư không nhiều, chỉ viết “Ta đã kế nhiệm Hỏa Quân”, Hương Tô sửng sốt.

Trong mấy chục năm nay cũng chưa từng gặp lại Xích Lâm, nàng ta cũng chưa từng một lần tới U Hà. Trái lại Hương Tô hiểu rất rõ, có lẽ nguyên nhân khiến cho nàng ta không đến U Hà cũng giống như nguyên nhân mà nàng không muốn về phủ Thăng Hoàn. So với mấy tiền tử khóc lóc sụt sùi ở trên bờ sông, sau đó đều lấy chồng, Xích Lâm từ trước đến giờ không đến, khiến cho Hương Tô càng buồn. Trước kia nàng chán ghét Xích Lâm rất ngang ngược, bất kỳ chuyện gì của Quân Thượng nàng ta đều muốn nhúng tay vào, bây giờ mới hiểu, Xích Lâm..... Thật sự rất thích Quân Thượng. Bây giờ cảm giác đối với Xích Lâm rất phức tạp, tựa kẻ thù nhưng không phải kẻ thù, tựa như bạn nhưng không phải là bạn.

Viêm Cập thông thả bước đến nhìn, cau mày nói: “Huỳnh Hoắc Hỏa Quân tạ thế?”

“A?!” Lúc này Hương Tô mới chậm chạp kinh ngạc kêu lên một tiếng “Đi, đi U Hà.”

Nàng biết, Xích Lâm nhất định sẽ đến nơi đó..... nói với Quân Thượng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 26: NỢ KIẾP TRƯỚC

Xích Lâm một thân áo đỏ cực kỳ chói mắt đứng bên bờ U Hà không hề có sức sống, giống như đóa hoa mẫu đơn kỳ lạ nở giữa hoang mạc. Hương Tô ở trên đám mây đã nhìn thấy nàng ta từ xa, mãi đến khi hạ xuống phía sau lưng nàng ta, Xích Lâm cũng không xoay người lại, Hương Tô cảm thấy nàng ta đang bắt chước Quân Thượng, không thể không thừa nhận, bắt chước rất tốt.

Gió bên bờ sông thổi phồng ống tay áo rộng của nàng ta, làn váy thêu hoa văn phượng hoàng cũng hơi bay lên, đồ văn màu vàng dưới ánh mặt trời lấp lánh lung lay. Hương Tô thấy sửng sốt, bên bờ U Hà mênh mông, bóng lưng Xích Lâm không hề kém cỏi, trầm tĩnh cô độc, giống như đã làm Đế Quân mấy trăm năm vậy, không thể tìm được cô gái bướng bỉnh ngày thơ ấu bị Quân Thượng làm cho tức giận được giậm chân ngày xưa.

“Xích Lâm?” Hương Tô có chút không dám nhìn nhận, thăm dò gọi nàng ta một tiếng.

Lúc này Xích Lâm mới chậm rãi quay người lại, nàng ta đội bộ kim quan ngũ phượng, những chuỗi ngọc trên mũ nhỏ bé mà cân xứng với kim châu từ mỏ phượng rủ xuống, mờ mờ che nửa khuôn mặt của nàng ta, không những không làm cho ngũ quan mờ mờ, ngược lại càng làm cho hoa văn ngọn lửa giống như con rắn màu đỏ ở giữa khoảng gian mây của nàng ấy càng đoạt lấy lòng người, khỏe mắt được kẻ viền màu đỏ, cong lên ở phần đuôi mắt, làm cho đôi đồng tử càng đen láy, ánh mắt càng quyến rũ. Tuy rằng Hương Tô không thích nàng ta, nhưng vẫn thừa nhận đáng vẻ của nàng ta rất đẹp, bây giờ nàng ta mặc trang phục lung lay như vậy, còn đẹp hơn so với trước kia.

“Hắn là ai?” Ánh mắt xinh đẹp rực rỡ của Xích Lâm nhìn Viêm Cập ở phía sau Hương Tô.

Hương Tô quay đầu nhìn hắn, sắc mặt Viêm Cập trắng bệch rõ ràng có chút không chịu nổi linh khí của U Hà, trong lòng đột nhiên có chút vui sướng, rốt cục tên tiểu tử ngang ngược này cũng chịu khổ rồi.

“Ừ..... Hắn..... xem như là đệ tử của ta đi.” Hương Tô không ngờ câu nói đầu tiên của Xích Lâm là hỏi chuyện này, thuận miệng nói lung tung. Một người có bản lĩnh như Viêm Cập, luôn làm cho người ta không cách nào bỏ qua hắn được.

Xích Lâm chậm chạp nhếch khóe miệng, lại xoay người nhìn mặt nước mênh mông của U Hà.

Làn môi Viêm Cập hơi động, lời nói phản bác Hương Tô đã đến bên bờ môi. Nét mặt khinh thường của Xích Lâm khiến cho hắn nhũn mảy, không cần nhìn cũng biết, nhất định Hương Tô lại ra vẻ không phát hiện thái độ của cô gái áo đỏ kia, vừa rồi ở trên mây hắn phát hiện Hương Tô hoàn toàn bị tư thế của cô gái áo đỏ kia làm cho lạng người. Hương Tô âm thầm khen ngợi nhìn hắn, chẳng những Viêm Cập không vạch trần nàng, xem nàng như trưởng bối, lại còn nói mấy câu nói khiến cho nàng xúc động đến mất hết thể diện trước mặt cô gái áo đỏ kia.

“Thiếp.....” Xích Lâm đã mở miệng, giống như đột nhiên xuất thần, Hương Tô nhìn bóng lưng của nàng ta, trong lòng hi vọng nàng ta nói “Ta phải lập gia đình”, “Thiếp đã là Xích Huỳnh Đế Quân.” Hương Tô không trả lời, chung quy vẫn cảm thấy nàng ta đang nói chuyện với Quân Thượng ở dưới đáy sông “Phụ thân tu luyện quá độ mà tạ thế, rất đột nhiên. Thiếp cũng không ngờ, sớm thành Tư Hỏa Đế Quân như vậy. Thiếp và chàng..... đứng hàng Ngũ Hành Đế Quân giống nhau.....” Tiếng nói của nàng ta hạ thấp xuống, có lẽ là khóc.

Trong lòng Hương Tô vừa chua vừa chát, may mắn vừa rồi không ngoác ngoếch trả lời Xích Lâm, bằng không nhất định bị Viêm Cập chê cười chết. Xích Lâm nói nàng ta và Quân Thượng đều là Ngũ Hành Đế Quân, bọn họ cùng một cấp bậc với nhau, so sánh, năm mươi năm này nàng đông du tây dạo, tuy có tiến bộ, nhưng lại thua kém quyết tâm của Kim Trần lại không vinh quang bằng Xích Lâm, quả thật là tâm thường tùy theo tự nhiên không có chí tiến

thủ. sau vài năm như vậy, lần đầu tiên Hương Tô nhìn thẳng vào bản chất của chính mình. Đợi Quân Thượng trở về, giữa Xích Huỳnh Đế Quân ánh sáng loá mắt và tiểu hoa tinh tàn tạ mặt mày xám tro..... Còn có thể lựa chọn giống như trước kia không?

Lúc này Xích Lâm lại nhanh chóng xoay người lại, uy nghiêm nhìn nàng, lúc này Hương Tô mới phát hiện tay trái nàng ta cầm một tòa tháp nhỏ tinh xảo lung linh.“Ngươi tìm người gả đi.”

“Hả?” Hương Tô nhướn mày, pháp lực Xích Lâm sẽ không tăng lên tới mức có thể nhìn thấu nội tâm đó chứ? Đây không phải là câu mà vừa rồi nàng trông nàng ta nói sao, lúc này nàng ta còn nói ngược lại với nàng .

“Cho dù Đông Thiên Vân trở về, chàng cũng sẽ không chọn ngươi!”

Hương Tô đề phòng nhìn nàng ta, xong rồi, bây giờ Xích Lâm thật ngạo mạn như vậy ! Nàng suy nghĩ thế nào nàng ta đều biết hết.

“Chuyện nhà ngươi ta, cũng không tới phiên ngươi khoa tay múa chân.” Viêm Cập vẫn luôn im lặng đột nhiên nói chen vào như vậy. Bây giờ Hương Tô đã hiểu rất rõ cảm giác của lão đạo lúc ở trên núi Xi Lạc, gặp phải tên “đồ đệ” như vậy thật là kinh tâm động phách a.

“Hừ?” Xích Lâm nghe xong, khóe mắt nhú lại, tựa hồ có chút không vui nhưng lại càng quyến rũ vô cùng, ngay cả Viêm Cập nhìn thấy cũng sững sờ. Trong lòng Hương Tô thật không biết cảm thấy mùi vị gì, tên tiểu quỷ này mới bao nhiêu tuổi thôi, lại động sắc tâm ! “Thật không? Nhưng ta không nghĩ như vậy.” Xích Lâm nhẹ nhàng lắc lư Hạo Thiên Tháp trên tay, lại lộ ra mấy phần bản sắc của nha đầu hư hỏng năm đó.

“Xích Lâm.” Hương Tô lạnh lùng nhìn nàng ta, so với Xích Lâm một thân kim quan sắc áo đỏ thắm, Hương Tô lại một thân váy áo xanh lục nhàn nhạt hiện ra nét thanh lịch hoàn toàn khác biệt, eo thon thả mảnh mai, mái tóc đen huyền hơi rối, nét đẹp trời sinh lại ẩn hiện dưới lớp trang phục mộc mạc, càng động lòng người. Xích Lâm đẹp, rực rỡ hoa lệ đường hoàng, Hương Tô lại hoàn toàn giống như yêu nghiệt, nhẹ nhàng nhu nhược, chuyên môn mê hoặc lòng người sinh ra nạ tâm.“Tuy rằng ta muốn sống để đợi Quân Thượng trở về, nhưng cũng không hề sợ chết.”

Hương Tô rất bình thân nói ra câu ấy, lại có ý vị thoải mái quyết tuyệt, trái lại khiến cho Xích Lâm hơi hơi nhăn mày, lại một hồi lâu không nói gì nữa. Đột nhiên Hương Tô tỉnh ngộ, kỳ thật Xích Lâm không giỏi miệng lưỡi, chỉ ít so sánh với Kim Trần, Viêm Cập về miệng lưỡi chanh chua, thì hoàn toàn không thể cùng một cấp bậc.

“Hừ!” Xích Lâm ‘hừ’ lạnh, đây là không biết nói gì nên giờ trò ngang ngược? Nàng ta vung tay áo dài màu đỏ có viền hoa văn sắc vàng, Hương Tô đã không còn sợ nàng ta.“Tóm lại, chuyện thế gian, cũng không theo ý nguyện của ngươi! Ngươi..... Sẽ không gặp may như vậy nữa !” Sau khi Xích Lâm giáo huấn xong, gọi Tịnh Vũ, uy phong hơn người mà đi.

“Vừa rồi ngươi nói rất hay.” Viêm Cập đợi bóng dáng của Xích Lâm biến mất hoàn toàn, mới không tình nguyện mà khen Hương Tô một câu.

Nét mặt Hương Tô không đổi,“Nàng ta cầm Hạo Thiên Tháp trong tay, đó là khắc tinh của ta, có cái ấy ta hoàn toàn không phải đối thủ của nàng ta, chỉ có thể kiên quyết nói cho thoải mái vui vẻ một chút.” Chủ yếu là nàng biết Xích Lâm chẳng hề thật lòng muốn giết nàng, với tính cách vội vàng nóng nảy của Xích, nếu muốn thiêu cháy nàng thì còn nói lời đe dọa sao? Sớm đã ra tay.

Viêm Cập có vẻ mặt như nuốt phải ruồi nhặng mà nhìn nàng, rất hối hận vì vừa rồi đã khen nàng.

“Tiểu đồ đệ, chúng ta liền ở chỗ này khai sơn lập phái đi.” Đột nhiên tâm trạng của Hương Tô rất xấu, có lẽ là bị Xích Lâm ảnh hưởng, nàng bắt nạt không được Tư Hỏa Đế Quân, còn bắt nạt không được đứa trẻ con người phạm mới tu đạo này sao? Kiếp trước là bởi vì ở trong kết giới pháp lực bị áp chế, nàng mới bị đứa trẻ này đè đầu cưỡi cổ, tình huống bây giờ thì không giống trước !

Viêm Cập cũng không nổi nóng, bình tĩnh nhìn nàng,“Ngươi còn tưởng thật sao? Vừa rồi bất quá chỉ là muốn giữ một chút danh dự cho ngươi trước mặt mỹ nhân kia, xem ra ngươi dám đương không nói. Ta thương xót ngươi không đẹp bằng người ta, thân phận không cao sang như người ta, mới cố nhẫn nhịn không vạch trần.....”

Cảm xúc yên ổn mấy chục năm qua của Hương Tô trong một ngày này vừa gặp lại Viêm Cập thì nhận lấy một sự khiêu khích to lớn, mấy lần đều thiếu chút nữa thì sụp vỡ. “Có phải ngươi rất vừa ý nàng ta?” Nàng ngang ngược cắt ngang lời Viêm Cập khen ngợi Xích Lâm,“Đừng nằm mơ ! Trong mắt nàng ta, ngươi chính là con kiến!”

Sắc mặt Viêm Cập biến đổi, xoay người gọi trường kiếm, ngự kiếm bỏ đi.

“Này!” Về mặt Hương Tô buồn bã gọi hần một tiếng, Viêm Cập cũng không quay đầu lại. Nhìn bóng lưng hần càng lúc càng nhỏ, Hương Tô cảm thấy hình như mình có chút sợ hãi. Trong khoảng thời gian dài như vậy, chờ đợi Quân Thượng trở về càng lúc càng giống là một cái cớ, kỳ thật nàng chưa hề nói khoác, tuy rằng nàng không cam chịu lòng chết, lại sống rất vô vị. Kim Trần bê quan, Thanh Tuế tỷ tỷ vẫn luôn chấp nhất đi khắp nơi tìm kiếm Mộc Linh thân khí đã thất lạc, Nguyên Hậu Đế Quân cũng rất lâu không có lộ diện, tuy rằng Tiểu Viêm luôn làm cho nàng tức giận, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, thậm chí nàng có chút ý lại vào hần, ý lại vào tình bạn của hần. Có lẽ, đã bắt đầu từ lúc ở trần Hà Loan kiếp trước.

Hương Tô chán nản gọi mây, quả thật là nàng đã nói ra lời nói làm tổn thương người khác, bởi vì thấy thần thái rực rỡ của Xích Lâm như vậy, trong lòng nàng rối loạn mới nói ra câu nói như vậy với một người luôn luôn kiêu ngạo như Tiểu Viêm. Nàng vội vàng đuổi theo Viêm Cập, tuy rằng đạo thuật Viêm Cập vẫn còn rất bình thường, nhưng cũng chẳng hề gây trở ngại việc hần xem thường Hương Tô.

“Tiểu Viêm, vừa rồi..... Vừa rồi.....” Hương Tô rất kém cỏi, kiếp trước nàng không có pháp thuật mới bị Tiểu Viêm bắt nạt, kiếp này nàng là sư phụ, như thế nào cũng bị kém cỏi như vậy? “Là ta sai.” Nàng không cam lòng nói ra từ kẻ hèn răng nghiến chặt.

Viêm Cập làm như không nhìn thấy, khăn buộc tóc của đạo gia còn bay tới trên mặt Hương Tô, che mờ đôi mắt của nàng.

Hương Tô dụi mắt, “Ta xin lỗi a! Ngươi một kẻ tiểu bối đừng quá phận như vậy!”

Viêm Cập nghe xong mặt trầm xuống thúc giục kiếm bay nhanh hơn, Hương Tô một hồi bay đến bên trái của hắn, một hồi bay sang bên phải của hắn, con tức giận khiến cho sắc mặt Viêm Cập trắng bệch, nàng cũng học cách khiêu khích sao.

“Tiểu Viêm” Hương Tô nhàn nhã đạp trên đụn mây, nghiêng đầu, cười giống như hồ ly, “Nếu ngươi không tức giận, bà bà ta liền dạy ngươi cười mây.” Nhìn sắc mặt này của Viêm Cập, nàng vẫn không dám lại tự xưng là sư phụ, vậy chỉ còn lại thân phận “bà bà” là cao nhất.

Viêm Cập hí mắt nhìn nàng, đột nhiên người hạ xuống mặt đất, Hương Tô đành phải rất không có phong độ của bậc trưởng bối đuổi theo hắn gọi: “Chờ ta một chút.”

Viêm Cập chọn hạ xuống một dòng suối nhỏ giữa núi, sau đó Hương Tô cũng tới đây, mặt mày trở nên có chút đắc ý, xem ra, vẫn muốn học cười mây chứ?

“Ta đói.” Viêm Cập vén đạo bào ngồi xuống, tuổi tác tuy nhỏ, lại tựa hồ rất thành thạo chuyện giở trò.

“Ừ ừ.” Hương Tô thay đổi sắc mặt kiêu ngạo vừa rồi, mờ mịt nhìn chung quanh, “Có cái gì ăn a? Cá nướng?”

“Ừ.” Viêm Cập có vẻ mặt vừa ý gật gật đầu, nhìn Hương Tô giống như ra thánh chỉ cho nàng vậy, lập tức nhặt một nhánh cây biến thành cái vợt, cẩn trọng vợt cá bên bờ suối. Viêm Cập không nói gì mà chỉ nhìn nàng, nàng ngốc này tựa hồ không biết từ chối, nàng không phải khoe khoang rằng mình là trưởng bối sao?

Hương Tô xoay trở cành cây xâu cá nướng thơm ngào ngạt, chọn con lớn một chút đưa cho Viêm Cập. Viêm Cập xé một miếng, ném thử lộ ra vẻ mặt vừa lòng.

“Ăn ngon không?” Lúc này Hương Tô thật sự đắc ý, những năm gần đây đi phiêu lãng khắp nơi, nàng còn thực sự luyện được tài nấu ăn.

Dáng vẻ khi ăn của Viêm Cập rất tao nhã lại cũng rất nhanh, Hương Tô ở một bên nhìn, lại nhớ đến hắn lúc ở Hà Loan trấn, dáng vẻ ăn cơm cũng không có gì thay đổi.

“Sao lại nhìn ta như vậy?” Viêm Cập lườm nàng một cái.

Hương Tô hiểu rõ nghi ngờ của hắn, với hắn mà nói nàng chỉ là người xa lạ mới quen biết chỉ có một ngày, lại không biết kiếp trước bọn họ có nhiều kỷ ức như vậy.

“Khẩu quyết cười mây đâu?” Hắn lạnh lùng cất tiếng hỏi, không giống như thỉnh giáo, ngược lại sư phụ lại giống như là thí sinh dự thi.

Hương Tô nén giận nói cho hắn nghe, kinh hi nhìn hắn lập tức thành công gọi được một đám mây nhỏ. Nếu bàn về thiên tư, quả thật Tiểu Viêm không giống như người thường. Về bí ẩn của hắn, tuy rằng Hương Tô hiểu kỳ, nhưng không có ý muốn đi tìm tòi nghiên cứu, đối với nàng mà nói, trong quá khứ hắn là ai cũng không quan trọng, quan trọng là lúc này hắn còn chưa nhớ ra nàng trong kiếp trước. Bất kể là người hay là tiên, chỉ có trước mắt mới là chân thật, quá khứ trôi qua cũng tốt, chẳng qua cũng chỉ là kỷ ức. Có lúc khi nàng nghỉ qua đêm ở một nơi hoang vu, nằm trên bãi cỏ lạnh buốt, nhìn bầu trời sao mênh mông khôn cùng cảm thấy vô cùng cô đơn sâu khổ, nàng từng nghĩ, nếu như không gặp Đế Quân tuần mỹ ngồi ngay ngắn trên lưng Côn Bằng, lúc này nàng có lẽ vẫn là một tiểu Mộc Linh vô tri khờ dại, cần cù theo đuổi những chuyện nhỏ bé cũng cảm thấy thỏa mãn, kỳ thật cũng không có gì không tốt.

“Có phải ngươi thiếu ta cái gì không?” Viêm Cập vừa lòng vẫy mây đi, không cảm kích liếc nhìn Hương Tô đang trầm tư.

“Hả?” Hương Tô bừng tỉnh, nhìn thấy diện mạo kiêu ngạo của hắn, lòng âm thầm nói quả thật là kiếp trước thiếu nợ hắn. Bởi vì sự do dự của nàng, mới hại hắn chết sớm, chỉ là tuyệt đối không thể nói cho hắn biết, bằng không hắn sẽ càng quá phận!

“Trời sắp tối, ta mệt mỏi rồi.” Viêm Cập thiếu gia lại nói.

“À, ta nhóm lửa lớn một chút.” Hương Tô thêm củi.

“Ta một người phạm, làm thế nào có thể ngủ nơi hoang vu thôn dã giống như các ngươi?” Viêm Cập thiếu gia mãnh liệt bất mãn.

“Vậy thì vào thành đi.” Hương Tô chấp nhận số phận nói, lúc này hắn mới nhớ mình là người phạm rồi sao.

Lúc trên đám mây chậm chậm bay, Viêm Cập hiền lành vỗ vỗ đầu Hương Tô chỉ tới bờ vai hắn, “Cảm giác làm chủ nợ thật không tệ.”

Hương Tô tức giận hất tay hắn xuống, khiển trách nói: “Đừng không biết lớn nhỏ!” Nàng cũng có chút hoài nghi có phải hắn không nhớ ra cái gì hay không.

Sắc trời đã tối bọn họ mới thừa dịp trời tối thu đụn mây, cũng không biết đây là tòa thành lớn nào, Viêm Cập chọn nơi ngủ trọ là một quán trọ lớn nhất, nhìn hắn đi lên phòng, Hương Tô cũng cảm thấy mình rất thảm thương, “Ngủ ngon nha.” Nàng bắt giắc dặn bảo một câu.

Nằm ở gian phòng sát bên phòng Viêm Cập, với tu vi bây giờ của nàng đã có thể nghe thấy rất rõ ràng hô hấp vững vàng của hắn.

Đối với hắn như vậy, có lẽ thật sự là thiếu nợ kiếp trước, lại có lẽ..... Hương Tô cảm thấy khóe mắt như bị phỏng, trái tim cũng đau nhói. Rất nhiều lần thoáng qua, nàng nhớ đến Quân Thượng cùng mình lúc trước, chẳng qua là..... Nàng rung rung lệ cười khổ, nàng có đã báo đáp nhiều hơn so với Viêm Cập rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: NUÔI TIẾC HAY KHÔNG

Hương Tô thức rất sớm, trong mấy chục năm tu luyện này, nàng đã có thể không còn buồn rầu vì chuyện ăn uống nữa. Nhưng mà nàng không có suy nghĩ giống như Quân Thượng, chẳng hoàn toàn xem việc ăn uống là gánh nặng, nàng lại còn cho rằng ăn uống là niềm vui.

Đẩy cửa sổ ra, Hương Tô liền nhìn thấy Lôi Phong tháp ở xa xa, nơi này lại là Hàng Châu? Đêm qua tối mù mịt không phân biệt được phương hướng, hôm nay giặt mình lại có cảm giác như là số mệnh an bài. Trời âm u, xem ra là sắp đổ mưa, Hương Tô nhắm mắt, nghe thấy tiếng người trên phố xá, khi mở mắt nhìn lần nữa, người đi đường vẫn đông đúc như trước kia có người già, người trẻ, có người thanh tú lại có kẻ xấu xí. Khác với con người, cảnh sắc núi sông lại không già đi.

Viêm Cập thức dậy rất muộn, lúc cùng ra khỏi quán trọ, đã đến lúc gần trưa.

Ăn tướng mạo, hai người đi trên đường, lúc này trời đang mưa rả rích, người chung quanh đều giương ô, Hương Tô nhẹ nhàng đi ở phía trước có vẻ cách hắn hơi ra một chút. “Chúng ta phải đi đâu vậy?” Hắn có chút không kiên nhẫn hỏi, mưa phùn thấm ướt mái tóc dài của nàng, váy áo lại vẫn bay bay như trước, càng làm cho bóng lưng của nàng hết sức nhỏ bé cô đơn. “Ta đói!” Giọng nói của Viêm Cập không tốt lắm, ở quán trọ có cơm, nàng nhất định phải bỏ gần tìm xa, vừa mới vào hạ, mưa tuy nhỏ nhưng vẫn rất lạnh.

Hương Tô ngửa đầu nhìn bảng hiệu của cửa tiệm bên đường, không rất xác định nói: “Chính là nơi này rồi.”

Viêm Cập nhìn theo ánh mắt của nàng, đây hẳn là nhà cửa tiệm lâu đời, phía trước cửa tiệm đã cũ, người cũng không nhiều, rõ ràng đã sa sút. “Nơi này?” Hắn bắt bẻ nhãn mày lại, “Đôi chỗ khác?”

Hương Tô luôn luôn nhân nhượng hắn nhưng lần này dường như không nghe thấy, cứ thế đi đến trước cửa tiệm âm u, một ông già ngồi ở cửa tiệm ho khan, thấy có khách liền gọi cháu đến tiếp đón. Thiếu niên rõ ràng còn chưa quen với công việc phục vụ, vội khăn lau thì suýt nữa đánh trúng mặt Hương Tô, Viêm Cập ‘chặc’ một tiếng, càng không hài lòng, Hương Tô lại rất cố chấp đi lên lầu. Tiểu nhị đi bên cạnh dẫn nàng vào cửa nhà gian thứ nhất trên lầu, Hương Tô lắc lắc đầu, nâng ngón tay chỉ sang phòng bên cạnh, “Có thể ngồi ở trong ấy không?”

Tiểu nhị gật đầu liên tục, bắt chuyện nói: “Khách quan trước kia người từng tới đây sao?” Ông nội chính là chủ tiệm này, nếu không có những người nhớ chuyện xưa mà tới, thì thật không có mấy vị khách.

Hương Tô bước căn nhà gian ấy, cửa sổ vừa lúc mở ra, ngoài cửa sổ vẫn là hình ảnh mưa phùn trên Tây Hồ như trước kia. Gian phòng không còn đẹp như ngày xưa, rõ ràng vẫn còn mờ hồ những dấu vết xưa, âm âm u u, theo dòng kí ức của nàng về nơi này. Nàng tựa hồ nhớ đến toàn bộ tình tiết ngày ấy, bắt chước giọng điệu của Quân Thượng cũng cực kỳ dễ dàng: “Đem thức ăn đặc sắc của các người lên, và cả hũ rượu ngon nhất của các người nữa.”

Viêm Cập không câu kinh nữa, chỉ là nhãn mày tỉ mỉ nhìn vào mắt nàng, nghe thấy nàng muốn rượu, lại vô cùng bất ngờ.

Bởi vì không có vị khách nào, rượu và thức ăn đem lên rất nhanh, Viêm Cập miễn cưỡng lần lượt nếm thử từng món, rốt cuộc đã biết nguyên nhân suy sụp của cửa tiệm này. Hương Tô không động đũa, mắt mờ to nhìn vào rượu. Lúc Viêm Cập nghiêng đầu nhìn qua, suýt nữa cười ra tiếng. Như vậy mà vẫn luôn khoe khoang là sư phụ, bà bà? Trong sắc trời u ám, đôi mắt trong xanh của nàng tựa hồ cũng sắp đổ mưa, đôi đồng tử cực kỳ trong suốt đen huyền, lúc phát ngốc lộ ra bộ dáng ngây thơ dễ thương giống như con mèo con, ba trăm năm mươi tuổi..... Quả nhiên là đứa trẻ nhỏ của Thiên giới.

“Muốn uống?” Hắn trêu đùa hỏi, nàng thật sự không hợp với rượu.

“Ừ.” Lúc Hương Tô nói chuyện, rõ ràng tinh thần không biết du lang đến nơi nào rồi. Viêm Cập rót nửa ly cho nàng, nhìn nàng sững sờ nâng lên bờ môi, uống một ngụm.

Năm mươi năm qua, nàng chưa hề uống rượu lần nữa, chỉ nhớ là rất khó uống. Trừ vị rất chua cay như trước kia, lần này nàng còn nếm được vị đắng nhàn nhạt, môi miệng khó chịu cùng với cảm giác choáng choáng, đó là mùi vị chờ đợi mà trong nhiều năm qua nàng không thể diễn tả thành lời! Năm mươi năm trước Quân Thượng nói nàng không biết uống rượu..... Nhưng bây giờ, nàng tình nguyện mình vẫn không biết.

Nàng muốn uống một ngụm nữa, lại bị Viêm Cập ngăn lại. “Được rồi, đi thôi.” Hắn nói, so với nét kiêu ngạo vô lễ ngày hôm qua, hôm nay hắn giống như

đột nhiên trưởng thành, ngữ khí nói chuyện trầm ổn mà uy nghiêm.

Hương Tô khẽ gạt đầu, tính tiền đi ra khỏi cửa tiệm, nàng cũng không ngờ mình lại nói: “Ta muốn ngồi thuyền.”

Thiếu niên phản nghịch luôn làm cho nàng tức giận muốn học máu, lần này ngược lại đột nhiên ngoan ngoãn, đi đến bên hồ thuê thuyền, ngay cả một câu oán hận cũng không có.

Đứng ở đầu thuyền nhìn chung quanh, thậm chí Hương Tô hoài nghi sẽ nhìn thấy Thanh Tuế tỷ tỷ cùng Nguyên Hậu Đế Quân vẫy tay về phía nàng, non sông tươi đẹp hoàn toàn không thay đổi, tựa như ngày đó. Một chiếc ô yên lặng che trên đầu nàng, Hương Tô sững sờ quay đầu nhìn, nhìn thấy thiếu niên Viêm Cập rõ ràng đang có chút thẹn đỏ mặt lại ra vẻ lạnh lùng.

“Hắn là ai?” Viêm Cập đột nhiên hỏi, “Người mà ngày hôm nay ngươi vẫn luôn nhớ đến.”

Hương Tô không có trả lời, đối với Viêm Cập mà nói, Thánh Hoàn Đế Quân có lẽ chỉ là một trong những truyền thuyết chôn vùi theo năm tháng, nhưng đối với nàng không phải vậy, nàng không muốn nói về chuyện Quân Thượng với hắn.

“Hương Tô.....”

Hương Tô run lên, sững sờ ngẩng đầu nhìn Viêm Cập dưới tán ô, trong ánh mắt của hắn có sự cuồng ngạo và ngây thơ đặc biệt của thiếu niên, hình như hắn bất mãn, nhưng ở một nơi sâu thẳm trong đôi mắt sáng bóng trong suốt ấy lại lộ ra sự ngượng ngùng. Nàng thà rằng nhìn không hiểu ánh mắt này, năm mười năm trước nàng cũng nhìn Quân Thượng như vậy, lúc ấy nàng chẳng hiểu rõ, trong lòng nàng hết sức oán hận chàng, nhưng hôm nay nàng hiểu. điều đó bắt đầu cho tất cả.

“Viêm Cập.” Nàng nhìn hắn, “Pháp thuật của ta không giỏi, không dạy cho ngươi được bao nhiêu, dẫn ngươi đi bái một vị hiền sư vậy.”

Viêm Cập nghe xong, nhếch khóe môi giễu cợt, lại chỉ xem như nàng đang nói đùa. Hương Tô rất nghiêm túc, có lẽ thiếu niên Viêm Cập vẫn không rõ, gặp người mình thích quá sớm cũng không phải chuyện may mắn, hơn nữa vào lúc hoàn toàn không hiểu tình yêu là gì, đợi đến lúc mất đi mới hiểu rõ, sự tiếc nuối ấy quả thật rất tàn khốc. Có lẽ là nàng nhìn nhầm, có lẽ là nàng tự mình nghĩ là hắn thích mình, nhưng nàng không muốn lại có một người thiếu niên giống như nàng, nàng không thể để cho Viêm Cập mạo hiểm.

“Vốn không hề trông cậy là sẽ học được gì từ ngươi.” Cái giọng điệu chế giễu của Viêm Cập vẫn không đổi, trong ánh mắt lại có vẻ hơi bị tổn thương.

“Viêm Cập, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?” Hương Tô nhìn vào mắt hắn mà hỏi.

“Mười bảy, thế nào?” Hắn cho rằng nàng lại muốn lấy tuổi tác ra để so sánh, nói mình là trưởng bối, hắn phải nghe theo.

“Năm mười năm sau, ngươi sẽ là một ông già, nhưng ta vẫn trẻ như vậy, lại năm mười năm nữa, ta vẫn không già, nhưng ngươi đã chết.”

Viêm Cập lập tức im lặng, ý của Hương Tô hắn đã hiểu.

“Đi với ta, chỉ ít, ngươi phải sống lâu như ta.” Hương Tô mỉm cười, trong lòng đau khổ, nàng đã từng cho rằng có sinh mệnh trường thọ vĩnh viễn giống như Quân Thượng, có thể ở bên nhau trường trường cửu cửu(*dài lâu*), kỳ thật cái gì cũng không thể vượt qua duyên phận và số mệnh.

Viêm Cập không từ chối nữa, hắn muốn nói với nàng là học thì cũng tốt..... Cuối cùng lại vẫn không nói ra miệng.

Hương Tô dẫn Viêm Cập tới núi Úc Trạch, sau khi Thanh Tuế tỷ tỷ ra ngoài vân du, thì Bách Tri Thảo mở học đường ở chỗ này, chuyên môn chỉ điểm cho đám tiểu Mộc Linh tu hành.

Khi Hương Tô bước vào Úc Trạch Đường, Bạch Tri Thảo đang nghiêm giọng dạy tiểu Mộc Linh đọc chữ, rất có dáng của thầy giáo khiến cho Hương Tô nhìn thấy thì muốn cười.

“Tô Bính!” Nhìn thấy Hương Tô, Bạch Tri Thảo rất khoa trương bỏ sách vở lại, vội vàng chạy đến kéo tay nàng, “Năm mười năm nay ngươi đi đâu?”

Đã rất lâu rồi chưa nghe ai gọi nàng như vậy, vậy mà cảm thấy chua xót trong lòng.

“Dẫn theo một đồ đệ cho ngươi.” Hương Tô sợ mình sắp khóc, nhanh chóng quay đầu bừa bời kéo Viêm Cập ra phía trước giới thiệu cho Bạch Tri Thảo.

Đôi mắt của Bạch Tri Thảo còn đỏ au, nhìn thấy Viêm Cập lại không hài lòng, “Không thu nhận người phạm”

Viêm Cập cười lạnh một tiếng, “Rất tốt, ta cũng không muốn học ở chỗ này!” Nói xong phát tay áo bỏ đi.

Hương Tô mày chau mặt ủ ra vẻ cầu xin Bạch Tri Thảo, Bạch Tri Thảo lắc lắc đầu, không ngờ Hương Tô còn có thể giờ ra tính tình trẻ con như vậy, còn phải nhờ hắn xuất ra kinh nghiệm phong phú.

Hắn đắc ý nháy mắt ra hiệu với Hương Tô, lập tức cổ ý cất cao tiếng: “Ngươi muốn học, ta còn chưa hẳn thu nhận đâu. Muốn vào Úc Trạch Đường của ta thì ít nhất phải vượt qua ba ải, kẻ tầm thường thì tìm lý do bỏ đi để giữ sĩ diện.”

Viêm Cập nghe xong, quả nhiên không phục nên quay trở lại, “Được, ta sẽ vượt qua ba ải rồi mới đi!”

Hương Tô nhẹ nhàng thở ra, quả nhiên Bách Tri Thảo là có bản chân trời sinh của một ông thầy, quả thật rất dày công tu luyện phép khích tướng đối phó với mấy đứa trẻ này. Khi kiểm có rời khỏi, Hương Tô có cảm giác đã tìm được một bà vú tốt cho đứa nhỏ, cả người cũng nhẹ nhàng.

Đang không biết nên đi đâu, linh tuyến giữa chân mày bỗng có cảm giác, là Kim Trần! Hẳn xuất quan rồi? Hương Tô đổi phương hướng đi thẳng đến núi Ngân Đài, tin triệu báo của đoá son chỉ thật đúng lúc.

Đến ngoài Mộ Thủy Tiên, Hương Tô nhìn xung quanh một lượt, không thấy bóng dáng của Kim Trần, tảng đá lớn ở cửa động cũng không có dấu hiệu mở ra. Không phải là Kim Trần đang đùa giỡn nàng chứ?

“Này! Thủy tiên! Rốt cuộc ngươi có ổn hay không?” Nàng gọi to về phía tảng đá, cực kỳ bất mãn. Tuy rằng nàng rất rảnh rỗi, cũng không muốn bị biến thành kẻ ngốc như vậy?

Phía sau tảng đá nặng dày vọng ra một tiếng nói rất chảnh dặn dò: “Đợi.”

Lúc ấy Hương Tô liền nghe lời, thủy tiên quả nhiên là thủy tiên, tính cách này vạn năm đều không đổi! Nàng cũng có thể hình dung ra hẳn đang từ từ rửa mặt chải đầu ở trong động, còn phải gọi nàng đến sớm chờ đợi đứng hầu ngoài cửa động, chờ hẳn tỏa sáng vạn trượng từ trong động đi ra.

Đợi nửa ngày, Hương Tô lại có chút thiếu kiên nhẫn, tốt xấu gì hẳn cũng nam tiên, hơn nữa không phải là pháp lực đột nhiên tăng mạnh vượt bậc sao? Không thể nào việc ăn mặc lại lâu như vậy? Biến hóa một chút cũng không được sao!

Đang muốn thúc giục, đỉnh đầu lại có tiếng phượng hoàng kêu, Hương Tô còn hoài nghi Xích Lâm có phải đang sống ở núi Ngân Đài hay không, mỗi lần nàng đến thì phượng hoàng đều đuổi tới kêu òm tòi!

Nào ngờ, lần này tới chẳng những phượng hoàng, mà Xích Lâm cũng tự mình đến.

“Ngươi là hàng xóm của Kim Trần sao?” Hương Tô không thể không hỏi một tiếng.

Xích Lâm lại không nói gì, nét mặt không đổi nhìn Hương Tô, thấy nàng ta tức giận. “Ngươi sao vậy?” Cho dù là ngay ấy khi Quân Thượng ngã vào U Hà, Xích Lâm cũng không có biểu hiện quý dật u ám như vậy.

“Đồng Thiên Vân sắp trở về.” Xích Lâm ném ra một câu không đầu không đuôi như vậy.

Hương Tô nhìn nàng ta, nửa ngày không có phản ứng gì, chờ đợi rất lâu, khi nhận được tin tức lại rất đột ngột, nàng hoàn toàn ngẩn ngơ. Sau một lúc lâu nàng mới hỏi: “Làm sao ngươi biết?” Nàng và Quân Thượng huyết mạch tương liên, nàng cũng không cảm ứng được, Xích Lâm làm sao mà biết được?

Xích Lâm quá mức bình tĩnh, khiến cho người ta có cảm giác sờn tóc gáy. Nàng ta từ trong tay áo lấy ra một cây trâm, không biết là kim loại gì, tối đen không phản chiếu ánh sáng, rất tầm thường.

“Đây là thứ mà ngày đó tại U Hà lúc ta nắm lấy vạt áo vừa chàng vô tình cầm được, chắc là được tạo thành từ nguyên liệu còn dư lúc đúc kiếm. “Xích Lâm trang điểm lộng lẫy, khi thân nhiên kể lại, mặt mày càng thêm lạnh lùng quyến rũ, Hương Tô nhìn thấy có chút xuất thần. “Nó cảm ứng được dị động của Cô Vần, trong Tam Hoàn có thể không chế Cô Vần Chỉ có chàng.”

Hương Tô không cười, “Ngươi muốn giết ta?” Cuối cùng nàng đã nhìn rõ quý khí trong mắt Xích Lâm kỳ thật là sát ý.

“Ngươi không thể giết ta.” Hương Tô nâng cằm lên, giọng nói lại không ức chế nổi sự run rẩy rất nhỏ, đối với Hạo Thiên Thập, Hòa Linh thần khí mà Xích Lâm đã kẻ thừa, mà nói, nàng đã không có đường sống để phản kháng. “Quân Thượng biết, sẽ hận của ngươi, sẽ giết ngươi báo thù! Ngươi càng không có cơ hội.”

Xích Lâm khẽ mỉm cười, nụ cười lạnh lùng hờ hững này đã triệt để giữ chặt Hương Tô. Xích Lâm kiêu căng ngang ngược, ra tay tàn nhẫn trước kia, Hương Tô lại không thật sự sợ hãi nàng ta, nhưng nàng ta hôm nay, lại khiến cho người khác kinh sợ đến thấu xương, năm mươi năm này, nàng ta trở nên rất xa lạ. Hương Tô cảm thấy Xích Lâm mất trước đích thật là Đế Quân của Hòa Linh giới, không phải bởi vì nàng ta phục trang lộng lẫy, mà là nàng đã lạnh lùng, lòng dạ cứng rắn.

“Chàng làm sao biết được?” Xích Lâm kiêu căng cười một tiếng, “Trong phạm vi trăm dặm xung quanh, ta đã thăm dò từ sớm, trừ ngươi và ta không còn sinh linh nào khác.”

Hương Tô nhún mày, với tu vi hôm nay của Xích Lâm cùng với Hạo Thiên Thập giúp đỡ, làm thế nào mà không phát hiện Kim Trần ở phía sau cửa đá?

“Hương Tô, ta đã sớm nói qua với ngươi, ngươi sẽ không tiếp tục may mắn như vậy nữa.” Nụ cười của Xích Lâm hiện ra một chút cay đắng “Lúc trước khi ta thăm dò nguyên thần của ngươi đã lưu lại một Sao Xích Viêm, cho nên bất kỳ lúc nào cũng có thể tìm được ngươi, ta lại không có lòng dạ nào nghĩ đến cây trâm này để cảm giác động hướng của Đồng Thiên Vân. Thứ mà chàng vĩnh viễn vụt mắt, có lẽ chính là sinh mệnh của ngươi!”

Hương Tô biết hôm nay tuyệt không nửa phần có thể sống sót, cho dù Kim Trần phá cửa ra, vẫn không có cách nào chống cự với pháp lực của Hạo Thiên Thập, trái lại nàng hi vọng hẳn nhất thiết phải chịu đựng, đừng đi ra, Xích Lâm sẽ không giữ lại nhân chứng sống.

“Tiếc nuôi sao? Thiếu chút nữa thì có thể gặp lại rồi!” Xích Lâm cảm thấy oán khí trong lòng nhiều năm rốt cục cũng có thể phun ra.

Hương Tô suy nghĩ một lát, lắc đầu, “So với Mộc Linh khác, sinh mệnh của ta ngắn ngủi giống như một cái chớp mắt, nhưng..... Ta gặp chàng, cũng hiểu.....” Nàng ngọt ngào nhếch khóe môi, im lặng, tình yêu của Quân Thượng là thứ quý giá nhất mà nàng có, nàng cũng không muốn nói với Xích Lâm. “Cho dù không có tuổi thọ dài lâu, ta cũng cảm thấy rất đáng giá.”

Sắc mặt Xích Lâm trở nên trắng bệch, khuôn mặt vốn lạnh lùng động lòng người trở nên dữ tợn. “Được! Được lắm! Vậy để ta tiễn ngươi một đoạn!”

“Ta chỉ có một cái yêu cầu!” Hương Tô vội vàng nói, bởi vì Xích Lâm đã sử dụng Hạo Thiên Tháp.

Xích Lâm hi vọng nàng hèn mọn cầu xin tha thứ, cuộc đời của Xích Huỳnh Đế Quân, chỉ có một chuyện uất ức nhục nhã, bây giờ sẽ theo Hương Tô biến mất, có thể rửa sạch, nàng ta hi vọng nàng chết càng dễ tiện càng bị thâm càng tốt.

“Ngươi nhất định phải nghĩ ra lý do để chàng đừng đau lòng.” Cuối cùng Hương Tô nghẹn ngào một chút, nhất thiết đừng nói năm đó nàng cũng giống Côn Bằng theo chàng mà đi, cảm giác hụt hẫng này thật sự khoan tìm đau đến thấu xương, cũng đừng tùy tiện ngụy tạo ra một lý do chết, sẽ khiến cho chàng cảm thấy nàng không biết quý trọng sinh mệnh, không biết quý trọng cơ hội gặp lại chàng..... Thật buồn cười, những lời này nàng cũng không nói ra miệng, nhưng nàng tin tưởng Xích Lâm toàn hiểu rõ.

Chỉ cần nàng ta là thật lòng thích Quân Thượng, nàng ta sẽ hiểu tất cả.

“Được!” Sắc mặt Xích Lâm càng trắng hơn một phần, nổi hạo hức giải hận đột nhiên không thể lẫn át được cảm giác tội lỗi, “Đi đi!” Nàng ta khẽ thúc Hạo Thiên Tháp, Hương Tô nhắm chặt mắt, trong nháy mắt quanh thân như rơi vào ngọn lửa địa ngục.

Nước mắt không đợi chảy xuống, đã bị hơi cạn khô.

Nàng lại cãi bướng với Xích Lâm rồi, làm sao mà không tiếc nuối, không buồn bã? Nàng muốn gặp lại Quân Thượng, nàng muốn ở bên cạnh chàng cả đời!

Ý nghĩa của nghi thức quả nhiên là nói dối..... Tuy rằng nàng hi vọng Quân Thượng sẽ không đau lòng vì sự ra đi của nàng, nhưng nàng lại muốn chàng sẽ nhớ đến nàng cả một đời, dù cho cuối cùng Xích Lâm thành công, Quân Thượng..... Cũng ngàn vạn lần đừng quên nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: KẾT CHÂU GIẤU HỒN

Xích Lâm nhìn bóng người mờ hồ trong ánh lửa, nâng tay dùng thuật Thủ Vật (*lấy vật*) để lấy Trầm Tinh Phiến và Chi Hương Lăng của Hương Tô, không có hai thứ này, Hương Tô lập tức phát ra tiếng rên rỉ lạnh lẽo đau đớn. Xích Lâm nghe, ngược lại càng thêm không thỏa mãn, thúc giục Hạo Thiên Tháp phát ra cực hỏa trong Tam Hoàn, đáng người nhỏ nhắn nhẹ nhàng của Hương Tô dưới ngọn lửa của Hạo Thiên trong nháy mắt hóa thành tro bụi, ngay cả tiếng kêu thảm thiết mà Xích Lâm muốn nghe nhất cũng chưa kịp phát ra.

Xích Lâm ngẩn người, tựa hồ cũng ngờ, hoa sơn chi tinh mà mấy lần nàng ta muốn diệt trừ trong nháy mắt— đã hồn phi phách tán như vậy.

Có người!

Xích Lâm cả kinh, việc hôm nay có liên quan đến mạng và tương lai, tuyệt đối không thể có nửa điểm sơ xuất! Khí tiên linh ở chu vi mười dặm xung quanh, dù cho cách khá xa, nàng ta vẫn phải đi dò tìm trước.

Đội nàng ta cười Tịnh Vũ vừa đi, Kim Trần hoảng loạn dùng Liên Hình Tán Hồn thuật từ sau tảng đá lớn xuyên qua, pháp lực của hắn chỉ có thể dùng Liên Hình Tán Hồn Thuật đem linh thức đưa đến bên ngoài mười dặm, dẫn dụ Xích Lâm đi một lát mà thôi. Hắn hoảng loạn nhìn vết tích trên đất, lửa Hạo Thiên không hồ là cực hỏa của Tam Hoàn, nung đốt Hương Tô, xung quan không hề lưu lại một chút dấu vết, hoa cỏ xung quanh cũng không bị thiêu đốt thành tro. Bởi vì thời gian ngắn ngủi, tro bụi của Hương Tô còn chưa bị gió thổi bay đi, Kim Trần rơi lệ, lại không dám thu hồi di tích cuối cùng của đồng bạn ngày xưa. Hắn cũng sợ một chút, trong tro bụi thậm chí còn có Xá Lợi? Nhìn kỹ, thì ra là một viên huyết châu được luyện từ giọt máu của Đông Thiên Vân, một viên khác long lánh trong sáng, óng ánh có hồn quang của Mộc Linh! Kim Trần không dám chậm trễ, cẩn thận đặt đặt nhật hồn châu từ trong tro bụi, sợ để lại sơ hở, hắn lại xuyên qua phía sau tảng đá, Xích Lâm cũng cười Phượng Hoàng trở về.

Nàng ta đã nhìn Hương Tô hóa thành tro tàn, chậm rãi ngồi xuống nhật huyết châu lên, dù cho đã hồn phi phách tán, vật của Đông Thiên Vân vẫn lưu lại cho nàng! Vừa rồi còn có chút áy náy cùng sợ hãi, giờ phút này chỉ thừa lại sự sáng khoái cùng phần nộ! Làn váy dài của nàng ta phát một cái, thổi tan tro cốt của Hương Tô vào giữa núi rừng, không còn lưu lại gì hết.

Bên ngoài mười dặm không nhìn thấy tiên linh nào hết, trước sau nàng ta vẫn còn nghi ngờ, một lần nữa ngồi xếp bằng, vận khởi nguyên thần tỉ mỉ tìm tòi tình hình trong phạm vi trăm dặm.

Sau tầng đá lớn Kim Trần cũng trong tình trạng như gặp phải kẻ địch mạnh, kỳ thật hắn đã luyện thành Mộc Sâm Chi Khí, có thể đem linh thức của bản thân giấu vào trong cỏ cây, Xích Lâm sẽ không phát hiện. Nhưng hắn cũng không dám khinh thường, ngậm hồn châu trong miệng, dùng Mộc Sâm Chi Khí bao phủ toàn thân, sợ Xích Lâm sẽ dò được khí hồn của Hương Tô.

Xích Lâm kỹ lưỡng lục soát vài lần, xác định không có linh thức tồn tại, nàng ta đứng dậy nhìn thạch động một hồi, trên bìa viết là “Mộ Thủy Tiên”, nghĩ là một nơi chôn cất xương cốt, rốt cục yên lòng, cười phượng hoàng bỏ đi.

Lúc trước Kim Trần gọi nơi này là mộ, có ý là quyết chí không phá được linh kiếp thì không ra khỏi thạch động, không ngờ trùng hợp giấu giếm được Xích Lâm. Ở lại trong thạch động khoảng hai mươi ngày, Kim Trần mới lặng yên không một tiếng động mà đi ra, hồn châu được hắn dùng Mộc Sâm Chi Khí nuôi dưỡng, hào quang sáng hơn trước, còn có mùi hương son chi nhàn nhạt.

Hắn càng xác định nguyên thân của Hương Tô giấu trong viên châu này, nhưng như thế nào cũng nghĩ không ra bên trong người của Hương Tô có cái gì có thể chịu đựng được lửa của Hạo Thiên để kết châu giấu hồn, ngay cả máu của Đông Thiên Vân cũng chỉ kết thành huyết châu bình thường. Kim Trần thờ dài, giấu kỹ hồn châu vào trong lớp áo trước ngực, kế hoạch trước mắt là tìm Thanh Tuế rồi nói sau.

Phủ Thanh Tuế cũng không thay đổi gì so với lúc hắn rời khỏi, lúc trước không đông đúc, hiện tại cũng không tĩnh là vắng vẻ.

Bởi vì mấy chục năm này Thanh Tuế rất ít khi ở trong phủ, đám Mộc Linh làm người hầu trong phủ không phải ra ngoài du lịch thì giống như Bách Tri Thảo rời khỏi làm chuyện khác, Kim Trần chậm rãi bước vào cửa chính, thế nhưng không thấy một ai ngăn trở hỏi thăm. Lúc bước lên mười bậc thềm đi đến công thứ hai, mới nhìn thấy Cây Hòe dẫn theo một Mộc Linh thiếu niên vội vàng vội vàng tới, Cây Hòe vốn có chút vẻ bức bối vừa nhìn thấy Kim Trần, lập tức vẻ mặt hơn hớn: “Người cũng trở về rồi!”

Kim Trần tâm sự nặng nề, bạn cũ gặp nhau cũng vui không nổi, chỉ hỏi: “Còn có ai trở về?”

Bình thường hắn đã quen thói kiêu căng, Cây Hòe cũng không trách, chỉ cười ngây ngô, chà chà tay nói: “Thanh Tuế tỷ tỷ, nàng ấy nghe nói Đông Thiên Vân sắp ra khỏi U Hà, tìm kiếm Hương Tô khắp nơi, nói là hai ngày này sẽ về phủ.”

Sắc mặt Kim Trần trắng nhợt, mạnh mẽ tự áp chế chua xót trong lòng, “Đông Thiên Vân? U Hà?” Trong mấy chục năm hắn bế quan tu luyện này, không hề hay biết những chuyện xảy ra trong Tam Hoàn, chỉ là nghe Xích Lâm trước khi giết Hương Tô nói, đoán được sơ sơ. Cây Hòe rất lâu đã không có ai để tâm sự, hứng thú dâng cao, căn dặn Mộc Linh thiếu niên đi pha bình trà ngon, kể một lượt từ đầu đến đuôi những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian Kim Trần bế quan.

Kim Trần yên lặng lắng nghe, đột nhiên chảy nước mắt, khi nói đến đoạn Hương Tô cực khổ chờ đợi Thắng Hoàn Đế Quân, Cây Hòe gạt nức nẻ, la hét hỏi: “Người bị sao vậy?”

Kim Trần không trả lời.

Cây Hòe cười ha hả, thật không ngờ lòng dạ Kim Trần yếu ớt như vậy, lại khóc rồi, “Đừng buồn vì Hương Tô, Thắng Hoàn Đế Quân này không phải đã trở về sao, mối tình si của nàng ấy không uổng phí, đây gọi là khổ tận cam lai. Chỉ là..... Hắn không còn là Tư Kim Đế Quân.” Cây Hòe có chút thương tiếc.

“Như thế thì có gì quan trọng.....” Kim Trần thì thào tự nói, nhìn vào một cây trà ở góc tường.

“Thế nào không quan trọng!” Cây Hòe quyết định kể đoạn đặc sắc tiếp theo, chính là hoàng tử Úc Mộc dùng diệu kế chiến thắng hoàng tử Thiên Tộc khác trở thành thái tử, tiến cử Thác Doanh làm vị Tư Kim mới, còn tìm Không Động Ân về.

“Ta có chút mệt mỏi.” Kim Trần vốn nghiêng đầu tựa ở trên bàn đá nghe hắn nói, giờ phút này phát tay, sắc mặt lộ vẻ uể oải, thật là quỵn rũ vô cùng, Cây Hòe nhìn cũng cảm thấy tâm linh rung động.

“Được được, ta chuẩn bị một gian phòng cho người.” Cây Hòe ân cần.

Kim Trần cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, nhưng nhìn bóng lưng Cây Hòe lại chua xót, “Tiểu Hòe.” Hắn gọi Cây Hòe, “Nhiều năm như vậy, khổ cực cho người.” Phủ Thanh Tuế lớn như vậy, toàn dựa vào Cây Hòe xử lý trông nom.

Cây Hòe nghe xong, chậm rãi thu lại nụ cười, lộ ra vẻ mặt cay đắng, “Lúc trước ta đã làm cho Thanh Tuế tí ti mất mặt trước mặt tiên linh ngũ giới..... coi như là chuộc tội đi. Kim Trần, người trở về..... giúp đỡ Thanh Tuế tỷ tỷ nhiều một chút, tư chất của ta có hạn, có thể giúp nàng ấy cũng chỉ là chút ít chuyện này.”

Kim Trần khẽ gật đầu.

Trời vừa tối, Kim Trần ở trong phòng suy nghĩ tâm sự riêng, xa xa liền nghe thấy tiếng của Thanh Tuế, chỉ chốc lát sau liền có người mạnh mẽ đẩy cửa phòng của hắn, vài chục năm không gặp, hai người nhìn nhau, đột nhiên không nói nên lời. Một hồi lâu Thanh Tuế mới có thể cười một tiếng, “Mấy chục năm không gặp, người lại tỏ vẻ như vậy.”

Kim Trần biết nàng không thể nói ra câu gì khiến cho hắn kinh sợ, Thanh Tuế cũng biết câu nói rất không có trình độ, thế là đổi cái đề tài: “Người trở về thật đúng lúc! Đông Thiên Vân chìm trong U Hà năm mươi năm, bây giờ lại ra, còn cầm theo thần kiếm Cô Vắn, ngày mai ngay cả Thiên Quân cũng muốn đi đến bãi phóng thích, chúng ta cũng đi xem đại náo nhiệt trăm năm hiếm có này. Chỉ là đáng tiếc..... Không tìm thấy Hương Tô, cũng không

biết nàng ấy sẽ vui sướng như thế nào nữa.” Mặt mày Thanh Tuế tươi cười, thật lòng vui mừng cho Hương Tô.

Kim Trần lại nhủ mày, Thanh Tuế cũng phát giác nét mặt hẩn không đối, đang muốn hỏi, thấy hẩn từ trong lòng ngực đưa ra một thứ hỏi: “Ngươi biết cái này là gì không?”

Thanh Tuế nhận lấy quan sát, hô hấp có chút loạn, “Ngươi lấy được nó ở chỗ nào?” Nàng giữ lấy cánh tay Kim Trần, nét mặt vui mừng khôn xiết khiến cho Kim Trần giật nảy mình.

“Ta tình cờ nhặt được, rốt cuộc đây là cái gì?” Kim Trần chân chờ một chút, tương lai luôn thay đổi khó mà phân rõ được, vẫn không nên tùy tiện cuốn theo Thanh Tuế vào thì tốt hơn.

“Đây là Huyền Thiên Trọng Thủy của Thanh Trạch!” Thanh Tuế vui mừng quả thật có chút thất lễ, đem hạt châu cầm thật chặt, ôm vào trong ngực, “Cuối cùng ngươi nhặt được ở đâu?”

Huyền Thiên Trọng Thủy? Linh thủy của riêng Thanh Trạch Thủy Quân? Chẳng trách có thể bảo trụ được nguyên thần của Hương Tô trong ngọn lửa của Hạo Thiên Tháp, Kim Trần giật mình hiểu ra. Thanh Tuế thấy hẩn trầm tư, nhin không được lại thúc giục hỏi hẩn một lần nữa. “Ta nhặt được ở vùng gần phủ Thanh Trạch.....” Kim Trần nói dối.

Thanh Tuế cực kỳ thất vọng, lập tức mỉm cười, “Có Trọng Thủy này, tìm hẩn cũng không khó.” Lúc này nàng mới phát hiện khác thường, đánh giá viên châu kỹ càng, “Trong hạt châu này như thế nào lại có ánh sáng linh hồn của Mộc Linh?”

Kim Trần có chút mong đợi, “Ngươi có thể lấy nguyên thần ở bên trong ra không?”

Thanh Tuế làm thử, lắc đầu nói: “Sợ rằng phải tìm Thanh Trạch mới có thể. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

“Ta..... Ta cũng không rõ.” Kim Trần phiền não nhủ mày, toàn bộ tâm tư của Thanh Tuế đều ở trên viên Trọng Thủy cũng không truy vấn nữa.

“Có thể được Huyền Thiên Trọng Thủy bảo vệ, có lẽ là người có ý nghĩa sâu sắc với hẩn, cho dù vậy nguyên thần Mộc Linh rời khỏi bản thể quá lâu cũng không thể chống đỡ được bao lâu.” Thanh Tuế quan sát tỉ mỉ hòn châu.

“Vậy xử lý như thế nào?” Giọng của Kim Trần cũng cao tiếng hơn.

Thanh Tuế cảm thấy quái lạ nhìn hẩn, “Ngươi gấp cái gì? Dùng Bích Vũ Hoà để ký gửi viên trân châu này không được sao, ngươi làm gì nhảy dựng lên vậy?”

Kim Trần lườm nàng một cái, lúc này hẩn còn có vui cười nổi sao? Thanh Tuế lấy pháp khí ra, khuôn mặt tươi cười vừa rồi cũng biến đổi, trở nên hết sức nghiêm túc, “Kim Trần, ngươi đã đột phá linh kiếp trong thời gian ngắn như vậy, cũng xem như nhân tài hiếm có của Mộc Linh giới chúng ta. Bích Vũ Hoà này ta giao cho ngươi, Mộc Linh giới..... ta cũng giao cho ngươi!”

“Thanh Tuế!” Kim Trần vội vàng muốn chối từ, Thanh Tuế nhìn hẩn lắc đầu, ra hiệu bảo hẩn nghe nàng nói xong đã.

“Lúc ta kế vị, làm mất Mộc Linh thần khí, đó là tội lỗi khó chuộc lại trong suốt cuộc đời của ta, dù ta phải đánh đổi tất cả cũng phải tìm Thần Nông Đình trở về, để an ủi linh hồn của Tư Mộc tiền nhiệm. Công việc Mộc Linh giới..... Kim Trần, ta vẫn coi ngươi là đệ đệ ruột thịt, phần trọng trách này, ngươi gánh vác giúp ta đi!”

Kim Trần nhìn Bích Vũ Hoà trong tay Thanh Tuế rất lâu, mới tiếp nhận nó.

“Thanh Trạch bởi vì năm đó lên trông Uyển Mộc mà bị Thiên Quân trách phạt, lịch ba kiếp ở nhân giới, ta cũng tìm hẩn rất lâu..... Cuối cùng bây giờ đã có tin tức của hẩn.” Đôi mắt Thanh Tuế chợt hiện lên giọt nước mắt trong suốt, lông mày Kim Trần nhíu chặt, miệng muốn hỏi rốt cục vẫn không hỏi ra miệng “Ngươi làm hộ pháp cho ta, bây giờ ta liền muốn thăm dò chỗ ở của hẩn.”

Chuyện này rất hợp với ý của Kim Trần, hẩn cũng nóng lòng tìm Thanh Trạch Đế Quân để rút nguyên thần của Hương Tô ra.

Trải qua một đêm tìm kiếm, rốt cục Thanh Tuế đã tìm được phương vị của Thanh Trạch, với pháp lực của nàng, tìm kiếm như vậy cũng đã cố gắng hết sức. Kim Trần thấy ánh mắt nàng mơ hồ, sắc mặt tái nhợt, ngăn nàng không nên lập tức đi tìm Thanh Trạch Đế Quân.

“Trời đã sắp sáng, chúng ta đi đến bờ U Hà trước đi, chắc là tất cả mọi người trong Tam Hoàn đã đi trước hết rồi, chúng ta không đi, tựa hồ không được.” Đạo lý mà hẩn nói với Thanh Tuế thật lớn lao, cũng có tâm tư riêng, hẩn muốn gặp Đông Thiên Vân trước, nếu như tình cảm mà Đông Thiên Vân dành cho Hương Tô chưa thay đổi, đương nhiên sẽ nói rõ sự thật.

Tuy rằng Thanh Tuế hận không được lập tức đi tìm Thanh Trạch, nhưng điều Kim Trần nói đích thực mới là phương pháp khả thi, chỉ phải gạt đầu đồng ý, về phòng của mình nghỉ ngơi một chút.

Cách U Hà còn một đoạn, một đám người phủ Thanh Tuế đã gặp vô số người quen, Kim Trần cảm thấy gần như tất cả tiên linh trong Tam Hoàn đều chạy đến. Hẩn không khỏi âm thầm nắm chặt bàn tay, Thanh Tuế đã dạy hẩn cách sử dụng Bích Vũ Hoà, giấu nó ở lòng bàn tay, trong Bích Vũ Hoà có hồn châu của Hương Tô sẽ không bị Xích Lâm phát giác chứ?

Chờ đến khi bọn họ đến nơi, bờ sông U Hà sớm đã đông nghịt người, Kim Trần còn chưa nhìn thấy Đông Thiên Vân ở đâu, vẫn là nhìn thấy một thân áo

đồ chói mắt của Xích Lâm trước rồi mới thấy Đông Thiên Vân. Thiên Quân cùng với rất nhiều tôn giả tiên giới đều vây quanh ở chỗ đó, thậm chí còn vài nhân vật Ma giới.

Đông Thiên Vân mặc một thân hắc bào tựa hồ phát giác cái gì, nghiêng mặt nhìn qua, lòng của Kim Trần run sợ, lập tức phía sau lưng phủ lên một tầng mờ hôi lạnh, dù sao vẫn cảm thấy giống như Đông Thiên Vân cảm ứng được nguyên thần của Hương Tô. Lòng Kim Trần dâng lên dũng khí nhìn thẳng Đông Thiên Vân, ánh mắt Đông Thiên Vân lạnh lẽo không hề tình cảm, lúc này Kim Trần mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Nhưng, Hắn thất lễ lộ ra sắc mặt kinh sợ, trán Đông Thiên Vân thể nhưng xuất hiện đồ văn đặc biệt riêng của ma tộc!

Đông Thiên Vân đã quay mặt lại nói chuyện với Thiên Quân, Kim Trần cũng càng yên tâm đánh giá chàng, chân mày khóm mắt của chàng đều nổi nên âm khí màu tím nhàn nhạt, đích xác là dấu ấn đặc trưng của ma tộc!

Thanh Tuế cũng phát hiện, vội vàng chạy về hướng Đông Thiên Vân, Kim Trần nhanh chóng đi theo sau lưng nàng, nhìn nàng coi trời bằng vung vọt tới trước mặt Đông Thiên Vân lớn tiếng hỏi chàng thể nào nhập ma.

Nguyên Hậu có chút nói không nên lời mà nhìn nàng, làm trò trước nhiều người như vậy, nàng cũng không hề suy xét một chút đến thể diện của đám Mộc Linh sao?

Nét mặt Đông Thiên Vân lạnh lùng, hiển nhiên là tâm trạng cực kỳ tệ, đối với câu hỏi của Thanh Tuế cũng khinh thường trả lời.

Lại là Úc Mộc đứng bên cạnh chàng rất ân cần mở miệng, sợ Thanh Tuế bị mất mặt thể diện, “Linh lực U Hà khác thường, Vân huynh tại đáy sông năm mươi năm rốt cục khôi phục nguyên thần, nhưng lại bị ma khí quấy nhiễu, bây giờ thành nửa tiên nửa ma.”

“Nửa tiên nửa ma?” Thanh Tuế và Kim Trần đều không khỏi tự chủ thì thảo ra tiếng.

“Chuyện này nói sau đi.” Úc Mộc mỉm cười, “Vị Hương Tô tiên tử của các người đang ở đâu?”

Thanh Tuế đang phẫn nộ quyết định nói là không tìm được, chỉ nghe một tiếng nũng nịu giòn giã gọi: “Quân Thượng!” Thanh Tuế nhìn lại, cũng cười, “Không phải đã đến rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: TƯỚNG PHÙNG KHÓ TẢ NỔI

Thiếu chút nữa Kim Trần không thể che giấu nét mặt kinh ngạc, lại sợ bị Xích Lâm nhìn ra sơ hở, nhanh chóng giãn tái mặt, ra về bình tĩnh cùng mọi người nhìn “Hương Tô” đang bước nhanh chạy tới Đông Thiên Vân. Nếu bàn về tướng mạo, “Hương Tô” có thể biến hóa giống hoàn toàn, ngay cả hắn biết rõ là giả, để ý nhìn kỹ cũng nhìn không ra nửa điểm khác thường. Bàn về giọng nói, dáng vẻ bước đi, thậm chí nét mặt có chút ngây thơ hoạt bát của Hương Tô cũng mô phỏng giống như đúc. Khác biệt duy nhất là “Hương Tô” này mặc váy áo màu tím đình hương, Kim Trần không thể không thừa nhận người đóng giả rất biết cách ăn mặc, kiểu dáng màu sắc của váy áo này làm nổi bật lên những ưu điểm về thân hình và dung mạo của Hương Tô, nhẹ nhàng dễ thương lại không mất đi sự thanh lệ. Trong ánh mắt lưu chuyển, còn có nhiều nét quyết rũ không nói nên lời hơn so với người thật.

“Hương Tô.” Lúc Đông Thiên Vân gọi tên của nàng, những người thân quen với chàng đều nghe ra có chút run rẩy, không cần nói cũng biết Hương Tô rất quan trọng đối với chàng, sắc mặt Xích Lâm vốn không có giọt máu nào, nháy mắt nhọt nhọt nổi lên một tầng khí đen, nàng ta mỉm chặt môi, ánh mắt lạnh lùng nhìn “Hương Tô” bước nhanh chạy đến trước mặt Đông Thiên Vân.

“Quân Thượng,” bước chân Hương Tô nhẹ nhàng, dung nhan vốn tuyệt sắc không thể tô vẽ lại điểm xuyết thêm những giọt lệ trong suốt, lúc chạy đến Đông Thiên Vân, người chung quanh đều nhìn đến lạng ngắt như tờ, trong lòng thâm than chẳng trách nàng có thể giữ được trái tim của Thắng Hoàn Đế Quân, quả thật là tuyệt sắc vô song.

Khuôn mặt vốn lạnh lùng của Đông Thiên Vân hiện lên nét nhu hòa, mắt chứa đầy tình cảm sâu sắc nhìn nàng thướt tha chạy tới gần, một tay nắm Cô Vắn, cánh tay còn lại nâng lên, ao ước người mà chàng nhưng nhớ suốt năm mươi năm nhào vào trong vòng tay của chàng.

Rõ ràng Hương Tô dừng lại một chút, mới tựa vào lòng chàng, đôi tay ôm lấy thất lưng rắn rỏi của chàng “Quân Thượng, cuối cùng người đã trở về! “

Làn môi của Đông Thiên Vân khẽ rung động, dưới U Hà, lúc vô số lần chàng cảm thấy mình không chống chịu được, lại chỉ nghĩ đến cơ thể nhỏ nhắn ấm áp này, chàng cúi đầu gần như tham lam nhìn gương mặt của nàng, đôi mắt của nàng, nước mắt của nàng, Nếu như chàng thật sự biến mất như vậy, nàng vô dụng lại yếu đuối như vậy, có ai bảo vệ, thương yêu? Chàng cứ thế chống đỡ vượt qua năm mươi năm chính là nhờ vào phần không cam chịu cũng không từ bỏ này.

Hương Tô vui mặt vào trong lòng chàng, chàng cảm nhận được độ ấm của nước mắt nàng, không nói gì siết chặt cánh tay ôm lấy nàng.

“Quân Thượng, nếu người không thể trở về..... kiếp này Hương Tô không thể nào thoát khỏi nỗi hổ thẹn trong lòng! Lúc trước là ta, là ta không nghe lời chạy ra khỏi kết giới, mới để cho Ti Luyện tìm đến.....”

Đông Thiên Vân lắc đầu, ra hiệu cho nàng không cần nói thêm gì đi nữa, hơi có chút thất vọng, chàng không ngờ câu đầu tiên Hương Tô nói thế nhưng lại là lời xin lỗi. Chàng cho rằng nàng cũng sẽ như chàng, chỉ muốn nói hết những nhưng nhớ trong suốt năm mươi năm qua.

“Quân Thượng.....” Hương Tô buông tay ra, lui về phía sau nửa bước, có chút ngưng ngừng nói, “Có người..... muốn giới thiệu với người.” Nàng quay đầu, gọi một người trẻ tuổi đang đứng xa xa, gần như lẫn vào trong đám đông, “Lang Chuẩn, lại đây đi.”

Người trẻ tuổi nho nhã lịch sự, diện mạo thanh tú, lễ độ chấp tay thi lễ với Thiên Quân và Đông Thiên Vân. Thanh Tuế cảm thấy kì lạ nhìn Hương Tô, dù sao vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, lại không nói ra được là không đúng chỗ nào, nhìn thấy Hương Tô tình ý ngọt ngào nhìn vị tên Lang Chuẩn này, Thanh Tuế cảm thấy trong lòng giống như có một vương nặc lớn không thể giải được, mâu thuẫn đến độ cả người đều cảm thấy không thoải mái.

“Quân Thượng, vị này là phu quân của ta, thiếu chủ Lang Chuẩn của Yến Tộc.” Lúc Hương Tô nói, còn cúi đầu mỉm cười ngọt ngào, có dáng vẻ của cô gái nhỏ khi nhắc tới tình của mình khiến cho người ta thương tiếc.

Một tiếng ‘răng rắc’ nhỏ vang lên, phát ra từ bàn tay trái đang cầm Cô Ván chống xuống mặt đất của Đông Thiên Vân, chàng chỉ là nhìn Hương Tô, thật lâu không có nói ra một câu nào.

Thanh Tuế có chút vội vàng, đi đến bên cạnh Hương Tô, không hiểu nổi mà nhìn nàng, “Phu quân? Hương Tô..... ài..... Người lại đang quấy rối gì vậy?” Tuy nói rằng mấy chục năm không gặp, đánh chết nàng cũng không tin Hương Tô tìm phu quân.

Phản ứng của Thác Doanh còn lớn hơn so Thanh Tuế, không chỉ lùi nửa bước, nét mặt cũng thay đổi, thậm chí không chú ý đến Thiên Đế đang ở bên cạnh, lớn tiếng nói: “Không thể! Hương Tô! Mấy ngày hôm trước nàng không phải nói như vậy với ta ! Nàng nói..... Nàng nói muốn đợi Thăng Hoàn Đế Quân.....”

Hai bàn tay Xích Lâm nắm chặt run run dữ dội, nàng vạn lần cũng không ngờ đến cả Thác Doanh cũng có tình cảm với Hương Tô, hơn nữa mấy ngày trước còn gặp qua nàng ấy.

“Thác Doanh!” Úc Mộc nhìn Thác Doanh, trong nụ cười hàm chứa ý muốn cắt ngang lời nói của hắn. Tuy Thác Doanh khó kiềm chế, nhưng chúng tiên đang bao quanh, Thiên đế ở bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt không vui, gương mặt tái nhợt đành phải buộc lòng không được nói nữa. “Mấy năm gần đây Hương Tô tiên tử có rất nhiều người theo đuổi, không chọn người..... Ha ha, chỉ có thể nén bi thương thuận theo lẽ trời vậy.” Câu nói đùa của Úc Mộc có chút hơi lạnh lùng, chỉ có mình hắn ta mỉm cười.

“Tích Vân Đế Quân.” Hương Tô có chút xin lỗi, nhưng giữa lông mày rõ ràng có vẻ lạnh nhạt, “Ý tốt của người mấy ngày trước..... Ta không thể tiếp nhận, sợ người đau lòng nên nói vài lời từ chối cho có lệ, xem như Hương Tô sai rồi, xin nhận lỗi tại đây vậy.” Nói xong cúi người tạ lỗi với Thác Doanh.

Đông Thiên Vân nắm chặt Cô Ván, hoa văn trên vỏ kiếm in thật sâu lên làn da của chàng. Chờ chàng..... Là để từ chối cho có lệ?

Thanh Tuế nhíu mày nhìn Hương Tô, không thể nói gì. Lúc này Nguyên Hậu cười hi ha bước ra, trong chỗ sâu nơi đáy mắt lại hết sức là do dự, “Tiểu Tô Bình, người thật sự dọa chúng ta đến mức nhảy dựng, người quen biết vị thiếu chủ Yến Tộc này từ khi nào vậy?”

Hương Tô không trả lời, lại là Lang Chuẩn mỉm cười tiếp lời: “Mấy năm trước ta đang đi du ngoạn thì gặp Hương Tô, thấy nàng lẻ loi một mình, nên kết bạn cùng đi với nàng, sau.....” Gò má trắng ngần của hắn đỏ lên, tiếng nhỏ dần rồi dừng lại.

“À? Du ngoạn ở chỗ nào thì tình cờ gặp nhau?” Nguyên Hậu truy tìm căn nguyên.

“Núi Thu Yến.” Lang Chuẩn không chút do dự buột miệng nói ra, lập tức mỉm cười, “Ta cùng Hương Tô đã thỏa thuận, sẽ sống ở nơi trước đây từng đính ước, còn mời Đế Quân cùng các vị tiên quân nể mặt đi uống chén rượu cưới.” Yến Tộc thuộc Thổ Linh giới, núi Thu Yến quả thật là phạm vi quản lý của Yến Tộc, Nguyên Hậu cười gượng khê gặt đầu.

“Hương Tô.” Thấy Nguyên Hậu cũng không nói gì nữa, hai hàng lông mày của Thanh Tuế nhíu lại, làm gì phải che giấu, lời nói này nàng không nói ra trước mặt mọi người! “Đông Thiên Vân trở về ! Người thế nào..... Thế nào.....” Nhìn vẻ mặt tao nhã của Lang Chuẩn, nửa câu sau của Thanh Tuế bị tắc nghẹn, dù sao đi nữa cũng không thể ở trước mặt nhiều người nói rõ thiếu chủ Yến Tộc và Đông Thiên Vân hoàn toàn không cách nào có thể so sánh được. Hơn nữa, lúc trước Hương Tô một lòng muốn cùng nhảy xuống U Hà, lại thất hồn lạc phách chờ đợi ở bên bờ sông, làm sao..... làm sao có thể thay đổi hoàn toàn trong chớp mắt?

Hương Tô khê mỉm cười, tựa như cảm động lại tựa như hờ hững, “Trong mấy chục năm chờ đợi khổ sở, cuối cùng ta cũng hiểu rõ, cái gì cũng không bằng cuộc sống yên ổn, bên cạnh..... luôn luôn có một người như vậy ở bên cạnh.”

Đông Thiên Vân nâng kiếm lên, cất bước đi về phía Hương Tô, Thanh Tuế thực sợ chàng một kiếm đâm chết Hương Tô. Nét mặt Đông Thiên Vân vẫn không đổi, giống như tất cả những lời đối thoại của mọi người đều không có liên quan gì đến chàng, chàng không rút kiếm ra, chỉ là nâng hai ngón tay điểm lên khoảng gian mày của Hương Tô, chốc lát, sắc mặt tái nhợt lui ra sau nửa bước, càng không nói gì.

Kim Trần rũ mắt xuống, nhìn thấy Đông Thiên Vân cũng nghi ngờ, cho nên dò xem “Hương Tô” có linh huyết của chàng hay không. Ngày đó khi từ trong Mộ Thủy Tiên ra hắn phát hiện huyết châu của Đông Thiên Vân đã bị Xích Lâm lấy đi, thì ra là để cho kẻ giả mạo này, cứ như vậy ngay cả Đông Thiên Vân cũng tin tưởng nàng ta chính là Hương Tô.

“Đồng Thiên Vân.” Úc Mộc đi tới an ủi vỗ vỗ vai của Đồng Thiên Vân, Đồng Thiên Vân chẳng để ý đến, “Trước mắt, chuyện quan trọng nhất vẫn là giúp người khôi phục tiên thể.”

Lúc này Thiên Đế cũng đã mở miệng, “Khôi phục tiên thể cần dùng Ngũ Hành thần khí tái tạo lại tiên nguyên, Nguyên Hậu, Xích Lâm, Thác Doanh đưa ra thần khí các giới thì không thành vấn đề, Thanh Trạch. kỳ hạn vân du cũng sắp hết, chỉ là Mộc Linh.”

Úc Mộc chấp tay lên tiếng: “Phụ hoàng chớ lo âu, thần nhi sẽ ra tay trợ giúp Thanh Tuế tìm về Mộc Linh thần khí, vừa khôi phục tiên nguyên của Đồng Thiên Vân, lại có thể giải tỏa nỗi ưu phiền nhiều năm của phụ hoàng vì chuyện Mộc Linh giới mất đi thần khí, nhất cử lưỡng tiện.”

Thiên Đế khen ngợi gật đầu, hỏi Thanh Tuế: “Người cảm thấy như thế nào?”

Thanh Tuế cười lạnh trong lòng, cha con hai người này kẻ xướng người hoạ còn hỏi nàng có được hay không, có thể nói không được sao? “Tạ Thiên Đế phí sức.” Thanh Tuế mỉm cười phụ diễn.

“Như thế rất tốt, vì chúc mừng cho Đồng Thiên Vân từ U Hà trở về, ngày mai thiết yến tại Thiên Đình, rất lâu rồi không có chuyện gì vui như vậy.” Thiên Đế vui mừng gật đầu, chúc tiên phụ hoạ. “Trẫm đi trước đây.” Thiên Đế gật đầu về hướng Đồng Thiên Vân, Đồng Thiên Vân chỉ xem như không nghe thấy, thờ ơ, tùy ý Thiên Đế trong sự vây quanh của mọi người mà rời khỏi.

Đám người Thanh Tuế, Nguyên Hậu đương nhiên sẽ không đi, tiên nhân khác muốn ở lại xem náo nhiệt, nhưng sắc mặt Đồng Thiên Vân thật sự dọa người, vừa rồi ngay cả Thiên Đế chàng cũng chẳng thêm chú ý đến, nếu lỡ như không ổn, lát nữa ma tính bạo phát, ở lại thì quá mức nguy hiểm, thế là đi hết.

Hương Tô kéo tay Lang Chuẩn, mỉm cười với Đồng Thiên Vân: “Quân Thượng, như vậy chúng ta cũng xin cáo từ.”

“Đội đã.” Đồng Thiên Vân trầm giọng, nói.

Hương Tô tựa hồ không ngờ chàng sẽ gọi nàng lại, có chút khó xử nhìn Lang Chuẩn.

“Hương Tô.” Đồng Thiên Vân coi như không thấy ánh mắt của nàng nhìn Lang Chuẩn, “Ta. đã trở về.”

Hương Tô còn chưa biết làm sao, Thanh Tuế chảy nước mắt trong lòng, Đồng Thiên Vân có thể nói ra những lời như vậy, cũng xem như là đã dốc hết toàn bộ sức lực.

Đồng Thiên Vân chậm rãi nâng tay lên, giống như là đang đợi Hương Tô quay lại nắm lấy, “Đi cùng ta, sau này. Chúng ta luôn ở cạnh bên nhau.”

Sắc mặt Xích Lâm lộ ra vẻ sầu thảm, hai vai run run không ngừng, chuỗi ngọc rũ xuống từ mỏ phượng hoàng lung lay không dứt, phát ra tiếng va chạm rất nhỏ.

Hương Tô nhìn ngón tay thon dài tái nhợt ấy một lát, thờ dãi, “Quân Thượng, Hương Tô. Thật có lỗi với người!” Nói xong kéo cánh tay của Lang Chuẩn, hoảng hốt đáp máy bay đi.

Tay Đồng Thiên Vân vẫn giữ như vậy rất lâu mới từ từ hạ xuống, không ai dám nói gì, trong lúc này không có bất kỳ một câu nói nào có thể an ủi được.

Đồng Thiên Vân đột nhiên hóa thành một trận gió mạnh mà đi, không ai đuổi theo, cũng không ai gọi chàng.

“Sao có thể như vậy?” Thanh Tuế vẫn không thể tin tưởng hoàn toàn, “Hương Tô không phải như vậy!”

Lúc này Xích Lâm lạnh lùng mở miệng: “Năm mươi năm, có lẽ nàng ấy sớm đã thay đổi.”

“Không thể! “Thanh Tuế vội vàng phản bác, nhưng lập tức nghẹn lời, sự thật ngay trước mắt, không hợp tình hợp lý như thế, kỳ lạ như thế.

Rõ ràng là một cuộc tương phùng gương vỡ lại lành, lại biến thành vĩnh viễn chia ly.

“So với chuyện lo suy xét Hương Tô, người vẫn nên đặt nhiều tâm tư một chút vào chuyện tìm Thần Nông Đình đi.” Xích Lâm lạnh lùng nói, lập tức cũng gọi Tịnh Vũ rời đi.

Thanh Tuế bĩu môi, “Đứa trẻ đó càng đáng ghét hơn so với trước kia!”

Kim Trần ‘hừ’ một tiếng tỏ vẻ tán đồng.

Nguyên Hậu than thở, “Kỳ thật Xích Lâm cũng không nói sai, lúc trước. Chúng ta không đủ sức lực, hay gờ là làm hết sức đi.”

Thanh Tuế cười đắc ý, “Ta tìm được Thanh Trạch rồi!”

Nguyên Hậu nhìn nàng, không có gì.

“Ta đi tìm hấn đây.” Thanh Tuế vung tay xuống, quên hết mọi lo lắng vừa rồi.

“Thanh Tuế.....” Nguyên Hậu mím môi, “Hắn còn chưa mãn kiếp, lúc này tìm hắn.....”

“Ngươi cũng nghe thấy Thiên Đế nói mà, vì giúp Đông Thiên Vân tái tạo tiên nguyên, cần Thanh Trạch quy vị. Chúng ta tìm hắn, ngày kia dẫn hắn lên Thiên Đình, thỉnh cầu Thiên Đế hoàn kiếp.” Thanh Tuế có chút buồn bình nói.

Nguyên Hậu nhủ mảy lác đầu, “Thái độ của Thiên Tộc đối với Đông Thiên Vân..... Ngươi cũng biết, chúng ta vẫn không nên nhúng tay can dự nhiều, như vậy đối với Thanh Trạch cũng chưa hẳn là chuyện tốt.”

Thanh Tuế trầm ngâm một hồi, “VẬY CHỈ ÍT TA CŨNG MUỐN ĐI GẶP HÃN!”

Nguyên Hậu thở dài, “Cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: ĐỪNG GHI THÙ HẠN

Trong núi Thu Yên, mấy trăm tiên linh Yên Tộc đang ngày đêm bận rộn xây dựng cung điện mới. Chính điện đã hoàn thành, ở chỗ cao trên đỉnh núi có thể quan sát trong cốc, không tính là rộng lớn nhưng lại lung linh tinh xảo. “Hương Tô” ngồi tựa trên lan can chiếc cầu hành lang nối giữa chính điện và phụ điện, thân nhiên nhìn nhóm Yên Tộc dưới sườn núi dùng pháp thuật xây dựng phòng ốc và nhóm Mộc Linh được mời đến giúp đỡ trồng các loại cây cỏ.

Ánh sáng màu đỏ lấp lánh, “Hương Tô” ngẩng đầu, Xích Lâm vẫn không hề thay đổi sắc mặt từ trên lưng Tịnh Vũ xoay bước xuống, không nói tiếng nào ngồi ở hành lang đối diện.

“Sao ngươi lại tới đây?” “Hương Tô” có chút bất ngờ lại đứng dừng hỏi, “Chẳng lẽ ta có sơ hở gì sao?”

Xích Lâm nhìn nàng “Không có, Thiên Diện thuật của Hồ Tộc quả nhiên danh bất hư truyền, Hồ Thần, ngươi làm rất tốt.”

Hồ Thần nghe xong thì muốn đắc ý mỉm cười, sắc vui cười đến bên bờ môi lại hóa thành cay đắng, “Thiên Diện thuật, đảo lộn ngũ hành, là thuật thay đổi hình dạng bậc nhất trong Tam Hoàn, bí kỹ khó tu luyện nhất của Hồ Tộc, ta vì hắn ngày đêm chịu cực khổ.....” Nàng ngừng nghĩ đến những rung động trong lòng, nàng và Xích Lâm chẳng phải là bạn thân để có thể kể hết nỗi lòng, nhiều nhất chỉ có cùng bí mật và lợi ích. “Lần này lừa được Đông Thiên Vân, không có huyết châu ngươi đưa, chỉ sợ cũng không được.” Hồ Thần đổi đề tài, nghĩ đến lúc Đông Thiên Vân thăm dò nguyên thần của nàng, nàng dường như khăn trương đến phát run, sợ Mộc Linh khí biến hóa không đủ, thần thái xuất hiện sơ hở rất nhỏ.

Tâm trạng của Xích Lâm rõ ràng rất nặng nề, nói tiếp thì có vẻ cực kỳ không bình tĩnh, “Công lao của ngươi ta ghi nhớ, chọn ngày liền cho huynh trưởng ngươi cúng tế Hòa Quân tiền nhiệm, trao cho hắn chức vị tướng quân.”

Hồ Thần mỉm cười, năm mươi năm nay nàng ta lại càng lúc càng hiểu cái gì gọi lợi dụng lẫn nhau. “Ngươi không vội vàng phủ sạch quan hệ với ta, như thế nào còn tự mình tới núi Thu Yên?”

Xích Lâm sững sờ một lát, mới thì thảo như tự nói với mình: “Ta không tìm được chàng..... Nhưng ta biết, chàng nhất định sẽ lại tới tìm..... ngươi.” Nàng vốn định nói Hương Tô, nhưng cái tên này đã là cái gai trong lòng nàng, nghĩ đến Đông Thiên Vân ngăn dậm bốn ba tới tìm chỉ gặp được Hồ Thần có sở trường biến hóa, nàng lại có cảm giác vui sướng của sự báo thù. Cảm giác vui sướng này còn chưa khiến cho lòng của nàng trở nên nhẹ nhàng, đã bị sự cay đắng tràn lấp cõi lòng.

Đông Thiên Vân còn chưa tới, Úc Mộc lại tới.

Nhìn thấy hắn, Hồ Thần và Xích Lâm đều có chút khăn trương.

Úc Mộc cố ý hạ xuống ở ngọc đài của chính điện, chậm rãi đi lên lang kiêu (*cầu nối giữa các cung điện*), gió núi thổi tung góc áo của hắn, không hổ là thái tử Thiên Tộc, thanh tú nhẹ nhàng. Nhưng trong mắt Xích Lâm và Hồ Thần, trong lòng lại đều có một cảm không nên nói thành lời, Úc Mộc dừng lại ở chỗ cách các nàng vài bước chân, đột nhiên cười khê ra tiếng: “Hồ Thần, là nàng sao?”

Hồ Thần không có trả lời, Xích Lâm lại nghiêm mặt, khóe miệng hơi hơi rung động bán đứng sự căng thẳng của nàng.

Úc Mộc vén vạt áo, thoải mái ngồi xuống lan can, mỉm cười nhìn các nàng, “Xích Lâm, trò ảo thuật mà ngươi vội vàng sắp xếp này thoạt nhìn thì rất giống, nhưng nhìn kỹ..... tất cả toàn là lỗ hổng.”

Xích Lâm ‘hừ’ một tiếng, tràn đầy phong thái Đế Quân vung ống tay áo xoay người sang chỗ khác, Úc Mộc lại không đem hành động ngoài mạnh trong yếu này của nàng ta để vào trong mắt. “Phần sau của màn diễn này nếu không có ta phối hợp, sợ là sẽ không diễn tốt như vậy?” Hắn bình thân nhìn nhóm

tiên linh làm việc, giống như thuận miệng đang nói chuyện trong nhà. Xích Lâm bị hấn nhìn thấu tuy rằng tức giận chột dạ, lại không biết làm sao, lúc ở U Hà nếu như không phải hấn lên tiếng báo Thác Doanh dừng lại, nếu cứ nói thêm nữa, rất có khả năng sẽ bị bại lộ tại chỗ.

Úc Mộc hé miệng cười lên, “Nhìn xem, ta rất có thành ý đó, nếu không chủ động nói hộ cho ngươi thì làm thế nào mà Thanh Tuế và Nguyên Hậu ngậm miệng?”

Xích Lâm đột nhiên quay người lại nhìn chằm chằm hấn, Úc Mộc là người như thế nào, nàng đương nhiên biết, trên miệng hấn nói là giúp nàng, kỳ thật vẫn muốn kiềm chế Đông Thiên Vân. Lúc gấp gáp đẩy Thác Doanh lên vị trí Tứ Kim thì tâm sự của cha con Thiên Đế đã không còn là bí mật nữa. Hợp tác với hấn, chẳng qua chỉ là bảo hồ lột da (*)!

(*)Bảo hồ lột da: *không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó vì có liên quan đến sự sống còn của đối phương*

Sắc mặt Úc Mộc không đổi sắc chấp nhận ánh mắt sắc như dao của nàng, lại giống như nhìn thấu Xích Lâm, “Không đồng ý? Được, vậy ta cũng không xen vào.” Nói xong đứng dậy muốn rời đi.

Xích Lâm cắn chặt răng, rốt cục gọi hấn: “Chậm đã!”

Hồ Thần lạnh lùng nhìn bọn họ, lộ ra nụ cười chế nhạo, nam nhân này nàng đã từng yêu sâu đậm, càng nhìn càng cảm thấy trái tim băng giá.

“Theo ta đi đi, trên đường đi hãy nói.” Úc Mộc tươi cười, giống như là vì tiết kiệm thời gian, Hồ Thần quay đầu sang chỗ khác nhìn cảnh sắc núi non, nàng đã không còn là tiểu hồ ly ngốc nghếch nữa, nàng hiểu rất rõ, Úc Mộc chưa hề đặt nàng vào trong mắt, chưa hề tin tưởng nàng.

“Nhưng ta.....” Xích Lâm nhủ mảy, biện pháp duy nhất để nàng có thể nhìn thấy Đông Thiên Vân chỉ là ngậy ngốc chờ đợi ở chỗ này, cây trâm dùng để cầm ứng Cô Vân kiếm cũng bị nàng ném đi lúc ở U Hà vì sợ Đông Thiên Vân phát hiện nàng từng dùng nó mà sinh nghi.

Úc Mộc trách móc một tiếng, dùng ngón tay từ xa xa điểm điểm Xích Lâm giống như huynh trưởng vậy, “Có ta ở đây, còn sợ tìm không có được hấn? Nhanh đi, người ở chỗ này không thỏa đáng lắm.”

Xích Lâm do dự một hồi, rốt cục thở dài, cùng đi với Úc Mộc.

Lúc linh khí đặc biệt của Đông Thiên Vân tiến gần, Hồ Thần chẳng hề bất ngờ, quay đầu lại, chàng đã yên lặng đứng tại một chỗ khác trên lang kiều.

Lúc chàng nhìn nàng, Hồ Thần lại chẳng thấy chàng đáng sợ bao nhiêu, thậm chí có chút thương hại. Có thể dùng ánh mắt như vậy nhìn một cô gái, tuyệt đối sẽ phải là một kẻ có trái tim lạnh lùng giống như Úc Mộc.

Chàng không nói lời nào, gió núi thổi tung mái tóc đen của chàng, có vài sợi phát qua sống mũi cao thẳng của chàng, nửa che khuất một mắt của chàng. Biết rõ người chàng nhìn không phải là mình, nhưng Hồ Thần vẫn cứ đau lòng rơi lệ, cũng không phải giả vờ mà xuất phát từ chân tình. Tâm trạng của Đông Thiên Vân giờ phút này, nàng dường như có thể hiểu..... Bởi vì nàng cũng bị người mình yêu sâu đậm phản bội, vứt bỏ, thật đáng buồn chính là, Đông Thiên Vân vẫn cố gắng vẫn hồi.

Là đứa con nhỏ nhất của Hồ Vương, nàng nghe không ít những câu chuyện oai phong của Thắc Hoàn Đế Quân, một nam nhân kiêu ngạo như vậy, ở bên bờ U Hà trước mặt nhiều tiên nhân như vậy, thậm chí trước mặt Lang Chuẩn, lại nói ra câu “Ta trở về, sau này hãy ở cạnh bên ta” như vậy, từ đó trở đi, Hồ Thần cảm thấy rốt cuộc mình không cách nào cảm thấy nhẹ nhàng giống như lúc trước kia khi mà nàng đồng ý với Xích Lâm lừa gạt Đông Thiên Vân. Chỉ ít, nàng hâm mộ cô gái mà mình đóng giả, có thể có..... được người yêu mình như vậy.

“Quân Thượng.” Hồ thần đứng lên, lại không có dũng khí bước đến gần, sau khi luyện thành Thiên Diện thuật, nàng đã từng đóng giả không ít người, nhưng đây là lần đầu tiên áy náy tự trách như vậy.

“Đi cùng ta.” Đông Thiên Vân chỉ đơn giản nói vậy, chàng chẳng quan tâm đến gì cả, chàng chỉ muốn nói như vậy với nàng.

Hồ Thần lắc đầu, có lẽ Đông Thiên Vân vẫn còn muốn nói nữa, nàng cũng không đành lòng nghe nữa, nàng không muốn nhìn thấy nam nhân chỉ nhìn vạn vật bằng nửa con mắt lại nói ra lời cầu xin. Chàng không nhìn thấy âm mưu này, tình cảm tốt đẹp như vậy bị phá hủy rồi, nàng..... cũng thương tiếc không thôi. “Ta đã quyết định trải qua một đời cùng Lang Chuẩn.”

Cùng trải qua một đời..... khước miệng Đông Thiên Vân khẽ động, bây giờ khi nghe thấy từ này, lại cảm thấy chua cay mà đắng chát. Nàng quên rồi sao? Nàng thờ than cuộc đời người phạm ngấn gối, dùng ánh mắt vui mừng nhìn chàng nói, may mắn bọn họ có cuộc sống dài đằng đẳng, có thể vẫn luôn ở cùng nhau? Chàng cũng có chút xem thường chính mình, nếu như nàng có thể dễ dàng quên đi lời thề ước với chàng như thế, như vậy chàng hi vọng..... nàng cũng có thể thay đổi lời ước hẹn với nam nhân khác.

Trong năm mươi năm dưới đáy U Hà không có ánh mặt trời, nỗi nhớ nhung đối với nàng đã biến thành một ma bóng đè nặng, cho dù trước mắt đã biến thành tình cảnh nực cười lại bị thương như vậy, chàng vẫn không cách nào dứt bỏ.

Chàng không tin, chàng cũng có thể trải qua muôn vàn khổ sở mà từ đáy sông U Hà trở về, còn có gì có thể ngăn trở nàng ở bên cạnh chàng. Lang Chuẩn? ánh mắt thế tục? Chàng chẳng thèm để ý.

“Quân Thượng..... hãy quên ta, quên ta đi.” Hồ Thần nói, đột nhiên khóc thất thanh, nàng chưa từng cảm thấy sai lầm như vậy, lần này là khóc vì “Hương Tô”. Thậm chí nàng còn cảm thấy được, bị Đông Thiên Vân nhìn thấu cũng không sao, nàng muốn nói cho chàng biết, cô gái mà chàng thích chưa từng phụ lòng chàng..... Vẫn chờ đợi chàng cho đến giờ khắc cuối của sinh mệnh nàng ấy.

Đông Thiên Vân không hề hoài nghi, chỉ đứng cứng ngắc trong làn gió xuyên qua lang kiêu, hỏi: “Vì sao?”

“Là Thằng Hoàn Đế Quân giá lâm đến đây sao?” Khi Lang Chuẩn nhẹ nhàng vô cùng tiêu sái bay lên lang kiêu, trên tay hất xách một giỏ trúc nho nhỏ, cung kính nâng tay mời Đông Thiên Vân đến chính điện ngồi, “Trà của núi Thu Yên rất ngon, Đế Quân nhất định phải nếm thử.”

Hồ Thần vội vàng lau đi những giọt nước mắt giàn giụa, sợ Lang Chuẩn nhìn ra sự khác thường.

Đông Thiên Vân vẫn đứng đó, không hề nhúc nhích, Lang Chuẩn có chút lúng túng, tự mình đánh trống lảng từ trong giỏ lấy ra một quả màu xanh đưa cho Hồ Thần, “Đây là Thanh Mai tiên tử đặc biệt tặng, nếm thử đi, chẳng phải nàng thích ăn mơ nhất sao?” Hồ Thần không tập trung lắm mà nhận lấy, đã không dám nhìn Đông Thiên Vân cũng không dám nhìn Lang Chuẩn, đang muốn cắn, Lang Chuẩn lại giữ tay nàng lại, “Ta cũng hồ đồ rồi.” Hắn mỉm cười xin lỗi, cầm lấy quả mơ trong tay nàng, dùng pháp thuật lau sạch sẽ một lần, mới đưa trả cho Hồ Thần, mỉm cười nói: “Ăn đi, lúc này ăn được rồi.”

Đông Thiên Vân chậm rãi hạ tầm mắt, cuối cùng chàng cũng hiểu rõ đôi chút về sự lựa chọn của nàng. Kỳ thật Hương Tô vẫn luôn là một người sợ cô đơn, một người cẩn thận đối xử với nàng như vậy, lại ôn nhu tin cậy ở bên cạnh nàng, vẫn tốt hơn phải theo chàng lang bạc khắp nơi. Hôm nay chàng là nửa tiên nửa ma, tiền đồ mờ mịt, không thể cho nàng một cuộc sống yên ổn.

Chàng xoay người muốn rời khỏi, Hồ Thần nắm chặt quả mơ trong tay, bước một bước đuổi theo, đã không chú ý đến Lang Chuẩn ở bên cạnh nữa, khóc nói: “Quân Thượng, chớ hận ta!”

Chớ hận nàng đã đóng giả cô gái đáng thương kia, cũng đừng hận thù người mà nàng đóng giả, nàng đã rất hối hận vì đã ký kết giao dịch này với Xích Lâm, lại không có con đường để thoái lui.

Đông Thiên Vân đứng một hồi, mới chậm rãi xoay người, Hồ Thần không cách nào ngẩng đầu nhìn gương mặt của chàng, chỉ nghe lãnh đạm nói: “Đừng nói lời ngốc nghếch như vậy …..” Hình như chàng còn muốn nói thêm vài lời an ủi, cuối cùng cũng chỉ im lặng, xoay người đáp mây bay rời khỏi.

Trước khi đến núi Thu Yên, Đông Thiên Vân cảm thấy quyết tâm của mình vô cùng kiên định, nhưng chỉ dựa vào mấy câu nói của Hương Tô, ánh mắt và nụ cười của Lang Chuẩn, chàng liền bại trận. Chàng rất ít khi thất bại, nhưng đối với Hương Tô…… chàng đã thua đến mức rất chật vật, chỉ vì chàng hy vọng nàng sống tốt. Sau khi rơi vào U Hà, có lẽ chàng cũng đã thay đổi, chỉ năm mươi năm cảnh vẫn còn mà người đã mất, chàng cũng mất đi sự tự tin không hề dao động trước kia, hẳn đã từng không chút hoài nghi nhận định, chỉ có chàng mới có thể cho Hương Tô những thứ tốt nhất. Chàng đã lỡ lời với nàng rồi, khiến cho nàng ở bên bờ U Hà có vẻ mặt như vậy khi nói không muốn cô độc nữa, hẳn có chút tình ngộ…… Có lẽ chàng không thể cho nàng thứ mà nàng mơ ước.

Lần đầu tiên Đông Thiên Vân mờ mịt đáp mây bay không biết đi về hướng nào, ngoại trừ núi Cửu Tuyệt nơi chàng sinh ra, dường như chàng không hề có nơi để an thân. Chàng có chút tự giấu mình cười, Đông Thiên Vân lại cũng có thời khắc thê lương như vậy.

Phía đối diện có mấy người màu sắc rực rỡ, Xích Lâm cũng không cười Phượng Hoàng, chỉ cười mây cùng đi với mọi người, nhìn thấy chàng, vẻ mặt nôn nóng nhanh chóng tiến lên, lo lắng đánh giá nét mặt của chàng. Đông Thiên Vân không có từ chối nàng ta bước lên đụn mây của chàng, hôm nay hẳn cực kỳ cảm thấy cô đơn, Xích Lâm trước đây chẳng hề khiến cho chàng thích…… Có thể nói, nàng ta lại chẳng hề thay đổi, đây chính là sự giấu cợt của vận mệnh đối với chàng sao?

Úc Mộc vẫn mỉm cười như trước làm cho người ta cảm thấy giống như làn gió xuân tươi mát, đề nghị nói: “Đến phủ của ta trước đi, bàn về chuyện Thần Nông Đình.”

“Ta không đi!” Thanh Tuế nói chắc như đinh đóng cột, “Kim Trản, Viêm Cập, theo ta hồi phủ.” Sự hiền hòa bình thường của nàng dường như bị điều gì đó làm cho tức giận.

Nguyên Hậu cũng không hào hứng bao nhiêu, lười nhác nhìn Đông Thiên Vân, “Ta cùng tới đây, chỉ muốn hỏi người dự định sau này sẽ như thế nào. Lúc này phủ Thăng Hoàn……” Hắn có chút châm biếm kéo dài ngữ điệu, rõ ràng là nói cho Úc Mộc nghe, “Cũng không trở về được.”

Đông Thiên Vân trầm ngâm một chút, “Tạm thời dừng ở bên bờ U Hà đi.”

Nguyên Hậu nhướng mày, cười lắc đầu, “Người thật sự chọn bờ sông U Hà, pháp lực cũng sẽ giảm đi ba phần, ta còn phải tốn sức hơn so với lúc trước xây phủ Thăng Hoàn.”

“Cũng không dễ trồng hoa cỏ!” Thanh Tuế nhíu mày oán hận, xem ra là không muốn đi nữa.

“Các người đi đi, kéo ta đi cùng làm gì?” Cái tính tình thiếu niên ngạo ngược của Viêm Cập lại phát tác, vừa rồi Bách Tri Thảo gặp mấy người này khóc đến giống như chết cha chết mẹ, còn nhất định muốn hắn đi cùng bọn họ, nói là có thể học được pháp thuật thượng thừa nhất, còn lên nói có thể nhìn thấy Hương Tô bất cứ lúc nào, bây giờ xem ra lại là bấy rồi! Chạy ngược chạy xuôi giống như đũa ngọc, nàng…… cũng hoàn toàn không có tung tích, thậm chí cũng không ai nhắc tới nàng.

Đông Thiên Vân nhìn hắn, không ngờ Thủy Quân Thanh Trạch đầu thai thành thiếu niên cư nhiên lại có loại đức hạnh như vậy, tâm trạng không tốt cộng thêm “Oán hận chất chứa” lúc trước, chàng nâng một ngón tay, một luồng ma khí màu tím giống như xiềng xích quấn chặt Viêm Cập, Viêm Cập giãy giụa vài cái, trừng mắt tức giận nói: “Làm cái gì vậy?”

Đông Thiên Vân nhắm mắt làm ngơ, giống như đùa giỡn, ngón tay từ từ chỉ về đông rồi lại chỉ về tây, Viêm Cập bị ma khí trói buộc, bị kéo chạy tới chạy lui, tức giận đến gân xanh đều nổi lên.

“Người làm gì thế?” Thanh Tuế đau lòng nhảy ra, muốn kéo đứt ma khí thả Viêm Cập ra.

“Muốn thả ra?” Đuôi mắt Đông Thiên Vân nhú lại, “Thả hẳn ra thì hẳn sẽ đi đó.”

Thanh Tuế trợn mắt nhìn chàng, cái dáng vẻ muốn ăn đòn này của Đông Thiên Vân quả thật là vạn năm không đổi, lúc nào rồi mà còn có ý trêu đùa Viêm Cập. Đương nhiên không thể để cho Viêm Cập đi, nàng đành phải mỉm cười an ủi, kéo lấy tay bị trói của Viêm Cập, “Đừng tức giận, dẫn người đi xem trò ảo thuật hay.”

Nguyên Hậu không vui khóe miệng kéo xuống, thuật Khổng Thổ Huyền Thành (*khổng chế đất hóa thành thành trì*) nổi tiếng thiên hạ của hắn là “trò ảo thuật” sao?

Viêm Cập hất tay nàng ra, cảm thấy nụ cười của nàng nhìn như thế nào cũng giống như kẻ buồn người đang lừa gạt trẻ con nhà người ta để đem đi bán, “Làm cái gì vậy, lão yêu bà!” Kỳ thật Thanh Tuế chẳng hề già, nhưng hắn cảm thấy nàng già đến mức ngang hàng với lão quái vật, có lẽ là bởi vì Bách Tri Thảo cung kính quý trọng gọi nàng là Đế Quân tỷ tỷ nên lưu lại ấn tượng như vậy. Tuy rằng bề ngoài không tệ, có trời mới biết là nàng ta đã bao nhiêu tuổi rồi? Ngay cả Hương Tô cũng đã hơn ba trăm tuổi rồi.

Nhìn thấy Thanh Tuế bị ghét bỏ như vậy, tâm trạng của Nguyên Hậu lại tốt hơn rất nhiều, cười ha ha tiếng mấy, khiến cho Thanh Tuế tàn nhẫn trừng mắt nhìn hắn.

Nguyên Hậu không chế đất tạo núi bên bờ U Hà, bởi vì ở nơi này phải hao tổn sức lực nhiều hơn những nơi khác, sắc mặt cũng có vẻ tái nhợt. Không ít Thổ Linh được triệu tới, tỉ mỉ xây dựng chính điện trên núi, sở trường của Thổ Linh là xây thành dựng phòng ốc. Đông Thiên Vân ngồi ở trên tảng đá yên lặng nhìn, vốn dĩ chàng chỉ muốn xây mấy gian nhà nhỏ, Nguyên Hậu không nên làm to chuyện như thế, nguyên nhân phức tạp, hắn cũng đành bỏ mặt.

Viêm Cập sớm đã bị trói, lại bị thuật khổng chế đất đá của Nguyên Hậu làm cho kinh ngạc đến ngây người, cố gắng trấn định nhìn nhóm Thổ Linh làm phép, đây là cảnh tượng thần kỳ hùng vĩ mà hắn không thể tưởng tượng ra nổi.

“Người, tạo ra một dòng thác ở sườn núi phía tây đi.” Tâm trạng của Đông Thiên Vân đã tốt hơn một chút, cảm giác trời đất mệnh mông lại không có nơi quay về cuối cùng cũng đã tiêu tán, quay mắt nhìn thấy Viêm Cập có dáng vẻ ngây ngốc chưa từng thấy qua chuyện đời, nhìn không được lại muốn cười nhạo hắn mấy câu.

Viêm Cập giận dữ ‘hừ’ một tiếng, biết rõ hắn không có năng lực này, hà cớ gì còn nói lời châm chọc?

Thanh Tuế nhìn Đông Thiên Vân lắc đầu, “Linh thức chưa mở, không thể miễn cưỡng, hay là kêu Minh Ngự tới đi.”

Đông Thiên Vân khinh miệt nhếch khóe môi, Thanh Tuế nhìn thấy lại muốn lắc đầu, trước kia hắn và Thanh Trạch đã nhìn nhau không thuận mắt rồi, lúc này ngay cả một tiểu tử phạm trần mà hắn cũng muốn lên tiếng chế giễu, rõ ràng là muốn phát ra hết lửa giận rồi.

Úc Mộc gọi Minh Ngự, sau khi tạo nước xong Minh Ngự đứng ở trên vách đá xa xa quỳ bái Viêm Cập, Viêm Cập không hề có phản ứng, còn cho rằng hắn đang bái lạy người khác.

Kim Trần nhìn thấy có chút nản lòng, với tình trạng bây giờ của Thủy Quân, sợ là không cách nào lấy hồn phách của Hương Tô ra được. Có lẽ chút nữa sẽ dùng đến Mộc Linh, Kim Trần thừa dịp mọi người chú ý đến linh thuật đặc sắc ở ngọn núi, cực kỳ cẩn thận lấy hồn châu từ Bích Vũ Hòa ra giấu ở trong lòng ngực. Bên này vừa mới giấu xong, bên kia Thanh Tuế đã bắt đầu tạo cây hóa hoa, Kim Trần nhanh chóng chuyển Bích Vũ Hòa lên. Lúc đi lướt qua Xích Lâm, Kim Trần căng thẳng đến cả người đầy mồ hôi lạnh, may mắn Xích Lâm đã tập trung toàn bộ chú ý lên Đông Thiên Vân, cũng không để ý đến tiểu Mộc Linh như hắn.

Linh khí U Hà khác thường, không ít hoa cỏ mà Thanh Tuế trông đều bị khô héo, đang nhú mày không biết phải làm sao thì Đông Thiên Vân đi tới cầm lấy Bích Vũ Hoà, trầm tiếng nói: “Đề ta.”

Hắn và thần thức của U Hà tương hợp nhau, hóa ra hoa cỏ nửa của thần giới nửa của ma giới, cảnh tượng kỳ ảo tươi đẹp, ngay cả Thanh Tuế cũng chưa từng thấy qua, mọi người càng nhìn đến ngây ngốc. “Nơi này quả thật nên xem là giao giới của thần giới và ma giới.” Thanh Tuế hái một đóa hoa màu tím đậm lên nhìn kỹ, nhị hoa lại có những điểm ánh sáng nhỏ lấp lánh như sao trời.

Về mặt Đông Thiên Vân lại càng lạnh như băng, nơi này có đẹp hơn nữa, người mà chàng muốn để người ấy nhìn thấy cảnh sắc này nhất. cũng sẽ không bao giờ tới.

Kim Trần vốn còn đang kinh ngạc trước cảnh tượng đẹp đẽ này, đột nhiên trong ngực động đậy, viên hồn châu ấy thế nhưng tự mình rơi xuống, lăn về phía Viêm Cập, Kim Trần cực kỳ hoảng sợ, cứu vãn không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: CẦU BÌNH AN TRONG CHỖ NGUY HIỂM

Viêm Cập vốn đang tập trung tinh thần nhìn nhóm Thổ Linh từ mảnh đất bằng phẳng mà dựng lên cung điện, lúc trước cũng từng nhìn thấy tiểu Thổ Linh thi triển thuật khổng chế đất, nhưng hoàn toàn khác với Thổ Linh cao cấp mà Nguyên Hậu triệu tới. Đang nhìn đến kinh tâm động phách, hình như Viêm Cập có một loại cảm giác nào đó, cúi đầu nhìn thấy một hạt châu đang lăn đến bên chân hắn. Hòn châu vốn là Huyền Thiên Trọng Thủy, có cảm ứng bẩm sinh với Viêm Cập, hắn theo bản năng xoay người nhắt lên, đầu gối tay mới vừa đụng tới, hạt châu kia bỗng nhiên dung nhập vào trong lòng bàn tay của hắn, biến mất không thấy đâu. Viêm Cập kinh hãi, a một tiếng, dùng khác một bàn tay không ngừng nắm chặt bàn tay kia, không hề có dị thường gì, hạt châu kia hoàn toàn mất tung tích.

Kim Trần cũng đuổi theo tới trước mặt hắn, nóng lòng nắm lấy tay hắn tìm kiếm xem xét.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Viêm Cập nhíu mày, kì lạ hỏi, xem ra đó là thứ mà Kim Trần làm rơi.

Kim Trần lấy lại bình tĩnh, néo tay Viêm Cập ra hiệu hắn không cần làm ầm lên, Viêm Cập cũng không truy hỏi nữa, sắc mặt lại trở nên cực kỳ quái dị. Kim Trần thuận theo ánh mắt của hắn nhìn qua, phát hiện tất cả người đều nhìn bọn họ chằm chằm, nhất là Thanh Tuế và Nguyên Hậu, rất có ấn ý đồng thời làm ra nét mặt rất khoa trương. Gân xanh trên huyết Thái Dương của Kim Trần đập mạnh, nhanh chóng ném tay Viêm Cập đi, song càng có vẻ giấu đầu hở đuôi.

Đồng Thiên Vân vẫn ngồi ở trên tảng đá lạnh lùng nhìn, lúc này từ từ mở miệng nói: “Chẳng trách tiểu tử ấy mấy trăm năm nay không gần nữ sắc, thì ra là thế.”

Thanh Tuế bất bình nói: “Không phải như thế !”

Đồng Thiên Vân híp mắt, dùng khóe mắt quét qua Thanh Tuế, bây giờ chàng là nửa tiên nửa ma, đuôi mắt mang theo ánh sáng màu tím nhàn nhạt, ngũ quan của chàng vốn quá mức đẹp lại rất quyến rũ, cộng thêm ánh mắt khiêu khích liền càng tăng thêm nét lạnh lùng kiêu ngạo mà mị hoặc, “Thế nào? Năm đó ngươi thành công?” Thanh Tuế sững sờ nhìn chàng, nhất thời quên mất tranh luận, đợi đến lúc lấy lại tinh thần trong lòng không khỏi âm thầm thở dài, Đồng Thiên Vân này càng yêu nghiệt xuất chúng hơn so với trước kia, tiểu Tô Bính như thế nào lại chọn cái hạng bình thường như Lang Chuẩn kia chứ?

Tuy rằng Viêm Cập không biết bọn họ đang đàm luận về ai, chung quy vẫn cảm thấy lồng ngực cuộn cuộn buồn nôn.

Trời gần sụp tối, nhóm Thổ Linh bởi vì làm phép bên bờ U Hà nên đều cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, Nguyên Hậu đã căn dặn kết thúc công việc từ sớm, bố trí cho bọn họ ở trong phủ điện nghỉ ngơi. Bởi vì cung thất chưa xây dựng hoàn toàn, mây vì Đế Quân chỉ có thể ở lại chính điện nghỉ ngơi, Đồng Thiên Vân không thích nhiều người, vẫn tìm một sườn dốc yên lặng lặng lẽ nhìn dòng U Hà dưới ánh trăng. Núi Cửu U vừa mới được Nguyên Hậu tạo thành, còn chưa kịp trồng hoa cỏ gì, Đồng Thiên Vân ngồi trên triền núi trụi lủi, ánh trăng nhàn nhạt, càng khiến cho xung quanh trở nên hoang vắng tịch mịch hơn.

“Có chuyện gì?” Đồng Thiên Vân không quay đầu, hắn biết Kim Trần đã đứng một hồi lâu ở bên kia sườn dốc.

Kim Trần từ từ đi ra, bởi vì Xích Lâm, hắn không dám dùng ra Mộc Sâm Linh Khí giấu linh thức của mình, bị Đồng Thiên Vân nhìn thấu mình đang ẩn thân cũng là không phải chuyện ngoài ý. Hắn cũng nhìn ánh trăng phản chiếu lấp lánh nhấp nhô trên sông U Hà một lát, vẫn không có cơ hội nói với Đồng Thiên Vân về chuyện của Hương Tô, hiện tại thật vất vả mới có cơ hội nói chuyện riêng với Đồng Thiên Vân, cuối cùng lại do dự. Hòn châu cũng không còn, hắn nói như vậy mà không có bằng chứng, Đồng Thiên Vân có thể tin hắn không?

“Ta muốn nói với ngươi về chuyện Hương Tô.” Đôi mày của Kim Trần nhíu lên, bắt luận ra sao thì chỉ ít hắn cũng muốn nói ra chân tướng với Đồng Thiên Vân, nói không chừng Đồng Thiên Vân có thể trợ giúp Viêm Cập bức hồn châu ra một lần nữa.

Sóng lưng của Đồng Thiên Vân cứng đờ, Kim Trần đang muốn mở miệng lại bị hắn ngăn lại, “Chuyện đã qua, đừng nhắc đến.”

Ánh mắt Kim Trần sáng ngời, bởi vì tức giận mà cực kỳ tỏa sáng, “Đó căn bản không phải.”

“Các ngươi đang nói gì vậy?” Xích Lâm xuất hiện rất đột ngột, nàng ta đứng phía sau Đồng Thiên Vân, hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Kim Trần, lập tức toàn thân Kim Trần đổ mồ hôi lạnh, muốn nói cũng nói không được. Lúc trước những lời mà Xích Lâm nói với Thanh Tuế và Nguyên Hậu, hắn đều nghe thấy, bây giờ hắn càng không có cách nào mạo hiểm nói ra sự thật.

Đồng Thiên Vân không quan tâm đến Xích Lâm, có chút thúc giục nhìn Kim Trần. Kim Trần nhíu mày, bất mãn nói: “Dù sao ngươi cũng đừng buồn.”

Đồng Thiên Vân có chút thất vọng rũ mắt xuống, “Các ngươi đều trở về đi, ta muốn yên tĩnh một chút.”

Xích Lâm nghe lời gật đầu rời khỏi, Kim Trần biết, sợ rằng nàng ta có chuyện muốn nói với hắn. Hắn có một chút vội vàng bước nhanh đi về phía chính điện, Xích Lâm quả nhiên gọi hắn lại, ngữ khí bình tĩnh lại rõ ràng biểu lộ ra sát ý. “Chân thân của ngươi là thủy tiên?” Dưới ánh trăng, làn da vốn trắng nõn của nàng mang theo màu xanh nhàn nhạt, đóa hoa lửa màu đỏ sậm giữa hai chân mày của nàng xinh đẹp đáng sợ. “Hình như ta. rất lâu không nhìn thấy ngươi.”

Ngay cả hít thở Kim Trần cũng không dám hít sâu, sợ nàng ta tăng thêm hoài nghi, lúc trước ở ngoài Mộ Thủy Tiên, cuối cùng Xích Lâm vẫn không yên tâm “Thanh Tuế tìm kiếm Thần Nông Đình khắp nơi, ta vẫn ở trong phủ thay mặt quản lý Mộc Linh làm việc, rất ít khi ra ngoài.”

Xích Lâm không có phản ứng, dường như đang ước đoán xem trong lời nói của hắn có bao nhiêu chân thật, ban ngày Thanh Tuế đích xác bày tỏ trước mặt mọi người đã cho thiếu niên lạ mặt làm Mộc Linh Tương Quân.

“Người. vừa rồi muốn nói gì với Đông Thiên Vân?” Nàng quyết định không đi đường vòng nữa, trừng hắn mà hỏi.

Kim Trần suy nghĩ mấy lượt, rốt cục mạo hiểm lạnh giọng ‘hừ’ một chút, “Ta muốn nói gì với hắn, vì sao phải nói cho người biết?” Nếu như nàng ta mới hỏi mà hắn liền gấp gáp giải thích, ngược lại có vẻ chột dạ có điều giấu giếm.

Tuy nét mặt của Xích Lâm lộ vẻ giận, sát ý lại hạ thấp một ít, “Vây những lời ngày hôm nay ta nói với Đế Quân các người, người cũng nghe thấy, ta không hi vọng lại có bất kỳ người nào nhắc tới Hương Tô trước mặt Đông Thiên Vân. Thần Nông Đình bị vây khốn trong Tù Long cốc, những gai quý hạn bên ngoài chỉ sợ lửa của Hạo Thiên Tháp, kẻ nào chọc ta không vui. đương nhiên ta sẽ khiến cho kẻ đó sâu thẳm.”

Kim Trần chớp mắt, “Xích Lâm Đế Quân, cứ nói đi nói lại câu này, càng khiến cho người ta chán ghét. Chuyện thiên hạ, duy chỉ có chuyện đó là không cường ép được

“À? Thật không?” Xích Lâm cười lạnh, “Rất nhiều chuyện quả thật ta không có cách nào thực hiện ngay lập tức, nhưng nếu như có kẻ nào đó lại tiếp tục nói lời xằng bậy, khiến cho hắn vĩnh viễn ngậm miệng cũng dễ như trở bàn tay.”

Kim Trần nghe ra sự sắc bén trong lời nói của nàng ta, nói đến cùng nàng ta vẫn có ba phần nghi ngờ, nếu tiếp tục day dưa với nàng ta thì càng bất lợi, Kim Trần cố ý đột nhiên thay đổi sắc mặt, phẩy tay áo bỏ đi.

Đi ra khỏi tầm mắt của Xích Lâm, bước chân của Kim Trần lại có lúc lao đảo, Xích Lâm đa nghi lại có sát tâm, chỉ sợ hắn vừa rời khỏi phạm vi xung quanh của Đông Thiên, lập tức sẽ bị năng ung dung thần nhiên xử lý sạch sẽ, với thái độ của nàng ta đối với chuyện này, có lẽ sẽ thù giết nhảm còn hơn bỏ sót. Không có Thần Nông Đình, bất kỳ Mộc Linh nào tình cờ gặp lửa Hạo Thiên của nàng ta đều không chịu nổi một kích, bây giờ nơi an toàn nhất, ngược lại là cùng nàng ta đi theo Đông Thiên Vân.

Vừa mới bước lên trăm bậc thêm đá, Kim Trần liền nhìn thấy Viêm Cập tựa vào một cây cột đá cao nhất có chạm trổ hình rồng, nhìn thấy Kim Trần tới, lập tức đứng thẳng thân người, rõ ràng đang chờ Kim Trần. Kim Trần nhanh chóng lắc đầu, Xích Lâm còn ở gần đây, nhất thiết không thể nói về chuyện hôn châu. Viêm Cập đang đứng ở chỗ cao, cũng phát hiện Xích Lâm đang đi theo xa xa phía sau Kim Trần, sắc mặt trầm xuống, hắn không hề có thiện cảm với người đàn bà kiêu ngạo này, nét mặt lạnh đi lại dựa vào cột đá, mở to nhìn dòng sông U Hà xa xa dưới chân núi.

Kim Trần cũng nóng lòng nói chuyện riêng với Viêm Cập, không cần Viêm Cập mở miệng giữ hắn, liền đứng bên cạnh Viêm Cập. Hai người lập tức không nói chuyện gì, lúc Xích Lâm lướt qua thì lộ ra nụ cười lạnh lùng chế giễu, hai người đều cảm thấy tức giận lúng túng rồi lại không cách nào giải thích, mỗi người đều rầu rĩ giận dỗi quay mặt đi, ngược lại càng giống như muốn đấu tranh với thế tục.

Mãi đến khi Xích Lâm đi được một khoảng cách đủ xa, Kim Trần mới lộ ra sắc mặt nóng, “Hạt châu kia đâu?” Hắn thật sự vô cùng sợ hãi nguyên thần mạnh mẽ của Viêm Cập sẽ cắn nuốt hồn phách của Hương Tô.

Viêm Cập nâng tay, dùng linh lực bức ra, hôn châu liền từ từ nổi lên trong lòng bàn tay hắn, hào quang tỏa sáng xung quanh trong đêm tối. Hắn đã nghiên cứu rất lâu, cuối cùng học được cách làm sao phun ra nuốt vào hạt châu này, “Rốt cuộc là có chuyện gì?” Viêm Cập có chút không bình tĩnh, hạt châu này khẳng định có quan hệ với hắn, dù sau hắn vẫn cảm thấy có một cảm giác thân thiết lạ thường, thế là càng muốn biết đến cùng.

Kim Trần vui sướng mà nâng hôn châu trong tay, được nguyên thần của Thủy Quân bồi dưỡng, ánh sáng của linh hồn càng tròn bóng, mơ hồ còn có mùi hương của hoa sơn chi.

“Người vốn là Thủy Quân chuyển thế, hạt châu này là Huyền Thiên Trọng Thủy của người, bên trong cất giấu hồn phách một người bạn thân của ta.” Kim Trần chờ một chút, với tính cách hiện tại của Viêm Cập, nếu làm không tốt, nhất thời xúc động sẽ tiết lộ bí mật, thế là nường mảy, gọi mở đề tài, “Người thử xem có thể lấy hồn phách ở bên trong ra không?”

Viêm Cập thất vọng lắc đầu, vừa rồi hắn đã thử qua, không có cách nào làm được. “Bạn tốt của người vì sao có được Trọng Thủy của ta?” Viêm Cập chẳng hề dễ lừa như vậy, lại chuyển trở về, “Trong mấy người kia, có người người cực kỳ kiên kỳ à? Đông Thiên Vân? Xích Lâm? Hay là Úc Mộc?”

Kim Trần trầm mặc một hồi, bây giờ tuy rằng không thể dựa vào Viêm Cập, nhưng nói cho cùng tương lai lấy hồn phách của Hương Tô ra cũng phải dựa vào hắn, “Người bạn thân của ta, bị Xích Lâm làm hại, ta cũng không biết vì sao nàng ấy có được Huyền Thiên Trọng Thủy, nhưng quả thật nhờ vậy mà nàng ấy tránh được một kiếp, cho nên ta liền tiếp không cho người làm ấm lên, là sợ Xích Lâm biết sẽ lại gây bất lợi cho nàng ấy.”

Viêm Cập chán ghét ‘hừ’ một tiếng, ác cảm đối với Xích Lâm càng thêm sâu nặng. “Hạt châu này để ta giữ cho.” Tuy rằng Kim Trần không nói gì, nhưng tình cảm của hắn đối với viên hôn châu này lại cực kỳ mãnh liệt.

Kim Trần gạt đầu, trả hôn châu lại, nhìn Viêm Cập lại thu nó vào trong nguyên thần mới hơi an tâm.

Thanh Tuế từ trong điện chậm rãi đi ra, cố ý bước chân mạnh hơn, rõ ràng là muốn cho Viêm Cập và Kim Trần chú ý đến nàng. Sau khi Viêm Cập bị vẻ mặt quý dị của nàng và Nguyên Hậu giầy vò thật lâu, nhìn thấy nàng lại có vẻ mặt ngượng ngùng đó, thật sự là sợ nàng rồi, quay mặt ‘hừ’ một tiếng, dứt khoát bỏ đi.

Kim Trần cũng có chút nhử đầu, hắn cũng có thể đoán được trong đầu Thanh Tuế đang suy nghĩ những gì!

“Kim Trần.” Thanh Tuế chắn trước hướng đi của hắn, lời nói thành khẩn lại vô cùng đau đớn, “Tuy rằng Mộc Linh chúng ta không cha không mẹ, đối

với.” Nàng nhìn về hướng bỏ đi của Viêm Cập, “Chuyện như thế cũng tương đối khoan dung, nhưng nam và nữ dù sao vẫn là thiên đạo.”

Kim Trần muốn chuyển sang hướng bên kia lại bị Thanh Tuế ngăn chặn, “Trong mấy chục năm này, ta sơ suất trong việc giám sát ngươi và Tô Bính, hại các ngươi biến thành như vậy.” Thanh Tuế bắt đầu thổn thức xúc động, ngay cả giải thích Kim Trần cũng không có hứng thú, nhìn thấy Nguyên Hậu thành thoi đi tới, quả thật nhẹ nhàng thờ ra.

“Tiểu thủy tiên, ta ủng hộ ngươi!” Nguyên Hậu cười hi hi, về mặt vô cùng hoà nhã.

“Ngươi nói cái gì?!” Thanh Tuế lập tức nổi giận, “Ngươi đây không phải là đang dạy hư đứa trẻ nhỏ sao? Kim Trần tuy rằng là ông cụ non, nhưng dù sao cũng chỉ mới hơn ba trăm tuổi, ngươi nói năng xằng bậy như vậy sẽ hại cuộc đời hắn!”

Nguyên Hậu không cho là đúng, “Ta nói năng xằng bậy thế nào? Thích chính là thích, còn phải quan tâm xem đối phương là người như thế nào sao?”

Kim Trần thừa dịp hai người bọn họ ngươi một lời ta một câu tranh cãi ầm ĩ đến nỗi khí thế sôi sục ngất trời liền vội vàng chuồn mất, thật không biết hai người này mấy trăm năm qua có gì hứng thú mà luôn đòi co với nhau, bọn họ nếu không phải trời sinh một đôi, thì thiên lý cũng bắt dung rồi.

“Đừng cho rằng ta không biết ngươi đang đánh bàn tính gì!” Thanh Tuế nói không lại Nguyên Hậu, nói bừa chỉ muốn áp chế nhuệ khí của hắn, “Ngươi chỉ mong sao Viêm Cập thích người khác chứ gì?!”

Nguyên Hậu nghe xong lời này, về mặt cứng đờ, Thanh Tuế nói ra cũng hồi hận, nhìn hắn thu lại về mặt vui cười, ngược lại không biết nên tiếp tục thế nào.

“Nếu nàng xem ta là người như vậy,” Nguyên Hậu rất ít khi lộ ra vẻ mặt lạnh lùng trước mặt nàng, “Vậy được thôi” Nói xong xoay người đi trở về trong điện.

Thanh Tuế đứng trong ánh trăng nhàn nhạt, lòng đột nhiên ngỡ ngàng.

Lúc hùng đông, Thiên Đế phái tiên sứ tới truyền lời, ở một nơi của Đông Hải nước biển tràn ra phá hủy đi mấy ngọn núi tiên, mời Úc Mộc cùng Nguyên Hậu mau trở về Thiên Cung bàn bạc.

Thanh Tuế nhìn thấy Nguyên Hậu làm phép quá độ sắc mặt tái nhợt, không đành lòng, nhưng về mặt của hắn lại lạnh nhạt, ngay cả câu chào hỏi cũng không nói với nàng đã vội cùng Úc Mộc rời khỏi, khi mọi người giữ hắn ở lại hắn cũng không đồng ý, chỉ có thể rầu rĩ nhìn hắn rời đi.

Những ngày còn lại tiếp tục thi công xây dựng phủ mới của Đông Thiên Vân, điểm xuyết thêm hoa cỏ vốn là công việc của nàng, nhưng U Hà xung khắc với nàng, chỉ có Đông Thiên Vân tự mình dùng Bích Vũ Hoà thì cây cối mới có thể sống, nàng rõ ràng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, cả ngày hậm hực ít nói.

Mấy ngày này Kim Trần lại trải qua rất yên bình, tuy rằng bị Xích Lâm nhìn chăm chăm, lại không tìm đến gây hấn. Vừa mới nhẹ nhàng thờ ra, Viêm Cập lại tới tìm hắn, bảo hắn nhìn hồn chân xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Từ lúc hạt châu kia nổi lên trong bàn tay Viêm Cập, Kim Trần liền nhìn ra có chuyện không ổn, không những mùi hương mất đi, ngay cả ánh sáng của linh hồn cũng ảm đạm.

“Có chuyện gì xảy ra vậy? Hai ngày trước vẫn còn rất sáng, buổi sáng hôm nay đột nhiên liền như vậy.” Viêm Cập nóng lòng cũng chẳng quan tâm che giấu chuyện mình mỗi ngày đều làm bạn với hồn châu, lúc nào cũng quan sát nó.

Kim Trần quan sát kỹ càng một lúc, lại nhớ đến lời nói của Thanh Tuế, “Hồn châu này sợ là đã rời khỏi mộ khí quá lâu, ta đi mượn pháp khí của Thanh Tuế để bảo dưỡng nó xem sao.” Viêm Cập thúc giục hắn đi mau, Thanh Tuế mặt ủ mày chau cũng chẳng thèm hỏi gì mà đưa Bích Vũ Hoà cho Kim Trần, hồn châu được đặt vào trong ảm đông quả nhiên lại phát ra ánh sáng, mùi hương cũng nồng nặc hơn, hai người đều nhẹ nhàng thờ ra.

“Bích Vũ Hoà ở chỗ ngươi sao?” Đột nhiên Đông Thiên Vân xuất hiện ở cửa, Kim Trần bị dọa đến mức thiếu chút làm rơi Bích Vũ Hoà xuống đất. Đông Thiên Vân nhìn hắn một cái, không biết hắn đang chột dạ cái gì, “Ta muốn trang trí dốc núi phía bắc Cửu U, lấy ra đi.” Chẳng dùng cảm hất về hướng Bích Vũ Hoà.

Kim Trần chần chờ nửa ngày không đưa ra, Đông Thiên Vân chậm rãi nhăn mày, “Mùi hương gì vậy?” Ngón tay của chàng hơi cong lên, Kim Trần cảm thấy tay giống như bị thiêu nóng không giữ được Bích Vũ Hoà, lúc nhìn lại đã thấy pháp khí ở trong tay Đông Thiên Vân. Chàng lấy hồn châu trong ảm đông ra, nhún mày nhìn, “Đây là cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: GẶP MẶT NHƯNG KHÔNG NHẬN RA

Kim Trần nhìn hồn châu trong tay Đông Thiên Vân, hồ hạp không tự giác mà trở nên dồn dập, bây giờ chính là cơ hội tốt nhất để nói ra tất cả mọi chuyện!

“Sao lâu như vậy?” Giọng điệu đặc biệt của Xích Lâm vang lên ở hành lang ngoài cửa, nơi Kim không nhìn thấy. Sau khi nàng ta trở thành Đế Quân, đều có ý kéo dài mỗi câu chữ một chút, có vẻ kiêu ngạo mà lạnh lùng, đây xem như là phần nàng ta học hỏi tốt nhất từ Đông Thiên Vân, nhưng lúc nàng ta nói chuyện với Đông Thiên Vân, lại tránh không được mang theo chút ý làm nũng.

Hai bên thái dương của Kim Trần phủ lớp mồ hôi mỏng, trong nháy mắt giống như lẫn lộn một hồi trong lửa Hạo Thiên.

“Trả lại cho ta, hạt châu này là của ta!” Viêm Cập trừng Đông Thiên Vân, có lẽ trong luân hồi hán quả thật còn tính tình niên thiếu, nét không vui của hán hoàn toàn không thể hiện ra uy lực, rất giống đứa trẻ đang giận dỗi người lớn.

Xích Lâm đã đi đến phía sau Đông Thiên Vân, vốn dĩ sắc mặt của nàng ta còn có chút không kiên nhẫn, lúc nhìn thấy hồn châu tay trong Đông Thiên Vân, lại ngửi thấy mùi hương của hoa son chỉ, nét mặt trở nên phẳng lặng không chút thay đổi, Kim Trần cảm thấy nàng ta là đang cực lực che dấu sự hoài nghi và bất an trong nội tâm của mình, cố ý không biểu lộ ra bất kỳ cảm xúc gì, thậm chí nàng ta còn liếc nhìn hán một cái.

“Của người?” Đông Thiên Vân đương nhiên biết đây chính là Huyền Thiên Trọng Thủy, vẫn cố ý nói, “Vì sao bên trong.” Chàng nâng tay lên, tỉ mỉ phân biệt một chút, “Có hồn phách Mộc Linh?”

Viêm Cập bị thái độ của chàng chọc giận, “Ít nói lời thừa, trả lại cho ta!” Nói xong muốn xông đến đoạt lại.

Khóe miệng của Đông Thiên Vân nhếch lên, nhẹ nhàng cho đi qua, “Rất thích, thuộc về ta.”

Nghe thấy lời nói này, đừng nói Viêm Cập, ngay cả Kim Trần cũng cảm thấy nói không nên lời. Thanh Tuế từng nói với hán, quan hệ của Đông Thiên Vân cùng Thanh Trạch Thủy Quân vẫn rất buồn cười, giống bạn nhưng không phải bạn, giống kẻ địch nhưng cũng không phải kẻ địch. Đông Thiên Vân trêu đùa Viêm Cập, có vẻ cực kỳ vô si.

Quả nhiên Viêm Cập bị tức giận đến sắc mặt trắng bệch, trơ mắt nhìn Đông Thiên Vân hút hồn châu vào lòng bàn tay, đây rõ ràng là chơi xấu sao! “Trả ta!” Kim Trần cảm thấy Viêm Cập bị giận đến mức hồ đồ, tu vi pháp thuật cái gì, đó rõ ràng là tư thế muốn bóp cổ của Đông Thiên Vân. Kim Trần vẫn âm thầm lưu ý phản ứng của Xích Lâm, may mắn Viêm Cập làm âm ỉ một hồi, Xích Lâm tựa hồ nhẹ nhàng một ít, nàng ta nhất định không nghĩ ra Hương Tô và Viêm Cập lại có sự trùng hợp kỳ kỳ sâu xa như vậy.

Đông Thiên Vân vốn muốn trêu đùa Viêm Cập, không ngờ hán thật sự vô cùng quan tâm, sắc mặt cũng biến đổi, mắt sung máu. Nhưng mà bởi vì hạt châu ấy có vương mùi hương của hoa son chỉ, giờ phút này cũng có chút mất hứng. “Cầm đi.” Chàng vốn định trêu chọc Viêm Cập một câu nữa, nhưng nào ngờ phát hiện hồn châu trở nên âm đạm không có ánh sáng, giống như chết đi vậy.

Viêm Cập đoạt lấy hồn châu, quả thực tinh thần hỗn loạn, kích động chất vấn Đông Thiên Vân, lại quay ngược về hướng Kim Trần xin giúp đỡ, “Rốt cuộc làm sao thế này?”

Tuy rằng Kim Trần nôn nóng, lại không dám lộ rõ về mặt ngay trước mắt Xích Lâm, chỉ lạnh nhạt nói: “Trước hết để vào trong âm đồng xem sao.” Kỳ thật hán đã sớm đoán ra được bởi vì mối quan hệ Kim khắc Mộc, mệnh của Đông Thiên Vân thuộc Kim, hút hồn châu vào nguyên thần đương nhiên sẽ sinh ra tương khắc. Lúc Viêm Cập đặt hồn châu vào trong Bích Vũ Hòa lộ ra vẻ luống cuống tay chân, Kim Trần cũng có chút bất ngờ, nếu Viêm Cập biết được trong Trọng Thủy là hồn phách của Hương Tô, biểu hiện bây giờ sẽ vội vàng đến mức nào.

Xích Lâm vẫn thờ ơ lạnh nhạt, thấy phản ứng cổ quái của Viêm Cập, lại nhìn Kim Trần thờ ơ, lúc này mới hoàn toàn yên lòng. Trong Tam Hoàn có vô số hoa tinh son chỉ, có lẽ nàng cũng quá mức lo sợ hão huyền, Hương Tô chết ngay trước mắt nàng, chung quy nàng cũng không nên lo sợ bất an.

Hồn châu được đặt trong Bích Vũ Hoà, qua một lúc sau tuy rằng khôi phục chút linh quang, nhưng vẫn không ổn định, lúc ẩn lúc hiện, giống như ngọn đèn đong đưa trước gió.

“Đây..... đây.....” Sắc mặt Viêm Cập trắng bệch, không biết làm sao.

Kim Trần cũng có chút hoảng, tu vi bản thân của Hương Tô không sâu, Huyền Thiên Trọng Thủy tránh Hòa lại không thể tránh Kim, nguyên thần cường mạnh của Đông Thiên Vân lại là nửa tiên nửa ma, đánh từ hai mặt, quả thật hồn phách Hương Tô rất nguy hiểm. “Kẻ sách lúc này chỉ sợ là chỉ có cách lập tức lấy hồn phách ra.” Lời nói ra miệng, về mặt Viêm Cập cứng đờ, yên lặng rũ mắt xuống, hán lên thừ rất nhiều lần, cũng không thành công. Kim Trần cũng hiểu rõ, với tình trạng hiện tại của Viêm Cập nếu cố gắng hết sức thì cũng không thể làm gì.

Đông Thiên Vân ‘hử’ một tiếng, thần sắc bình thản hơi cong ngón tay lên, hút hồn châu từ Bích Vũ Hoà vào trong lòng bàn tay, thuận thế bóp, lúc mở bàn tay ra, hồn phách và Huyền Thiên Trọng Thủy đã tách ra, nhìn ánh sáng màu xanh biếc của hồn phách lượn lờ dao động trong lòng bàn tay chàng, hết sức quyến rũ. Không đợi Viêm Cập cùng Kim Trần kinh ngạc kêu lên, Đông Thiên Vân không nhanh không chậm căn ngón trở bàn tay kia, nhỏ linh huyết lên hồn quang, lập tức mây tia bao quanh, nhất thời mọi người cũng không nhìn rõ mọi vật xung quanh.

Kim Trần không khỏi than nhẹ một tiếng, cái gọi là duyên phận, không có gì hơn cái này. Đang bùi ngùi xúc động, chỉ nghe Đông Thiên Vân ‘a’ lên một tiếng trầm thấp, có lẽ là xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Thế nào?” Kim Trần cùng Viêm Cập đều cực kỳ gấp gáp, sợ lại có biến cố gì, gắng sức quạt đi mây tia.

Đông Thiên Vân lạnh lùng nhìn đứa bé trong tay của mình – thật sự mà một đứa bé, mũm mĩm trần trụi, đại khái giống như đứa trẻ con mới ba bốn

tháng tuổi của người phạm. Đông Thiên Vân tựa hồ cũng không ngờ, nét mặt cổ quái, vừa rồi thiếu chút nữa chàng đã quăng cục thịt nhỏ này xuống đất, lần trước chàng dùng linh huyết tạo người. Nhưng là một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt mỹ.

Biểu hiện ngờ ngạc của đứa trẻ càng đặc biệt đáng yêu, bé nhìn chăm chăm Đông Thiên Vân, không hề có phản ứng gì.

Xích Lâm lúc này vẫn không nói chuyện, nhin không được cau mày nói: “Sao lại có thể như vậy?”

Nét mặt của Đông Thiên Vân không hề thay đổi, ném đứa trẻ và cả hồn châu cho Viêm Cập, “Con của ngươi, trả lại cho ngươi.”

Viêm Cập cũng ngây ngốc, ngờ ngạc nhận lấy, trừng mắt nhìn đứa trẻ trong lòng, nhất thời mất đi phản ứng.

“Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra vậy?” Kim Trần cũng bất chấp Xích Lâm ở bên cạnh, cất cao giọng quát hỏi.

Đông Thiên Vân lạnh lùng nhìn hấn, giống như không thể hiểu nổi sự tức giận của hấn, “Bây giờ ta là nửa tiên nửa ma, pháp lực không thuần, có lẽ đã che đi phản linh thức của Mộc Linh.” Dừng lại một chút, có lẽ cuối cùng cũng có đôi chút áy náy, “Chờ ta khôi phục tiên thể, đương nhiên sẽ giúp con bé còi bở phong ấn.” Chàng an ủi nhìn vào mắt Viêm Cập, “Không cần phải gấp, con bé sẽ từ từ lớn lên,”

Viêm Cập đã tức giận đến mức không hề có cảm xúc, lạnh lùng nhìn chàng.

“Bích Vũ Hòa dùng xong rồi chứ gì, đưa cho ta.” Đông Thiên Vân gây họa, so với ai khác càng làm như không có việc gì, vẫn là sắc mặt kiêu ngạo giống như ai cũng thiếu nợ chàng, Kim Trần nhìn thấy, cảm thấy Hương Tô giả kia làm rất đúng, chọn Lang Chuẩn cũng không có gì sai. Chàng mới vừa xoay người, đứa trẻ nhỏ trong lòng Viêm Cập đột nhiên oa oa khóc lớn, Viêm Cập ngờ ngạc ôm bé, dỗ hoài vẫn dỗ không được.

“Đi đi.” Rõ ràng Đông Thiên Vân cảm thấy tiếng đứa bé khóc rất phiền, xem như chẳng có liên quan gì đến chàng mà gọi Xích Lâm rời khỏi.

Xích Lâm nhếch khóe môi, vui sướng khi người gặp họa nhìn Viêm Cập và Kim Trần đang ngờ ngạc nhìn nhau chẳng biết làm sao với đứa trẻ đang khóc to.

Thấy Đông Thiên Vân và Xích Lâm đi ra cửa chính, đứa trẻ nhỏ càng khóc đến kinh thiên động địa, vừa khóc vừa đưa tay về hướng Đông Thiên Vân đang rời đi, Kim Trần liền hiểu ra, vội vàng cời ngoại bào bao chặt đứa trẻ lại, đây là lần thứ hai hấn lấy áo khoác để che cho Hương Tô, kỳ thật rất đáng bùi ngùi xúc động, nhưng căn bản hấn chẳng quan tâm, bước nhanh đuổi theo ra tới ngoài điện.

“Đông Thiên Vân!” Kim Trần cũng rất vội vàng, gọi luôn cả tên của chàng, đứa bé được nhét vào trong lòng chàng, “Ngươi đã tạo ra bé, nên ngươi phải chăm sóc bé!”

Nhắc tới cũng kỳ, đứa trẻ vừa rồi còn khóc đến trời đất u ám khi đặt trong lòng Đông Thiên Vân lại lập tức ngưng bật.

Khóe miệng Đông Thiên Vân gật gật, chàng tạo bé. Cách nói này kỳ lạ như thế nào ấy? Cục thịt nhỏ trong ngực rất mềm mại ngọt thơm, đột nhiên chàng có cảm giác không nỡ chạm vào, rất mỏng manh cũng rất dễ thương, chàng không biết nên làm gì bây giờ.

“Hay là để ta.” Xích Lâm không sao vui mừng nổi mà cất tiếng, duỗi tay ôm đứa trẻ, dù cho chỉ là một đứa trẻ con, hành vi ỷ lại Đông Thiên Vân rõ ràng như vậy khiến cho nàng rất không vui. Nàng cũng không có kinh nghiệm bế trẻ con, động tác duỗi tay ra ôm đứa bé rất vụng về, lại có chút dùng lực không đúng. Đứa trẻ rõ ràng không thích Xích Lâm, thừa dịp nàng ta tới gần, cái chân trần đập vào mắt nàng ta, cú đá kia khiến cho Xích Lâm thét chói tai một tiếng.

Xích Lâm nào chịu bị sỉ nhục như vậy, khi nổi giận lên chẳng quản đó chỉ là một đứa nhỏ, thuận tay đẩy ra, nhưng bởi vì Đông Thiên Vân chỉ đang ôm hờ đứa bé trong lòng nên làm cho bé rơi xuống đất.

Đông Thiên Vân vội vàng xoay người chụp lại, cuối cùng cũng ôm được bé trở về trên khuỷu tay mình, Kim Trần và Viêm Cập mới vừa chạy đến đều bị hù dọa đến mồ hôi đầy đầu.

Ba nam nhân trầm mặc một hồi, hiển nhiên đều cho rằng Xích Lâm tuyệt đối không phải người được lựa chọn để nuôi dưỡng đứa bé.

“Nhìn xem, con bé nhận ngươi làm phụ thân.” Viêm Cập có chút cảm giác không có hứng thú gì lại có chút vui mừng nói.

Sau khi Đông Thiên Vân nghe hết thì cho rằng đây là câu nói để dùng đẩy trách nhiệm, hồn châu là của hấn, đứa trẻ đương nhiên cũng là của hấn, chàng dùng ánh biểu đạt đầy đủ ý tứ này, Viêm Cập xoay mặt đi chống cục đến cùng.

Kim Trần nhìn đứa trẻ, đứa trẻ cũng đang nhìn hấn, rõ ràng có điều thỉnh cầu. Kim Trần càng xác định, linh thức của Hương Tô vẫn còn, khổ nỗi bởi vì cơ thể quá nhỏ, đành không có cách nào biểu đạt. “Chúng ta cho. cho đứa trẻ quyết định đi.” Kim Trần nói lấp một chút, rất làm gương mà ôm lấy Hương Tô ra khỏi lòng của Đông Thiên Vân, Hương Tô lập tức phối hợp gào khóc, Viêm Cập cũng tới ôm, Hương Tô khóc càng lớn tiếng.

Đông Thiên Vân tái mặt lắc lư đứa trẻ một chút, lên giọng dữ tợn căn dặn bé: “Ngậm miệng, không được khóc nữa!” Thế giới quả nhiên an tĩnh.

Viêm Cập cùng Kim Trần đều nheo mắt trừng chàng, khác nào đồng thanh biểu đạt: Chính là ngươi !

Sắc mặt Đông Thiên Vân lạnh như nước, bế đứa trẻ quay đầu bước đi, nhìn phương hướng là đi tìm Thanh Tuế, Xích Lâm đương nhiên cũng chạy theo sau, Kim Trần cùng Viêm Cập không yên tâm cũng đuổi theo, một nhóm người hùng dũng sát khí đi về hướng cung thất mà Thanh Tuế đang ở tạm.

Tâm trạng Thanh Tuế không tốt, đang ngồi ngầy ngẩn trước gương, thấy một đám người xông tới, đứng dậy vừa muốn hỏi, liền có một đứa bé bị nhét vào trong lòng mình.

Đồng Thiên Vân nói vô cùng rõ ràng chuẩn xác: “Tiểu Mộc Linh này, cho người mang đi!” Chàng còn đặc biệt nhấn mạnh từ “Mộc Linh”.

Thanh Tuế cúi đầu nhìn đứa trẻ, Hương Tô nhìn thấy Thanh Tuế tỷ tỷ có chút kích động, lộ ra vẻ mặt thân mật, đột nhiên nghĩ ra Quân Thượng tính đưa nàng cho Thanh Tuế tỷ tỷ nuôi dưỡng, lập tức lại háng giọng phát tác.

Thanh Tuế sợ tới mức chân tay luống cuống, ôm đứa trẻ không biết làm sao cho tốt, cũng không biết dùng sức khiến cho đứa trẻ từ trong lòng nàng trượt xuống dưới, “Đây là gì a? Đây là gì a?” Thanh Tuế cũng vội nhảy dựng lên.

Tất cả mọi người cũng không nói gì mà nhìn nàng, cho dù nàng không phải là Tư Mộc Đế Quân đầu gì cũng là nữ tiên, cái dáng vẻ tinh thần rối loạn của nàng còn tệ hơn so với Xích Lâm.

“Đây là đứa bé lấy ra từ hạt châu Trọng Thủy của Viêm Cập.” Kim Trần bị tiếng khóc ra sức gào thét của Hương Tô làm cho đầu óc rối loạn, kỳ thật hẳn muốn nói là đứa trẻ mà Đồng Thiên Vân tạo thành từ hồn phách lấy ra khỏi Trọng Thủy.

Thanh Tuế luống cuống tay chân, đã sớm quên mất chuyện hồn châu, lộn xộn nói: “Cái gì? Con của Viêm Cập?”

Viêm Cập trừng mắt muốn phản bác, Đồng Thiên Vân giành trước một bước chân nói: “Đúng! Chính là con của Viêm Cập, nhanh chóng mang nó đi đi.” Nói xong giống như sợ bị quỷ đuổi theo, cho dù đứa trẻ khóc thê nào, cũng quay đầu bỏ đi.

Viêm Cập và Kim Trần cũng đi đến gọn gàng nhanh nhẹn, đợi Thanh Tuế phản ứng kịp, trong gian phòng chỉ còn lại nàng và đứa bé đang khóc to tiếng.

Hương Tô có chút không nhẫn tâm, kỳ thật nàng cũng không muốn đây là đứa trẻ của Thanh Tuế tỷ tỷ, nhưng một khi mà nàng thỏa hiệp, tuyệt đối sẽ bị Quân Thượng thuận gió đẩy thuyền giao cho Thanh Tuế tỷ tỷ, sự vô sỉ của chàng, nàng hiểu rõ hơn ai hết. Thật không dễ dàng lại trở về bên cạnh chàng, nàng tuyệt đối không muốn chia cách dù chỉ là nửa bước.

Tiếng khóc trẻ con quanh quẩn cả tòa Cửu U cung, nhóm Thổ Linh thi thuật mới đầu còn buồn bực bất an từ từ cũng tập mãi thành quen, đợi đến khi hoàn thành hết mọi Đồng Thiên Vân tới xem xét, còn có một cái Mộc Linh không quen nghiêng tai nghe một chút, nói: “Sao mà đứa trẻ ngừng khóc rồi?”

Tất cả mọi người đều cảm thấy vui mừng, cuối cùng Thanh Tuế đã dạy được đứa trẻ.

Cửu U cung chính thức hoàn công, đề tên trên bức hoành phi là chuyện lớn, lúc mọi người đến thư phòng mới của Đồng Thiên Vân, phát hiện đứa trẻ đã khóc đến không thở nổi nằm ở trên bàn án thư.

“Thanh Tuế!” Đồng Thiên Vân nghiêng răng nghiêng lợi, rất rõ ràng, gặp phải khốn cảnh liền chuẩn đi chính là phong cách từ xưa đến nay của Thanh Tuế! Chàng cả ngày trốn tránh không trở về chính điện, cục thịt nhỏ này liền ở chỗ đây bắt lực khóc thét lâu như vậy!

Viêm Cập còn rất khoa trương thăm dò hơi thở của đứa trẻ, may quá, còn sống.

Về mặt Kim Trần tức giận, cũng lòng đau, tiến lên ôm đứa trẻ đã ngất đi, mặt của bé vốn hồng hào tròn như quả trứng giờ trắng bệch một mảnh.

“Có phải nên cho uống một chút sữa không?” Viêm Cập là người duy nhất đến từ nhân gian, cuối cùng đã nghĩ ra vấn đề ăn uống.

Kim Trần ‘hừ’ lạnh một tiếng, ôm đứa trẻ đi ra ngoài, rõ ràng là đi ‘tìm sữa’, Viêm Cập chần chờ một chút, cuối cùng đuổi theo Kim Trần nói: “Ta cùng đi với người.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: CHA MẸ MỚI VÀO NGHỀ

Xích Lâm đến điện Cửu U không thấy Đồng Thiên Vân đâu, chậm rãi đi đến ra phía sau điện nhìn xung quanh, Cửu U cung không phải là nơi cao nhất trên núi Cửu U, mà ở lưng chừng núi, một thêm đá hùng vĩ to lớn nguy nga trải từ cửa cung xuống thẳng dưới chân núi. So với phía bắc núi, phía nam núi thì từ hậu viện chính điện có xây một con đường được lát bằng ngọc đen nối thẳng lên điện nghỉ mát được xây dựng trên đỉnh núi, bốn phía trồng đầy hoa Cửu U, lộ ra vẻ đẹp yên bình thoát tục. Tối nay tuy không phải ngày trăng tròn, ánh trăng lại rực rỡ bất ngờ, nước sông U Hà phản chiếu ánh trăng tạo nên lớp sóng ánh sáng dập dờn làm cho núi Cửu U giống như được phủ lên một tầng mờ ảo mông lung, hoa Cửu U là đóa hoa đặc biệt do Đồng Thiên Vân dùng Bích Vũ Hòa tạo ra, trong đêm nhị hoa phát ra ánh sáng lấp lánh như ánh sao, lộng lẫy, hơn nữa còn kết thành một dãy, đặt mình trong đó giống như dạo bước trong dải Ngân Hà.

Xích Lâm đi theo con đường lát ngọc lên đỉnh núi, quả nhiên Đông Thiên Vân đang ở Vọng U Đài vốn được xây dựng trên một phiến đá nhô ra khỏi vách núi, chằng tựa vào lan can bằng đá nhìn ra xa xa chân trời nơi nối liền giữa bầu trời và sông U Hà, vàng trắng nơi ấy có vẻ rất to mà cô độc. Xích Lâm đã quen với sự thờ ơ của chàng dành cho nàng, so với trước kia, chàng không nói lời bảo nàng đi khỏi đó, nàng đã thỏa mãn. Trải mấy chục năm, nàng từ từ học được kỹ xảo thao túng lòng người, trước đây nàng thất bại hoàn toàn bởi vì nôn nóng và quá thẳng thắn. Trước kia nàng không hiểu rõ được sự buồn vui của chàng, bây giờ chỉ cần nàng hiểu rõ một chút đã đủ rồi, chàng vẫn không quên được Hương Tô đã lấy chồng.

Nàng rõ ràng cảm giác được, Đông Thiên Vân đã yếu đuối hơn một ít so với trước kia, có lẽ là bởi vì năm mươi năm bị dày dạn, hoặc là vì Hương Tô rời đi. Chàng không thích nàng, nhưng không kháng cự tình bạn của nàng, trong ánh mắt trắng đẹp, người cô tịch, nhìn thấy gương mặt nghiêng nghiêng hơi lộ vẻ cô đơn của chàng, nàng giống như có thể hiểu được tâm trạng của chàng — đúng, nàng cũng đã từng bị tình cảm như vậy dày dạn, người mình thích. không thích mình. Chính bởi vì hiểu rõ, từ trước đến giờ nàng không cố gắng khuyên giải chàng, bất kỳ lời lẽ nào cũng không thể giải tỏa hết sự đau khổ và bất bình trong lòng.

Cuối cùng Đông Thiên Vân quay sang nhìn nàng, không ngờ Xích Lâm tỉnh tỉnh âm ỉ xưa nay lại có thể an tĩnh đứng cạnh bên chàng lâu như vậy. Kỳ thật suy nghĩ của nàng ta chàng đều hiểu, trước kia có vô số tiền từ gửi gắm tình cảm vào chàng, chàng nhìn thấy cũng lãnh đạm, cho rằng Xích Lâm cũng lắm cũng giống các nàng ấy, hơn nữa thời niên thiếu cuồng vọng của nàng ta, càng khiến cho chàng khinh thường. Nhưng năm mươi năm qua, chờ đợi chàng, ở lại cùng chàng, nhưng cũng chỉ còn lại nàng ta, nếu như nói về những tổn thương trong trái tim nàng ta, lúc này cũng không nhẫn tâm nói đến, bị người mình yêu từ chối, chàng đã trải qua, mới biết có bao nhiêu đau khổ không thể chịu nổi.

“Nơi này..... rất đẹp.” Bị chàng nhìn, gò má Xích Lâm không khỏi nóng lên, lưng ta lưng lưng mở miệng, tìm một câu nào đó để nói.

Đông Thiên Vân mỉm cười, lúc trước chàng chọn U Hà làm nơi trú ẩn, là bởi vì linh khí nơi này khác thường, lại không ngờ chàng và U Hà sẽ có duyên phận sâu nặng như vậy. Một Đông Thiên Vân lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, lại mấy lần nếm trải mùi vị thất bại ở nơi này, năm mươi năm trước bị bằng hữu bán đứng, năm mươi năm sau chính ở nơi này..... Hương Tô cũng bỏ đi cùng nam nhân khác. Trăm ngàn năm trước núi Cửu Tuyệt cho chàng sinh mệnh, năm mươi năm U Hà, lại thay đổi vận mệnh của chàng, cũng không phải chàng liếc nhìn thần linh vạn vật chỉ bằng nửa con mắt, mà bởi vì chàng không biết cách ứng xử và không biết nên làm sao. Cô Vân kiếm đeo bên hông được xưng là vô địch trong Tam Hoàn, nó có thể giúp chàng phá hủy tất cả, lại không thể giúp chàng có được tất cả.

“Nguyên Hậu và chàng có mối quan hệ sâu xa gì?” Đột nhiên Xích Lâm mở miệng, nàng không thể chịu nổi khi nhìn thấy Đông Thiên Vân lộ ra nét mặt suy sụp tinh thần như vậy.

Giờ phút này Đông Thiên Vân chẳng hề cảm thấy nàng ta nói chuyện phiền chán nữa, ngược lại, chàng cũng muốn nói đến chuyện khác. Từ lúc một mình rời khỏi núi Thu Yên, thì muốn bắt đầu quên đi tất cả. “Hắn..... cứ xem như là tiền linh đầu tiên mà ta quen biết đi.” Tranh cãi mấy trăm năm, từ đầu đến cuối chàng không chịu thừa nhận Nguyên Hậu là bằng hữu của chàng, dù sao vẫn nhớ đến con xuyên sơn giáp nhỏ ngoắc ngoắc năm đó ở dưới chân núi Thiên Lam ngay cả việc thi thuật đảo động cũng chẳng thành công, lại chưa từng nhớ đến khi ấy lúc vừa mới xuống núi Cửu Tuyệt, Đông Thiên Vân cũng chẳng hề thông minh lanh lợi gì. Lúc chàng trở thành Thăng Hoàn Đế Quân, Nguyên Hậu vẫn chỉ là một Thổ Linh cấp thấp có chút tiếng tăm, nhưng ngay cả chức Tướng Quân cũng không có, chàng luôn châm biếm Nguyên Hậu vì hắn xây phủ Thăng Hoàn của chàng có nhiều điểm thiếu sót, không ngờ thế nhưng còn có cơ hội khiến cho Nguyên Hậu xây dựng một tòa phủ đệ khác cho chàng. Ngày ấy khi núi Cửu U đột ngột từ mặt đất mọc lên, Nguyên Hậu đem hết toàn lực xây dựng bố cục cung thất, gương mặt tái nhợt hỏi chàng: “Lần này hoàn mỹ vô khuyết chưa?” Lúc đó Đông Thiên Vân gật đầu, suy nghĩ trong lòng lại toàn là cay đắng. Cái tên luôn đầu võ mồm chọc giận chàng mấy trăm năm qua này, kỳ thật cái gì cũng hiểu thấu hết, hắn xây dựng cho chàng một tòa cung điện khiến cho khắp Tam Hoàn phải thần phục như vậy, chỉ là muốn an ủi sự thể lương phiêu bạt của chàng. Bây giờ Nguyên Hậu đã là Tư Thổ được Thiên Đế nể trọng, chàng lại biến thành nửa tiên nửa ma khiến cho Tiên Ma hai giới đều cảm thấy khó xử, Nguyên Hậu không nói bất cứ lời nào với chàng về chuyện đó, lại dùng hành động chứng minh rằng hắn chẳng hề thay đổi thái độ gì với chàng.

Có lẽ thời gian mà chàng và Hương Tô chung sống quá ngắn, mà quả thật Hương Tô lại còn rất trẻ. rất nhiều thứ có giá trị vững chắc chàng còn chưa dạy nàng, chàng đã phải rời đi.

Xích Lâm xoay mặt đi, chàng lại lộ nét mặt khiến cho nàng tan nát cõi lòng, lúc Đông Thiên Vân cảm thấy mất mát thì vẫn có nét đẹp mê hoặc lòng người, chỉ là nàng biết rõ đó là vì ai. Không thể gặp, nàng mạo trở mặt thành thù với chàng để thiết lập nên trò lừa bịp tay trời này, nàng không có đường lui, cũng không thể sai lầm, cơ hội của nàng chỉ có một lần. So với Hương Tô bị hòa thiếu kia, chờ đợi cũng chẳng hề gian nan.

Tiếng trẻ con khóc vang dội từ chân núi, ở trên Vọng U Đài, nơi cao nhất trên đỉnh núi, cũng có thể lơ mơ nghe thấy, lập tức Đông Thiên Vân cảm thấy mạch máu ở huyết Thái Dương đập mạnh, Cửu U cung thật sự rất an tĩnh, cho nên tiếng khóc lóc của đứa bé kia càng có uy lực to lớn. Xích Lâm cũng nhíu mày, bầu không khí tốt đẹp đều bị phá hoại, cái gì là ánh trăng U Hà, cũng bị tiếng khóc xui xẻo của đứa trẻ kia phá đi, mỹ cảm gì cũng không còn.

Kim Trần ôm đứa bé, Viêm Cập xách trong tay lọ bình bình hùng hùng hồ hồ đáp mây bay xông lên Vọng U Đài, Xích Lâm vốn có mấy phần phần nộ, khi thấy bọn họ đến lập tức bật cười ra tiếng. Đông Thiên Vân vốn còn đang thăm oán vì cả tòa cung điện tiên cảnh như ẩn như hiện lại bị tiếng khóc này đầu độc âm thanh, khi nhìn thấy đức hạnh của Mộc Linh Tương Quân cùng Thủy Quân chuyển thế, thì cũng lấy lại cân bằng.

“Đông Thiên Vân, bé cũng không chịu bú sữa!” Về mặt Viêm Cập lạnh lùng khê quát, Kim Trần cũng phối hợp rất ăn ý với Viêm Cập, Viêm Cập còn chưa dứt lời, Kim Trần đã nhét đứa bé vào trong lòng của Đông Thiên Vân.

Nét mặt của Đông Thiên Vân cứng đờ, đứa bé này không bú sữa thì có liên quan gì đến chàng? Nhét vào trong lòng chàng có thể giải quyết vấn đề gì?

“Sữa người, sữa bò, sữa dê..... Chúng ta đều thử qua, bé vẫn không chịu uống.” Kim Trần cũng nôn nóng mở miệng.

Hương Tô vốn đang cảm thấy vô cùng thỏa mãn vì được rút trong lòng Đông Thiên Vân thì nghe thấy hai chữ “Sữa dê”, ‘ạ’ một tiếng nôn ra một ngụm nước chua, mùi vị kia khiến cho nàng thâm hận Kim Trần một vạn năm! Nàng vẫn luôn hiểu không uống không uống rồi, hắn vẫn cùng với Viêm Cập rót

vào trong miệng nàng giống như nhồi thịt vịt, Viêm Cập không biết thì không tính toán với hần, Kim Trần này không phải tuyên bố là trả thù nàng đó chứ? Mộc Linh uống sữa gì a?

Tay áo của Đông Thiên Vân bị nồn bần, thiếu chút ném đứa bé xuống đất, miễn cưỡng nhìn xuống. Nhìn dáng vẻ của Viêm Cập và Kim Trần chàng lại rất muốn cười, chẳng phải rõ ràng giống như cặp vợ chồng trẻ mới làm cha mẹ đó sao. “Con của các người, các người tự mình giải quyết!” Đông Thiên Vân cũng đã quăng ra lời tàn nhẫn, lại ném đứa bé trả cho Kim Trần.

Kim Trần cũng tức giận, lật tay dùng Mộc Sâm Linh Khí đẩy đứa bé, “Là người dùng linh huyết tạo ra bé, nên người phải chăm sóc bé!”

Lời này đâm đến tận chỗ đau sâu thẳm trong đáy lòng của Đông Thiên Vân, cô gái mà lúc trước chàng tạo ra bây giờ căn bản đã không cần chàng lo lắng chăm sóc, một phút do dự như vậy, đứa trẻ bị linh khí đẩy bay đi mà không ai đón lấy, Kim Trần kinh hãi, nhanh chóng thay đổi phương hướng của linh khí để nâng lên, tuy rằng giảm lực đạo, Hương Tô vẫn bị ngã trong bụi hoa Cửu U.

Nàng tức giận thét lên tiếng khóc dữ dội, có người đối xử như vậy với đứa trẻ nhỏ sao? Bọn hần đang làm cái gì vậy? Nàng rơi xuống rất nhanh a!

Mấy kẻ chưa từng làm cha mẹ đối mặt với biến cố như vậy đều có chút hoảng sợ, lúc này Hương Tô mới cảm thấy tiếng khóc biểu đạt cho sự tức giận quả thật rất hạn chế, cho dù là ai, có người tới bế nàng lên không?! Đột nhiên nàng ngửi được một hương vị cực kỳ thơm ngọt, bụng đói kêu vang không chịu nổi với mùi hương nồng đậm như vậy, nàng ra sức giẫm giẫm cái chân tròn mập, đá luôn cái tà lót mà Kim Trần bọc lộn xộn cho nàng, đá vào một thân cây bên cạnh, một cánh hoa Cửu U rơi xuống trên bờ môi, Hương Tô gấp đến độ không thể đợi được mà cắn một cái. Lập tức nàng lại khóc to, ăn ngon quá, nhưng nàng không có răng! Núm răng nhả ép ra rất ít nước, cho nên nàng càng vội vàng lại càng đói.

Tuy rằng cũng không thể tin cậy hoàn toàn vào Kim Trần, nhưng này thời khắc hay chỉ có hần với vẻ mặt hoảng sợ tách bụi hoa tìm kiếm nàng, Hương Tô ra sức nháy mắt với hần, hoa Cửu U, hoa Cửu U! Đây mới là thứ mà nàng muốn ăn! Bây giờ Hương Tô có đôi mắt trẻ con rất xinh đẹp, vừa to vừa tròn, con người đặc biệt lớn, thứ nhất cũng không thể biểu hiện được tâm trạng, thứ hai cũng quá vội vã rồi, Kim Trần chỉ nhìn thấy mắt nàng chớp chớp không ngừng. Nhìn thấy cánh hoa trong miệng nàng, cực kỳ hoảng sợ nói: “Có phải là trứng độc hay không?!”

“Cái gì? Trứng độc?” Viêm Cập bước tới, hoa Cửu U tuy đẹp, cánh hoa màu tím nhợt nhạt hoa lấp lánh như sao, quả thật cũng rất giống loài hoa độc. Hần rất lo lắng, bế Hương Tô lên, dùng một tay vỗ vào phía sau lưng của nàng, Hương Tô bị chấn động đến mức ‘ạ ạ’ nồn một ngụm nước chua, khóc đến khản cả tiếng, hần có bản lĩnh vỗ mạnh nàng một cái nữa, vỗ cho nàng chết luôn sao?!

Xích Lâm vẫn ở bên cạnh không đồng tình mà cười nhẹ, giống như nhìn thấy cái gì vui lắm.

Vẫn là Đông Thiên Vân chậm rãi đi tới, không xác định lắm mà nói: “Có phải con bé muốn ép nước cánh hoa để uống?”

Hương Tô còn bé căn cổ vừa ngắn lại vừa mềm, căn bản không cùng sức được, bằng không nhất định nàng sẽ gạt đầu thật mạnh, vẫn là Quân Thượng là mẫu người có thể dựa vào!

Viêm Cập và Kim Trần cũng cúi đầu nghiên cứu Hương Tô, Kim Trần hái một mảnh cánh hoa để ở trong miệng Hương Tô, Hương Tô biểu diễn rõ ràng ý muốn mà mạnh mẽ mút vài cái, cười.

“Xem ra bé muốn ăn cánh hoa.” Viêm Cập bị Hương Tô giầy vò một ngày, đầu óc sớm đã tê dại, thật không dễ dàng để có thứ có thể ăn được, mừng rỡ không xiết lấy một nhúm cánh hoa nhanh nhẹn nhét vào trong miệng Hương Tô. Hương Tô nấc một tiếng, mắt tròn trắng, may mà Kim Trần đã vội vàng lấy cánh hoa ra, nàng mới thở ra được một hơi. Nàng kháng nghị lại bị phần tiếp tục khóc lớn, nếu có thể nói chuyện được thì thật tốt, nàng sẽ mắng chết tên Viêm Cập đáng ghét!

“Bé còn nhỏ, chưa có răng.” Kim Trần cũng trách Viêm Cập lỗ mãng, trừng mắt nhìn hần.

“Vậy thì vắt nước ra cho bé uống là được rồi.” Viêm Cập vô cùng mệt mỏi, cuối cùng hần vẫn là Thủy Quân Chuyển Thế, nắm một nhúm cánh hoa vừa dùng lực, nước hoa màu đỏ tím nhạt ào ào nhỏ thành dòng chảy xuống, Hương Tô có cảm giác miệng, mũi, mắt đều bị ngập nước, bị sặc đến độ tiếng khóc cũng bị đứt đoạn.

Kim Trần cũng hoảng sợ, nhanh chóng ôm dựng Hương Tô lên, “Sặc ! Dùng cái lọ đi.”

Đông Thiên Vân và Xích Lâm hứng thú mỉm cười đứng ngoài quan sát, không thể không thừa nhận Kim Trần và Viêm Cập là một đôi rất hợp.

Hương Tô chỉ còn lại nửa mạng rốt cục cũng uống no, tinh thần khôi phục một ít, đập đập trong lòng Kim Trần, Kim Trần ngẫm hiểu. “Đông Thiên Vân, đứa bé này cho người.” Nói đem đặt nàng xuống mặt đất, kéo Viêm Cập đáp mây bay cướp đường mà chạy mất.

Về mặt của Đông Thiên Vân không vui, nửa ngày cũng không bế nàng lên. Hương Tô vốn còn muốn cho chàng một nụ cười ngọt ngào, hiện tại chỉ có thể gào thét chói tai tỏ vẻ kháng nghị, trên mặt đất vừa lạnh vừa cứng, nàng nhanh chóng cảm thấy khó chịu chết được!

“Vân ca, đứa bé này thân là Mộc Linh, lại lấy hoa Cửu U làm thức ăn, để ở chỗ này vừa hấp thu được tinh hoa trời đất lại vừa không bị đói, cứ để nó ở trong bụi hoa đi.” Xích Lâm nghĩ ra cái chủ ý ôi thiêu đó.

Hương Tô nhanh chóng cất tiếng khóc từng hồi, kẻ thù, quả nhiên kẻ thù mà!

Đông Thiên Vân chần chờ một chút, vẫn đi tới cúi người ôm nàng lên, Hương Tô lập tức không khóc nữa, khuôn mặt mềm mại cọ cọ vào vạt áo chàng.

Tuy rằng Xích Lâm bắt đầu với chuyện đứa trẻ này giành riêng Đông Thiên Vân, nhưng Đông Thiên Vân ôm bé trở về tấm cung, nàng cũng không nói được tiếng nào, chẳng lẽ nàng còn có thể ăn giấm chua với một đứa trẻ sao?

Hương Tô được Đông Thiên Vân đặt trên giường của chàng nên trong lòng nàng rất thỏa mãn, vẫn mỉm cười hi hi đến một lát sau, ngọt ngào ngay thơ đến độ chính mình nghe thấy cũng cảm thấy dễ thương. Đáng tiếc Đông Thiên Vân không có chú ý đến, chàng trở về tắm điện liền nhanh chóng đi tắm gội thay quần áo, ném y phục bị nước ối của nàng làm bẩn sang một bên.

Giường rất lớn, Hương Tô bị đặt ở chỗ sát vách trong, Đông Thiên Vân kéo một cái gối ra, cách xa nàng, nửa nằm nửa ngồi ở mép giường, không biết đang nghĩ gì.

Hương Tô đặc biệt rất nhớ chàng, năm mười năm chờ đợi, không ngờ buổi tối đầu tiên sau khi gặp lại thế nhưng lại trong hoàn cảnh như thế này, tay chân của nàng rất vô dụng, bò cũng không bò được, chỉ có thể dựa vào lật người để lần về hướng Đông Thiên Vân. Đông Thiên Vân phát hiện động tác của nàng, nét mặt lộ ra một chút ý cười, giống như cảm thấy đùa rất vui, duỗi ra một ngón tay điểm sau lưng nàng, nàng liền lật người không được, cũng không thể tới gần nữa.

Hương Tô không muốn khóc, sợ chàng cảm thấy phiền phức lại ném nàng cho Kim Trần và Viêm Cập, chỉ có thể bập bẹ miệng, bi bô, tay chân vùng duỗi loạn lên. Đông Thiên Vân cúi đầu nở nụ cười, có lẽ cũng cảm thấy rất đáng yêu, đưa hai tay ôm lên, đặt nàng ở trên cơ bụng rắn chắc của chàng. Lúc này Hương Tô cảm thấy thật sự yên ổn, bàn tay nhỏ bé nắm lấy y phục của chàng, bị Kim Trần cùng Viêm Cập giầy vò cả ngày, nửa cái mạng cũng không còn, trở lại bên cạnh Quân Thượng mới có cảm giác an toàn, lại bị sự buồn ngủ đánh úp, nàng run run ngón tay mỳ mẩn tiến vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: NỖI KHỔ KHÔN KỂ

Hương Tô cảm thấy chàng hơi động đậy một chút, đôi tay nâng cơ thể nhỏ nhỏ của nàng, muốn đặt nàng lên giường. Bàn tay nhỏ của Hương Tô lập tức giống như cái móc câu mà giữ chặt lấy vạt áo của chàng, Đông Thiên Vân muốn lôi y phục ra lại không dám cứng rắn tách tay của nàng, chỉ có thể thở dài, thất bại tùy ý Hương Tô nằm trên bụng chàng.

Trời đã ứng sáng, Hương Tô cũng không buồn ngủ, cười tủm tỉm ngửa đầu nhìn chàng, người mà nàng đã không được nhìn thấy trong năm mười năm. Kỳ thật chàng cũng không cần ngủ, nhưng khi nhắm mắt nghiêng người tựa ở trên gối lại có vẻ mệt mỏi như vậy. Giữa trán chàng xuất hiện đồ vân màu tím đậm của ma tộc, cùng với vết sáng màu tím nhạt ở đuôi mắt lại càng hòa hợp tăng thêm nét đẹp, người càng trở nên anh tuấn quyến rũ. Hương Tô cũng đã gặp qua mấy người của ma tộc, chưa thấy ai có hoa văn đẹp như Quân Thượng, nàng có chút đắc chí, Quân Thượng của nàng cho dù nhập ma cũng xinh đẹp hơn người khác. Bởi vì lời kéo vừa rồi, chiếc áo trung y màu trắng mà chàng khép hờ bị hở, lộ ra bộ ngực tròn bóng trắng kiêu, Hương Tô nhìn thấy, nhin không được chảy nước miếng — không phải nàng háo sắc, sau khi biến thành trẻ con, nàng rõ ràng không cần thận, lúc rất chuyên chú hoặc rất buông lỏng, nước miếng chảy xuống. Nàng cũng cảm thấy đột nhiên mình thô tục, duỗi tay ra sờ bắp thịt trắng sáng như ánh trăng kia.

Đông Thiên Vân ‘chặc’ một tiếng, nhẹ nhàng đánh vào bàn tay nhỏ của nàng một cái, đôi mắt tinh xảo xinh đẹp mở ra hơi cong thành một đường nhỏ, lúc đôi đồng tử sâu sắc trầm tĩnh dưới hàng lông mi dài hiện lên ý không hiểu rõ mà nhìn Hương Tô, nàng lại không làm cho người ta thất vọng mà chảy thêm nước miếng xuống.

Hương Tô vốn còn muốn nở nụ cười say mê, kết quả bụng có phản ứng kỳ dị, nàng lập tức thay đổi sắc mặt, cái này..... cái này..... Nàng tuyệt đối không muốn Quân Thượng đưa nàng đi tiểu!

Đông Thiên Vân cho rằng đứa bé đột nhiên khóc lớn là bởi vì chàng đánh tay của bé, không kiên nhẫn lại không biết làm cách nào đành bế đứng bé lên, học theo dáng vẻ của bà mẹ đỡ con mà trước kia từng thấy qua, ôm bé lên vừa lay động vừa vỗ mông. Hương Tô khóc đến càng thê lương, dùng lực dùng vỗ, nàng sắp nhịn không được rồi!

“Có phải đói hay không?” Đông Thiên Vân cũng bị tiếng khóc của nàng làm cho không biết phải làm sao, mặt tối sầm dùng linh thức đánh thức Viêm Cập đang ngủ trong phụ điện dậy, hẳn không phải Thủy Quân sao, rất thành thạo việc ép nước.

Về mặt Viêm Cập khó chịu đi vào điện U Vân, sắc mặt còn khó coi hơn so với Đông Thiên Vân, Kim Trần cũng cùng đi theo, ngược lại về mặt không có bao nhiêu oán hận, chỉ tương đối lo lắng mà thôi.

“Các người..... ngủ cùng một chỗ?” Đông Thiên Vân một tay ôm đứa bé, rất không có hình tượng và khí thế, lúc nheo mắt chất vấn vẫn còn có vài phần phong thái ngày xưa.

Hương Tô kìm nén bầu nước tiểu, trong lòng cũng bị nghi vấn này chiếm hết, cũng quên khóc. Sẽ không phải chứ..... Kim Trần và Viêm Cập nàng đều quen biết, thật sự không nhìn ra a!

“Ta nghe thấy đứa bé khóc nên mới đến xem sao!” Kim Trần nghiêng răng nghiêng lợi, hần và Viêm Cập thế nào lại lâm vào bi kịch trong truyền thuyết như

vậy? Vừa rồi hẳn nghe Hương Tô khóc thành như vậy, cho rằng Đông Thiên Vân quên mất sự tồn tại của nàng, một cước đạp nàng xuống dưới giường.

“Con bé đói bụng.” Đông Thiên Vân liếc đuôi mắt nhìn Viêm Cập, theo lẽ thường Viêm Cập nên mang bé đi, cho bé ăn.

“Bé đói, thì người đi ép nước hoa, kêu ta tới làm gì?” Viêm Cập cười lạnh nhìn hấn, “Đây không phải là con của ta!”

Lại nữa rồi, Hương Tô khóc đến khàn cả giọng, chỉ cần nói đến phương diện nàng cần ăn uống đại tiểu tiện, bọn họ luôn chĩa mũi nhọn tranh luận xem nàng là con của ai một phen, mãi đến khi nàng hấp hối mới bắt đầu ra tay giải quyết. Lúc này nàng rất gấp!

Lúc Đông Thiên Vân và Viêm Cập nhìn đối phương với ánh mắt lạnh đầy khinh bỉ, kỳ thật lúc ai cũng không chịu động tay thì Kim Trần bế nàng lên, hỏi: “Đói? Hay là.....”

Hương Tô liên tục gạt đầu, đúng, chính là cái “hay là” mà hấn chưa nói ra miệng!

Viêm Cập rất xem thường phương pháp làm của Kim Trần, “Người hỏi con bé làm gì? Một đứa bé hiểu cái gì?”

Nét mặt Kim Trần lạnh lùng nghiêm túc, “Đứa trẻ dù nhỏ cũng là sinh linh, người thật lòng đối xử với bé, nói chuyện với bé, bé sẽ có thể hiểu được.”

Viêm Cập và Đông Thiên Vân nghe xong cũng không nói gì, Hương Tô chòi đạp trong lòng Kim Trần, hấn muốn thật lòng tốt với nàng thì nhanh chóng mang nàng đi tiểu!

Kim Trần hồng mặt, mang Hương Tô ra phía sau điện, ngồi xổm đỡ cho đứa bé tiểu, còn xoay mặt sang một bên. Hương Tô cũng hồng mặt, đây cũng quá đáng thương rồi, nhưng mà trong tình huống này nàng thật khó mà so đo nam nữ khác biệt, may mắn lúc này nàng còn rất nhỏ, nhỏ đến mức không phải quá xấu hổ. Hương Tô vừa thoải mái vừa xấu hổ, lại vừa cảm thấy Kim Trần làm việc này dù sao cũng tốt hơn Quân Thượng rất nhiều.

Kim Trần lại bế nàng trở về, có chút khiển trách đối Đông Thiên Vân nói: “Đứa bé muốn đi tiểu!”

Đông Thiên Vân nheo mắt trong chốc lát, không những không hổ thẹn, ngược lại phiền muộn hỏi: “Người bế con bé đi tiểu ở đâu?”

Sau sự kiện này khiến cho Đông Thiên Vân ý thức đến tầm quan trọng của hạ nhân, trong một buổi sáng ở trên đỉnh núi dùng thuật hóa hoa Cửu U tạo ra một đám người hầu, còn đặc biệt dùng rễ hoa Cửu U hóa thành hai bà cô béo mập, vừa nhìn cũng biết đó là bảo mẫu.

Hương Tô đang được Kim Trần bế, tuy rằng Viêm Cập không có thiện cảm với Đông Thiên Vân, nhưng hoàn toàn bất phục đối với pháp thuật hoa lệ của chàng, ba người đều đang nhìn Đông Thiên Vân thi thuật, tình cảnh rất ấm áp.

Nguyên Hậu hạ đụn mây xuống liền nhìn thấy một màn như vậy, hấn còn có ý lão đảo một chút, sắc mặt trắng nhợt hỏi Kim Trần: “Con của người và Viêm Cập lớn như vậy rồi sao?”

Viêm Cập không chút nề mặt hấn nói trả lại một câu, “Hai nam nhân làm thế nào sinh con? Người cùng Đông Thiên Vân sinh một đứa cho ta xem?”

Đông Thiên Vân lạnh lùng nhìn lướt qua, nhìn như sắp phát giận, Nguyên Hậu vẫn giữ khuôn mặt tươi cười, “Mộc Linh đương nhiên là có thể, đôi lúc bọn họ còn sinh ra hạt giống nữa mà.”

Viêm Cập bán tín bán nghi với lời nói của hấn, cho đến khi nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Kim Trần mới biết lại bị vị Đế Quân không đứng đắn này lừa.

“Thanh Tuế tỷ tỷ của người đâu rồi?” Về mặt Nguyên Hậu ôn hoà hỏi Kim Trần, giống như mới vừa rồi chưa từng nói xằng xiên bôi nhọ Mộc Linh.

“Đông Thiên Vân bảo nàng ấy chăm sóc đứa trẻ, nàng ấy liền chạy mất.” Kim Trần không thể nào cam lòng nói ra, tuy rằng chẳng quan tâm đến hấn, nhưng hướng đi của Thanh Tuế vẫn nên nói cho hấn biết.

Nguyên Hậu trầm ngâm một chút, tâm trạng đột nhiên rất tốt, rõ ràng Viêm Cập còn đang ở chỗ này, Thanh Tuế vẫn bỏ đi.

Cửu U tiên sứ vừa mới tạo thành thì đã được sử dụng, tiến đến bẩm báo: “Thái tử Úc Mộc cầu kiến.”

Nguyên Hậu vốn đã gọi đụn mây muốn rời đi, nghe thấy lời này, lộ ra nụ cười lạnh nhạt trào phúng, quay người ngồi ở trên ghế đá, trầm giọng nói: “Ta cũng muốn nghe thử xem hấn nói những gì.”

Đông Thiên Vân cũng ngừng tay, ngồi bên cạnh Nguyên Hậu, bảo Kim Trần và Viêm Cập ôm Hương Tô đi.

Hương Tô cảm thấy câu nói của Nguyên Hậu Đế Quân có hàm ý khác, giữa Úc Mộc và Quân Thượng có bí mật gì sao? Nàng nha nha phát ra tiếng gọi khá ái, duỗi tay cho Đông Thiên Vân ôm, Kim Trần đương nhiên sẽ không cưỡng ép bé nàng đi, Đông Thiên Vân tựa hồ chẳng hề coi trọng lần bài phóng này của Úc Mộc, thuận tay ôm Hương Tô vào trong ngực. Kim Trần và Viêm Cập rất có khả năng quan sát nên lui ra, lúc đi ra đối mặt với Úc Mộc, Úc Mộc tựa hồ có phần coi trọng hai người trẻ tuổi này, còn dừng bước gạt đầu ra hiệu.

Úc Mộc nhìn thấy Nguyên Hậu cũng ở đó, hơn nữa hấn vừa nhìn phong cảnh vừa uống trà, hoàn toàn không có ý tránh đi. Úc Mộc cũng ngồi xuống uống trà, mỉm cười nói: “Trà U Hà..... hương vị cũng cổ quái.”

Nguyên Hậu cười lạnh, “Thái tử gia, muốn hàn huyên thì xin miễn đi, Đông Thiên Vân còn vội chăm con, không có sức nói chuyện vòng vòng với người.”

Đông Thiên Vân trừng mắt nhìn Nguyên Hậu, cũng không chú ý đến Úc Mộc, thả tay hái đóa hoa Cửu U đưa cho Hương Tô chơi.

“Đã như vậy, ta sẽ đi thẳng vào vấn đề.” Úc Mộc mỉm cười vẫn vĩnh viễn là nụ cười xinh đẹp nho nhã trong sáng, “Thiên đế vẫn luôn cảm thấy áy náy về chuyện thay thế chức vị Tư Kim Đế Quân, bây giờ tuy ngươi là nửa tiên nửa ma, nhưng dù sao Thiên Đình trên cũng nên cho ngươi một chỗ nho nhỏ.”

Đông Thiên Vân còn chưa mở miệng, Nguyên Hậu đã đặt mạnh chén trà xuống bàn, mỉm cười giành nói trước: “Cố đạo lý, rốt cuộc ngươi và phụ hoàng ngươi lại muốn cho Đông Thiên Vân phong hào gì đây?”

Úc Mộc bị nụ cười của Nguyên Hậu khiến cho có chút lúng túng, liếc mắt nhìn Đông Thiên Vân, lập tức tự mỉm cười để khỏa lấp: “Sửa phong hiệu thành Thăng Hoàn đại tướng quân, giám sát Thiên Quân chế tạo vũ khí.....”

“Ha!” Nguyên Hậu cười đến mức châm chọc, “Đây là bảo Đông Thiên Vân làm thợ rèn cho cha con các ngươi à?”

Câu nói này đã nói trúng tim đen, Úc Mộc nghiêm mặt, trầm giọng, nói: “Nguyên Hậu Đế Quân.....”

Nguyên Hậu nghĩ rằng hẳn muốn dùng thân phận Tư Thổ để nhắc nhở mình, cười ha ha, “Đã gắng sức vì Thiên Đế rất nhiều năm rồi, ta cũng mệt mỏi, Đông Thiên Vân núi Cửu U này trời không quản đất không nhận, ta tới đây ăn cơm miễn phí cũng rất tiêu dao.”

Úc Mộc trầm giọng không nói, sắc mặt cũng rất khó xem.

Đông Thiên Vân cười một tiếng, “Trời không quản, đất không nhận? Nói hay. Thái tử Úc Mộc, ngươi và Thiên Đế chỉ đơn giản là sợ ta và Ma Đế bắt tay với nhau, mấy trăm năm nay Ma giới vẫn an phận thủ thường, Đông Thiên Vân ta..... Cũng không có hứng thú độc sức quy phục kẻ khác. Sau này, ở núi Cửu U này ta sẽ làm cung chủ Cửu U của ta, ai..... là chủ nhân của Tam Hoàn cũng chẳng liên quan gì đến ta.”

Úc Mộc nghe xong im lặng một lúc lâu, “Đông Thiên Vân, có lẽ nói ngươi không tin, phụ hoàng đề xuất sửa phong hiệu của ngươi thành đại tướng quân, ta chẳng hề tán đồng. Thật lòng kính nể ngươi cũng được, tình bạn sâu đậm cũng tốt, thực sự ta cảm thấy sửa phong hiệu thật sự là một si nhục đối với ngươi. Ngươi yên tâm, khi ta hồi cung nhất định sẽ giải thích rõ ràng với phụ hoàng, nhất định đảm bảo ngươi và núi Cửu U sẽ nhàn nhã tự tại.”

Đội Úc Mộc đi xa, Nguyên Hậu mới lạnh lùng cười ra tiếng, “Vị thái tử này rất giống cha của hắn, rất giả tạo. Lúc trước.....” Nguyên Hậu vừa hé miệng thì dừng lại, theo phán đoán của hắn thì bây giờ không nên nói ra trước mặt Đông Thiên Vân.

Đông Thiên Vân cũng cười lạnh, tuy không đáp lời, nhưng rõ ràng là đồng ý với ý kiến của Nguyên Hậu.

“Bọn họ làm như ai cũng giống như họ, đều hai lòng như vậy? Đây không phải rõ là xem thường ngươi sao, khiến cho ngươi không thể trời về Thiên Đình, còn giả vờ như là tốt cho ngươi? Chức vị Tư Thổ này ta cũng làm đến chán rồi, đội dùng Thổ Linh thần khí giúp ngươi khôi phục chân nguyên, ta liền tới chỗ này ăn không ngồi rồi nha. Nhìn xem, đây thật sự là kiệt tác của đời ta.”

“Ngươi vẫn nên cùng Thanh Tuế lặn xa một chút đi.” Đông Thiên Vân giễu cợt một tiếng.

Nguyên Hậu vốn đang vui vẻ phấn chấn, nghe đến tên của Thanh Tuế lập tức lạnh mặt, im lặng một hồi mới nói: “Đông Thiên Vân, tiểu Tô Bình tìm trượng phu khác tuy rằng khiến cho người tức giận, nhưng ta vẫn có chút vui mừng.”

Hương Tô cảm thấy đôi tay Đông Thiên Vân đỡ dưới nách của nàng đột nhiên căng thẳng, không thể trách chàng, Nguyên Hậu Đế Quân này đang nói cái gì đây?

“Muốn khôi phục tiên thể phải dùng Ngũ Hành thần khí, hơn nữa lúc trước Xích Lâm nhắc tới Thần Nông Đình bị giấu ở trong Tù Long cốc, ta đã đi xem thử, trong phạm vi ba dặm ngoài cốc là gai quỷ hạn, cho dù ngươi có Cô Vần, cũng không thể giết mở một con đường vào, chỉ có thể dựa vào lửa Hạo Thiên của nàng ta. Nếu cha nàng ta còn sống, chuyện còn có thể thương lượng, nhưng hôm nay Hỏa Linh thần khí nằm ở trong tay Xích Lâm, nếu Tô Bình còn ở bên cạnh ngươi, với tính cách của nàng ta, nhất định sẽ lợi dụng điểm yếu này bắt ngươi phải đuổi tiểu Tô Bình đi..... cục diện lúc đó, cũng không bằng như lúc bây giờ.”

Đông Thiên Vân ‘hừ’ một tiếng.

Nguyên Hậu dùng ngón tay gãi gãi ấn đường, “Cho dù ngươi thật lòng đối với tiểu Tô Bình, không nỡ bỏ nàng ấy, nhưng tiểu Tô Bình chưa hẳn có thể không áy náy vì đã hại cuộc đời ngươi, tóm lại..... Cục diện bây giờ vẫn tốt hơn. Đông Thiên Vân, ta và ngươi quen biết nhau đã mấy trăm năm, cho dù hôm nay ngươi trách ta nói ra mấy lời này, ta cũng bất chấp. Tiểu Tô Bình đã gả cho người khác, ngươi nên quên nàng ấy đi, Xích Lâm..... nàng ta đã đội ngươi nhiều năm nay, cũng tính là một người si tình.” Nguyên Hậu thở dài, rốt cục nói không được. Chuyện tình cảm không thể có nửa phần miễn cưỡng, hẳn không phải còn ngốc hơn người khác nữa sao? Bởi vì bây giờ Đông Thiên Vân không thể không dùng Hỏa Linh thần khí, khuyên nhủ Đông Thiên Vân không thích Xích Lâm cũng phải từ từ thích, lời này hẳn thực không nói ra được.

Hắn phiền não hơi giương mắt, phát hiện đứa bé trong lòng Đông Thiên Vân mặt đầy nước mắt, lại không bật lên tiếng khóc: “Này.....” Nguyên Hậu chưa từng thấy đứa bé nào như vậy, “Đứa trẻ khóc?”

Mắt của Đông Thiên Vân không có mục tiêu mà mình về khoảng không xa xa ở ngoài Vọng U Đài, tựa hồ không nghe thấy câu nói của Nguyên Hậu.

“Ta.....” Nguyên Hậu khẽ sát nhìn kỹ đứa trẻ, lại cảm thấy không có chỗ nào khác thường, “Ta vẫn nên gọi cha mẹ của con bé đến.” Hắn dùng tay điểm thiên nhãn, dùng linh thức gọi, “Kim Trần, Viêm Cập, nhanh tới đây, con gái của các ngươi đang khóc.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: TÂM SỰ NÀNG NÈ

Hương Tô rầu rĩ ngồi ở trên giường, ngày hôm qua nàng nửa đêm mắc tiểu tỉnh lại, cứ nhiên phát hiện một bí mật! Đông Thiên Vân mỗi ngày ngoan ngoãn ngủ cùng nàng, vì an toàn nên nàng thường nằm trên người chàng, không ngờ nửa đêm chàng lại chuẩn mất. Chẳng lẽ đi tìm Xích Lâm?

Nàng vẫn ôm ý nghĩ như vậy: Chỉ cần thời gian phối hợp thỏa đáng, nàng và Quân Thượng có lẽ sau khi gặp họa sẽ được phúc.

Xích Lâm cho rằng trừ diệt nàng mà toàn tâm toàn ý đối đãi Quân Thượng, giúp chàng lấy Thần Nông Đình, giúp chàng khôi phục tiên thể, giống như Nguyên Hậu Đế Quân nói, đây là cơ duyên. Xích Lâm khẳng định sẽ thừa cơ đề đưa ra đủ thứ yêu cầu, chỉ cần nàng giữ thật chặt, khiến cho Quân Thượng không thay lòng đổi dạ, cho đến lúc có được Thần Nông Đình trong tay, đạt được nguyện vọng của Quân Thượng, nàng lại khôi phục tướng mạo, tất cả..... đối với nàng và Quân Thượng mà nói, vẫn còn chưa muộn.

Nhưng..... nếu Quân Thượng thay lòng đổi dạ rồi?

Nàng không cách nào biện bạch chuyện Hương Tô giả, trong lúc Quân Thượng đau lòng thất vọng, tiếp nhận tình yêu của Xích Lâm thì biết làm sao? biểu hiện..... lúc trước của Quân Thượng rất đáng khinh bỉ.

Kim Trần từ ngoài điện đi tới, quen thuộc mà thành thạo bế Hương Tô lên, mang nàng đến Vọng U Đài phơi nắng. Hương Tô mềm mại tựa đầu trên bờ vai của hắn, bây giờ mọi người đều giễu cợt Kim Trần, nói hắn là của mẹ của nàng, kỳ thật nàng cũng càng ngày càng có cảm giác này, có đôi khi nàng cảm thấy ngay cả bản thân Kim Trần cũng diễn nhập vai vô cùng. Ví dụ như khi hắn ôm nàng đi lên bậc thang, còn rất thành thạo lay động nhẹ thân người, vỗ vỗ phía sau lưng nàng. Tuy rằng cơ thể của nàng không dùng được, nhưng hắn không phải hiểu rõ hơn so với người khác..... Nàng là người lớn đó! Đây chân chính là động tác lừa trẻ con, có cần làm đến nghiêm túc như vậy hay không?

“Hôm nay Đông Thiên Vân dẫn Viêm Cập ra ngoài.” Hắn vừa đi vừa vỗ lưng nàng, lời nói lại rất đứng đắn, cực kỳ quái dị. Lúc hắn đổi tay bế nàng, còn lắc lư nàng, thích thú nói: “Nửa tháng này, người lại lớn lên không ít.”

Ngay cả một chút phản ứng Hương Tô cũng lười cho hắn, hắn cứ từ ái như vậy nữa, nàng sẽ thật sự quyết định gọi hắn là mẹ mất.

Cuối cùng Kim Trần cảm giác được sự suy sụp của nàng, bình thường vừa nghe “lớn rồi”, thì cười đến híp mắt thành một đường. Đi đến đỉnh núi, hắn đặt Hương Tô ở trên bàn đá, mặt đối mặt tĩnh tế nhìn nàng. Ngũ quan của Hương Tô vốn dĩ tuyệt mỹ, thu nhỏ lại mười mấy lần, gương mặt càng tròn tròn phần hồng, đáng yêu đến độ ai cũng muốn cắn nàng một cái, chỉ là không giống dáng vẻ thiếu nữ của nàng lắm, chả trách Đông Thiên Vân cũng không nhận ra nàng. Đứa trẻ bảy tám tháng cũng có thể biểu hiện ra vẻ mặt tâm trạng một cách chính xác, nàng hạ thấp hàng lông mi cong cong, khuôn mặt tròn tròn đầy thịt xụ xuống, đôi môi nhỏ màu phần hồng khép kín, nhìn thế nào cũng thấy được đáng yêu và sầu muộn.

“Hương Tô, có phải người có tâm sự hay không?” Hắn nhìn nàng, tóc của nàng vừa mới dài qua khỏi lỗ tai, lộ ra gương mặt càng tròn càng dễ thương.

Hương Tô giương mắt nhìn hắn một cái, lại hạ mi mắt xuống, cũng không thay đổi nét mặt cũng chẳng khoa tay múa chân, Kim Trần nhìn đáng vẻ mặt tinh thần của nàng, suy đoán nói: “Bởi vì Xích Lâm?”

Lúc này không hỏi còn tốt, mới hỏi thì giống như véo nàng một cái, đột nhiên liền oa oa khóc lên. Kim Trần lại nổi giận, nhanh chóng bế nàng lên, nhẹ nhàng lắc lư nàng, vỗ vỗ phía sau lưng nàng “Đừng khóc, đừng khóc. Chỉ cần có được Thần Nông Đình, chúng ta sẽ không sợ lửa Hạo Thiên, cũng có thể giúp người khôi phục hình dáng.”

Bàn tay nhỏ của Hương Tô nắm chặt y phục trước ngực Kim Trần, khóc đến càng thêm thương tâm, nói một cách công bằng, nàng cảm thấy tính cách của Kim Trần đã thay đổi tốt hơn rất nhiều, trước kia nếu nàng dám làm dơ y phục của hắn, hắn sẽ lấy gương đập chết nàng. Thần Nông Đình có lẽ có thể đối kháng với lửa Hạo Thiên, nhưng vạn nhất trong lòng Đông Thiên Vân dấy lên lửa tình đối với Xích Lâm, nàng lấy pháp khí gì để tiêu diệt đây.

“Người làm gì khiến cho con bé khóc?” Tiếng chất vấn không vừa ý của Đông Thiên Vân từ trên không trung truyền xuống, người cũng cùng nhanh chóng đáp xuống Vọng U Đài, về mặt Viêm Cập khinh thường theo sát phía sau lưng chàng. Hương Tô khẽ vươn tay muốn chàng bế lên, chàng thiếu chút đẩy Kim Trần ra, đón lấy đứa bé.

Kim Trần liếc mắt nhìn chàng, nếu không phải hắn bị người ta gièm pha là mẹ của Hương Tô, hắn nhất định sẽ khắc khe mà xem Đông Thiên Vân là cha của Hương Tô. “Ta véo con bé.” Hắn “hừ” lạnh nói, tên Đông Thiên Vân này đang vung uy phong Đế Quân về hướng ai thế? Bởi vì xuất phát từ tình bạn với Hương Tô, hắn mới có nghĩa vụ chăm sóc đứa bé, hắn cũng chẳng hề thiếu nợ ai hết!

Hắn nói một câu giận dữ như vậy, trái lại Đông Thiên Vân không đối chọi gay gắt nữa, phòng chừng cũng cảm thấy mình không nên thét to với Kim Trần giống như đang trách mắng hạ nhân. Gần đây chàng bận rộn chuẩn bị, ban ngày cũng may còn có Kim Trần chăm sóc đứa trẻ. “Người có nắm chắc

không?” Công phu nói lảng sang chuyện khác của chàng là bậc nhất, câu này là hỏi Viêm Cập .

Viêm Cập cúi đầu suy nghĩ một chút, “Nếu ta thật sự là Thủy Quân chuyển thế, hẳn sẽ không thành vấn đề.”

Đồng Thiên Vân khẽ gật đầu, “Ngày mai ta cũng sẽ gọi Minh Ngư tới, chỉ cần Cự Ếch trông coi Tây Hải Hắc Uyên có thể nhận ra các người, còn công việc lấy Tứ Châu thì giao cho ta.”

“Tứ Châu?” Kim Trần cực kỳ bất ngờ, lấy Thần Nông Đình và Tứ Châu có liên quan gì đến nhau? Tứ Châu là hạt ngọc của con trai sinh sống ở Hắc Uyên nơi sâu nhất của Tây Hải, do Cự Ếch trông coi, trừ thủy quân ra thì ai cũng không có cách nào đến gần. Ở đáy biển sâu như vậy, Đồng Thiên Vân có bản lĩnh ngang trời, cũng chưa hẳn thắng được Cự Ếch, Cự Ếch đã hơn năm nghìn tuổi, là thánh vật Tây Hải, giết nó tương đương đắc tội với Thần Tộc Tây Hải. Viêm Cập còn chưa thoát ly phạm thai, Cự Ếch chưa hẳn đã nhận ra, việc này rất nguy hiểm.

Đồng Thiên Vân nhìn hẩn một cái, “Nguyên Hậu phát hiện trong cốc Tử Long tràn ngập chương khí kịch độc, phải có Tứ Châu mới có thể khắc chế.”

“Nhưng Viêm Cập vẫn là người phạm, hẳn chưa hẳn có thể lặn xuống đáy biển sâu như vậy.” Nhiều ngày cùng nhau chăm sóc Hương Tô như vậy, Kim Trần đã xem Viêm Cập là bằng hữu, chỉ ít tính tình của hắn còn tốt hơn Đồng Thiên Vân nhiều.

Khóe miệng Đồng Thiên Vân hơi hơi nhếch lên, lập tức Kim Trần có dự cảm không tốt, thông thường lúc Đồng Thiên Vân cười như vậy, đều không nói ra lời hay gì. “Yên tâm, ta dắt hắn đi như thế nào, sẽ trả hắn về cho người như thế ấy.”

Kim Trần và Viêm Cập đều lúng túng giật dử trừng mắt nhìn chàng, Nguyên Hậu Đế Quân cũng chưa đáng ghét bằng Đồng Thiên Vân.

Buổi tối lúc ngủ, Hương Tô luôn mở tâm nhãn, trừ lúc tắm rửa không thể không cho rẽ hoa bảo mẫu chăm sóc, nàng hận không thể dính sát bên cạnh Đồng Thiên Vân. Đồng Thiên Vân cho rằng nàng đã ngủ, muốn đặt nàng xuống chỗ rộng rãi, cứ thế không cách nào mở bàn tay béo tròn của nàng ra khỏi cánh tay chàng. Ngày hôm sau Đồng Thiên Vân tìm tới Minh Ngư, chuẩn bị cùng mọi người thương lượng kế hoạch lấy châu, vừa mới đặt nàng xuống, nàng liền bắt đầu gào khóc, Kim Trần ra tay cũng không có tác dụng gì, Đồng Thiên Vân đành phải luôn bế Hương Tô trong tay. Từ khi Minh Ngư thấy Đồng Thiên Vân bế đứa trẻ liền có vẻ mặt mất hồn mất vía, như thế nào lại cảm thấy Đế Quân bá đạo lấy đi ba phần vạn Long Lân của hắn năm ấy hoàn toàn biến chất.

Hương Tô trông chừng chàng cả ngày, thực sự có chút mệt mỏi, thân là trẻ con, nàng đặc biệt tham ngủ. Dù cho ngày mai sẽ đi Tây Hải, nàng vẫn cảm thấy không thể lơ là thiếu cảnh giác, Quân Thượng quá âm hiểm, mấy ngày hôm trước buổi sáng lúc nàng thức dậy, chàng còn có vẻ mặt thần nhiên vô tội nằm ở bên cạnh nàng, khiến cho nàng hoàn toàn không ngờ nửa đêm chàng lại chuồn mất.

Bởi vì nắm thật chặt thắt lưng của chàng, Đồng Thiên Vân chỉ hơi nhúc nhích, Hương Tô lập tức bừng tỉnh, trong lòng cũng rất cảnh giác.

Đồng Thiên Vân đã ngồi dậy, bất đắc dĩ nhìn thấy hai mắt sáng ngời của Hương Tô đã mở ra, “Người đang làm gì vậy?”

Hương Tô trừng chàng, ở trong lòng thì trả lời: Bất gian.

“Ngủ đi, ta đi một chút sẽ về.” Đồng Thiên Vân cạy bàn tay của nàng ra, Hương Tô càng nắm chặt, còn muốn bỏ rơi nàng mà đi à? Không có cửa đâu! Đồng Thiên Vân thở dài một tiếng, “Cũng muốn đi?”

Hương Tô nhanh chóng gật đầu, Đồng Thiên Vân vẫn cho rằng nàng có thể phản ứng chính xác với lời nói của người lớn là bởi vì linh huyết thần kỳ của chàng, bởi dưỡng nên đứa trẻ cực kỳ thông minh. Chàng còn rất khoe khoang nói ra miệng, Hương Tô nhìn thấy Kim Trần nghe xong rõ ràng làm ra khẩu hình “Hử” tỏ vẻ xem thường, cuối cùng biến thành “Hừ” ra vẻ bực tức.

“Cũng được.” Đồng Thiên Vân cười nhạt, trong giọng nói có chút cô tịch, “Mùi vị một mình chờ đợi..... thật không dễ chịu.” Đồng Thiên Vân ôm nàng vào lòng, Hương Tô buồn bã, một mình Quân Thượng ở đáy sông U Hà chờ đợi năm mươi năm rồi.

“Ta đã mang người đi theo, còn khóc cái gì.” Đồng Thiên Vân xoa xoa khuôn mặt của nàng, giúp nàng lau khô nước mắt.

Trên đường đi Hương Tô ngủ một chút, nếu như lát nữa Quân Thượng gặp riêng Xích Lâm, nàng sẽ gào khóc suốt đêm khiến cho bọn họ tinh thần rối loạn.

Hương Tô bị gió núi thổi tỉnh, sắc trời rất tối, cung điện tinh xảo trong ánh sáng của những ngọn đèn có vẻ cực kỳ huy hoàng, Hương Tô nhìn kỹ càng một lát, không nhận đây là nơi nào. Lang kiều ở giữa cung điện và dãy núi được treo một dãy lồng đèn, trông rất đẹp mắt, tay áo của một đôi nam nữ trẻ tuổi phất phới, trên chiếc cầu lộng lẫy, trong ánh đèn lấp lánh lay động, không phụ danh thần tiên quyền lữ. Người nam thường nâng ngón tay chỉ lên bầu trời đầy sao, giống như đang giảng giải cho người nữ nghe, người nữ vẫn mỉm cười. Chỉ nhờ vào ánh sáng đèn lồng, lại cách xa như vậy, kỳ thật không nhìn rõ nét mặt của bọn họ, nhưng Hương Tô cảm thấy người nữ đang cười. Đồng Thiên Vân yên lặng nhìn bọn họ, sợ nàng lạnh, dùng ngoại bào bao lấy người nàng chặt một chút, lúc cúi đầu sửa sang lại y phục, Hương Tô nhìn rõ vẻ mặt của chàng, nàng chưa từng nghĩ Quân Thượng sẽ có vẻ mặt bị thương cô đơn như vậy.

Nam nữ trẻ tuổi ngắm sao một lát thì chuẩn bị rời đi, người nam chọn một ngọn đèn lồng lấy xuống để soi đường, ánh đèn soi sáng dung mạo nữ tử, quả là một quốc sắc thiên hương.

Hương Tô cảm thấy rất quen mắt, đây không phải là dung mạo của nàng sao?! Nàng nên sớm nghĩ đến đây là nơi nào!

Hương Tô giả gả cho thái tử Yến Tộc, nơi này..... chính là chỗ ở của bọn họ.

Ngọn đèn lồng kia chiếu rọi một đôi người ngọc từ từ biến mất trong cung điện, Hương Tô nghe thấy chàng nhẹ nhàng than dài một hơi. “Nếu không thấy nàng hạnh phúc như vậy, ta..... sẽ cướp nàng trở về.”

Lòng lập tức thấy đau đớn đến cực điểm, suy nghĩ lại hoàn toàn hỗn loạn, nàng không biết nên buồn hay nên vui. Người Quân Thượng thường đi gặp lúc nửa đêm không phải Xích Lâm, nàng nên vui mừng, người Quân Thượng nhưng nhớ như thế là nàng, nàng nên vui mừng, nhưng nàng lại đau lòng như thế. Nàng muốn bắt chấp tất cả nói rõ chân tướng với Quân Thượng, chỉ mong chàng không đau lòng như vậy nữa, nhưng khi cô hống phát ra tiếng khóc non nớt nhỏ nhỏ, nàng liền thức tỉnh. Đến lúc biết rõ chân tướng, Quân Thượng sẽ được giải thoát hay càng rơi sâu vào nỗi đau khổ, nàng đã khiến cho chàng chịu thống khổ một lần, quyết không thể bởi vì tuý hứng của nàng, lại hại chàng nữa.

Trở về chỉ ngủ một hồi, trời liền sáng, Đông Thiên Vân nhìn nàng trừng lớn đôi đồng tử màu đen long lanh, liền biết nàng nhất định sẽ âm ỉ đòi đi cùng.

Cô độc quả thật là một thứ kỳ lạ, khiến cho chàng không chán ghét Xích Lâm nữa, cũng khiến cho chàng từ từ quen với việc có đứa bé này ở bên cạnh.

“Được rồi, xuất phát.” Chàng cũng muốn mang bé theo cùng, muốn cho bé nhìn thấy Tây Hải bao la hùng vĩ. Tâm trạng này trước kia chàng cũng từng có, chính là hi vọng mình có thể nhìn ngắm cảnh sắc mỹ lệ, Hương Tô cũng có thể cùng chàng thưởng thức những cảnh sắc ấy.

Kim Trần bế Hương Tô đứng ở trên dốc đứng tạo thành từ đá nham thạch bên bờ Tây Hải, hai người đều rất lo lắng, cho nên không ai nói chuyện.

Hương Tô nhìn nét mặt buồn bực của Kim Trần, muốn nói với hắn rằng Viêm Cập sẽ không có chuyện gì, cho dù “Viêm Cập” chết đuối, bất quá chỉ là kết thúc kiếp nạn đời này, đối với Viêm Cập có lẽ vẫn là chuyện tốt. Nàng hiểu rõ Kim Trần, tuy rằng hắn hay bắt bẻ lại nhỏ mọn, nhìn như là rất khó tiếp cận, nhưng một khi đã làm bằng hữu, thực sự sẽ xông pha khó lửa vì giúp bằng hữu mà không tiếc mạng sống. Nàng không tin vào lời nói vớ vẩn của Nguyên Hậu Đế Quân và Thanh Tuế tỷ tỷ, bởi vì bọn họ không biết ngày ấy ba người bọn nàng ở nhân gian tìm kiếm thức ăn cho nàng rất gian khổ, quả thực có thể xem là cùng chung hoạn nạn. Bởi vì nàng có Kim Trần, Viêm Cập hai người bằng hữu như vậy, mới có cơ hội lại gặp Quân Thượng, đối với nàng mà nói, cho dù xem bọn họ như ân nhân cũng không đủ.

Đang nghĩ ngợi lung tung, tiếng nước cuộn cuộn, Đông Thiên Vân, Viêm Cập cùng Minh Ngự bắn lên, Kim Trần nhanh chóng bế Hương Tô đáp mây bay đuổi kịp bọn họ.

“Tất cả thuận lợi.” Viêm Cập mỉm cười về hướng Kim Trần, quay đầu căn dặn Minh Ngự, “Người trở về đi.” Phong thái Thủy Quân hoàn toàn khôi phục.

Đông Thiên Vân cũng bế Hương Tô qua, Hương Tô ngẩng mặt, nước mắt lưng tròng nhìn chàng. Tuy rằng biết rõ đứa trẻ như vậy không hiểu lo lắng là gì, nhưng lúc con bé nhìn chàng như vậy, hàn khí tối tăm lạnh lẽo của Hắc Uyên cũng tiêu tán.

“Ài.” Chàng nhẹ giọng cười khổ, ma lực của đứa trẻ là ở chỗ này, rõ ràng là người đang chăm sóc con bé, thời gian lâu dài con bé lại cho người lòng trung thành sâu sắc. “Sau này chúng ta sống nương tựa lẫn nhau đi.” Chàng nâng tay vuốt ve mái tóc ngắn của Hương Tô. Hương Tô vừa mới định gạt đầu, lại nghe chàng nói: “Vẫn chưa đặt tên cho con, gọi là Đông Thiên U Nguyệt, sau này con chính là nữ nhi của ta, thiếu cung chủ của Cửu U Cung.”

Không đúng! Hương Tô khóc ‘oa oa’, sai rồi, sai rồi! Nàng không muốn làm con của chàng! Ngàn tính vạn tính, không tính đến chuyện này!

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: GHEN TỊ NGÀM SINH

Đông Thiên Vân nhìn về hướng bóng lưng cục thịt đang hướng mặt về phía tường, không xác định mà sờ sờ cảm, “Con không thích?”

Lúc từ Nam Hải trở về, cục thịt này xụ mặt, không nói một tiếng, ngay cả nước hoa ép cũng không uống. Chàng còn bảo Kim Trần xem con bé có bệnh hay không, kết quả Kim Trần chỉ cười lạnh một tiếng, bỏ đi mà chẳng thèm quay đầu lại. Bình thường cục thịt nhỏ có cơ hội liền bỏ nhào vào người chàng, hôm nay cư nhiên cách xa chàng tám trượng, ngược lại chàng có chút cảm thấy không có tư vị gì, nha đầu choai choai như vậy lại học tính tức giận không thèm để ý đến người khác. “Con phải ăn cơm, ta sẽ đưa con đi chơi.” Cung chủ Cửu U tự hạ thấp địa vị mà nói.

Mặt Hương Tô vẫn hướng về vách tường thăm ‘hừ’ một tiếng, năm nay nàng ba trăm năm mười tuổi, không dễ dụ như vậy!

“Nhìn xem, đây là cái gì?”

Hương Tô tiếp tục bĩu môi, bấu vật phía sau lấp lánh, tuy trong lòng nàng ngửa ngửa, nhưng Quân Thượng quý kẻ đa đoan, nói không chừng dùng đồ vật rách nát gì đó lừa gạt nàng.

“Đây là trứng do Côn Bằng hóa thành, chỉ cần con mỗi ngày ôm nó, sẽ nở ra một con chim con chơi rất vui, mỗi ngày chơi với con, sẽ không bay đi.”

Khi chàng nói đến chữ “sẽ không bay đi”, hơi hơi kéo dài âm thanh, có chút thương cảm. Mỗi khi chàng lộ ra thái độ cô đơn như vậy, Hương Tô liền mềm lòng đến độ cái gì cũng có thể tha thứ cho chàng. Nàng xoay người lăn lông lốc, đôi mắt đen tròn như quả nho nhìn về phía Đông Thiên Vân, bởi vì nàng xoay người lại nên chàng lộ ra nụ cười vui vẻ, dung mạo xinh đẹp còn sáng chói hơn cả trứng Côn Bằng. “Cho con, ôm cẩn thận nha.” Chàng dùng ngón tay nhẹ nhàng búng trứng Côn Bằng, giống như đang chơi trò lăn bóng với nàng, trứng từ từ lăn về phía cánh tay nàng. Hương Tô có chút thôn thức, con chim đen lớn cuối cùng hoàn toàn không có chết, nhưng biến thành bộ dạng này, thật giống với tình cảnh của nàng. Nàng phí sức lực dùng tay lăn lăn, ngón tay rất nhỏ, cầm cũng không cầm được, ôm vào trong ngực mà đau lòng.

“Chịu chết cùng ta, cũng chỉ có Côn Bằng.” Đông Thiên Vân than thở, “Đây là bằng hữu quan trọng nhất của phụ thân, con phải áp cho thật tốt.”

Hương Tô thiếu chút một đập đầu vào quả trứng mà chết, hai chữ nàng không nghe vào tai nổi chính là chữ “Phụ thân”!

“Được, quả cũng đã nhận rồi, nên uống nước hoa ép đi!” Đông Thiên Vân cầm lấy một cái lọ đi qua, duỗi tay bế nàng lên, Hương Tô còn muốn cúi kính, khi nhìn thấy chàng mỉm cười mở ra hai cánh tay ra thì lập tức thảm bại, không cam lòng mà bỏ hai cái liền bị chàng ôm vào trong lòng. “Ăn nhiều một chút, để lớn nhanh một chút.” Lúc chàng rũ hàng lông mi cong dài xuống nhìn nàng, nàng luôn có cảm giác mê muội, lúc hoàn hồn đã uống hết nửa bình, ngهن đến nấc cục. Buổi tối ngủ bị chàng ôm chặt, nàng tức giận không ngủ được, từ từ nàng đã hiểu ra vài thứ! Chàng bảo nàng áp trứng Côn Bằng, kết quả còn nói giống như là cho nàng một ưu đãi to lớn lắm! Côn Bằng có thể tính là “một con chim con chơi rất vui” sao? Bất kể là Thăng Hoàn Đế Quân hay là cung chủ Cửu U, suy cho cùng, chàng vẫn là một kẻ lừa đảo cực kỳ vô sỉ!

Không biết ngủ từ lúc nào, Hương Tô bị chính mình tóc ngứa ngứa mà tỉnh, nàng có chút bất ngờ nghiêng đầu nhìn, kính hi phát hiện qua một đêm tóc dài ra không ít! Nàng nâng tay nhìn kỹ, tay cũng lớn hơn một chút, là bởi vì tức giận nên đặc biệt hữu ích cho việc trưởng thành sao? Đông Thiên Vân bị nàng nhích tới nhích lui cũng huyền não đến mờ mắt ra, nhìn nàng một chút, không khỏi ồ lên một tiếng, “Nhìn xem quả nhiên ăn nhiều có thể lớn nhanh.” Chàng vui vẻ nói.

Dậy đỡ nàng lên, “Có thể đi không?” Qua một đêm nàng có dáng vẻ của một đứa trẻ người phàm một tuổi, chàng cỏ vũ nhìn nàng. Hương Tô cũng nghĩ đến vấn đề này, nỗ lực đi mấy bước, tuy rằng bước cao bước thấp, cuối cùng cũng bước được bước chân đầu tiên. Đông Thiên Vân mỉm cười như trút được gánh nặng, “Tốt quá, sau này con có thể tự mình đi rồi.”

Hương Tô nghe xong, ‘bùm’ lại tê liệt ngã xuống giường, mặc kệ Đông Thiên Vân cỏ vũ khuyến khích thế nào đi nữa cũng không chịu bước đi, nàng chỉ muốn chàng bế thôi.

“Vây..... Có thể nói chuyện không?” Đông Thiên Vân cũng buông tha, đổi mục tiêu. Hương Tô cũng rất muốn thử xem, vừa mới mở miệng muốn nói thử cái gì đó, Đông Thiên Vân lại mỉm cười nhìn nàng, “Gọi phụ thân...”

Hương Tô thiếu chút cắn chàng một cái, hoàn toàn không có hứng thú mở miệng.

Ngược lại Đông Thiên Vân không tiếp tục nghiêm khắc với nàng nữa, xoa xoa mái tóc mềm dài đến vai của nàng. Chàng bước xuống giường, Hương Tô cho rằng chàng đi tìm rễ hoa bảo mẫu, không ngờ chàng đi đến bàn trang điểm lấy một chiếc lược răng nhuyễn, cẩn thận ngồi sau lưng nàng, chậm rãi chải tóc cho nàng. Hương Tô cảm thấy lòng có chút chua xót, Thăng Hoàn Đế Quân lúc trước có thích nàng đi nữa, cũng chưa từng chải tóc cho nàng. Năm mươi năm chịu khổ dưới đáy sông, không giống với ở núi Cửu Tuyết, trải qua biến cố, chàng trở nên có chút sợ hãi cô đơn, cho nên mới mang theo nàng ở bên cạnh, lại tốt với nàng như vậy, chàng cần một người thân bầu bạn bên cạnh.

“Chàng đang làm cái gì vậy?!” Một tiếng kêu sợ hãi, Xích Lâm từ cửa xông tới, giành lấy chiếc lược trong tay Đông Thiên Vân. Đông Thiên Vân trong lòng nàng, tuyệt đối sẽ không làm những chuyện vụn vặt nhàm chán như vậy!

Đông Thiên Vân hiển nhiên bị nàng ta chọc giận, không nói một lời lạnh lùng nhìn nàng ta.

Xích Lâm cắn làn môi, đối với Đông Thiên Vân, nàng luôn có một loại cảm giác e ngại không thể nói rõ. Là nàng phản ứng kích động quá mức, trong mấy ngày trở về Xích Huỳnh cung dằn dò công việc này, nàng cũng biết Đông Thiên Vân thu nhận một đứa trẻ Mộc Linh làm con gái. Nàng kiềm nén sự lung túng xuống, nhặt lược lên, “Hay là..... Hay là..... để thiếp làm cho.” Nàng miễn cưỡng mỉm cười.

“Không cần.” Đông Thiên Vân lạnh lùng nói, nâng tay lên đợi, Xích Lâm trả lược lại vào trong tay chàng. “Con bé là con gái của ta, không cần mượn tay người khác.”

Xích Lâm bị từ “người khác” trong câu nói của chàng khiến cho đau đớn, sau khi “Hương Tô” lấy chồng, chàng chưa từng lạnh lùng nghiêm nghị nói với nàng như vậy. Cảm giác bị Hương Tô đoạt đi người trong lòng trước kia lại quay trở về, thế giới của Đông Thiên Vân và đứa trẻ Mộc Linh này, lại một lần nữa đẩy nàng ra ngoài!

Đông Thiên Vân buộc tóc hai bên cho Hương Tô, quan sát một hồi, khẽ mỉm cười, “Đi thôi.”

Xích Lâm cho rằng chàng đang nói chuyện với nàng ta, muốn nói cho chàng biết chuyện Nguyên Hậu tìm được Thanh Tuế, đang cùng nhau chờ chàng ở điện Cửu U, kết quả chàng bế đứa bé lên, giống như nàng ta hề tồn tại mà bước ra ngoài.

Xích Lâm sững sờ nhìn bóng lưng chàng bế đứa bé, Đông Thiên Vân tựa hồ quên mất, nàng đã không còn là nàng của trước kia, bây giờ chàng có việc phải cầu nàng giúp đỡ!

Chờ nàng đi đến chính điện, những người trong bàn đều đang đàm luận chuyện đứa bé lớn lên một chút, Đông Thiên Vân lộ ra rõ ràng nụ cười tự hào, khen ngợi con gái của chàng giống như đang khen ngợi chàng. “Chàng thế nào cũng phải ôm đứa bé đi bàn luận chính sự sao?” Xích Lâm lạnh lùng nói.

Mọi người đều quay đầu lại nhìn nàng ta, Úc Mộc lắc đầu với nàng ta, ra hiệu nàng ta không nên nói tiếp nữa.

Xích Lâm nhắm mắt làm ngơ, “Chàng thế nào cũng phải ôm đứa bé đi bàn luận chính sự sao?” Nàng ta tăng thêm ngữ khí lặp lại một lần nữa.

Đông Thiên Vân thu lại nụ cười, nét mặt không đổi nhìn đỉnh đầu tóc tròn tròn của Hương Tô, bị Xích Lâm chỉ trích, cười lạnh một tiếng, khẳng định nói: “Đúng!”

“Được! Vậy ta không tham gia bàn luận!” Xích Lâm vung ống tay áo màu đỏ tươi lên, xoay người muốn đi, Úc Mộc nhanh chóng đứng dậy bước nhanh hai bước giữ chặt nàng ta.

“Người và đứa trẻ giận dỗi gì vậy?” Úc Mộc trách cứ cười cười, ép giọng nhỏ xuống nhưng vẫn có thể để cho mọi người đều nghe thấy, “Nói không chừng sau này người còn là mẹ của con bé nữa đó.”

Đông Thiên Vân giương mắt nhìn bọn họ một cái, muốn nói cái gì, bị Nguyên Hậu túm lấy tay áo, rất nhấn mạnh tron mắt nhìn chàng.

“Tranh luận cái gì.” Thanh Tuế không cho là đúng, ném một ánh mắt về phía Kim Trần, “Đưa con bé cho mẹ Kim Trần bế đi.”

Kim Trần vốn đã tiếp nhận Hương Tô từ trong lòng của Đông Thiên Vân, vừa nghe lời nói này, lại đem Hương Tô ném vào trong lòng của Thanh Tuế. Hương Tô biết lúc này tuyệt đối không phải là lúc nàng quấy rối, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trong lòng Thanh Tuế tý tý, chịu đựng nàng ấy một hồi thì sờ mông của nàng, một hồi lại véo mặt của nàng, Kim Trần, nàng lại bắt đầu hận hấn, hấn cũng không phải không biết Thanh Tuế tý tý là người thế nào!

“Có Tức Châu, mọi việc đầy đủ, khi nào chúng ta đi cốc Tù Long?” Úc Mộc muốn làm cho bầu không khí cứng lạnh hòa hoãn đi một chút, cười mở miệng, đi thẳng vào vấn đề.

“Mọi chuyện đầy đủ. Chưa thể nói được.” Nguyên Hậu có chút lo lắng, “Ta phát giác địa mạch[1] của cốc Tù Long hết sức kỳ lạ, cho dù ta dùng Khai Thiên Phủ[2] cũng không cách nào khống chế.”

[1] Địa mạch: *cách gọi của thầy địa lý, gọi thế đất tốt hoặc xấu*

[2] Khai Thiên Phủ: *Rìu mở trời, một trong mười thần khí thượng cổ, còn gọi là rìu Bàn Cổ, chính là thần khí có lực công kích mạnh nhất.*

Mọi người đều im lặng, Khai Thiên Phủ là Thổ Linh thần khí, có thể hiệu lệnh địa mạch Tam Hoàn, cốc Tù Long không bị khống chế, đúng là hiếm thấy.

“Ta biết rồi, có thể vậy khôn Thần Nông Đình nhiều năm như vậy, nhất định là một địa yêu !” Thanh Tuế oán hận nói.

“Nói sau đi.” Đông Thiên Vân không mấy kiên nhẫn mà vung tay, đón lấy Hương Tô từ trong lòng Thanh Tuế, bế lên liền đi.

Úc Mộc nhú mày, nhìn Xích Lâm, “Kết quả của chuyện tùy hứng. có thể sẽ là kiểm cùi ba năm thiêu rụi trong một giờ.”

Xích Lâm run lên một cái, “Kiểm cùi ba năm thiêu rụi trong một giờ” câu này đối với nàng mà nói, vô cùng có sức thuyết phục.

Nguyên Hậu ho một tiếng, không chú ý đến Thanh Tuế đang mở to mắt, vẫn nở nụ cười: “Tính cách của Đông Thiên Vân, người thế nào còn chưa đoán chuẩn xác sao? mấy ngày hôm trước không phải rất tốt sao, hôm nay thế nào lại phạm phải bệnh cũ. Kỳ thật hấn chính là người thích mềm mỏng không thích cứng rắn, người càng cao giọng với hấn, hấn càng không chú ý người. Hơn nữa. Xích Huỳnh Đế Quân à, Đông Thiên Vân cũng không phải người cam chịu bị uy hiếp.”

Xích Lâm im lặng một hồi, đứng lên đi ra ngoài.

Đông Thiên Vân đang ở trong tầm điện cho Hương Tô uống nước hoa ép, Xích Lâm đứng ở cửa một lúc, nhìn thấy cảnh này quả thật giống như cái gai đâm vào trong lòng nàng, nhưng Úc Mộc và Nguyên Hậu nói đều đúng.

“..... Thật xin lỗi.” Nàng nhẹ tiếng, ba chữ nói ra cũng đứt đoạn không liên tục.

Hương Tô cảm giác tay Đông Thiên Vân đang cho nàng uống hơi run run một chút, khiến cho Tư Hòa Xích Lâm cao quý như vậy cúi đầu xin lỗi, đích xác cũng coi như là làm khó nàng ta.

Đông Thiên Vân lấy cái lọ đi, đặt Hương Tô lên giường, Hương Tô rất muốn nắm lấy ống tay áo của chàng, không cho chàng xoay người sang chỗ khác mà nhìn Xích Lâm, nhưng. nàng không thể.

“Đông Thiên Vân, bắt luận chàng nhìn thiếp như thế nào, thiếp rất thành tâm thành ý muốn ở cạnh bên chàng.” Xích Lâm nhìn vào đôi mắt của Đông Thiên Vân, tiếng nghẹn ngào, lại không chút né tránh, “Thiếp biết, chàng không thích thiếp, trước kia là Hương Tô, bây giờ là đứa bé Mộc Linh này, chàng đều đặt bọn họ cao hơn thiếp! Hôm nay tức giận. là thiếp sai, nhưng thiếp. Nhưng thiếp.” Nước mắt chảy xuống, trên khuôn mặt tươi đẹp lại vô cùng bi thương, “Thiếp chỉ muốn khiến cho chàng thích thiếp, khiến cho chàng cũng xem trọng thiếp!” Thổ lộ như vậy, đối với Xích Lâm mà nói thì đã quá mức chịu đựng, nói xong liền xoay người muốn chạy đi.

Đông Thiên Vân giữ chặt tay của nàng ta lại, hình như không biết làm thế nào để giữ lại, Xích Lâm đã dừng bước. Có lẽ đây là lần đầu tiên, Đông Thiên Vân giữ chặt nàng ta lúc nàng ta muốn bỏ đi.

“Tâm ý của nàng. ta đều biết.” Tiếng nói của Đông Thiên Vân có chút trầm thấp, “Có lẽ ngay cả nàng cũng cho rằng, ta đối với nàng. Là bởi vì ta cần Hạo Thiên Tháp. Xích Lâm, ta chỉ cảm tạ nàng đã đợi ta năm mươi năm nay.”

“Đông Thiên Vân!” Xích Lâm vui mừng mà khóc nhào vào trong lòng Đông Thiên Vân, chàng không có đẩy nàng ta ra. “Có câu nói này của chàng, thiếp sẽ không nổi giận tùy ý nữa! Thiếp chỉ cần biết, chàng đã bắt đầu để ý đến thiếp, vậy đã đủ rồi!”

Đông Thiên Vân lặng im một hồi, từ từ nâng tay ôm lấy eo nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: NGƯỜI CÒN NHỎ NHƯNG LÒNG LẠI LỚN

Thanh Tuế ngồi ngay trên ghế đá trước Vong U Đài trợn mắt há mồm nhìn Đông Thiên Vân, nâng ngón tay lên với Nguyên Hậu, Úc Mộc cũng bị triệu đến giống như nàng, “Người suốt đêm kêu chúng ta tới, chính là bởi vì. con của người biết nói?!”

Đông Thiên Vân lạnh lùng nhìn nàng ấy, từ tốn nói: “Không đáng chúc mừng sao?”

Thanh Tuế nuốt nước miếng, đây là uy hiếp sao? Bằng không hẳn làm sao vừa hỏi vừa sờ Cô Ván? “Đáng. đáng giá.” Thanh Tuế gượng cười hai tiếng.

Nguyên Hậu ngồi bên cạnh, an ủi vỗ vỗ cánh tay của nàng ấy, “Người chưa từng làm cha đều như vậy.”

“Người từng làm cha người ta rồi à?” Đuôi mắt Đông Thiên Vân liếc nhìn Thanh Tuế mà hỏi Nguyên Hậu.

Nguyên Hậu nhìn vào mắt Thanh Tuế, vội vàng nói: “Đương nhiên ta chưa từng làm!”

Viêm Cập nhìn Hương Tô, đáng vẻ cực kỳ mong chờ, Kim Trần mím chặt môi, không muốn cười lạnh ra tiếng, Đông Thiên Vân người cha này làm đến mức quá trách nhiệm rồi.

Xích Lâm không nói tiếng nào chỉ ngồi bên cạnh Đông Thiên Vân, sắc mặt không tốt mấy, Úc Mộc liếc nhìn nàng ta, mím cười lắc đầu. Xích Lâm cũng nhìn hẩn, càng hiểu rõ Úc Mộc, càng cảm thấy hẩn ti tiện, nhưng khi hẩn làm như vậy rõ ràng trong lòng đã có dự tính nên mím cười với nàng để ra hiệu, biết rõ rành rành có lẽ hẩn lại sẽ ra mệnh lệnh lạnh lùng với nàng, buồn cười là, nàng vẫn yên lòng, bởi vì hẩn lại tìm ra phương pháp giúp nàng giải quyết khó khăn.

Đông Thiên Vân đặt Hương Tô lên đùi, chỉ chỉ người đối diện, “Đều nhận ra hết chứ?” Hương Tô gật đầu, Đông Thiên Vân chỉ Kim Trần, “Hẩn là ai?” Kỳ thật đối với Hương Tô chàng vẫn chưa nắm chắc, quyết định hỏi nàng người quen thuộc nhất, khích lệ khiến cho nàng xuất sắc.

Hương Tô khinh thường bĩu môi, khuôn mặt rất mập tròn, nhìn thấy giống như đang cười ngây. Trò chơi này cũng rất sĩ nhục chỉ số thông minh của nàng, nhưng mà nhìn thấy gương mặt của chàng hoàn toàn chú ý như vậy, đành phải không cam lòng mà phụ diễn nói: “Kim – Trần” Tiếng trẻ con bập bẹ, còn chưa lên xuống theo âm điệu nhiều, cũng không thể nói năng cho có khí phách chút nào!

Đông Thiên Vân lộ ra nét mặt kiêu ngạo, ngay cả lúc trước có Cô Ván trong tay cũng chưa từng dương dương tự đắc như vậy, nheo mắt đảo qua tất cả người, rõ ràng đang nói: Nhanh chóng khích lệ con gái của ta!

Mọi người đều có chút nói không nên lời, chỉ có Viêm Cập vô cùng cổ vũ, chỉ vào mình hỏi Hương Tô: “Ta là ai?”

Hương Tô trừng mắt nhìn hẩn, muốn không để ý tới, Đông Thiên Vân và Viêm Cập đều lộ ra ánh mắt mong đợi, “Viêm Cập.”

Kim Trần thật sự nhịn không được cười lạnh ra tiếng, lần này quả thật phân không rõ ai ngốc ngếch rồi.

Đông Thiên Vân vẫn nhếch khóe miệng lên, đợi đến lúc Hương Tô thật sự gọi tên Viêm Cập, ngược lại sắc mặt của chàng tối sầm, bé Hương Tô lên cao cho nàng nhìn mình, “Gọi phụ thân!” Chàng trừng mắt nhìn nàng nói.

Hương Tô tức giận nhìn chàng, ngọt ngào ngây thơ nói: “Đông Thiên Vân.”

Xích Lâm đột nhiên ngẩng đầu nhìn bọn họ một cái, bàn tay trong ống tay áo nắm thật chặt thành quyền.

Tim Đông Thiên Vân đập mạnh loạn nhịp một chút, khi cục thịt nhỏ này gọi chàng như vậy, chàng thể nhưng lại nghĩ đến Hương Tô. Búng nhẹ một cái vào trán nàng, lúc mở miệng thì không biết thế nào lại thờ dài một hơi trước, “Gọi phụ thân.”

“Đông Thiên Vân.” Hương Tô cũng cố chấp, nàng vẫn rất gãy dạ, nàng có rất nhiều lời, đều không thể nói ra. Nhưng nàng rất sợ nếu bây giờ không nói, sau này sẽ không có cơ hội để nói. Nàng lên lút nhìn Xích Lâm, Xích Lâm cắn chặt hàm răng, đường cong khuôn cằm bởi vì vậy càng trở nên càng rõ nét, nàng ta đang sững sờ nhìn chằm chằm đầu gối mình, Hương Tô lại giống như bị ánh mắt hung ác của nàng ta nhìn thẳng. Nàng đã chết trong tay nàng ta một lần, đối với nàng thật sự có chút khiếp đảm, chính bởi vì nàng hiểu rõ Xích Lâm quyết tâm nhất định phải có Quân Thượng, khiến cho nàng càng cảm thấy không thể nhẫn nại được nữa.

“Ta.....” Nàng ho một tiếng, có lẽ bởi vì khản trương, có lẽ là bởi vì cổ họng còn chưa nghe sai khiến, tất cả mọi người đều hứng thú nhìn về hướng nàng, chỉ có Kim Trần lộ ra vẻ mặt lo lắng, “Ta muốn gả cho Đông Thiên Vân!” Nàng đang đứng trên đùi Đông Thiên Vân, tay chân ngẩn cùn, thịt thịt ngẩn ngẩn, gương mặt tròn trịa rất nghiêm chỉnh, nhìn qua..... cực kỳ buồn cười. Quả nhiên Thanh Tuế đi đâu, bật cười ra tiếng.

“Đông Thiên Vân, thường ngày ngươi dạy cho con gái của ngươi những thứ gì vậy?” Thanh Tuế cười ha ha không ngừng, cảm giác tức giận mới vừa rồi bị uy hiếp hoàn toàn được giải trừ.

Đông Thiên Vân cũng không ngờ câu hoàn chỉnh đầu tiên của Hương Tô lại là câu nói này, kinh ngạc xong lại có chút tức giận, trừng mắt nhìn Kim Trần, ánh mắt lạnh lùng. Kim Trần cũng lạnh mặt, “Cái này không phải ta dạy!” Trong lòng nha đầu kia nghĩ đến câu nói này lâu rồi, có thể nói ra ngay lập tức! Bây giờ thì tốt rồi, sự uy hiếp của Xích Lâm lại tăng thêm mấy phần!

Đông Thiên Vân lại oán giận nhìn Viêm Cập, giống như lên án hấn dạy hư đứa nhỏ. Viêm Cập luôn luôn có gan đối đầu với Đông Thiên Vân, lần này lại bất ngờ đỏ mặt, có chút thẹn đỏ mặt cố ý quay đầu nhìn nơi khác. Đông Thiên Vân neho mắt, quả nhiên là hấn! Không cần nghĩ cũng biết, hấn dạy Hương Tô là..... gả cho hấn! “Chỉ bằng ngươi?” Nhạc phụ tương lai lập tức xem thường cười lạnh, “Kiếp sau đi!”

Viêm Cập vốn dĩ còn đang đỏ mặt, đáng vẻ thiếu niên ngượng ngùng, nghe Đông Thiên Vân khiêu khích lập tức lại xanh mặt, còn muốn trả lời lại mấy câu, bị Nguyên Hậu ra sức tiếng cười cắt ngang.

“Một câu nói khờ khạo của trẻ con, làm cái gì nghiêm túc như vậy?” Nguyên Hậu nghiêm túc trở lại, “Đã quyết định đi cốc Tù Long, cũng nên nghỉ ngơi dưỡng thần cho tốt, đừng vì mấy chuyện nhỏ nhặt mà phân tâm.” Hấn rõ ràng là người không hi vọng mọi chuyện trở nên rắc rối nhất, nếu như đứa bé này ảnh hưởng đến quyết định của Xích Lâm, dù cho Đông Thiên Vân sẽ hận hấn, hấn cũng sẽ đứng về phía Xích Lâm. “Kim Trần, ôm đứa bé này đến chỗ ngươi đi, ngày mai ngươi cũng không cần đi cùng.”

“Ta cũng muốn đi!” Bàn tay nhỏ mập mạp của Hương Tô vúi chặt rìa bàn đá, đôi chân mập béo đập đập trên đùi Đông Thiên Vân, vô cùng kiên quyết nói với Nguyên Hậu. Kỳ thật nàng hiểu rất rõ dụng ý của Nguyên Hậu, nhưng khi ấy nghe Xích Lâm thổ lộ với Quân Thượng, nàng thật không thể lại khoanh tay chịu chết. Chân tướng không thể nói, vậy thay đổi thân phận tranh thủ lấy lòng Quân Thượng cũng không được sao?

Nguyên Hậu nhìn nàng một hồi, “Ngươi mở miệng nói chuyện..... cũng thật đúng lúc.” Hấn nhướng mày, “Trẻ con không thể đi! Nơi nguy hiểm, chúng ta thân mình còn lo chưa xong, không có cách nào lại chăm sóc thêm một phiền toái.” Khi nói lời này hấn chẳng hề trông cậy Hương Tô có thể nghe hiểu, hấn hi vọng Đông Thiên Vân có thể hiểu rõ ràng.

Phiền toái? Hương Tô hít mũi, bị từ này làm tổn thương sâu sắc, đích xác, nàng là phiền toái của Quân Thượng.....

“Con bé muốn đi thì đi, ta mang con bé đi là được rồi.” Nét mặt Đông Thiên Vân trầm tĩnh như nước, một câu tuyên bố là quyết định mà không để mọi người thương lượng. Hai chữ “phiền toái” kia cũng chọc giận chàng, Nguyên Hậu nói như vậy với cục thịt nhỏ, cho dù bé không hiểu, chàng cũng thức giận thay cho bé.

“Đông Thiên Vân!” Cuối cùng Xích Lâm nhịn không được nữa, “Ngày mai đến chỗ địa yêu là một chuyện vô cùng mạo hiểm, chàng còn mang theo đứa bé không phải!”

Úc Mộc kéo Xích Lâm một cái, mỉm cười cắt đứt lời nói của nàng ta, “Đông Thiên Vân, ngày mai nếu có chuyện ngoài ý muốn, ngươi là cứu tinh của chúng ta, mang theo con bé, phân tâm, cả chúng ta đều tăng thêm một phần nguy hiểm. Hơn nữa, ngươi cũng không thể để cho đứa bé vẫn còn nhỏ như vậy mạo hiểm.”

Đông Thiên Vân nhìn hấn khẽ cười lạnh: “Các ngươi chỉ cần tự chú ý tốt bản thân mình thì ổn rồi, nếu như có chuyện ngoài ý muốn, ta bảo vệ cho các ngươi chu đáo là được rồi!”

Nói đến đây, Đông Thiên Vân phát tay áo bỏ đi, mọi người cũng không khuyên chàng nữa.

Thanh Tuế vẫn rất trầm mặc, Nguyên Hậu nhìn nàng ấy đi theo Viêm Cập ra phía sau điện, cũng không gọi nàng ấy lại, có lẽ, để cho nàng ấy đối mặt với hiện thực ngược lại là chuyện tốt. Chỉ là..... vào hôm nay, thời cơ chẳng hề tốt lắm.

Hương Tô nắm chặt vạt áo của Đông Thiên Vân, chàng đi rất nhanh, nàng cảm giác hai tai như nổi gió. Nàng biết Đông Thiên Vân đang tức giận, cũng không biết vì sao chàng giận dữ như vậy.

Trở lại tắm điện, rẽ hoa bảo mẫu dẫn nàng đi tắm rửa, lại cho nàng uống nước hoa ép, sắp xếp những việc lật vạt của nàng, bé nàng trở về bên cạnh Đông Thiên Vân. Chàng đang ti mi lau chùi Cô Ván dưới ánh đèn, Hương Tô ngồi ở trên giường nhìn, trong lòng cũng không khỏi lạnh run, Đông Thiên Vân neho mắt lau kiếm như vậy, áp lực uy hiếp khủng khiếp còn lớn hơn so với lúc chàng rút kiếm ra.

Hương Tô đợi hơn nửa ngày, chàng còn đang lau kiếm, vừa lau vừa suy nghĩ. Nếu không bảo chàng nghỉ ngơi, có phải chàng sẽ lau kiếm đến lúc hùng đông không? Tuy rằng chàng đã đồng ý ngày mai mang nàng theo, nhưng xét thấy từ đầu đến cuối chàng vẫn luôn có tính xấu, nàng thật sự vẫn không thể tin tưởng chàng. Nhắc mông rời khỏi giường, Hương Tô đi thử nấy bước, nước ép hoa Cửu U thật sự là thứ tốt, sau khi uống tốc độ lớn lên thật sự

cực kỳ nhanh.

Đồng Thiên Vân suy nghĩ đến mức rất nhập thần, cũng không phát hiện Hương Tô xuống giường, cảm thấy đầu gối ngura ngura, cúi đầu nhìn, đứa bé nhỏ tròn tròn đang tựa vào đùi mà mở to cặp mắt trong veo long lanh ngược nhìn chàng.

Chàng không nhìn được, đặt Cô Vần xuống, bế nàng lên, xoa xoa mái tóc mềm mại còn hơi ngấn của nàng, “Ngày mai phải nghe lời, không được phép chọc phiền toái.”

Hương Tô khẽ gạt đầu, có thể đi thì tốt rồi.

“Dẫn con đi thăm Hương Tô có được không?” Đồng Thiên Vân bế bé lên, trái lại chàng chẳng hề cảm thấy đi cốc Tù Long là chuyện gì lớn lắm, chỉ là đêm nay lại đặc biệt muốn nhìn thấy nàng.

“Không được!” Cục thịt nhỏ trong lòng cất lên giọng nói thanh thúy.

Đồng Thiên Vân nhất thời không nói nên lời, nhìn Hương Tô lòng trong, cảm thấy nàng nói chuyện được chưa hẳn là chuyện tốt.

“Vậy con ở lại, ta đi một mình.” Chàng xoay người giả vờ đặt bé xuống trên giường, kỳ thật chẳng qua chỉ muốn dọa bé, không biết từ khi nào, chàng đã quen với sự quăn quýt của bé, không nhẫn tâm để bé lại một mình ở bất cứ nơi nào.

Miệng Hương Tô vừa mở, chảy ra hai hàng nước mắt thương tâm. Đồng Thiên Vân bắt đắc dĩ nhìn nàng, đứa bé này rất biết cách khóc, đáng về nhỏ bé ấy nhìn đến khiến cho người ta thật sự mềm lòng. “Ài.....” Chàng nhìn không được thờ dài, muốn nói ‘được rồi, không đi’, kết quả bị một làn môi nhỏ nhỏ, cực kỳ mềm mại hôn lên môi mình, lời nói lập tức đứt nghẹn ở trong cổ họng.

Miệng rất nhỏ, lúc hôn không vừa một nửa miệng của chàng, Hương Tô ôm đường nét ưu mỹ của cổ chàng, “Quên nàng ta đi! Sau này..... ta và chàng ở cùng nhau!” Nàng quyết định nghiêm túc thổ lộ, Xích Lâm con chó dữ còn ở phía sau, đừng trách nàng đánh đòn phủ đầu!

Đồng Thiên Vân thoáng quay đầu sang chỗ khác, xoay người ném nàng lên giường, mộng Hương Tô rơi xuống giường nên hơi đau. Nàng oán tức giận nhìn Đồng Thiên Vân, đây là phản ứng gì? Ném chết nàng diệt khẩu sao? Nhìn thấy trên mặt chàng nhàn nhạt đỏ ửng, Hương Tô đột nhiên cười toe toét vui vẻ, có phải là..... chàng then thùng.

Một lát sau Đồng Thiên Vân đã ổn định lại, lạnh mặt đi đến trước giường, ngồi xuống, uy phong lẫm lẫm nhìn xuống về mặt cười ngọt ngào của cục thịt nhỏ, “Ta là phụ thân của con, sao này không thể làm như vậy.”

Hương Tô đều muốn nhảy dựng lên, ngay cả mẹ còn chưa có, chàng tính làm cha cái gì a!

“Không phải cha!” Nàng tức giận đến nói năng không đầu không đuôi.

Đồng Thiên Vân nhú nhú mày, xoay người đi, lúc này Hương Tô mới biết, chàng thật sự muốn đi, nàng kéo không kịp.

Không ngờ chủ động thổ lộ, thế nhưng là cục diện thất bại như vậy, Hương Tô ngồi ở trên giường ngay cả khóc nàng cũng chẳng có tâm trạng.

“Ngươi không nên nóng vội, hần còn chưa quên được ‘Hương Tô’, mà ngươi, trong mắt hần dù sao vẫn là người không quen biết.” Kim Trần chậm chậm từ sân sau đi đến, rõ ràng hần đã nghe lén hết, Mộc Sâm Chi Khí thật sự là pháp bảo để nghe lén, Hương Tô nhìn hần một cái, ngay cả nói trả lại cho hần mấy lời cay nghiệt cũng chẳng có sức lực.

“Trong thời gian tới ngươi nhất định không thể rời khỏi Đồng Thiên Vân, Xích Lâm đối với ngươi, chưa chắc là không động đến sát tâm. Vừa rồi ta nhìn thấy nàng ta và Úc Mộc thân thân bí bí không biết đang nói cái gì, sợ bị bọn họ nhìn thấu nên không dám tới gần.”

Hương Tô lại trợn mắt nhìn hần, không dám nghe lén cuộc nói chuyện của Úc Mộc và Xích Lâm, lại cực kỳ thoải mái đến nghe lén nàng và Đồng Thiên Vân! Vừa rồi, một màn bề mặt như vậy, đều bị hần nhìn thấy hết!

“Trước mắt, ngươi vẫn nên chuyên tâm lớn lên đi.” Kim Trần lắc đầu nhìn thân thể tròn trịa của Hương Tô, “Đồng Thiên Vân thích, tuyệt đối không phải đáng về như vậy của ngươi.”

“Nhưng chàng còn bảo ta gọi chàng là cha!” Là nàng không muốn đợi sao? Lừa cháy đến nơi, đợi không được nha!

“Bọn họ còn bảo ngươi gọi ta là mẹ nữa đó.” Kim Trần ‘hừ’ lạnh, cuối cùng cũng phát giận.

Hương Tô nhìn hần một cái, khoe miệng giật giật, Kim Trần đối với danh xưng ‘mẹ’ này chất chứa oán hận rất sâu.

“Cho dù là cái gì, trước hết ngươi chết cũng phải bám chặt Đồng Thiên Vân, bảo vệ tính mạng là quan trọng nhất. Hơn nữa..... Ngươi theo sát đến mức một tắc cũng không rời, hần có thể làm gì?”

Hương Tô há miệng, thật muốn nói cho Kim Trần biết, lúc hần cười như vậy thật sự rất gian trá.

Hương Tô mệt mỏi gục gục đầu, kiên trì đợi Đồng Thiên Vân trở về, nghĩ đến chàng lại đi nhìn Hương Tô giả, trong lòng vừa chua vừa đắng, rốt cuộc khi nào mới có thể nói ra chân tướng với chàng?

“Thế nào còn chưa ngủ?” Đông Thiên Vân trở về trong im lặng.

Hương Tô chớp chớp mắt, từng giọt từng giọt nước mắt lớn chảy xuống. Đông Thiên Vân vốn dĩ đang muốn suy nghĩ biện pháp né tránh nàng nhưng khi nhìn thấy thì lập tức chỉ còn lại đau lòng. Giúp nàng lau nước mắt, “Được rồi, ngủ đi.” Chàng vỗ vỗ đầu của nàng.

Hương Tô đảo tròn con ngươi, xem ra thắng thắng tranh đoạt không được, chỉ có thể khéo léo mà giành giật. Trong thoáng chốc nàng nhào vào trong lòng Đông Thiên Vân, “Rất đáng sợ! Một mình rất đáng sợ!”

Quả nhiên là chiêu hay, giống như lúc Đông Thiên Vân nói đến sự cô đơn khiến cho trái tim nàng như bị đao cắt, nàng nói sợ hãi bị bỏ lại một mình cũng đánh trúng vào nơi mềm yếu nhất trong lòng chàng.

Nét mặt của Đông Thiên Vân nhu hòa bẻ nàng lên, lắc lư, dỗ dành nói: “Được rồi, có ta, sau này..... sau này sẽ không để con một mình nữa.”

Lòng Hương Tô đau xót, vốn là giả khóc, lúc này lại khóc thật. Lần trước chàng cũng cam đoan với nàng cả một đời vẫn ở cùng nhau, kết quả quãng lại một mình nàng suốt năm mươi năm, bây giờ trong cục diện như thế này.

“Sao còn khóc?” Đông Thiên Vân ngồi xuống, ôm nàng đối diện với mình.

Hương Tô cảm thấy giờ phút này cho dù còn rất nhiều lời muốn nói, cũng không muốn nói, chỉ mềm mại rúc vào trong lòng chàng, có lẽ là nàng rất tham lam, bất kể là thân phận gì cũng tốt, nàng trở lại bên cạnh chàng, nóng lòng nhất thời có lẽ thật sự sẽ hại đến chàng.

Đông Thiên Vân cảm thấy cục thịt nhỏ mềm mại lảng lảng tựa vào nơi gần sát trái tim của chàng, khiến cho chàng cũng nảy sinh một cảm giác thỏa mãn mà tâm an, chàng nâng tay xoa xoa tóc của bé, bất kể tương lai thế nào, bây giờ có con bé ở bên cạnh..... thì tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: TRUNG TÂM CỐC TÙ LONG

Hương Tô thật sự ngủ không yên, liên tục mơ bậy bạ, lúc thì thấy nàng đi ra kết giới, bị Tỉ Luyện bắt lấy, lúc lại là Xích Lâm và Đông Thiên Vân bái đường thành thân, hoảng hốt lo sợ mà tỉnh lại, nàng quyết định dứt khoát không ngủ.

Đông Thiên Vân ngồi khoanh chân ở đầu giường, vận hành chân khí quanh thân, Hương Tô nâng má tựa vào bên cạnh chàng, mượn nhị hoa Cửu U làm đèn chong để quan sát chàng.

Nếu không thân phận khó xử nửa tiên nửa ma, pháp lực hao tổn... Dáng vẻ này của chàng càng đẹp hơn mấy phần, cũng xứng với tính tình của chàng, chân thật hơn nhiều so với trước kia tiên khí mỏng lung.

Ban đêm tĩnh mịch, âm thanh rất nhỏ cũng có thể nghe thấy vô cùng rõ ràng, có tiếng vang ‘cốc cốc’ nhỏ, lúc liên tục lúc lại gián đoạn. Hương Tô nhìn xung quanh để tìm nơi phát ra âm thanh, là trứng Côn Bằng mà nàng đặt trên gối? Nàng ôm trong ngực lâu như vậy, mỗi ngày trông mong Côn Bằng sớm sống lại, chẳng lẽ chính là hôm nay? Nàng bò qua muốn nhìn kỹ, một bàn tay thon dài quyền rũ cầm lấy quả trứng không ngừng vang lên ấy trước nàng một bước, Đông Thiên Vân nhìn kỹ một lúc, đột nhiên cảm thấy vội vàng ra sân sau. Hương Tô cũng nhanh chóng xuống giường, không muốn bỏ qua thời khắc Côn Bằng ra khỏi vỏ trứng, chờ nàng lao đảo đi đến cạnh cửa sân sau, nhìn thấy dưới ánh trăng trong suốt, một con chim con lông màu đen sáng bóng đứng trên cổ tay Đông Thiên Vân, Đông Thiên Vân đang vô cùng uy nghiêm nói với nó: “Là ta ấp trứng nở ra ngươi, từ nay về sau, ta chính là chủ nhân của ngươi.” Dưới sự phác họa của ánh trăng, bóng lưng của Đông Thiên Vân rất tuấn tú mị hoặc, Côn Bằng còn nhỏ cũng có khí phách tàn độc bẩm sinh.

Hương Tô tròn mắt há mồm, ngược lại không phải hoàn toàn bị mê hoặc bởi vì một màn rung động lòng người mắt trước, Quân Thượng... chàng cũng thật không biết ngưng, ngay cả một con chim mới nở mà chàng cũng lừa cho được!

Tiểu Côn Bằng tin tưởng không hề nghi ngờ, cao ngạo lại thuần phục vẫy vẫy đôi cánh còn non nớt, bay đậu trên vai của Đông Thiên Vân. Đông Thiên Vân xoay người lại, không hề có vẻ xấu hổ mà nhìn Hương Tô mỉm cười, con chim Côn Bằng ý vào thể đứng trên cao mà ngẩng đầu nhìn xuống nàng, diện mạo kiêu ngạo ngang ngược giống trước kia như đúc.

Hương Tô vốn định nghiêm mặt phát cáu, nhưng Đông Thiên Vân mỉm cười, hơi thở quen thuộc của Côn Bằng, khiến cho nơi nào đó trong lòng nàng đột nhiên dâng trào một niềm xúc động mềm mại. Quân Thượng đã tìm được Côn Bằng trở về, nàng... cũng tìm được Quân Thượng trở về, tất cả đều sẽ khôi phục hoàn mỹ vô khuyết như trước kia.

Đông Thiên Vân đi về phòng, cầm lấy nước hoa ép vốn làm điểm tâm buổi sáng cho Hương Tô, “Cho Côn Bằng uống trước đi.” Nói xong nâng cầm về hướng Côn Bằng đang đậu trên vai, Côn Bằng tuy nhỏ, lại vô cùng ấn ý với chàng, bay đến đậu trên cổ tay chàng, từ từ uống hết nước hoa ép. Hương

Tô lạnh lùng nhìn, còn thật sự có chút lên men chua, Quân Thượng đối xử với Côn Bằng cũng chẳng kém gì nàng. Đừng cho rằng nàng còn ngốc giống như trước kia, Côn Bằng thuộc về điều tộc, lúc nở ra nhìn thấy ai thì sẽ nhận người đó làm chủ nhân, cả đời không thay đổi. Vừa rồi Quân Thượng còn cố ý chạy ra sân sau, không phải là sợ ngộ nhờ người đầu tiên Côn Bằng nhìn thấy là nàng sao?

Côn Bằng uống xong, hài lòng thoả dạ nằm trên cánh tay của chàng, đáng vẻ xem ra rất mệt mỏi. Đông Thiên Vân vô cùng tự nhiên đặt nó trở lại trong lòng Hương Tô, “Ôm đi, cho con có bạn chơi cùng.”

Hương Tô ôm Côn Bằng đã ngủ, ghen hờn nhìn trần trời, chàng được Côn Bằng nhận làm chủ nhân thì tốt rồi, giờ lại đưa trả cho nàng. Nàng nheo mắt nhìn chàng, sau năm mươi năm nàng đã thay đổi góc nhìn. . . Chàng vẫn thật vô si lên đến đỉnh cao. Trong những tháng năm chờ đợi chàng, nghĩ đến câu nói “hôn cầm tạ”, “nghe thức ước định” mà chàng nói với nàng thì chỉ cảm thấy đau thấu tim, bây giờ suy nghĩ kỹ, có biết bao nhiêu là lừa gạt đáng xấu hổ!

“Ngủ thêm một chút đi.” Chàng vỗ nhẹ khuôn mặt hồng hào của nàng, Hương Tô đang đắm chìm trong oán niệm đối với chàng, giương mắt nghiêm khắc trừng, lại chạm phải đôi mắt đang mỉm cười của chàng. Vẫn còn trầm tĩnh sâu sắc như vậy, xinh đẹp như vậy, lúc nàng nhìn hàng lông mi dài rủ xuống, nhưng bên trong rõ ràng có niềm vui sướng sáng ngời, giống như ánh trăng tròn tỏa sáng trên mặt biển. Hương Tô từng sờ nhìn một lúc lâu, chẳng biết vì sao nàng lại mỉm cười, lúc chàng vui vẻ. . . nàng cũng vui vẻ.

Sáng sớm sẽ xuất phát đến cốc Tù Long, Hương Tô ôm cổ của Đông Thiên Vân, được một tay của chàng vững vàng ôm vào trong ngực, nhìn thấy được những người đi sau chàng, cũng cảm thấy rất hùng dũng oai nghiêm.

Côn Bằng đứng trên bờ vai Đông Thiên Vân, Hương Tô liếc nhìn nó, vẫn là con chim nhỏ, nhưng uy phong mạnh mẽ lại không thua gì năm đó. Điều duy nhất đáng ghét chính là diện mạo kiêu căng của nó, sự trung thành của điều tộc đối với tín nghĩa của chủ nhân vẫn khiến cho lòng nàng nảy sinh sự ngưỡng mộ, bất kể lúc trước là một thiếu niên mặc áo đen hay là một con chim non nớt bây giờ, một khi đã nhận chủ nhân, rừng grom biển lửa cũng không chùn bước. Hương Tô ôm cánh tay Đông Thiên Vân, nàng muốn làm tốt hơn so với Côn Bằng, đã nhìn thấy Côn Bằng đi theo Quân Thượng thông dong mà chết, nàng biết rất rõ, cảm giác bị bỏ lại khó chịu như thế nào!

Lúc Đông Thiên Vân dùng độn mây lại, đã đi đến vùng sương mù mênh mông, đó là chướng khí mà gai quý hạn của cốc Tù Long phun ra. Tức Châu đã sớm được phân phát, Đông Thiên Vân lại kiểm tra một lần nữa rồi ấn nhập hai viên Tức Châu vào trong nguyên thần của Côn Bằng và Hương Tô, lúc này mới nói thật nhỏ: “Vào trong đi.”

Xích Lâm nhẹ ‘hừ’ một tiếng, nàng ta rất phản đối chuyện Đông Thiên Vân dẫn theo Hương Tô và Côn Bằng, vẫn mặt lạnh chống đối, nhưng cuối cùng cũng không nói ra miệng.

“Côn Bằng để cho ta trông nom?” Nguyên Hậu tươi cười trong mơ hồ có chút bất an, ngày hôm qua sau khi Thanh Tuế và Viêm Cập nói chuyện, thì tư tưởng của nàng vẫn không tập trung, hẳn rất lưu ý quan sát nàng, Viêm Cập cũng trầm mặt, kiệm lời ít nói.

“Không cần.” Đông Thiên Vân lắc đầu, Côn Bằng chính là thần thú thượng cổ, cố gắng rèn luyện có thể giúp cho tiến cảnh của nó càng nhanh hơn.

Xích Lâm niệm chú, ánh sáng màu hồng của Hạo Thiên Tháp tay trong càng lúc càng phát sáng, Hương Tô nhìn thấy mà sợ hãi, ôm chặt cổ của Đông Thiên Vân, Đông Thiên Vân có chút cảm thấy kỳ lạ với phản ứng của Hương Tô, ôm sát nàng vỗ vỗ an ủi. Mộc Linh sợ lửa Hạo Thiên như vậy? Hắn liếc nhìn Kim Trần bên cạnh, sắc mặt của hắn cũng trắng bệch, xem ra quả thật như thế.

Xích Lâm điều khiển lửa mở đường ở phía trước, tuy rằng gai quý hạn bị đốt đều đổ rạp nhường đường, lại không thể xua đi là sương mù dày đặc che khuất mặt trời. Đây lỗi tai Hương Tô đều nghe thấy gai quý hạn kêu gào thảm thiết, giống như đang ở trong địa ngục.

Càng đi vào trung tâm cốc sương mù càng dày đặc, cho dù Xích Lâm có Hạo Thiên Tháp trong tay, tốc độ đi về phía trước cũng thật sự rất chậm, đã tiến vào khu vực gai quý hạn ngàn năm, thường có quý hạn có tu vi thâm hậu xông tới cản nàng một cái. Hương Tô cắn môi, nàng không thể gây phiền phức thêm cho Quân Thượng, Xích Lâm đã ngại nàng vương chân vương tay, nàng dù sợ cũng không thể cho Xích Lâm xem thường. Nàng quay đầu nhìn thấy đáng vẻ Kim Trần giống như đang gặp phải kẻ địch mạnh, sau lưng có hắn, cũng coi như an toàn đi?

Đông Thiên Vân vọt lên ra tay, mới rút Cô Vắn, kiểm tra ra khỏi vỏ, đã nghe quý hạn khắp nơi kêu rên liên miên, đám người Nguyên Hậu Úc Mộc cũng cảm thấy pháp khí trong tay chấn động, ngón tay thấy đau. Cô Vắn quả là do Hiên Viên kiểm cổ xưa đúc lại, thần lực không nhỏ, Hương Tô cảm thấy cực kỳ khó chịu, lồng ngực khó chịu, có chút giống như lúc pháp lực thấp kém mà đến bên bờ U Hà, bị linh lực U Hà đè nén muốn thổ huyết. Côn Bằng cũng ịu xù trên vai Đông Thiên Vân, đáng vẻ rất khó sở, Hương Tô lo lắng nó mới nở được ít ngày, đuôi tay ôm nó vào trong lòng, Côn Bằng ngoạ ngậy một chút, có lẽ là lúc trước Hương Tô ngày đêm ấp nó nở, hơi thở vô cùng quen thuộc, cũng có thể là cảm nhận được thiện ý của Hương Tô, nó không kháng cự nữa, ngoan ngoãn trốn tránh, không động đậy nằm trong khuỷu tay của Hương Tô.

Đông Thiên Vân vốn có sở trường chống gió, sấm, Cô Vắn khởi động cuồng phong càng thêm mãnh liệt bá đạo hơn so với ngày xưa, Xích Lâm ăn ý thúc giục thể lửa, mượn sức gió của Cô Vắn, tạo nên một vùng biển lửa, khí nóng cùng kinh phong thổi tan sương mù dày đặc trên con đường phía trước, giống như trong đêm tối tách ra một con đường sáng ngời, mọi người nhanh chóng thúc mây đuổi theo.

Hương Tô mượn ánh lửa cuối cùng cũng thấy rõ hình dạng của gai quý hạn, bị dọa đến thiếu chút nữa lăn từ trên lưng Đông Thiên Vân xuống. Bộ mặt nanh ác của quý hạn làn da khô màu nâu giống như thân cây, nửa người dưới không có hình dáng, chôn sâu trong đất, cánh tay đặc biệt trắng kiện dài ngoằn, ngón tay có móng sắc, trong miệng có răng nanh dài, cây không phải cây, thú không phải thú, mọc dày đặc trong vòng vài dặm, giống như rơi vào chỗ lệ quý ở địa ngục, khiến cho người ta sồn tóc gáy. Quý hạn gần sát bên cạnh bị lửa Hạo Thiên thiêu đốt, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, ở trong ánh lửa kịch liệt lung lay gãy đổ, Hương Tô không dám nhìn kỹ, nhớ đến tiếng kêu khóc của mình trong lửa lúc trước, lại sinh lòng thương hại.

Đông Thiên Vân lại thúc giục mây trận gió phối hợp với Xích Lâm, cuối cùng mọi người cũng đi qua khoảng rừng cây gai quý hạn, đều có chút thở hồng

học.

Sương mù trong giữa rừng cây gai quý hạn so với bên ngoài còn dày đặc hơn, trải qua hơn ngàn năm tích lũy, dù cho là Cô Vần gọi gió cũng không cách nào thổi tan được. Nguyên Hậu dùng Khai Thiên Phủ cố gắng tìm kiếm địa mạch, tiếc rằng khe mạch Tù Long hấp thu lệ khí của quý hạn nhiều năm, căn bản không bị Thổ Linh thần khí khống chế, ngược lại mặt đất bạo liệt cắn nuốt chống cự sự áp chế của Khai Thiên Phủ. Mặt đất rung chuyển không ngừng, Hương Tô cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều bị chấn động đến sắp phun ra, chung quanh lại tối om om không cách nào nhìn thấy thứ gì, nàng chỉ có thể bám chặt lấy Quân Thượng, cầu nguyện nhanh chóng tìm được Thần Nông Đình, mau chóng rời khỏi nơi ma quỷ này.

Úc Mộc thấy thế vội vàng đưa ra pháp khí Bích Tỷ Như Ý của hắn, Bích Tỷ Như Ý của Thiên Tộc là pháp khí thiện nhất trong Tam Hoàn dùng để an ủi vạn vật, lực công kích thấp kém, lại có thể hóa mưa to thành êm dịu, giải cường lôi thành tiếng sét đầu xuân. Địa mạch Tù Long dưới sự trấn an của Bích Tỷ Như Ý, từ từ bình tĩnh, tâm trạng pháp phòng luồng cuống của mọi người cũng dần dần thư giải.

“Hương bên này.” Úc Mộc nhìn thấy phương hướng của Bích Tỷ Như Ý, không chắc chắn nói.

Mọi người đi theo Bích Tỷ Như Ý, lần mò về hướng trước, cảm giác mặt đất như chéch lên, nghĩ là địa hình đang lên dốc.

Vàng sáng dẫn đường của Bích Tỷ Như Ý đột nhiên tối sầm, bay xuống trở về trong tay Úc Mộc. “Chắc là ở gần đây, cũng có thể nơi này chính là trung tâm địa mạch, nghiệp lực ngăn cản linh lực của Như Ý.” Úc Mộc phán đoán nói.

Hương Tô có chút phát run, bọn họ nhất định leo đến một nơi tương tự như đỉnh núi, không khí rét lạnh, hơn nữa rất ẩm ướt, trên y phục đều thấm dính làn hơi nước mỏng.

Thanh Tuế hít thở sâu một chút, “Đề ta” Nàng thân là Tư Mộc, dùng bí thuật vẫy gọi Thần Nông Đình, hi vọng có thể cảm ứng được nơi của thần đình.

Quả nhiên sau khi Thanh Tuế lặp lại mấy lần chú ngữ vẫy gọi, cao hơn không xa đó có ánh sáng màu lục mỵ lệ thoáng hiện lên, tinh thần Thanh Tuế phấn chấn vô cùng, “Là Thần Nông Đình! Rốt cục cảm ứng được!” Nàng dùng càng nhiều pháp lực leo lên câu chú ngữ, ánh sáng màu lục cũng càng lúc càng sáng, rốt cục xuyên thấu sương mù dày đặc, khiến cho mọi người mơ hồ nhìn rõ chung quanh.

“Thanh Tuế, không thể mạo hiểm!” Nguyên Hậu khẽ quát một tiếng, hắn lo lắng Thanh Tuế dùng hết toàn bộ pháp lực vẫy gọi Thần Nông Đình, trong tình huống không rõ ràng ngược lại tự thương hại nguyên thần.

Hai mắt Thanh Tuế nhắm nghiền, sắc mặt dần dần tái nhợt, trán phủ lên một lớp mồ hôi tinh mịn. Bao nhiêu năm rồi, nàng đi qua biết bao nhiêu địa phương, mỗi một lần phí công niệm chú ngữ vẫy gọi, thân là Tư Mộc mà mất đi thần khí thật hổ thẹn, từ từ tích lũy thất vọng, rốt cục ngày hôm nay mới được tiêu trừ hết, nàng đã không cách nào khống chế được niềm vui mừng của mình, chỉ nghĩ mau chóng triệu hồi Mộc Linh thần khí.

Mượn bảo quang của Thần Nông Đình, mọi người nhìn rõ nơi đứng của mình đây quả thật là một ngọn núi, địa thế bằng phẳng, xa xa đối diện với đỉnh núi cô độc vậy khốn Thần Nông Đình, có vị thế thần phục.

“Quả nhiên là địa mạch ở giữa trung tâm cốc vậy khốn thần đình!” Nguyên Hậu nhíu mày, Thanh Tuế đã dùng chín phần pháp lực thúc giục chú ngữ, những vẫn không thể dùng Thần Nông Đình đột phá khỏi sự trói buộc của địa mạch ở trung tâm cốc, lúc trước khi địa mạch chấn động đã có hiểu biết về uy lực của cốc Tù Long, tình huống trước mắt vô cùng nguy cấp. “Dừng lại, Thanh Tuế.” Hắn vội vàng quát bảo Thanh Tuế ngưng lại, nếu cứ để nàng tùy ý nỗ lực vẫy gọi như vậy, nàng sẽ chết vì kiệt sức trước khi thu lại được thần khí. “Tôi đỉnh núi đó trước, xem xét tình huống rồi nói sau.”

Thanh Tuế cũng cảm thấy cổ họng tanh ngọt, đang cật lực như sợ là thật sự đã bị thương.

Nguyên Hậu sử dụng Khai Thiên Phủ, từ từ xoay tròn nửa vòng trong không trung đã trở nên vô cùng to lớn, mọi người đều đi lên mặt riu, mượn Thổ Linh thần khí áp chế địa mạch, từ từ đi đến gần đỉnh núi cô độc kia.

Bởi vì Thanh Tuế ngừng niệm chú, bảo quang của thần đình đã cực kỳ âm đạm, cho dù tới gần cũng nhìn không rõ tình hình xung quanh. Thanh Tuế muốn tiếp tục thúc giục chú ngữ, Nguyên Hậu nâng tay kéo cánh tay của nàng, “Thanh Tuế, bây giờ không phải là lúc lỗ mãng cật lực. Tinh thể nguy cấp, Úc Mộc ngươi cũng thử lại một lần nữa đi, cứ theo lời của ta nói. Kim Trần đã làm Mộc Linh Tương Quân, sau này tiếp chương Tư Mộc cũng xem như hợp tình hợp lý, hôm nay Thanh Tuế đem mật chú Thần Nông Đình truyền cho Kim Trần, hợp sức hai người vẫy gọi thần khí, phần thắng cũng lớn hơn một chút.”

Úc Mộc không chút do dự gật đầu nói ‘được’, Thanh Tuế cũng tán đồng lời đề nghị này của Nguyên Hậu, dùng nguyên thần mật ngữ truyền mật chú cho Kim Trần.

Hai người đồng thời niệm chú ngữ, Thần Nông Đình phát ra ánh sáng chói ngời lần nữa, nhấp nháy hào quang càng sáng hơn vừa rồi.

Mọi người dõi mắt nhìn kỹ, trên đỉnh núi cô độc đã hấp thu yêu khí địa khí hóa thành hình dạng đầu rồng, lại phối hợp dốc núi thẳng đứng, giống như một con Ác Long chiếm cứ trong trung tâm của cốc.

Nguyên Hậu thúc giục Khai Thiên Phủ tới gần đỉnh núi, lúc này mới nhìn rõ Thần Nông Đình ở trong núi đá biến thành cái động cạn ở miệng rồng, xung quanh động cạn đều là cột đá, nhìn từ xa giống như răng nanh của rồng, cũng khiến cho hào quang của thần đình có thể xuyên qua mà bắn ra ngoài.

Thanh Tuế có chút nóng vội, đi đến rìa riu, duỗi tay muốn cầm, đỉnh núi cô độc lập tức rầm rầm kêu lên, cột đá chìm xuống, động cạn trở nên nhỏ hơn, giống như rồng ngậm chặt miệng, Thanh Tuế giật mình, lui về phía sau một bước chân, cột đá đang chìm xuống cũng ngừng lại.

Kim Trần nhủ vậy, “Đề ta.” Nếu lỡ miệng rộng khép kín, cái mạng này của hắn giao đi trong lúc này cũng được.

Thanh Tuế còn muốn ngăn cản, Kim Trần đã nhanh chóng bay đến gần cột đá, khe mạch Tù Long yếu đi, Kim Trần rời khỏi Khai Thiên Phủ nhưng lại không có cách nào đáp mây xuống, thân người đột nhiên rơi xuống, trong lúc hoảng loạn hắn bầu vuu cột đá, kỳ dị là cột đá không những không có hạ thấp xuống, ngược lại từ từ dâng lên cao, khôi phục hình dạng lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: AN TÂM MÀ ĐI

Nguyên Hậu nhìn sang Thanh Tuế bên cạnh, sau lúc kinh ngạc ban đầu nàng đã chuyển sang nhàn nhạt mất mát, Thần Nông Đình lựa chọn Kim Trần, nàng và Thần Nông Đình từ đầu đến cuối vẫn thiếu một chút duyên phận.

Nguyên Hậu nâng tay nắm lấy tay của nàng, Thanh Tuế không có tránh ra giống như ngày xưa, cũng không có ra vẻ giả ngu không để ý, khẽ mỉm cười về phía hắn. Khối độc nồng đậm, ánh sáng âm đạm, Nguyên Hậu lại giống như rơi vào ánh mặt trời âm áp trong gió xuân, mấy trăm năm, trong lòng nàng từ đầu đến cuối vẫn lưu giữ hình bóng của người khác. Hắn tìm hết mọi cơ để có thể bầu bạn bên cạnh nàng, biết rõ trong lòng Thanh Trạch không có nàng, vẫn không nói thẳng ra. Nàng muốn đợi Thanh Trạch, hắn cũng sẽ đợi nàng. Người ta đều nói chuyện tình yêu không thể miễn cưỡng cho dù chỉ nửa phần, hắn tin, bằng không hắn cũng không dây dưa quấn quýt ở bên cạnh nàng một hai trăm năm cũng chưa tu thành chính quả, nhưng hắn càng tin tưởng cảm tình có thể bồi đắp thành nhiều, nàng chờ không được Thanh Trạch, hắn có thể chờ nàng.

Kim Trần đã mượn lực nhảy lên, vững vàng cảm thần đình ra, nhảy về trên riu. Quay đầu nhìn miệng rộng sâu thăm thẳm rơi vào một vùng đen tối, Kim Trần thở ra một hơi dài, hắn không hề suy nghĩ đến tình huống khẩn cấp vừa rồi, bây giờ nghĩ lại mà sợ đến một thân mồ hôi lạnh, nếu nhờ cột đá này đột nhiên chìm xuống, đừng nói là cánh tay này của hắn, phỏng chừng cả người cũng bị nghiền nát.

Đôi tay hắn nâng thần đình lên, trịnh trọng đưa cho Thanh Tuế, Thanh Tuế mỉm cười, lắc đầu không nhận. “Thần đình đã chọn người, sau này người là chủ nhân của nó.”

Ngược lại Kim Trần hoàn toàn bất ngờ đối với lời đề nghị của Thanh Tuế, nàng đã nhiều lần ngầm nói muốn cho hắn tiếp nhận Tư Mộc Đế Quân, chỉ là bây giờ còn quá sớm. Kim Trần mở miệng đang muốn nói, chỉ thấy tất cả Tù Long cốc đã run động, mọi người đứng trên Khai Thiên Phủ đều bị chấn động đến lao đảo. Hương Tô thiếu chút từ trên lưng Đông Thiên Vân rơi xuống, Đông Thiên Vân xoay tay lại đỡ lấy nàng, mỉm cười an ủi nàng, Hương Tô nhìn nụ cười ấy mà trong lòng âm áp, nhìn không được hôn lên khoe môi đang nhếch lên của chàng, nụ cười của Đông Thiên Vân cứng lại, bắt đầu đi cười khổ, quay đầu trở lại tinh tế kiểm tra xem rốt cuộc xảy ra biến cố gì.

Tất cả địa thế Tù Long cốc đều xảy ra thay đổi, đám gai quý hạn phát ra tiếng kêu tuyệt mệnh thảm thiết, càng lúc càng vang dội, khiến cho người ta sờn tóc gáy. Đình núi cô độc vây khốn Thần Nông Đình rung động dữ dội, tựa như Thạch Long muốn giãy giụa phá vỡ trời buộc, bay lên trời cao.

“Không được rồi, đình núi này sợ là sắp thành tinh nhập ma!” Úc Mộc la lớn, giọng nói nhanh chóng bị bao phủ trong tiếng kêu gào thê thảm của gai quý hạn.

Sắc mặt của Đông Thiên Vân nghiêm trọng, nâng tay giao Côn Bằng cho Viêm Cập, nhìn Hương Tô một lát mới bế nàng xuống giao cho Kim Trần, “Chăm sóc con bé cho tốt.” Nói xong rút Cô Vần ra, phi thân nhảy ra khỏi mặt riu.

Hương Tô đuổi tay muốn nắm lấy vạt áo của chàng, nhưng chàng lại đi quá nhanh, ngay cả vạt áo nàng cũng không thể chạm tới được. Chàng lại bỏ nàng lại! Kim Trần thu cánh tay ôm chặt nàng, nói rõ ràng: “Tình huống không giống nhau, bây giờ người muốn đi cùng, ngược lại chính là liên lụy hắn.” Hương Tô chán nản rũ vai xuống, liên lụy. . . hoàn toàn chính xác.

Cô Vần vừa xuất ra, tiếng kêu gào thảm thiết của đám gai quý hạn càng thê lương, Kim Trần không thể không che lỗ tai Hương Tô lại, sợ thương tổn tinh lực của nàng. Thần Nông Đình đã bị Kim Trần thu vào nguyên thần, chung quanh không hề có ánh sáng, Hương Tô không nhìn thấy cái gì vẫn không chịu nhắm mắt lại, sợ chớp mắt một cái, sẽ không thấy chàng nữa.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng thét ngắn của Đông Thiên Vân, chẳng hề mạnh mẽ nhưng không bị che lấp trong tiếng kêu thảm thiết của đám gai quý hạn, Cô Vần phát ra hào quang chói lóa, giống như có tia chớp nương theo kiếm phong, chiếu sáng hết tất cả cốc Tù Long. Mắt Hương Tô không thích ứng nheo lại, vẫn cố gắng nhìn về phía ánh sáng mạnh nhất, bóng dáng của Đông Thiên Vân thon dài rất tuấn tú, làn tóc đen phiêu tán, trong tay có thần kiếm kinh thế, còn vung lên một kiếm chí mạng. . . rất đẹp, Hương Tô cùng tất cả mọi người đều kinh động si mê mà nhìn, quên tất cả xung quanh, trong mắt chỉ có ngũ quan tuấn tú của Đông Thiên Vân mang theo sát khí mê người, phong thái tuyệt thế một kiếm chặt đứt đầu rồng của đình núi.

Đầu rồng phát ra tiếng nổ vang lớn, hào quang của Cô Vần kiếm cũng thu lại trong phút chốc, lực va chạm của tảng đá lớn rơi khỏi núi làm cho mặt đất chấn động, tiếng kêu thảm thiết của đám gai quý hạn cũng có vẻ thấp hơn rất nhiều.

Đầu rồng rơi xuống làm dâng lên bụi mù khiến cho người ta ngạt thở, Hương Tô khó chịu ho khan lên, một đôi tay không dao động mà lại dịu dàng bế

nàng lên, “Đồng Thiên Vân!” Nàng gọi nhỏ, chỉ nghe thấy tiếng cười khê của chàng.

Tất cả khói mù giữa cốc đều tan đi, sự tự trách cùng buồn bã cứ lặp đi lặp lại trong năm mươi năm lập tức bị tiếng cười của chàng chôn vùi hết, chàng trở về, không bỏ lại nàng nữa.

Rung động trong đáy cốc từ từ bình yên lại, Nguyên Hậu nhẹ nhàng nói: “Được rồi, chúng ta đi.”

Lời còn chưa dứt, chung quanh đột nhiên vang lên âm thanh vang dội như tiếng sấm, xuyên thấu mặt đất, đám gai quỷ hạn lại kêu lên thê thảm một lần nữa, nhưng dần dần chôn vùi trong tiếng nổ vang dội của mặt đất.

“Đi nhanh!” Xích Lâm thúc giục Nguyên Hậu, lúc này Nguyên Hậu mới phát hiện hần căn bản không có cách nào thúc giục Khai Thiên Phủ, mặt riu rung động dữ dội, muốn nỗ lực giãy thoát lại phí công vô lực.

“Không ổn rồi! yêu khí trong lòng đỉnh núi tán vào trong đất, hình như tất cả Tù Long cốc đang khép lại!” Như Ý trong tay Úc Mộc cũng không ngừng rung động phát sáng.

Nguyên Hậu dần dần chống đỡ không nổi, chỉ có thể thu hồi Khai Thiên Phủ, một đám người đều nhanh chóng xuống mặt đất. Quả nhiên, mặt đất cốc Tù Long chấn động đến mức kịch liệt, bụi trần ngập, hô hấp càng lúc càng khó khăn.

Úc Mộc niệm chú với Như Ý đang cầm trong tay, đột nhiên kêu to: “Ta biết rồi! Lòng cốc là ‘Phong Nhân’ của toàn bộ cốc Tù Long, cốc Tù Long thuộc Thổ trong ngũ hành, nhất định phải có Mộc Linh trấn ở Phong Nhân, cốc Tù Long mới được an ổn.”

Kim Trần nhủ mảy, kiên quyết nói: “Trước hết trả Thần Nông Đình lại đi. Nghĩ ra đối sách hay rồi lại đến lấy!” Nói xong thì muốn lấy thần đình ra.

“Không được!” Thanh Tuế bị nghẹn đến ho khan, giọng nói lại vô cùng kiên quyết, thật không dễ dàng mất đi mà tìm lại được, bất kể ra sao cũng không thể mạo hiểm nữa.

“Lòng cốc đã nứt ra, thả thần đình lại sẽ bị hút vào địa mạch, cuối cùng cũng sẽ không có cách nào lấy ra.” Úc Mộc cũng lắc đầu, “Kế sách hiện tại. . .” trong thời điểm quan trọng như vậy, hần lại do dự dừng lại.

“Cuối cùng phải như thế nào, người nói đi!” Xích Lâm phát giận, nghiêm nghị thúc giục.

“Kế sách này chính là chọn một Mộc Linh lấp vào trong Phong Nhân!” Giọng nói của Úc Mộc trầm xuống, rõ ràng là hạ quyết tâm rất lớn, “Đồng Thiên Vân, đây không phải là lúc do dự thiếu quyết đoán, hãy cho tiêu hoa tinh đi đi!”

Hương Tô vốn đang liều mạng chống cự bụi cát dày đặc, chưa từng nghĩ vận rủi lập tức liền quay ngược về phía mình.

“Không được!” mấy giọng nói cùng cất lên một lúc, ngoại trừ Xích Lâm và Nguyên Hậu, hình như tất cả mọi người đều phản đối.

Hương Tô hít thở dồn dập, không phải hoàn toàn bởi vì bụi cát, chàng. . . chẳng hề nói gì. Nàng cũng hiểu rõ, Kim Trần và Thanh Tuế là người đứng đầu Mộc Linh giới, hết sức quan trọng, lấp vào Phong Nhân quả thật nàng là người thích hợp nhất. Chàng cũng nghĩ như vậy sao? Trong ba Mộc Linh, chàng cũng cảm thấy nàng là người nên bị vứt bỏ nhất?

Bởi vì Đồng Thiên Vân không tỏ thái độ, sự tình tựa hồ lâm vào cục diện bế tắc, đáy cốc còn đang không ngừng khép lại, bụi cát càng đậm, không khí vẫn đục mông mênh.

“Không thể kéo dài nữa! Nếu không chúng ta đều phải chết ở chỗ này!” Úc Mộc cắn chặt răng, duỗi tay tới bắt lấy Hương Tô.

‘Đùng’ một tiếng Đồng Thiên Vân mở tay hần ra, Úc Mộc cũng sốt ruột, “Chỉ là một tiêu hoa tinh, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu! Chẳng qua người chỉ là thương tiếc con bé và Hương Tô cũng là hoa son chỉ mà thôi, rời khỏi nơi này, ta giúp người tìm Hương Tô trở về. . .” Úc Mộc bị một chưởng của Đồng Thiên Vân đẩy ngã ra phía sau mấy bước.

“Ta ở đây thì con bé cũng ở đây! ”Đồng Thiên Vân trầm giọng nói rõ từng chữ một.

Xích Lâm gần như phát điên cười điên cuồng với chàng: “Đồng Thiên Vân, người muốn vì một tiêu hoa tinh còn con chẳng đáng kể này, để cho chúng ta cùng chết ở chỗ đây?”

Đồng Thiên Vân không có trả lời, ‘xẹt’ vung bao kiếm Cô Vắn lên, dùng bàn tay khác đoán lấy, niệm chú ngữ, “Các người mượn bao của Cô Vắn kiếm mà rời khỏi đi!” Nói xong vung lên tay, cầu kiếm không ngừng xoay tròn, trở nên rộng lớn hơn, cũng phát ra ánh sáng.

Xích Lâm không đi lên bao kiếm, giống như điên bỏ nhào đến kéo lấy Đồng Thiên Vân, “Chàng muốn vì con bé mà chết ở chỗ này sao? Không được! Ta không đồng ý! Chàng phải ở cùng một chỗ với ta, ở cùng một chỗ!”

Úc Mộc đứng lên, vẫn chưa hết hy vọng, “Đồng Thiên Vân, đừng trách ta không khách khí!” Nói xong thúc giục Như Ý, tới cướp lấy Hương Tô. Kim Trần và Viêm Cập cũng muốn tiến lên giúp đỡ, lại bị Nguyên Hậu ngăn trở, trước mắt hy sinh Hương Tô quả thật là lựa chọn tốt nhất, hơn nữa. . . Vẫn là hi vọng âm thầm của hần. Kim Trần và Viêm Cập đều hồng cả mắt, khe mạch Tù Long không khổng chế được, có sức hút quá lớn, pháp khí căn bản không thể sử dụng được, ba vị Đế Quân cứ như người bình thường đánh nhau thành một cụm.

Hương Tô lắng lặng tựa vào lưng Đông Thiên Vân, chung quanh đất rung núi chuyển, mọi người sốt ruột tranh đấu tựa hồ cũng không có liên quan gì đến nàng. Câu nói kia của chàng, cho dù sống chết nàng cũng không tiếc nuôi. Bất kể nàng là Hương Tô, hay là Đông Thiên U Nguyệt, cái tên sứt sẹo mà chàng đặt cho nàng, chàng cũng không bỏ rơi nàng, chàng cũng muốn sống chết với nàng.

Lúc chàng chìm vào U Hà, nàng cứ lặp đi lặp lại tự an ủi chính mình nói, thay vì bình yên sống cuộc đời bình thường, sống đau khổ mà gặp được chàng cũng tốt. Nhớ nhưng không thể chịu nổi, nàng lại cảm thấy cuộc đời bình thường cũng rất tốt.

Nhưng, giờ phút này nàng không tiếc nuôi.

Cánh tay nhỏ nhỏ buông khỏi cổ Đông Thiên Vân, nàng có thân pháp nhẹ nhàng trời sinh của Mộc Linh, nàng dùng chân cổ sức điểm nhẹ lên bao kiếm, mượn lực bay về phía phong nhãn.

Cả đời này của nàng, nàng thiếu chàng thật sự rất nhiều, tuy rằng rời khỏi chàng vẫn sẽ khiến cho chàng đau lòng, nhưng cuối cùng. . . Nàng có thể làm cho chàng một chuyện gì đó.

Nơi đáy cốc dần khép lại có luồng khí xoáy rất lớn của Phong Nhãn, Hương Tô chỉ hơi hơi tới gần, liền bị kéo chặt về hướng Phong Nhãn.

“Không!” Khỏe mắt Đông Thiên Vân mở to hết mức, không chú ý Như Ý của Úc Mộc Ngọc đánh tới, bay thẳng tới muốn bắt lấy nàng.

Xích Lâm cùng Nguyên Hậu kéo chặt cánh tay của chàng, chàng mạnh mẽ vùng thoát khỏi, Xích Lâm không chống nổi sức lực của chàng, bị kéo đi mấy bước trên mặt đất, vậy còn gì là phong thái Đế Quân, chỉ là một cô nương đáng thương liều mạng giữ người lấy người trong lòng.

Đến giờ phút cuối cùng, Hương Tô chỉ muốn nói với chàng, nàng mới là Hương Tô, nàng không có phản bội. Nhưng, nàng vẫn mỉm cười quyến luyến nhìn chàng, nếu nàng nhất định phải chết đi, hà tất phải nói ra chân tướng không thể chịu đựng này. Nàng hận Xích Lâm, nhưng trong giờ khắc cuối cùng trong cuộc đời nàng, nàng lại cảm thấy cho Quân Thượng và Xích Lâm ở cùng một chỗ. . . cũng tốt, chỉ ít bên cạnh chàng còn có người thật lòng với chàng.

“Buông ra!” Hai mắt Đông Thiên Vân đỏ bừng, xoay tay lại nâng trường kiếm lên.

“Chàng muốn giết thiếp?” Xích Lâm ôm đầu của chàng, búi tóc tán loạn, nước mắt chảy đầy mặt, đau đớn cực điểm không thể tin mà ngẩng mặt nhìn Đông Thiên Vân.

Một bóng người như làn khói xanh lướt nhẹ nàng mà an bình phát đi đám người phiền nhiễu đang cãi nhau, bắt lại Hương Tô đã sắp bị cuốn vào trong Phong Nhãn, gắng sức ném trở về, bởi vì nàng ấy dùng lực ném mà càng nhanh rơi vào Phong Nhãn.

Tất cả diễn ra rất nhanh, nhanh đến mức tất cả mọi người đều không thể phản ứng kịp.

Nguyên Hậu buông tay đang giữ lấy Đông Thiên Vân, Đông Thiên Vân đón được Hương Tô, hắn vẫn còn đứng sững sờ ở đằng kia.

“Thanh Tuế!” Kim Trần hoảng loạn gọi một tiếng, xông vào Phong Nhãn muốn lôi nàng ấy ra, Viêm Cập cũng cùng đi với hắn, Phong Nhãn đã khép kín, cuồng phong đã ngừng, thậm chí mặt đất cũng dần dần an ổn.

Nguyên Hậu vẫn còn bất động, đầu tiên là Đông Thiên Vân nghiêm khắc nhìn Hương Tô, lại quay đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của Nguyên Hậu, vừa rồi bởi vì hắn ngăn cản mình đi cứu Hương Tô, chàng còn chan chứa oán giận, không ngờ chỉ trong giây lát, tình huống thế nhưng lại chuyển ngược như vậy. “Nguyên Hậu. . .” Chàng muốn nói vài lời an ủi, vừa rồi chàng đã cảm thụ được cảm giác tê tâm liệt phế, những lời nói an ủi vốn không hề có tác dụng trước cảm giác đó.

“Đây là cái gì?” Viêm Cập nghi ngờ kêu lên một tiếng, đưa tay cầm lấy thứ gì từ trong nơi từng là Phong Nhãn ra, nhìn kỹ là một quả từng. Hắn rũ mắt xuống, xoay người giao quả từng cho Nguyên Hậu đang sững sờ không đổi, đây là vật cuối cùng mà Thanh Tuế lưu lại, và để lại. . . cho hắn.

Nguyên Hậu dò dẫm nhận lấy.

“Có hồn quang!” Kim Trần kinh hãi kêu lên, có lẽ Thanh Tuế tỷ tỷ cũng giống như Hương Tô, mượn quả từng lưu lại hồn phách! Hắn nhanh chóng dùng Thần Nông Đình, dùng đình chứa quả từng còn nắm trong tay Nguyên Hậu.

Không có bất kỳ kỳ tích nào, trước khi đi, Thanh Tuế chỉ dùng hồn phách mỏng manh để lại một câu nói, giọng nói của nàng nhẹ nhàng, thậm chí còn có nụ cười thân nhiên. “Ta, lúc sống còn có tiếc nuôi, khi chết lại an tâm. Nguyên Hậu, ta vẫn chưa từng thích người. . .”

Nguyên Hậu nghe xong, tay run lên, quả từng liền rơi xuống đất, gai quý hạn đã an ổn không còn một tiếng động, mặt đất cũng bằng phẳng như lúc ban đầu, thậm chí còn có ánh mặt trời mờ mờ xuyên qua làn sương mù dày đặc trải xuống mặt đất. Nhưng thế giới của hắn còn trời long đất lở hơn so với lúc này, lòng cốc sớm đã khôi phục bình thường, hắn còn quên mất đáp mây bay, mà lao đảo chạy đi.

Viêm Cập đi qua, chậm rãi nhặt quả từng lên, con người đen nhánh nhuộm một màn hơi nước rất nhạt, “Ngốc nghếch. . .”

Chương 40: CUỐI CÙNG LỘ RA SƠ HỒ

Khi Đông Thiên Vân đi vào tắm điện, tiểu Hương Tô còn đang nằm khóc trên giường, có lẽ bởi vì nàng khóc quá thê lương, Côn Bằng bị nàng ôm vào lòng giống như cái gối ôm, vẫn ngoan ngoãn kiên nhẫn, không nhúc nhích trong khuỷu tay của nàng.

Chàng đi đến bên giường, ngồi xuống, từ từ vuốt đầu nàng, xuôi theo mái tóc mà xuống sau lưng nàng, ngón tay lúc đó lúc không khuấy động lọn tóc của nàng.

Hương Tô nức nở nghẹn ngào, ngồi dậy, tiến vào trong lòng chàng, chiều cao của thân người nàng vừa vặn ngồi trên đùi, ôm lấy cổ của chàng. Tiếng khóc của nàng trầm thấp vang lên ở trên tim chàng, rầu rĩ, từng tiếng từng tiếng vọng vào khiến cho tim chàng đau nhói. Chàng không ngăn cản nàng, nếu như nỗi bi thương trong lòng có thể dùng tiếng khóc để giảm bớt, cũng là chuyện tốt.

Bị đè ép nửa ngày Côn Bằng lung lay đứng lên, run run lông chim giữ những giọt nước mắt của Hương Tô xuống, cũng đi đến bên cạnh chủ nhân, Đông Thiên Vân an ủi vuốt ve cánh của nó, ra hiệu là chàng thấu hiểu nỗi đau khổ của nó.

“Đông Thiên Vân.” Khuôn mặt Hương Tô khóc đến đỏ bừng, hơi hơi nới lỏng cánh tay ôm lấy cổ chàng, để cho chàng thả người vừa vặn có thể đối diện với nàng.

“Ừ?” “Mấy lần chàng bảo nàng gọi chàng là phụ thân nhưng nàng không chịu, chàng cũng quen với việc bị gọi thẳng tên mình rồi. Ở khoảng cách gần như vậy, chàng nhìn rõ giọt nước mắt đọng trên hàng lông mi của nàng, nhịn không được nâng tay lau cho nàng.

“Người lập Phong Nhân phải là ta. . .” Hương Tô hít mũi, tuy rằng được sống thì rất tốt, nhưng cuộc sống này của nàng đã thiếu nợ Thanh Tuế tỷ tỷ và Nguyên Hậu Đế Quân.

Đông Thiên Vân lạnh giọng cắt ngang lời của nàng, “Nói vậy!” Giờ con bé đã không sao, chàng quên mất phải dạy dỗ lại bé, “Ta sẽ không cho con chết! Sau này con không được phép tự ý chủ trương nữa!” Chàng uy nghiêm trừng mắt nhìn nàng, thay đổi hẳn so với thái độ ôn hòa vừa rồi.

Trong lòng Hương Tô cảm thấy ngọt ngào, nổi lên ý nghĩ muốn làm nũng, chu miệng, “Nhưng. . . Chàng bị Xích Lâm bám lấy. . .”

Về mặt Đông Thiên Vân lạnh lùng, đôi tay đặt dưới nách nàng, nâng nàng lên, “Đúng vậy, con còn nhỏ mà dám quyết định chuyện sống chết, cho nên ta định thành toàn cho con.” Nhưng chỉ là, nếu không phải Thanh Tuế nhanh hơn một bước, chàng thật sự sẽ giết Xích Lâm.

Hương Tô nghe xong lời nói ngược ý của chàng, trong lòng vừa chua vừa ngọt, bởi vì được chàng ôm đứng trên đùi chàng, vừa vặn có thể nâng tay ôm chặt lấy bờ má của chàng. Hương Tô có chút thất vọng. Cuối cùng trong lòng chàng có từng đón nhận thân phận “đứa con gái” này, hay là Hương Tô giả? Nhưng mà cuối cùng cũng có tiến bộ, chàng không đẩy nàng ra, cũng không dạy dỗ nàng nữa.

“Chàng cần gì đặc ý như vậy?” Một giọng nói u lạnh vang lên ở cửa đại điện. Xích Lâm một thân y phục màu đỏ, thân hình yếu điệu, rõ ràng là một đóm lửa, nhưng khi đứng ở cửa điện hoa lệ lại phát ra luồng khí khiến lòng người băng giá.

Hương Tô ôm sát Đông Thiên Vân, giống như dựa sát vào lại giống như bảo vệ, nàng ba lần bốn lượt chỉ có thể giữ Đông Thiên Vân ở bên cạnh nàng, bất đắc dĩ và oán hận khiến cho Hương Tô càng thêm không chấp nhận cho Xích Lâm tiếp cận chàng nữa.

Đông Thiên Vân im lặng không lên tiếng nhìn Xích Lâm từ từ đi tới, hai vai của nàng ta giữ thẳng, cằm kiêu ngạo hơi ngưỡng lên, phong thái của Xích Huỳnh Đế Quân Lãnh càng lạnh lùng xinh đẹp hơn ngày xưa, nhưng chàng biết, lần này chàng đã làm nàng ta tổn thương rất nặng.

“Đông Thiên Vân.” Xích Lâm dừng lại trước mặt bọn họ vài bước, nét mặt không đổi, “Tùy chàng nghĩ như thế nào, uy hiếp cũng được. Cầu xin. . . cũng được, giữa thiếp và con bé đó, chàng chỉ có thể chọn một người!” Chiếc cầm nhọn xinh đẹp hơi nâng lên chỉ về phía Hương Tô trong lòng chàng.

Đông Thiên Vân hơi động khóe miệng.

Xích Lâm đột nhiên rơi nước mắt như mưa, “Đừng nói! Chàng đừng dễ dàng nói ra đáp án như vậy! Thiếp không nghe! Thiếp cho chàng thời gian bảy ngày, nếu như lựa chọn thiếp, thì giao con bé cho Kim Trần, mang về phủ Tư Mộc, vĩnh viễn không được gặp lại nhau! Nếu như chọn con bé. . . vậy. . .” Mắt nhắm lại, nước mắt lại từ hàng lông mi dày rung động chảy xuống, nàng ta rung rung bờ vai, xoay người, lúc tới kiêu ngạo như vậy, lúc đi lại thê thảm như thế, “Chúng ta vĩnh viễn không gặp lại!”

Toàn thân Hương Tô lạnh buốt, tuy rằng sớm biết, Xích Lâm là chương ngại mà nàng và Đông Thiên Vân không thể vượt qua được, nhưng mà đột nhiên bày ra rõ ràng như vậy, vẫn hung ác tàn khốc như thế khiến cho nàng không cách nào chấp nhận nổi.

Phía sau tất cả những ngọt ngào, đều là cay đắng không thể nào chịu đựng nổi.

Nàng vốn muốn nhẫn nhịn, rất hèn hạ, nàng nghĩ nhịn đến khi Xích Lâm giúp Quân Thượng khôi phục tiên thể thì đoạt Quân Thượng lại, nàng còn có thể an ủi tự nói với mình, lúc trước bị Xích Lâm sát hại nàng cũng không có vẻ vang gì.

Nhưng, sau khi nghe lời nói kia của chàng lúc ở trong cốc Từ Long khiến cho nàng chết cũng không tiếc nuôi, nàng lại không còn hi vọng.

Mộc Linh khí quý vị, Đông Thiên Vân tái tạo tiên nguyên tức khắc có thể hoàn thành, cuối cùng Xích Lâm cũng không thể khoan dung cho nàng ở bên cạnh Đông Thiên Vân, cho dù nàng lấy thân phận gì.

Đông Thiên Vân không nói gì một lúc lâu.

Hương Tô ngồi trong lòng chàng, không muốn đánh vỡ giờ phút bình yên này, có lẽ sau này. . . không bao giờ còn được vòng tay khiến cho nàng cảm thấy yên tâm này bao quanh nàng nữa, vĩnh không gặp lại thật sao? Hương Tô chớp chớp mắt, nàng không muốn khóc, không muốn để cho Đông Thiên Vân phát hiện nỗi đau khổ của nàng. Kỳ thật kết quả này. . . Nàng rất sớm đã có dự cảm, chẳng qua trong lòng vẫn ôm ấp hy vọng.

Đông Thiên Vân nhẹ thở ra, cầm đặt trên đỉnh đầu của nàng, hai cánh tay ôm nàng càng chặt, “Con đoán xem, ta chọn ai?”

Chàng tựa hồ còn cố ý đùa giỡn nàng, nàng lại không có dũng khí nói ra đáp án này, bất kể chàng chọn ai, nàng cũng không chịu nổi.

Nàng hại chàng rơi vào U Hà, lại hại Thanh Tuế tỷ tỷ lớp Phong Nhãn, có ngàn vạn lý do có thể giải thoát chính mình, nhưng, thiếu nợ mà tuyệt vọng không có cách nào bù đắp được, nàng không thể giải thoát được.

Nàng cũng không biết mình im lặng bao lâu, lâu đến mức nàng có thể bình tĩnh mở miệng.

“Vĩnh viễn không được lại nhau. . . Cũng không quan trọng.” Thế nhưng nàng lại mỉm cười, câu nói này là thật lòng, không quan trọng, chỉ cần nàng biết chàng sống tốt, vẫn là truyền thuyết ngạo thế được kính sợ trong Tam Hoàn như trước kia, thay vì sống với lòng áy náy không cách nào giải thoát được, chỉ bằng thoải mái ra đi, ngoại trừ cách này, nàng còn có thể làm gì đây? Giọng nói của nàng rất non nớt, nhưng khi nàng nói, “Bất kể con đi đến nơi nào, con vẫn nhớ đến Người. . . Phụ thân”. Ngay cả chính nàng cũng cảm thấy đau thấu tâm can.

Tay của Đông Thiên Vân căng thẳng, lúc trước nhiều lần bảo nàng gọi chàng là phụ thân, nàng đều không chịu, nhưng khi nghe được tiếng gọi này lại khiến cho lòng chàng đau như dao cắt.

“Con, đứa nhỏ này, hiểu cái gì?” Chàng thả nàng lên giường, “Quan hệ của người lớn, để người lớn giải quyết.”

Chàng đứng dậy nhanh chóng rời đi, con bé còn nhỏ như vậy, lại giống như hiểu rõ tất cả. Nhưng sự hiểu chuyện của con bé, lại khiến cho chàng không cách nào đối mặt.

Hương Tô lại ôm chặt lấy Côn Bằng, tuy rằng nó luôn kiêu căng không nói, lại yên tĩnh làm bạn bên nàng, nước mắt lại bi thương nhỏ giọt lên lông chim của Côn Bằng, nó không động đậy, chỉ là nhẹ nhàng tựa đầu lên cánh tay non mịn của nàng.

Khi Đông Thiên Vân trở về, trời đã tối, Hương Tô đút cho Côn Bằng uống nước ép hoa Cửu U, đang nhìn nó oai vệ đi qua đi lại.

Đông Thiên Vân lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh Hương Tô, cùng quan sát với nàng.

Hương Tô cũng không nói chuyện, bảy ngày. . . Kỳ thật nàng từng nghĩ, đến ngày thứ bảy, lại nhận chàng làm phụ thân, nhưng nàng rất sợ sẽ xuống tình thân, không có dũng khí vứt bỏ tình yêu đối với chàng. Khi thật sự gọi ra miệng, nàng đã biết, cần phải lập tức đi tìm Kim Trần, bỏ đi trong lúc trái tim đau đớn nhất. Nhưng nàng lại bỏ không được. . . vĩnh viễn cả cuộc đời này, nàng và Đông Thiên Vân chỉ còn lại bảy ngày ngắn ngủi. Dù đau khổ, nàng vẫn muốn có thể nhìn thấy chàng nhiều hơn, nghe chàng nói nhiều hơn.

Côn Bằng đi tới đi lui, đột nhiên toàn thân run lên, Hương Tô cho rằng nó xảy ra vấn đề gì, không ngờ hần ngang đầu thấp giọng kêu lên, rớt mấy cong lông vũ, cả thân hình lớn hơn một vòng.

Trong lòng có quá nhiều chuyện, muốn tỏ vẻ vui mừng cũng không có sức lực, Đông Thiên Vân chậm rãi nhặt lông chim rơi xuống giường, ngón tay thon dài của chàng trên nền màu đen của lông chim, xinh đẹp khiến cho nàng nhìn không chuyển tầm mắt, nàng lại chỉ dám nhìn tay của chàng, không có dũng khí nhìn khuôn mặt tuấn mỹ vô song của chàng.

Nghĩ đến trước kia chàng dùng lông chim của Côn Bằng làm Trầm Tinh Phiến cho nàng, dẫn nàng đi rất nhiều nơi, ăn thật nhiều thức ăn ngon. . . Cũng gieo rắc nhiều lời nói dối, lừa gạt trái tim nàng.

Côn Bằng còn nhỏ, lông chim không có pháp lực gì, ngón tay linh hoạt của chàng đùa nghịch một hồi, làm một cái quả cầu, để vào trong tay nàng.

Nước mắt một giọt, hai giọt. . . rơi trên quả cầu, Đông Thiên Vân vỗ vỗ đầu của nàng, “Khóc cái gì? Ta sẽ không rời xa con.”

Chàng bình thân nói, nhưng nàng biết, chàng đã hạ quyết tâm vứt bỏ tiên nguyên, vứt bỏ một nửa pháp lực.

Giống như khi chàng tức giận nàng tự quyết định chịu chết, nàng cũng không thể đồng ý để cho chàng hy sinh lớn như vậy.

“Con ngủ đi, ta đi ra ngoài một chút.”

Hương Tô biết, thông thường thời điểm này hắn còn muốn đi, đơn giản là đi nhìn Hương Tô già kia. Bất kể là thật hay giả, “Hương Tô” chính là người luôn khiến cho chàng đau lòng, đều rời khỏi chàng, cũng không phải là chuyện xấu.

Xích Lâm dùng tức châu giấu đi hơi thở của mình, cẩn thận dè dặt theo sát Đông Thiên Vân.

Từ khi yêu chàng, nàng ta trở nên ti tiện buồn cười, sau khi nói lời như vậy, nàng ta lại không tự tin ở trong phủ Xích Huỳnh chờ chàng tới. Kỳ thật nàng ta sớm đã rõ ràng, người trong lòng chàng muốn chọn chẳng phải là nàng ta.

Vứt bỏ một nửa pháp lực, đối với Đông Thiên Vân mà nói, tương đương với việc từ bỏ phân nửa sinh mệnh, chàng chìm xuống trong thế giới tầm thường, thậm chí gặp kẻ địch mạnh cũng không thể giữ được Cô Vân.

Chàng chỉ còn lại một nửa tiên lực, có thể nói là sống không bằng chết.

Nàng ta còn sót lại một chút tiền vốn để đánh cược, chính là Cô Vân quan trọng đối với chàng, bất kể bằng cách nào để đạt được mục đích, chỉ cần có thể có được chàng là tốt rồi.

Khi theo chàng đến núi Thu Yên, nàng ta sớm biết, chàng sẽ lên lút tới thăm “Hương Tô”, nàng ta còn cảnh cáo Hồ Thần bất kỳ lúc nào cũng không thể buông lỏng, lộ ra dấu vết.

Không giống như trước đây, Đông Thiên Vân không đứng ở xa lặng lẽ quan sát, chàng hạ xuống ở trước chính điện Thu Yên cung. Ở Thu Yên cung hình như có chuyện vui, nơi nơi giăng đèn kết hoa, bọn hạ nhân cũng vui vẻ ra mặt, muện như vậy còn tốp năm tốp ba cầm đèn lồng, lụa đỏ, đồ trang trí, sắp xếp trang hoàng khắp nơi.

Nghe nói Đông Thiên Vân tới, Lang Chuẩn tự mình ra nghênh đón, Đông Thiên Vân nhìn chung quanh, “Hương Tô” chậm rãi từ hậu điện đi ra, cho dù như thế, Lang Chuẩn vẫn bước nhanh qua đỡ nàng, mỉm cười dặn bảo nàng: “Chậm một chút.”

Đông Thiên Vân chăm chú nhìn nàng, khi nhìn thấy gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ khiến cho chàng khắc cốt ghi tâm, lòng lại bình tĩnh hơn trước rất nhiều.

“Quân Thượng, người cũng biết?” Hương Tô đi đến trước mặt chàng, xấu hổ hơi cúi đầu, tuy rằng là tới nói lời từ biệt, Đông Thiên Vân vẫn không khỏi ngại ngùng.

“Quân Thượng, tôi nay ở lại đi, ngày mai cùng tham gia yến tiệc chúc mừng” Lang Chuẩn tựa hồ cũng có chút ngượng ngùng.

Đông Thiên Vân trở lại thần sắc âm đạm mỉm cười: “Yến tiệc chúc mừng?”

Lang Chuẩn nhú mày, “Thì ra ngài còn chưa biết. . . Hương Tô nàng.” Đôi vợ chồng trẻ nhìn nhau đầy tình ý, “Nàng có hi.”

Đông Thiên Vân vô cùng kinh ngạc mỉm môi, trong lòng không biết là mùi vị gì, “Chúc mừng.” Im lặng một hồi, chàng nói, “Hương Tô, sau này. . . Ta không thể thường xuyên tới thăm nàng, nàng. . . và Lang Chuẩn hãy bảo trọng.”

“Quân Thượng, người muốn đi xa?” Hương Tô lo lắng nhú mày.

Đông Thiên Vân nhìn của nàng, khẽ mỉm cười, “Thấy nàng như vậy, ta. . . cũng yên tâm.”

Những gì nên nói cũng đã nói xong, chàng xoay người rời đi, đối với Hương Tô, đối với chính mình, hẳn tựa hồ cũng có dặn dò, sau này. . . chàng có thể không còn lo lắng gì mà ở cùng một chỗ với U Nguyệt.

Đi được mấy bước, chàng đột nhiên đứng lại như bị đóng đinh, thong thả xoay người lại, bình tĩnh nhìn Lang Chuẩn và Hương Tô. Ánh mắt bình thản như mặt biển không một gợn sóng, lại khiến cho hai người đỏ mặt hơi thấm ướt lưng.

“Rốt cuộc người là ai?” Đông Thiên Vân tiến một bước về phía Hương Tô, Hương Tô bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, lao đảo lui ra phía sau suýt nữa ngã sấp xuống, được Lang Chuẩn giữ chặt lại.

“Quân Thượng, người đang nói gì?” Hương Tô ổn định tinh thần, miễn cưỡng nở nụ cười.

Đông Thiên Vân lại tiến thêm một bước, “Người là ai?”

“Quân Thượng. . .” Hương Tô còn muốn biện giải.

Đông Thiên Vân nâng tay bắn ra một đạo tiên lực hóa thành sợi tơ mềm, không để cho Hương Tô trốn thoát nhanh chóng quẩn lấy cổ tay nàng ta. Đông Thiên Vân neho mắt lại, khẽ cười, “Người thật sự có hi. Mộc Linh trước khi năm trăm tuổi, căn bản không thể mang thai.”

Hương Tô và Lang Chuẩn ôm nhau, kinh sợ nhìn Đông Thiên Vân.

Đông Thiên Vân để tay xuống, tơ mềm hóa thành là khói mờ tiêu tán, chàng thật khó có thể kiên nhẫn được, nhìn bọn họ hỏi lại, “Người là ai?”

Chương 41: BỘC LỘ BỘ MẶT HUNG ÁC

Lang Chuẩn tiến tới một bước, che chở cho thê tử, “Không được tới đây!”

Ánh mắt Đông Thiên Vân lạnh nhạt xuyên qua hắc, nhìn thẳng vào “Hương Tô” đang trốn tránh phía sau hắc, Lang Chuẩn với dáng vẻ ngoài mạnh mẽ trong yếu rút bội kiếm ra, tay lại đang run nhè nhẹ. Đông Thiên Vân vung ống tay áo lên, Lang Chuẩn bỗng bị sức mạnh mãnh liệt của chàng đẩy sang một bên. “Hương Tô” thấy mình không thể không đối mặt với Đông Thiên Vân. Ngược lại nét mặt bởi vì đã quyết định dứt khoát nên bình tĩnh lại. Nàng niệm chú ngữ, hai tay áo giờ lên che khuất khuôn mặt, tay áo mở ra. Đã lộ ra diện mạo vốn có, tuy rằng sắc mặt trắng nhợt, nhưng cũng là một khuôn mặt mỹ lệ kiều mỵ.

“Ta là con gái nhỏ của Hồ vương, Hồ Thần.” Nàng cắn chặt răng, rút Hạc Vũ Trâm ra khỏi mái tóc, và Chi Hương Lăng dâng lên cho Đông Thiên Vân, Đông Thiên Vân nhìn một lúc lâu vẫn không nhận lấy, mà nhìn đến thất thần.

“Vì sao?” Chàng nhìn Hồ Thần, nếu như nàng ta là con gái của Hồ vương, biến thành hình dạng giống Hương Tô như đúc thì cũng chẳng khó khăn gì, nhưng. . . “Làm sao có linh huyết của ta?” Cũng bởi vì trên người nàng ta có linh huyết của chàng, cho nên chàng cẩn thận nấy cũng có sai sót nhận định nàng ta chính là Hương Tô.

Hồ Thần không trả lời ngay, khép mắt suy nghĩ một lát, Đông Thiên Vân cũng không thúc giục nàng ta. “Là. . . Xích Lâm” Hai mắt Hồ Thần run sợ, ngẩng đầu nhìn thẳng Đông Thiên Vân, khó nhất chính là nói ra tên của người đứng sau lưng mình, giờ đã nói ra rồi, cuối cùng nàng cũng không cần thiết do dự hoặc nửa che nửa giấu. “Là nàng ta! Biết ngài sắp từ U Hà trở về, dùng lửa Hạo Thiên thiêu chết Hương Tô, linh huyết của ngài bị lửa Hạo Thiên luyện thành huyết châu, nàng ta gộp chung với hai thứ này đưa cho ta, muốn ta đóng giả Hương Tô, khiến cho ngài triệt để tuyệt vọng.” Hồ Thần nói một hơi, giống như là phun ra rất nhanh, hoặc giống như sợ mình gián đoán, sẽ không có dũng khí bắt đầu lại.

Đông Thiên Vân nhìn nàng ta, không hề phản ứng, giống như không không nghe thấy lời nói của nàng ta.

Hồ Thần một hơi nói hết toàn bộ bí mật, tĩnh lặng nhìn Đông Thiên Vân, không nghĩ đến chàng có biểu hiện như vậy, chàng chỉ nhìn chăm chăm nàng ta.

Lang Hoài đi tới, lo lắng đỡ lấy Hồ Thần, sau một lúc, Đông Thiên Vân mới nói nhỏ: “Ngươi nói. . . Hương Tô đã chết?”

Hồ Thần lộ ra vẻ mặt buồn bã, cuối cùng nàng cũng có thể nói ra câu nói này, “Hương Tô bởi vì vẫn chờ đợi ngài, bị Xích Lâm giết chết, nàng ấy không có phân bội ngài.”

Đông Thiên Vân lại nhìn nàng ta một hồi. Bình tĩnh đến gần như mờ mịt, đột nhiên chàng xoay người rời đi, chớp mắt liền biến mất trong màn đêm dày đặc.

Lang Chuẩn thở dài, “Hắn đi như vậy, có phải là. . . buông tha cho chúng ta hay không?”

Hồ Thần lắc đầu, “Hắn chỉ là nhất thời đau lòng cực điểm, chẳng quan tâm tính sổ với chúng ta, sớm muộn gì cũng trở lại thôi.”

Lang Chuẩn thương yêu vuốt ve mái tóc dài rối tung của nàng bởi vì vừa rồi nàng đã rút Hạc Vũ Trâm xuống. “Cho dù như thế nào, cũng đến kết thúc cuối cùng. Sau này chúng ta có thể an tâm cùng ở một chỗ, đến một nơi không ai tìm được chúng ta, không bao giờ quan tâm đến những chuyện khiến cho lòng người phiền não nữa.”

Hồ Thần không có trả lời, không phải nàng không đồng ý, mà là nàng không đơn thuần như Lang Chuẩn

Một bóng dáng phong lưu phóng khoáng từ sau cửa điện đi đến, đèn lồng màu đỏ soi sáng gương mặt của hắc. Cũng không khiến cho người ta cảm giác có nửa phần không khí vui mừng, hắc đang mỉm cười. Vì sao sâu trong đôi mắt ấy, lại giống như phù chú đòi mạng.

“Ta đã làm theo lời nói của ngươi, vạch trần bí mật của Xích Lâm. Được rồi chứ?” Hồ Thần lạnh lùng nhìn hắc, trong giọng nói có chút khinh thường. Không biết bắt đầu từ lúc nào, nam nhân từng khiến cho nàng si mê này, trong mắt nàng lại trở nên xấu xí như vậy.

Úc Mộc đã đi đến nơi cách bọn họ năm sáu bước, Lang Chuẩn còn miễn cưỡng hơi mỉm cười với hắc.

“Tiểu Hồ Thần, ngươi thông minh như vậy, còn chưa đoán được kết cục của mình sao?” Úc Mộc dùng Bích Ti Như Ý trong tay chỉ chỉ nàng, thật sự giống như khen nàng.

Hồ Thần âm thầm cắn chặt răng, “Ngươi từng đồng ý, ta khai ra Xích Lâm, ngươi sẽ thả ta và Lang Chuẩn rời khỏi đây!”

Úc Mộc cười. Nụ cười tuấn mỹ ôn hòa trong mắt Hồ Thần nhìn thấy chỉ là dối trá và đáng ghét. “Một người biết quá nhiều chuyện, thường không có kết cục tốt. Tiểu Hồ Thần, muốn trách thì hãy trách vận may của ngươi không được tốt!”

Lúc này Lang Chuẩn mới chậm chạp hiểu ra kêu lên: “Chẳng lẽ ngươi muốn nuốt lời? Ngươi là thái tử Thiên Tộc. Tương lai sẽ làm Thiên Đế! Như thế nào lại có thể lật lọng không hề đạo nghĩa như vậy!”

Úc Mộc nghe xong cười ha ha, “Câu nói này thật xuôi tai, con chim yến nhỏ à, chính vì ta muốn trở thành Thiên Đế, hôm nay mới không thể không khiến cho các ngươi vĩnh viễn ngậm miệng. Nói ra . . vẫn thật có chút xin lỗi.” Hắn nhú mày, ngoài miệng nói như vậy, về mặt không có chút áy náy.

Lang Chuẩn bị sự vô si của hắn chọc giận, rút bảo kiếm ra chỉ Úc Mộc, “Trước đây ngươi đã đồng ý với ta, chỉ cần ta cùng Hồ Thần diễn xong vai diễn này ngươi sẽ buông tha phụ thân ta, thả ông ấy ra khỏi địa lao của Thiên Cung! Ngươi. . . Ngươi. . .”

Úc Mộc căn bản không xem hắn vào mắt, “Yến tộc nhiều thế hệ bị người bắt nạt, thì ra chính là do ngươi và phụ thân ngươi đều đàn độn như vậy.”

Hồ Thần trầm tĩnh nhìn hắn, cho đến nay, nàng đã không có bất kỳ từ ngữ nào để hình dung nam nhân này. Có lẽ hắn nói đúng. Nàng không gặp may, từ lúc bắt đầu nghe theo sự điều khiển của hắn dẫn Hưong Tô ra khỏi kết giới, hắn đã giữ trong lòng cái ý định muốn giết nàng diệt khẩu. Sự cuồng dại của nàng khiến cho nàng khổ luyện thiên diện thuật, đối với hắn mà nói nàng đã có giá trị lợi dụng mới nên sinh mệnh của nàng mới được kéo dài thêm một đoạn thời gian nữa. Nhưng nàng cảm thấy mình cũng gặp may, rốt cục nhìn thấu nội tâm lạnh lùng lại tàn nhẫn của hắn, trong trò lừa bịp xấu xa này, tình cờ gặp Lang Chuẩn.

Lang Chuẩn còn muốn vùng kiếm chém Úc Mộc, bị Hồ Thần giữ chặt.

Nàng mỉm cười với hắn. “Vô dụng thôi.” Nàng nắm lấy tay của hắn, “Chúng ta. . . sẽ không bao giờ xa nhau.”

Hốc mắt Lang Chuẩn đỏ lên, cảm thấy khốc lốc trước mặt nữ nhân mình yêu mến rất mất khí khái trượng phu, nàng cũng có thể坦然 đối mặt với sự sống chết như thế, sau hắn lại có thể sợ bóng sợ gió, khiến cho kẻ khác xem thường. Hắn cũng cười, chỉ nói: “Được.”

Úc Mộc nhạo báng lại khinh thường nhìn bọn họ, đối với hắn mà nói, không hề có năng lực phản kháng thì dứt khoát buông bỏ tất cả như bọn họ hoàn toàn khiến cho hắn xem thường.

“Thật khiến cho người ta cảm động.” Úc Mộc cười lạnh, “Các ngươi đều đã chuẩn bị xong rồi, ta sao có thể không đưa tiễn các ngươi một đoạn.”

Buồn bực dao động Bích Ti Như Ý, lúc này, Đông Thiên Vân chậm rãi từ ngoài cửa điện đi tới, chàng không nói gì, nét mặt không đổi nhìn Úc Mộc.

Trong chớp mắt Úc Mộc có chút hoảng loạn, hắn không ngờ chàng lại trở về đây nhanh như vậy. “Đông Thiên Vân? Bọn họ lừa dối khiến cho ngươi đau khổ như vậy, ta trút giận thay cho ngươi.”

Hồ Thần và Lang Hoài nghe xong, lại không hện mà cùng phát ra tiếng cười mỉa mai, vừa rồi Lang Chuẩn còn có chút e ngại hắn, lúc này lại đặc biệt khinh miệt sự giả dối và nhát gan của Úc Mộc.

Úc Mộc bị tiếng cười của bọn họ kích động thẹn quá hoá giận, khề thúc giục Như Ý, trực tiếp đánh về hướng Hồ Thần.

“Đình!” một tiếng, Đông Thiên Vân dùng bao kiếm của Cô Ván ngăn trở sát khí ào ạt của Như Ý. Hồ Thần và Lang Chuẩn tìm được đường sống từ trong chỗ chết, đều có chút không thể tin mà nhìn Đông Thiên Vân, nghĩ không ra vì sao chàng lại ra tay cứu bọn họ.

“Lợi hại” Đông Thiên Vân lãnh đạm nói với Úc Mộc, “Kỹ xảo vụng về của ngươi mà ta còn nhìn không ra được nữa sao.”

Úc Mộc nhú mày, nghiêm khắc nhìn chàng.

Đông Thiên Vân thu hồi Cô Ván, “Có lẽ ngươi không biết, lúc trước ta phong ấn Ti Luyện dưới núi Linh Trạch, phong kín một đạo ấn kết, chỉ có Bích Ti Như Ý của ngươi mới có khả năng cởi bỏ.”

Sắc mặt Úc Mộc hơi động, có vẻ cực kỳ bất ngờ.

“Thứ mà từ trước đến giờ ngươi mơ ước, chẳng qua chỉ là thanh kiếm Cô Ván này.” Đông Thiên Vân cũng nhìn hắn, “Kỳ thật ngươi có thể trực tiếp nói, không cần dùng nhiều tâm tư như vậy. Lúc ở Tù Long cốc, ngươi chẳng hề thật lòng muốn bắt U Nguyệt đi lấp Phong Nhãn, mà ngươi hi vọng gây nhiễu loạn ở Phong Nhãn, cướp Cô Ván.

Ta không đoán sai, lúc trước ngươi có thể tra xét ra Thần Nông Đình ở Tù Long cốc, cũng biết có Phong Nhãn ở đó, nhưng mà ngươi bày ra vấn đề này. Ngươi trợ giúp Xích Lâm giấu giếm, cũng là muốn cho ta nhanh chóng đến Tù Long cốc.”

Úc Mộc không nói, lòng mi từ từ hạ xuống.

“Bây giờ ngươi lại vạch trần tội ác của Xích Lâm, làm ta và nàng ta hoàn toàn cắt đứt, không cách nào khôi phục lại tiên nguyên.” Đông Thiên Vân mỉm cười, “Ngươi thừa biết, giữa Xích Lâm và U Nguyệt, ta chọn U Nguyệt.”

Úc Mộc nghe xong thì cười lạnh mấy tiếng, “Cửu U cung chủ, ngay từ đầu ngươi đã biết tất cả, lại không có nói ra, cũng là muốn lợi dụng ta, không có Bích Ti Như Ý của ta, ngươi cũng chưa hẳn bình an đi vào cốc Tù Long, ngươi cũng muốn lừa gạt Xích Lâm, để được nàng ta giúp đỡ? Ngươi tốt hơn ta ở chỗ nào?”

Đông Thiên Vân nghe xong, cũng không có tức giận, ngược lại nở nụ cười, “Ta khác xa ngươi, ta đã từng muốn đối xử thật lòng với Xích Lâm”

Úc Mộc không lên tiếng. Đông Thiên Vân đặt Cô Vần lên bàn bát tiên, “Vần câu nói ấy, cầm lên được, ta sẽ đưa nó cho ngươi!”

Sắc mặt Úc Mộc trắng bệch, hai vai không ngừng run rẩy, không giống như kích động cũng không giống như có phong thái nam nhân, hần nhìn chăm chăm Cô Vần, trong mắt rõ ràng không có tơ máu, lại khiến cho người ta cảm thấy hai mắt hần đã đỏ lên. Đông Thiên Vân nhìn hần, đột nhiên nghĩ đến lần đầu tiên Hương Tô gặp Úc Mộc liền không thích hần, bởi vì trước mặt ba thanh tàn kiếm hần đã lộ ra sắc mặt tàn ác tham lam. Lòng của chàng đau đớn như bị Cô Vần cắt, cô gái mỹ lệ cười nói rôm rả ấy, cô gái đau buồn, cô đơn chờ hần chàng bên bờ sông U Hà. . . đã chết! Khi nghe Hồ Thần nói ra sự thật. Thậm chí chàng chẳng quan tâm đến việc hận Xích Lâm, chỉ là trong lòng thần thờ lập lại lời nói của Hồ Thần: Hương Tô đã chết.

Thậm chí chàng cũng không biết làm thế nào mà mình ra khỏi núi Thu Yên, chàng chỉ cảm thấy trái tim sắp nổ tung bởi nỗi đau đớn không nói nên lời.

Chàng muốn đi tìm nàng, Hương Tô vẫn chờ đợi chàng trở về, chàng đã trở về, nàng đang ở đâu? Đứng trên đụn mây, gió đêm sắc lạnh, chàng giật mình, lại càng rơi vào chốn mờ mịt, trên trời dưới đất, Thần Ma Tam Hoàn, chàng phải đi đâu để tìm được nàng?

Đông Thiên Vân đột xuất phun ra một ngụm máu tươi, Hồ Thần và Lang Chuẩn đều kinh ngạc nhìn chàng, không biết chàng thế nào lại bị thương. Đông Thiên Vân lau giọt máu còn đọng lại trên khóe miệng, chính mình cũng phân không rõ có phải thật sự Cô Vần đang cắt vào trái tim chàng, tóm lại. . . đau đớn đến độ ngay cả chàng cũng chống đỡ không nổi.

Úc Mộc nhìn chăm chăm Cô Vần, căn bản không phát hiện đến sự khác thường của Đông Thiên Vân. Cuối cùng hần cũng nhanh chóng ra tay, trong mắt phát ra ánh sáng giống như kẻ điên cuồng. Cô Vần không hổ là thiên kiếm từ buổi sơ khai. Ngón tay Úc Mộc còn chưa chạm vào chuôi kiếm, nó đã không phục lạng lạng rung động, kiếm khí lạnh lùng, Úc Mộc khẽ kêu vội rút ngón tay lại. Hần nhìn Cô Vần kiếm, đột nhiên cười lớn, sau khi cười xong chậm rãi lộ ra nét mặt hung ác. “Súc sinh! Năm đó ngươi là bội kiếm của tổ tiên ta, bây giờ không nhìn nhận chủ cũ còn vô sỉ đã thương ta, thật khiến cho người khinh thường!”

Đông Thiên Vân cảm lấy Cô Vần, lời nói của Úc Mộc đáng cho người ta chế giễu, nhưng chàng không cho phép hần vũ nhục Cô Vần. Đông Thiên Vân lạnh lẽo nhìn Úc Mộc, Úc Mộc theo bản năng bị chàng làm cho chấn động, sau khi tỉnh ngộ cực kỳ xấu hổ giận dữ.

“Đông Thiên Vân, ngươi đã chịu cho ta thử, đã sớm biết được ta sẽ cầm không nổi.” Úc Mộc bình tĩnh nói ra cảm xúc của mình, khôi phục mấy phần ngữ điệu bình thường. “Nhưng mà không sao cả! Thanh kiếm này vốn thuộc về Thiên Tộc, cho dù khiến cho nó bị phong ấn hoang phế một lần nữa, cũng sẽ không cho ngươi cầm nó điều vô dương oai!”

Đông Thiên Vân giống như không nghe thấy lời nói của hần.

Úc Mộc đã sớm đề phòng Đông Thiên Vân giết hần, vừa nói vừa lui ra phía ngoài điện, lúc trên đụn mây mới lạnh lùng tàn nhẫn nói: “Thế nhưng đã bị vạch mặt, Thiên Tộc cũng không cần quan tâm gì nữa mà đoạt lấy Côn Vần từ trong tay ngươi! Ngươi không có hy vọng khôi phục lại tiên thể, chỉ bằng ngươi một kẻ nửa tiên nửa ma không thuần tuý, chỉ có con đường chết!”

Cuối cùng Đông Thiên Vân cũng có phản ứng, chỉ là cực kỳ xem thường ‘hừ’ lạnh một tiếng, Úc Mộc phẩy tay áo bỏ đi.

Sắc mặt Hồ Thần và Lang Chuẩn xám tro nhìn Đông Thiên Vân, trước mặt của chàng, bọn họ chẳng qua chỉ là cá nằm trên thớt, nhưng mà chết trong tay chàng còn tốt hơn chết trong tay tên tiểu nhân Úc Mộc.

“Các ngươi đi đi.” Đông Thiên Vân nói, Hồ Thần và Lang Chuẩn đều bất động, giống như là không hiểu lời nói của chàng.

Một lát sau Hồ Thần mới lắc đầu, “Ngài tha chúng ta đi?”

Đông Thiên Vân khẽ gật đầu, người yêu nhau có thể ở cùng một chỗ, nhìn chung cũng là chuyện tốt, chàng giương mắt nhìn Hồ Thần. Hi vọng từ trên gương mặt nàng ta có thể nhìn thấy mấy phần bóng dáng của Hương Tô. . . Hoàn toàn xa lạ, cô bé này đồng lõa với Úc Mộc và Xích Lâm, nhưng nàng ta cũng chỉ bắt đắc dĩ, chàng không cách nào oán hận nàng ta, bởi vì vô số đêm, hần nhìn thấy là nàng ta hóa thành Hương Tô hạnh phúc với Lang Chuẩn. Thậm chí chàng hi vọng, bí mật này vĩnh viễn không bị vạch trần, khiến cho nàng ta vĩnh viễn trở thành Hương Tô, chỉ ít chàng có thể nhìn thấy nàng sống hạnh phúc.

Lang Chuẩn và Hồ Thần nom nớp lo sợ đi mấy bước, nghe Đông Thiên Vân nói thật nhỏ: “Đứng lại.” Hai người suy sụp cười khổ, quả nhiên vẫn không thoát khỏi kết cục phải chết, cũng tốt, xem như bọn trẻ nghiệp báo.

“Đề lại Trầm Tĩnh Phiến và Chi Hương Lăng.”

Lúc này Hồ Thần mới giật mình, bởi vì khăn trang nàng vẫn nắm chặt hai vật này trong tay. Nàng trịnh trọng đưa hai vật này cho Đông Thiên Vân, đây là đồ vật mà cô gái chàng yêu để lại trên thế gian này, Đông Thiên Vân yên lặng nhìn, động tác nhận lấy đồ vật chậm chạp mà nặng nề, Hồ Thần nhìn thấy, lại nảy sinh lòng thương xót và cực kỳ hâm mộ, thương hại chàng mất đi người mình yêu, cực kỳ hâm mộ cô gái được chàng yêu sâu sắc như vậy.

Cung điện rộng lớn chỉ còn lại mình Đông Thiên Vân, đèn lồng đỏ rực cũng không thể xua tan hết sự cô tịch và thể lương tràn ngập khắp cả tòa cung điện rộng lớn, Đông Thiên Vân nhìn Chi Hương Lăng và Trầm Tĩnh Phiến trong tay mình, ngón tay căng thẳng, lại một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, lây nhiễm màu máu lên dải lụa và trâm, vô cớ khiến cho người ta cảm thấy ưu thương vỡ nát.

Chương 42: CUỘC CHIẾN VÂY NÚI

Ban đêm ở núi Cửu U cực kỳ mỹ lệ, hai bên đường núi và đỉnh núi đầy đặc hoa Cửu U lóng lánh trong đêm tối, giống như những ngọn nến nhỏ lại giống những con đom đóm đậu trên cánh hoa, cả tòa núi đều giống như được vây quanh bởi dải ngân hà thu nhỏ. Đông Thiên Vân đáp xuống khoảng sân ở bên ngoài tấm điện, cho dù đã từng nhìn qua vô số lần, chàng vẫn bị cảnh đẹp khó có được này hấp dẫn, ở nơi xa ánh trăng rải ánh sáng khắp U Hà, gần nơi muôn vàn ánh sao, chàng từng âm thầm mong đợi, “Hương Tô” nhìn thấy Cửu U cũng mỹ lệ như vậy, sẽ không rời đi cùng Lang Chuẩn. .

Đông Thiên Vân ngẩng đầu, tối nay ánh trăng nhân nhật, dải ngân hà lại chói mắt lạ thường, không biết trong biển sao bao la này đâu là ngôi sao Hương Tô của chàng. Đông Thiên Vân cảm thấy cảm hơi lạnh lạnh, không tin mà đưa tay chạm vào, thật sự là nước mắt. Từ khi chàng có sinh mệnh chàng chưa từng chảy nước mắt, hẳn nhìn sắc nước nhân nhật mong manh trên tay mình, Cô Vấn dù có sắc bén, cũng không thể khiến cho trái tim không bị tổn thương. Trước kia chàng mờ mịt không biết làm sao để yêu một người, bởi vì nàng hạnh phúc, mà dung túng để cho nàng rời khỏi, đáy lòng chàng từ trước đến giờ vẫn còn oán trách nàng bội phản. Nhưng bây giờ. . . Hẳn chỉ cần nàng còn sống, phản bội cũng được, tổn thương chàng cũng được, thế nào cũng được!

Chàng xoay người quen thuộc đi vào bên trong, cũng may chàng còn có U Nguyệt, chàng không muốn nghĩ về tương lai, chỉ cần khi cô đơn tận xương tủy như lúc này, có thể ôm thân thể mềm mại nhỏ nhỏ thơm hương của con bé vào trong lòng. Con bé tuy nhỏ, nhưng cho chàng sự an ủi và ấm áp, lớn hơn nhiều sao với toàn bộ thiên địa Tam Hoàn.

Ngọn lửa trong đèn đều bị dập tắt, hoàn toàn dựa vào ánh sao chiếu sáng một góc cửa, bóng dáng của chàng trong ánh sáng ấy vừa thon dài lại cô đơn, Đông Thiên Vân dừng bước.

Bước vào cửa điện, chàng liền phát hiện sự khác thường, không có mùi hương hoa sơn chi thoang thoang đặc biệt của cục thịt nhỏ.

Trong bóng đêm, trâm cài đầu của Xích Lâm có lúc rung động lóng lánh cực nhanh, cũng lộ rõ rằng tuy nó bày ra thần thái lạnh lùng, vẫn không tự chủ mà run rẩy.

Đông Thiên Vân im lặng một lúc, chàng không giận tím mặt, cũng không có gương mặt nhìn nàng ta, chỉ hỏi: “U Nguyệt đâu?”

Xích Lâm ngồi trên ghế tựa mà bình thường Đông Thiên Vân ngồi đọc sách, đôi tay giữ chặt tay vịn. “Biết là không thể che giấu được bí mật nữa, việc đầu tiên thiếp làm chính là giết chết con bé đó!”

Đông Thiên Vân lại trầm mặc, một lát sau giống như không hiểu thấu, nghi ngờ hỏi nàng ta: “Vì sao?”

Vấn đề này đã chọc giận Xích Lâm, chàng không biết vì sao nàng lại phải tạo ra nhiều sát nghiệt như vậy sao? ! “Bởi vì thiếp đồ kỵ!” bởi vì phần nộ, Xích Lâm vừa từ ghế vọt đứng lên, ánh sao đêm xuyên qua khung cửa sổ chiếu sáng gương mặt nàng ta, nét mặt ai oán mà giận dữ.

Đông Thiên Vân lắc đầu, dường như vẫn không hiểu rõ, “Kỳ thật ngươi vẫn biết, ta không thích ngươi.” Cuối cùng chàng nhìn Xích Lâm, không có tức giận cũng không có căm hờn, Xích Lâm biết, chàng sớm đã quyết định giết nàng, giờ phút bình tĩnh này, ngay cả một chút thù hận cũng khinh thường cho nàng. “Ngươi làm như vậy, chỉ có thể khiến cho ta càng ghét ngươi”

Xích Lâm có chút điên cuồng mỉm cười trong im lặng, không ngừng gật đầu, “Đúng, chàng nói đều đúng, nhưng không phải thiếu chút nữa thiếp đã thành công rồi sao? Nếu như không phải có tiểu hoa tinh đáng chết kia, thiếp đã thành công rồi, chàng sẽ lấy thiếp”

Đông Thiên Vân nghe xong, thế nhưng khẽ mỉm cười, tuy rằng đưa lưng về phía ánh sao, Xích Lâm vẫn sững sờ nhìn theo. Tôn lên mấy phần tao nhã không thể không liếc nhìn, chỉ cần một đường phác họa, càng rung động lòng người, Đông Thiên Vân chính là như vậy. “Có lẽ ngươi nói rất đúng, Nhưng nếu như ngươi không phải chủ nhân của Hạo Thiên Tháp, ngay cả nhìn ngươi một lần ta cũng chẳng có hứng thú”.

Chàng vốn không che dấu sự xấu xa của mình, uy lực của một đòn công kích này rất to lớn, Xích Lâm không cách nào kiềm chế được mà lui về phía sau, va vào ghế dựa phát ra tiếng vang ‘kịch’.

Một tiếng sét đột nhiên vang lên, Đông Thiên Vân quay đầu, bầu trời đêm vốn trong vắt giờ đã kéo mây đen dày đặc, cuồng phong theo mây thổi lên, hoa Cửu U lao đảo xiêu vẹo, ánh huỳnh quang cũng âm ảm đi.

Đông Thiên Vân cười lạnh, không ngờ Thiên Tộc tới nhanh như vậy, xem ra Úc Mộc đã chuẩn bị một thời gian dài rồi.

Khi Xích Lâm nhìn thấy, đột nhiên cười ha ha, cả người đứng thẳng khôi phục mấy phần ngạo nghễ. “Đông Thiên Vân, với pháp lực nửa tiên nửa ma ấy của chàng, cho dù có Cô Vấn trong tay, cũng khó địch lại chúng tiên Thiên Tộc thay nhau vây công!” Nàng ta đã không sợ chàng, tới gần mấy bước, mặt đối mặt nhử mày nhìn chàng “Chỉ cần đồng ý ở cùng một chỗ với ta, ta sẽ giúp chàng. . .”

Đông Thiên Vân phát ra tiếng cười lạnh chế giễu, “Ngươi không sợ sau khi ta khôi phục tiên nguyên, chuyện đầu tiên ta làm chính là giết ngươi sao?”

Đây là một câu hỏi làm khó Xích Lâm, đúng, bây giờ nàng ta có thể uy hiếp chàng, tất cả hứa hẹn cũng không phải mấy câu thề thốt nhẹ nhàng, chàng hận nàng ta, đây là sự thật không thể thay đổi.

“Đi.” Đông Thiên Vân lạnh nhạt nói, đi lướt qua nàng ta, đến trước chiếc ghế tựa mà nàng ta mới ngồi vừa rồi, dùng tay áo phất làn gió để thổi đi dơ bẩn, mang theo khờn xiết kinh thường quạt lên tôn nghiêm của Xích Lâm, Xích Lâm nhìn, cuối cùng nước mắt cũng chảy xuống.

“Chàng không giết thiếp sao?” Tuy rằng pháp lực của Đông Thiên Vân giảm phân nửa, nàng vẫn không phải là đối thủ của chàng.

Đông Thiên Vân đã ngồi ở trên ghế, nghiêng người chống lên tay vịn, “Dầu gì ngươi cũng là Tì Họa Đế Quân, ta sẽ giết ngươi ở trên chiến trường, cũng tránh làm . . .dơ bẩn nơi này”

Ngươi của Xích Lâm lay động một chút, làm thế nào để dùng ngôn ngữ tổn thương người, Đông Thiên Vân đã nắm chắc kỹ thuật vô cùng. “Chàng. . . chàng không hỏi thiếp về tông tích của con bé đó sao?” Danh dự không còn, hi vọng cũng không, nàng biết chính mình không nên hèn mọn hỏi ra vấn đề như vậy. Nhưng mà, đây là đòn công kích cuối cùng mà nàng ta để lại cho chàng, không ngờ chàng lại thờ ơ như vậy.

“Ta và con bé linh huyết tương liên, con bé không chết, lên trời xuống đất, chỉ cần ta còn sống, thì có thể tìm được con bé.” Lời nói này, có lẽ không phải chàng muốn nói cho Xích Lâm nghe, chỉ ít sau khi nói xong câu ấy, chàng nở nụ cười nhạt như rất thật lòng. Chỉ cần con bé còn sống, chàng sẽ không phải là người cô đơn bị thâm nhất trong Tam Hoàn.

Xích Lâm không biết mình rời khỏi đó như thế nào, chờ đến khi nàng cười Tịch Vũ bay một hồi, lúc quay đầu nhìn lại, núi Cửu U đã được đặt trong một kết giới lộng lẫy, đó là kết giới mạnh mẽ nhất, xinh đẹp nhất mà nàng từng thấy, hình như Đông Thiên Vân. . . đã định liều mình độ sức.

Viêm Cập điều khiển Minh Ngự từ từ dừng lại ở bậc thềm thật dài trước phủ Nguyên Hậu, Nguyên Hậu Tì Thổ, là tinh thông cấu tạo cung điện hoa mỹ, nhưng dinh thự của hần lại mộc mạc mà đơn giản. Thềm đá dày nặng mà bằng phẳng kéo dài từ chân núi đến đỉnh núi, là nơi duy nhất thể hiện khí phái của Tì Thổ Đế Quân. Viêm Cập ra hiệu cho Minh Ngự đi gõ cửa thông báo, chưa từng muốn đẩy cửa vào, hai cánh cửa son son ‘chỉ nha’ mở ra, một mùi rượu xông vào mũi.

Mơ hồ có tiếng nhạc khúc và ngâm xướng, thanh âm thanh thúy của kích phũ (*), tiếng cười rộn rã của nữ tử dần dần rõ ràng, mấy vị tiên nữ quần áo không chỉnh tề bước chân lảo đảo từ đại điện đi ra, mang theo tiếng trêu đùa cười cợt, nhìn thấy Minh Ngự còn ném vài ánh mắt quyến rũ, hết sức phóng túng. Các nàng diu nhay đi ra ngoài cửa, Minh Ngự sợ các nàng gây rối Viêm Cập, dang hai cánh tay chặn một lối đi, mời Viêm Cập đi vào.

Suốt dọc đường đi đều có tiên nhân say rượu, bước chân xiêu vẹo loạng choạng, hoặc trong miệng vẫn ngâm nga khúc ca vừa rồi, hoặc nói lời âu yếm giả dối, ước hẹn với tiên nữ ra hậu điện tầm hoan, Viêm Cập hơi nhíu mày, tăng tốc bước vào chính điện.

Trong chính điện rượu đang say, ca đang vui, nữ tiên ca cơ nhộn nhịp ca múa, cả điện đầy hương vị hoan lạc.

Nguyên Hậu nghiêng người tựa vào ghế chủ nhân ở trên điện, một tiên cơ mỹ mạo dựa vào bên cạnh hần, liếc mắt đưa tình. Nhìn thấy chủ tể Thủy Quân tiến đến, Nguyên Hậu chỉ là nâng chén rượu trong tay tỏ vẻ hoan nghênh, Viêm Cập khôi phục linh thức hần cũng không tỏ vẻ gì bất ngờ, hoặc có thể nói, hần vốn không hề quan tâm.

Viêm Cập bước từ từ đến trước mặt Nguyên Hậu, sau khi hần khôi phục linh thức của Tì Thủy Đế Quân, thanh tao nhàn nhã uy nghiêm, tuy rằng đám tiên nữ đều chăm chú liếc nhìn hần, lại không dám tiến lên quần quít.

“Nguyên Hậu” Viêm Cập nhìn hần một lúc lâu, cũng không nói lời chỉ trích, “Thiên Tộc đã vây khốn núi Cửu U. . .”

Nguyên Hậu vừa nghe, chỉ lắc lư ly rượu, cực kỳ phiến chán nói: “Ta không có hứng thú với chuyện này.”

Viêm Cập dừng bước, “Chuyện này?” Chẳng lẽ Đông Thiên Vân trong mắt hần cũng biến thành người phạm tục ngang hàng với chúng sinh trong Tam Hoàn sao?

Nguyên Hậu nhìn nét mặt của hần, đẩy tiên cơ bên cạnh ra, lay động đứng lên, cười ha ha nói: “Trước kia ta vì người khác mà toan tính suy nghĩ, nhưng, ngay cả chính chuyện của ta, ta cũng không thể nắm bắt được! Còn có thể giúp ai? Thiên hạ rộng lớn, đều có số mệnh, tất cả nên yên ổn với bản phận đi.”

Viêm Cập rũ mắt xuống, giống như có chuyện gì đó không thể quyết định ngay lập tức, lúc hần nhìn lại Nguyên Hậu, lạnh nhạt hỏi Nguyên Hậu: “Ngươi tính yên ổn với bản phận của mình?”

Thân người Nguyên Hậu mềm nhũn, lại ngồi trên giường thấp, nhìn giếng trời chạm trở hoa văn cao cao trên đỉnh điện, “Không phải sao? Nửa đời của ta đều vì người khác, hi vọng được một chút quan tâm, bây giờ ta muốn người khác phải suy nghĩ cho ta, làm cho ta vui vẻ, công bằng thôi.”

Viêm Cập mím môi, “Thanh Tuế. . .”

Nghe thấy cái tên này, thân người Nguyên Hậu run run dữ dội, lập tức hần uống một ngụm rượu, ra vẻ không lưu ý mà cười lên, tiên cơ quần quýt lấy hần thấy hần cười, đánh bạo tiến sát đến, hần ôm lấy, hôn thật sâu lên má nàng ta.

Viêm Cập nhìn mà như không thấy, ngữ khí không hề có chút thay đổi, “Nàng ấy chỉ là hi vọng ngươi có thể sống tốt hơn.”

Nguyên Hậu cười ha ha, “Ừ, nguyện vọng của nàng ấy đã thực hiện được rồi, ta sống rất tốt.”

“Ngươi có biết, đêm trước khi đến cốc Tù Long nàng ấy đã nói gì với ta không?” Viêm Cập có chút thương hại nhìn hắn.

“Biết cái gì chứ? Chỉ đơn giản nói, nàng ấy luôn thích ngươi. Viêm Cập, người thì cũng đã chết rồi, ngươi tới tìm ta khoe khoang làm gì?”

Viêm Cập nhẹ giọng cười, Nguyên Hậu cô phụ tấm lòng của Thanh Tuế dành cho hắn, biết được sự thật cũng xem như là trừng phạt đối với hắn. “Ngày đó nàng ấy hỏi ta, ta có thích nàng ấy không?”

Nguyên Hậu nghe xong thì cười lạnh một tiếng, không biết thật sự đang châm chọc Viêm Cập hay là chính mình.

“Ta đương nhiên trả lời nàng ấy là ‘không thích’. Không ngờ nàng ấy lại cười, nói rằng nàng ấy đã không hy vọng nữa. Nàng vẫn cho là thích ta, nhưng ta lại luôn thích người khác, nàng ấy chỉ không phục. Từ lúc ngươi giận dữ rời khỏi cung Cửu U, nàng ấy đi dạo khắp nơi, chuyện nàng ấy nghĩ đến nhiều nhất, chính là đi tìm ngươi. Nàng ấy nói. . . sau khi từ cốc Tù Long trở về, nàng ấy muốn chủ động thổ lộ với ngươi, bù đắp nhiều năm qua nàng ấy hồ đồ khiến cho ngươi buồn bã.”

Nguyên Hậu chống một cánh tay che mi mắt, ly rượu trong tay không ngừng lắc lư, rượu đều sánh ra ngoài.

“Chỉ là không ngờ, thổ lộ cuối cùng của nàng ấy đối với ngươi là như thế. Ngươi. . . Cũng đã hiểu rõ ý của nàng ấy rồi chứ?” Viêm Cập thở dài một hơi, “Nếu ngươi không đối đãi với mình thật tốt, hồn thiêng của Thanh Tuế ở trên trời cũng sẽ không an ổn. Những lời muốn nói ta cũng nói xong rồi, lần này đến núi Cửu U giúp cho Đông Thiên Vân, chỉ sợ cũng không còn cách nào tới tìm ngươi nữa, bảo trọng.”

Nguyên Hậu không đứng dậy, tùy ý hắn và Minh Ngự đi ra đại điện, cuối cùng chén rượu trong tay Nguyên Hậu rơi xuống, “Cút! Đều cút hết đi!” Một chữ cuối cùng đã chứa đựng cảm xúc nghẹn ngào.

Lúc Viêm Cập đuổi tới núi Cửu U, kết giới trên núi đã không còn sáng chói như hôm trước, chứng minh pháp lực của Đông Thiên Vân tiêu hao rất nhiều. Tiếng kêu thảm thiết chém giết ở phía trước không dứt, ở dưới chân núi thì thể chất cao như núi, dòng sông U Hà cũng bị nhuộm màu đỏ tươi, tròng trợn Thiên Tộc ‘thùng thùng’ vang lên, thúc giục chúng tiên tiếp viện không ngừng dừng cảm tiến tới. Viêm Cập dùng Phượng Hoàng Cầm giết mổ một con đường máu, lúc sắp tới gần Đông Thiên Vân đang ở ngay trung tâm gió tanh mưa máu, toàn thân Úc Mộc đầy máu tiến ra ngăn cản đường của hắn.

Hắn âm hiểm tàn độc nheo mắt trừng Viêm Cập, “Ngươi đang làm gì vậy?”

Viêm Cập liếc nhìn hắn, nở nụ cười khinh thường, bộ mặt này của Úc Mộc ngược lại càng chân thật hơn so với gương mặt tươi cười thường ngày. “Nhìn không ra sao?” Viêm Cập hỏi lại.

“Ngươi dùng thần khí Thiên Tộc ban cho của ngươi, đối phó Thiên Tộc? !” Úc Mộc cất cao giọng quát hỏi.

Viêm Cập đặt Phượng Hoàng Cầm trước mặt hắn, “Chỉ cần ngươi có thể tìm ra một người có thể dùng cây đàn này, ta sẽ trả lại cho ngươi.”

Câu nói này khiến cho hai mắt Úc Mộc đỏ au, đây là câu nói mà hắn nghe không vừa tai nhất. “Người đâu, triệu Thủy Linh tới đây!” Thiên Tộc tác chiến, đương nhiên phải điều động các giới lực lượng tinh nhuệ, Viêm Cập lúc ấy còn chưa quy vị, Thủy Linh như rắn mất đầu, ý chỉ của Thiên Tộc vừa đến, đương nhiên cũng đều tuân theo, số người đông đảo. Mộc Linh bởi vì Kim Trần đứng đầu, không có tham gia trong lần bao vây này, tuy rằng Nguyên Hậu không rất quan tâm đến công việc của Thổ Linh, cũng ra nghiêm lệnh không được tham dự, cho nên đại quân Thiên Tộc lấy Hòa Linh, Thủy Linh cùng Kim Linh tạo thành. Bây giờ Viêm Cập hiện thân, lại công khai đối lập với Thiên Tộc, đám Thủy Linh ngo ngắc nhìn nhau, không biết làm sao mới tốt.

“Đến đó cầm lấy đi! Ai có thể lấy được Phượng Hoàng Cầm, chính là Thủy Quân kế nhiệm!” Úc Mộc cao giọng hô to, không ngừng cổ động.

Mấy Thủy Linh có dã tâm sôi nổi tiến lên thử nghiệm, đều thất bại mà trở về, lúc này Viêm Cập thu Phượng Hoàng Cầm lại, đứng trên lưng Minh Ngự, “Đàn này là vật trưng truyền nhiều thế hệ của Thủy Linh chúng ta, khi nào đã trở thành quà ban thưởng của Thiên Tộc? ! Phượng Hoàng Cầm đã nhận ta làm chủ, Thủy Linh phải nghe lệnh của ta!” Hắn nâng Phượng Hoàng Cầm lên, quần áo trắng phát phới, màu sắc cây đàn loá mắt, chứng Thủy Linh không khỏi thất lòng khâm phục quý gồi xuống đất.

“Thủy Linh dưới trướng ta nghe lệnh, mau trở về nơi của mình, không được giúp Thiên Tộc làm điều ác, tăng thêm thương vong!” Hắn giọng cao nói.

Trong lòng Úc Mộc ẩn giấu suy nghĩ riêng, cảm thấy Hòa Linh Kim Linh có thể nghe theo điều động, cho nên quân tiên phong hoàn toàn là Thủy Linh, trong lòng nhóm Thủy Linh đã ngầm bất mãn, khi nghe Viêm Cập nói “Tăng thêm thương vong” thật sự là lời nói từ trong đáy lòng, lập tức đều lĩnh mệnh mà đi.

Úc Mộc thấy thế ngửa mặt lên trời cười ha ha, “Hay cho một Viêm Cập, giỏi cho một Thủy Quân! Nhưng mà lần này thắng bại đã phân, có hay không có Thủy Linh các ngươi tương trợ, cũng không quan trọng gì!”

Viêm Cập lạnh lùng nhếch khóe miệng: “Chưa hẳn.”

Chương 43: NÓI LỜI TRÁI LÒNG

Úc Mộc nâng Bích Ti Như Ý lên, màu đỏ trong đôi mắt hiện lên ý vui sướng đến mức điên cuồng. Từ trước đến nay hắn sống trong cuộc sống mưu đồ toan tính, cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại giống như Viêm Cập, nếu cộng thêm cái chết của Đông Thiên Vân, thì hắn sẽ cảm thấy ngay cả thất lung cũng thẳng hơn rất nhiều. Giống như lúc bị vây khốn trong làn khói mù đen tối, cuối cùng có một trận gió lớn thổi tan đi tất cả, tuy rằng bị thổi quét đến mức toàn thân đau đớn, cũng sáng khoái vô cùng. Cuối cùng hắn đã có cảm giác hào hùng khiến cho dòng máu nóng của mình sôi lên sùng sục, chỉ cần đánh bại Viêm Cập và Đông Thiên Vân, hắn có thể sống thoải mái như vậy!

Đột nhiên vang lên tiếng trống thu binh, Úc Mộc nhíu mày, có thể vượt qua hắn mà ra hiệu lệnh thu binh, nhất định là Thiên Đế. Úc Mộc cắn răng, không muốn buông tha cơ hội có thể toàn lực đấu với Viêm Cập, tiếng trống vang lên nhiều hồi, âm thanh vang vọng đó khiến cho người ta tâm phiền ý loạn, Úc Mộc nhìn thấy trong mắt Viêm Cập cười lạnh giễu cợt, tựa hồ đã nhìn thấu hắn sẽ không làm trái mệnh lệnh của phụ hoàng. Úc Mộc đột nhiên dâng lên một nghĩ phần nộ bất chấp tất cả, hắn sắp xếp chuẩn bị kế hoạch nhiều năm, chỉ vì diệt trừ mất tên không chịu cúi đầu phục tùng này, tình huống bây giờ nghìn cân treo sợi tóc, thế nhưng còn phải nghe mệnh lệnh phụ hoàng, làm trận thu binh!

“Thái tử, Thiên Đế mệnh lệnh người mau trở về vân trưởng!” Giọng điệu của sứ giả do Thiên đế phái tới đến có mấy phần nặng nề, Úc Mộc nhíu mày, đột nhiên nhứt chí thu hồi Bích Ti Như Ý, đi theo sứ giả trở về. Hắn có thể làm được chức vị thái tử đã phải hao tổn tâm sức, chỉ cách nửa bước nữa là đến được vị trí mình luôn tâm niệm, hắn thật sự không thể có nửa điểm sơ xuất.

Viêm Cập cũng không bất ngờ với sự lựa chọn của hắn, thậm chí nhìn bóng lưng của hắn thờ dài thương hại, buồn cho hắn bởi vì mục tiêu mà bỏ hết tất cả, nữ nhân mà hắn yêu thương, bạn bè, người thân, thậm chí cả chính bản thân, cho dù sau này hắn thỏa được tâm nguyện, thì cũng chỉ là một kẻ trắng tay. Úc Mộc nghe thấy tiếng thờ dài của Viêm Cập, càng nhanh chóng thúc giục đụn mây, trong nháy mắt đám mây âm u trên sông U Hà đã tan ra hết.

Đại quân Thiên Tộc rời đi chưa đầy một lát, xa xa truyền đến tiếng báo mở đường tràn đầy khí thế, Viêm Cập đến bên cạnh Đông Thiên Vân cùng chàng nhìn về phía xa, thì ra là Nguyên Hậu và Kim Trần dẫn theo Thổ Linh và Mộc Linh tinh nhuệ tiến đến trợ uy.

Đông Thiên Vân bị thương không nhẹ, cánh tay trái và dưới bờ sườn đều có vết thương đang chảy máu, chàng dùng Cô Ván chống đỡ thân thể, dòng máu tươi nhỏ giọt chảy xuống thân kiếm. Mái tóc dài của chàng rối tung, cũng lay dính vết máu, có lẽ đây là thời khắc chật vật nhất trong cuộc đời chàng, cũng là lúc phát ra khí phách bá đạo lạnh đến thấu xương nhất so với bất kỳ lúc nào. Với sức lực của một mình mà đối kháng với chúng tiên linh Thiên Tộc trong thời gian dài như vậy, e rằng lại trở thành truyền thuyết kỳ lạ trong Tam Hoàn.

Nguyên Hậu và Kim Trần bước tới gần, nhìn thấy tình hình chiến đấu của Đông Thiên Vân, Nguyên Hậu lộ ra vẻ áy náy.

“Ta còn cho rằng, ngươi chỉ lo hưởng lạc, không nhớ nổi là phải đến ta.” Hơi thở của Đông Thiên Vân có chút không ổn, vẫn còn muốn cay nói mấy câu nghiệt với người bạn tốt của mình.

Nguyên Hậu quay mặt nhìn tình hình địch ở phía xa, giả vờ không nghe thấy lời nói của chàng.

Kim Trần thật sự không nói gì, trong thời gian ngắn như vậy hắn đã tìm hiểu cách dùng Thần Nông Đình, lại điều động hàng loạt Mộc Linh tinh nhuệ như vậy, có thể nói đã giỏi lắm rồi.

“Nguyên Hậu và Kim Trần đã tới, ta có thể dẫn ngươi đi gặp một người.” Viêm Cập mỉm cười nói, đáy mắt lại không xóa được nỗi mất mát.

Tay Đông Thiên Vân run run, cho dù Viêm Cập không có nói rõ, chàng cũng biết là ai.

“Các ngươi bảo vệ núi Cửu U của ta cho tốt.” Đông Thiên Vân nhẹ nhàng thản nhiên mỉm cười, tuy rằng động tác nâng tay lên để tra Cô Ván vào bao kiếm có chút chậm chạp, phong thái của chàng vẫn chưa đi giảm nửa phần. Sự hào hùng do mấy lần luân phiên chém giết mang đến, tạm thời bị khe khuất bởi sự suy sụp tinh thần vì mất đi Hương Tô.

“Vết thương của ngươi. . .” Nguyên Hậu nhìn theo, lo lắng nhăn mày.

“Chết không được,” Đuôi mày của Đông Thiên Vân hơi nhướng lên, dáng vẻ muốn gây hấn, “Nếu ngươi tới sớm hơn một chút, có lẽ ta cũng sẽ không bị gì cho dù một vết thương nhỏ.” Rõ ràng cho thấy là đang trách Nguyên Hậu giả lòng tốt.

Nguyên Hậu cũng phản bác không được, cắn môi dưới.

Kim Trần quan sát động tĩnh của Thiên Tộc, “Các ngươi còn không mau đi nhanh, sợ rằng Úc Mộc sẽ nhanh chóng thuyết phục được Thiên đế.”

Viêm Cập ‘ừ’ một tiếng, Minh Ngự lập tức hiện nguyên hình chờ hắn chậm rãi ngồi lên, Đông Thiên Vân khinh thường nhìn hắn một cái, tên tiểu tử này sau khi khôi phục lại thân phận Thủy Quân, còn chọc người khó chịu hơn so với trước kia. “Đội đã, ta còn muốn mang theo một người.” Tuy rằng hắn rõ ràng vẫn còn hiềm khích, Viêm Cập vẫn rất tốt tính ngồi thẳng trên Minh Ngự, phong thái thản nhiên ôn nhuận.

Kim Trần nhìn thấy, có cảm giác Thanh Trạch Thủy Quân đích xác phải như vậy, lại cảm thấy thiếu niên bướng bỉnh cùng chính mình khổ cực đến nhân

gian tìm kiếm sửa cho Hương Tô đã tan biến không còn gặp lại nữa, tâm trạng rất phức tạp.

Trên đường đi Đông Thiên Vân cũng chưa từng nói chuyện với Viêm Cập, đêm ấy rốt cuộc xảy ra chuyện gì, trong lòng Đông Thiên Vân đại khái cũng phác hoạ được vài nét.

Xích Lâm theo chàng đến núi Thu Yển, nhìn thấy Hồ Thần nói ra bí mật của mình. Trong lúc nàng ta tức giận tuyệt vọng, lại nghĩ đến đi giết U Nguyệt trước tiên, bởi vì một khi đã bị vạch mặt, nàng ta sợ rằng sẽ không có cơ hội ra tay, U Nguyệt và Hương Tô giống nhau, trở thành cái gai độc trong lòng nàng ta, chỉ cần có thể nhổ đi, nàng ta vốn không hề nghĩ đến hậu quả, được và mất. Từ trước đến giờ nàng ta cũng không được tính là một người khôn khéo, lý trí, đồ kỵ khiến cho nàng ta phạm từ sai lầm này đến sai lầm khác, khiến cho mình càng ngày càng xa rời thứ mà mình muốn có được.

Lúc ấy Kim Trán đã về phủ Tì Mộc bế quan để tìm hiểu thấu đáo Thần Nông Đình, núi Cửu U chỉ còn lại Viêm Cập, có lẽ trong lúc giao đấu với Xích Lâm lại giải khai được phong ấn, khôi phục ký ức và pháp lực. Xích Lâm vốn không thể nào đối phó được Thủy Quân đã khôi phục thần thức, cho nên chỉ có thể phần nộ dùng tay. Chỉ là... vì sao Viêm Cập muốn dẫn U Nguyệt đi, mà không bắt buộc Xích Lâm rời khỏi? Kỳ thật Viêm Cập đối xử rất tốt với U Nguyệt, Đông Thiên Vân đã có chút nhận ra, chàng nhìn không được lạnh lùng liếc nhìn Viêm Cập, tuy rằng trong lòng không thích, lại cảm thấy U Nguyệt tạm thời ở trong phủ Thanh Trạch mới là sự an bài tốt, điều này cũng làm cho trong lòng chàng càng không biết tư vị gì.

Viêm Cập sắp xếp cho U Nguyệt ở cung điện sâu nhất trong phủ Thanh Trạch, Đông Thiên Vân cảm thấy Viêm Cập nhất định muốn dẫn chàng đi xa đến độ không chịu nổi nữa mới thôi, muốn cho U Nguyệt nhìn thấy dáng vẻ chật vật sau khi bị thương đến nỗi thể lực không chống đỡ được nữa của chàng, trong lòng càng phát giác Viêm Cập đã hoàn toàn khôi phục cái bộ dáng âm u ngày xưa. Hắn mới là tên bạn xấu xa nhất mà Đông Thiên Vân từ quen biết trong kiếp này, so với hắn, quả thực Nguyên Hậu vẫn là người nhiệt huyết trung nghĩa tinh thiện biết bao.

Cửa điện khép kín, hai thị nữ đứng ngoài điện với vẻ mặt lo lắng.

“Quân Thượng, cô nương nói, không muốn gặp khách.”

Đuôi mày của Đông Thiên Vân không tự chủ nhướng lên, không gặp? Con bé biết là chàng sẽ tới sao?

Viêm Cập vẫn duy trì vẻ mặt hồ hững, giống như đã sớm đoán được, “Nói lại cho nàng ấy biết, Đông Thiên Vân tới.”

Một người thị nữ vội cúi người vâng lời, hơi hé mở cửa điện ra mà đi vào trong, cửa lại khép kín, hiển nhiên là đã được căn dặn. Chân mày Đông Thiên Vân cau lại, nhìn ấy thị nữ nhanh chóng đi ra, rất khó xử nói: “Cô nương nói không gặp.”

Viêm Cập còn chưa nói lời nào, Đông Thiên Vân một cước đá văng cửa điện, bởi vì gắng sức, miệng vết thương ở sườn trái nứt ra, máu tí tách nhiều thẳng xuống nền gạch màu xanh.

“Đã nói không gặp rồi mà!” Giọng nói nghẹn ngào của thiếu nữ xinh đẹp từ trong điện truyền ra, Đông Thiên Vân đã dẫn Côn Bằng vòng qua bình phong, nghe câu nói này, đột ngột dừng bước.

Bộ dáng vừa mới hóa thành hình người của Côn Bằng còn chưa cao đến bắp đùi của Đông Thiên Vân, khuôn mặt càng thêm trắng mịn bởi vì toàn thân mặc y phục màu đen, càng có dáng vẻ dễ thương.

Hắn nhìn chằm chằm bóng lưng “U Nguyệt”, cũng không ngờ người vốn không hơn kém hắn bao nhiêu, lập tức biến thành thiếu nữ yếu điệu. Kéo tay chủ nhân, nửa ngày cũng không thấy chủ nhân nói gì, khí phách một cước đá văng cửa điện vừa rồi cũng không thấy đâu, xem ra là bị trọng thương rồi.

Côn Bằng buông tay Đông Thiên Vân ra, người nhỏ nhưng khí thế lại không nhỏ, đi qua kéo lấy cánh tay “U Nguyệt”, kéo nàng xoay người lại, “Vì sao ngươi không muốn gặp chủ nhân?”

Có lẽ do U Nguyệt lớn lên nên biến dạng, nàng rất gắng sức hắt hắt ra, đôi tay che mặt, không cho mọi người nhìn dung mạo của nàng. Rốt cuộc Côn Bằng người nhỏ, bị nàng hắt đến ngã ngồi trên mặt đất.

Đông Thiên Vân cực kỳ thông thả nâng tay kéo mở đôi tay đang che mặt của nàng, thế nhưng cảm thấy sợ hãi. Nếu như lại là ảo giác? Chỉ là giọng nói giống nhau thôi?

“Hương Tô...” Chàng nhẹ nhàng gọi nàng.

Dưới đôi tay tuyệt mỹ là khuôn mặt tràn đầy nước mắt, khi đôi mắt của nàng nhìn vào đôi mắt chàng, hai người đều nhìn nhau thật lâu không nói câu nào.

Kỳ thật xa nhau chưa đến hai ngày, lại giống như vượt qua mấy kiếp luân hồi.

“Hương Tô!” Đông Thiên Vân giống như đột nhiên tỉnh ngộ, đột nhiên ôm nàng vào trong lòng, đây không phải là người mà chàng dù có khổ cực tìm kiếm trong trời đất mệnh mông cũng không tìm được? Nàng sống động ngay trước mắt chàng, nàng vẫn còn thơm như vậy, mềm mại như vậy, khi thân thể nhỏ bé yếu ớt của nàng rúc vào trong lòng chàng như vậy, đã lấp đầy toàn bộ thế giới của chàng.

“Đông Thiên Vân... Đông Thiên Vân...” Hương Tô rơi nước mắt như mưa, cho dù vẫn luôn ở cạnh bên chàng, bây giờ lại giống như mới thật sự gặp lại.

Viêm Cập vẫn đứng ở trước tấm bình phong yên lặng nhìn, Hương Tô ở trong ngực Đông Thiên Vân nhìn thấy hắn, cuối cùng bất an khẽ động, dùng cánh tay đang chống trong lòng Đông Thiên Vân đẩy ra, tạo ra một khoảng cách.

Lưng Đông Thiên Vân cứng ngắc kỳ lạ, nàng rõ ràng không chạm vào vết thương của chàng, chàng lại cảm thấy đau đến tận xương cốt. Nàng chỉ là đẩy chàng ra một khoảng cách nhỏ như vậy, cỗi lòng chàng lại lập tức bị kéo xuống chốn mất mát trống rỗng sâu không thấy đáy.

Chàng cúi đầu nhìn nàng, đột nhiên ngay cả nguyên nhân cũng đều không muốn biết.

“Quân. . . Quân Thương. . .” Hương Tô run rẩy, không biết là bởi vì lòng đau không thể chịu đựng được hay là còn sợ mình không có can đảm để nói ra câu kế tiếp.

“Vì sao?” Nét mặt của Đông Thiên Vân không hề thay đổi, chàng cảm thấy cả người mệt mỏi sắp ngã xuống, quá nhiều chuyện chàng không biết, hơn nữa tựa hồ tồn tại một kết cục mà chàng chẳng hề vui sướng khi nhìn thấy.

Hương Tô cắn chặt răng, đứng lên, đương nhiên cũng rời khỏi vòng tay của Đông Thiên Vân, thậm chí nàng còn đi vài bước về phía Viêm Cập, tới gần hẳn mới có dũng khí tiếp tục nói hết.

“Ở trần nhô trong kết giới, ta gặp Viêm Cập đang lịch kiếp, chàng ấy cho ta một giọt Huyền Thiên Trọng Thủy, mới có thể bảo toàn hồn phách của ta trong lửa Hạo Thiên. Kim Trần vẫn bảo hộ hồn châu của ta, mãi cho đến lúc chàng dùng linh huyết phục sinh cho ta. Bởi vì. . .” Hương Tô tạm dừng một chút, rũ mí mắt xuống, “Bởi vì chàng muốn cưới Xích Lâm, ta. . . ta không nói ra bí mật này, cũng là hi vọng chàng có thể thuận lợi khôi phục tiên nguyên.”

Đối mặt với sự thật bị xuyên tạc như vậy, Đông Thiên Vân cũng không lên tiếng, chàng vẫn duy trì tư thế vừa rồi, lưng đưa về hướng Hương Tô và Viêm Cập, cũng không quay người lại.

Hương Tô nuốt mấy ngụm nước bọt, cảm thấy trong cổ họng giống như có lửa thiêu, “Ngày ấy Xích Lâm đột nhiên tới giết ta, là Viêm Cập liều chết bảo vệ ta, lúc đó chàng ấy còn chưa khôi phục thần thức, vì bảo vệ ta, suýt nữa chết cháy trong tay Xích Lâm. Cũng là bởi vì tiến đến bờ vực sống chết, rốt cục chàng ấy mới đột phá phong ấn, có thể vẫy gọi Phượng Hoàng Cầm, dẫn ta rời khỏi.” Tình hình thực tế lúc đó là vậy, Hương Tô nói đến cực kỳ trôi chảy. Nhưng câu nói kế tiếp, thần người nàng run run, nửa ngày cũng chưa nói nên lời. “Ta. . . Ta quyết định cùng. . . cùng ở một nơi với Viêm Cập.”

Đông Thiên Vân đứng lên, xoay người bình tĩnh không hề có một gợn sóng mà nhìn Hương Tô, đột nhiên chàng nhẩn nhai, “Nàng lại làm sao vậy?” Bất kể nàng là thật, hay là giả, một lần nữa nghe lời nói như vậy, thậm chí chàng cũng cảm thấy phiền chán mà mệt mỏi.

Hương Tô trừng mắt, tất cả đều trống rỗng, vẻ mặt bình tĩnh lạ thường, nàng nói từng chữ một: “Trải qua nhiều chuyện như vậy, ta cảm thấy, sống sót mới là quan trọng nhất.”

Đông Thiên Vân sùng sốt, từ từ rũ hàng lông mi xuống. Nàng không hề nói sai, chàng đang trong tình thế hết sức nguy ngập, cho dù nàng vẫn là Hương Tô một lòng yêu chàng thì sao? Chàng có thể nói gì với nàng đây? Đi cùng chàng? Đi đến núi Cửu U gió tanh mưa máu? Hai người không xa nhau nữa? Cho dù tam giới Thủy Mộc Thổ Linh đều đứng về phía chàng thì thế nào? Thiên Tộc không diệt trừ được chàng, không đoạt lại được Cô Vần, chiến sự sẽ không kết thúc. Chàng muốn dẫn theo nàng cùng chết chung?

Viêm Cập đứng ở phía sau Hương Tô khẽ cười khờ ra tiếng, không thể không nói, nàng thật sự là thiên tài làm tổn thương lòng người. Tình huống hiện tại như vậy, chỉ một câu “Sống sót” này đã đủ để hủy diệt tất cả lòng tin của Đông Thiên Vân. Kỳ thật chỉ có hẳn mới hiểu rõ hàm ý chân thật trong câu nói của nàng, kẻ ngốc này còn cho rằng câu nói này có thể thức tỉnh được Đông Thiên Vân sao.

Đông Thiên Vân xoay người kéo tay Côn Bằng, “Đã như vậy, cũng tốt, Côn Bằng cứ giao cho nàng chăm sóc.” Chàng muốn đem bàn tay nhỏ của Côn Bằng đặt vào trong tay Hương Tô, không ngờ Côn Bằng rút tay lại, tránh khỏi tay của chàng, nắm chặt tà áo bảo của Đông Thiên Vân.

Côn Bằng nghiêm mặt, giọng nói trẻ con cũng không làm cản trở được ý kiên quyết trong câu nói của hắn. “Chủ nhân, Côn Bằng tuyệt đối không rời khỏi người.”

Đông Thiên Vân nghe xong, cay đắng nhếch khóe môi, nhận định chủ nhân sống chết cũng đi theo là bản tính trời sinh của Côn Bằng, chàng suy nghĩ tìm cách an bày tốt cho hắn, cũng vô dụng.

Hầm răng Hương Tô đều lách cách phát ra âm thanh va chạm nhỏ, bất kể là bởi vì sao, nàng vẫn luôn là người phản bội.

Viêm Cập có chút buồn cười nhìn Đông Thiên Vân kéo Côn Bằng nho nhỏ chạy ra ngoài, đây giống như một màn phụ thân dắt theo đứa con nhỏ đến tìm mẫu thân nhưng bị thất bại. Đông Thiên Vân đi mấy bước, đột nhiên xoay người lại, bước vài bước đến trước mặt Hương Tô, từ trong lồng ngực lấy ra cây trâm cùng dải lụa mỏng, tự tay cài vào cho nàng. Chàng cảm thấy chàng không có lời nào muốn nói với nàng, Viêm Cập rất tốt, còn tốt hơn so với Lang Chuẩn mà Hương Tô giả chọn. Chàng quyến luyến vuốt nhẹ mái tóc của nàng, mỉm cười, mất đi chính là mất đi, đây chính là vận mệnh đã an bài đối với chàng và Hương Tô.

Viêm Cập nhìn chàng kéo Côn Bằng, bước chân hỗn loạn đi ra phía ngoài điện, “Đợi một chút, Đông Thiên Vân.” Đông Thiên Vân đã đi ra đến cửa điện, “Người chờ ta nói với nàng ấy một câu.” Bước chân của Đông Thiên Vân không ngừng, Viêm Cập mỉm cười, “Người nhất định phải đợi, bằng không người sẽ hối hận.”

Đông Thiên Vân chần chờ một chút, bờ môi hiện lên một nụ cười châm biếm, chàng lại phải đợi Viêm Cập đi nói chuyện với Hương Tô sao?

Hối hận? Hẳn chẳng đầu nhìn ánh mặt trời đang bị mây đen che khuất một nửa, đột nhiên cảm thấy, cả cuộc đời này của chàng không hề hối hận.

Khi Hương Tô khóc lóc sụt sùi bước chân hỗn loạn đuổi theo, đã không thấy Đông Thiên Vân, “Đông Thiên Vân! Đông Thiên Vân!” Hương Tô cất cao giọng gọi to về hướng bầu trời, hi vọng chàng vẫn chưa đi xa, hi vọng chàng có thể nghe thấy tiếng gọi của nàng. Từ trước đến nay tựa hồ chàng chưa bao giờ chờ nàng, cho tới bây giờ ngay cả một cơ hội giải thích chàng cũng không cho nàng!

“Đi rồi?” Viêm Cập nhàn nhã bước lại, tay áo chậm chậm dao động, ngữ khí nhẹ nhàng như mây nhạt gió thoảng. Sau khi hấn khôi phục thần thức, khiến cho Hương Tô cảm thấy vừa quen thuộc lại xa lạ, giống như đứa trẻ ngoan trong trần nhỏ đã trưởng thành hơn, lại giống như. . . Kỳ thật Thanh Trạch Thủy Quân và cung chủ Cửu U có rất nhiều điểm cực kỳ giống nhau, tính cách xấu xa chính là hạng nhất!

“Đã đi rồi!” Hương Tô vừa khóc vừa giậm chân, không ngừng oán trách. Nàng không hiểu, vì sao hấn lại có thể lấy chuyện mà nàng cho rằng nghiêm túc nhất để gạt ra đùa giỡn chứ. Hấn khiến cho nàng vì sự lựa chọn đau khổ này khóc suốt cả đêm, kết quả hấn chỉ hờ hững đối với chuyện này, thậm chí bao gồm cả ý trào phúng và trêu đùa!

“Xem ra hấn thật sự đã thay đổi.” Viêm Cập hững hờ mỉm cười, “Trước kia hấn chỉ quan tâm đến mình nghĩ gì mà thôi.”

“Ta muốn đi tìm chàng!” Hương Tô vốn không muốn nghe hấn đánh giá Đông Thiên Vân như thế nào, nàng chỉ hi vọng đuổi kịp chàng.

“Ta đưa nàng đi, không có Minh Ngự, cho dù nàng có bay đến cũng không vượt qua được tầng ngoài kết giới do Thiên Tộc bố trí.” Viêm Cập tươi cười, gọi Minh Ngự đến.

Hương Tô vừa âm lãnh vừa phẫn nộ nhìn hấn, lại không thể hận được, dù sao hấn thả nàng, giúp nàng thần nhiên như vậy mà đuổi theo Đông Thiên Vân. Nàng gấp không thể đợi bước lên Minh Ngự, quay mặt nhìn lại, Viêm Cập còn bày tư thế tao nhã, vén áo bào chậm rãi ngồi lên lưng Minh Ngự, Hương Tô nhất thời giận đến mức chuyện gì cũng làm được, giờ đã lúc nào rồi? Hấn còn giả vờ thông dong phóng khoáng như vậy? !

Kỳ thật từ trước đến giờ nàng chưa từng thật sự sợ hấn, quả thật tức giận đến gan cũng lớn hơn, nàng đẩy thẳng Viêm Cập từ trên lưng Minh Ngự xuống đất, Viêm Cập không phòng bị, thật sự bị nàng thực hiện được ý đồ.

“Hận chết người!” Nàng lại ra sức trừng hấn, thúc giục Minh Ngự đi nhanh, đáng tiếc Minh Ngự không nghe theo mệnh lệnh của nàng. Viêm Cập cũng cảm thấy bây giờ chính mình có chút buồn cười, vung tay xuống, cho Minh Ngự nghe lời mệnh lệnh của Hương Tô. Khi Minh Ngự thật sự bay lên trời, Hương Tô lại đột nhiên trở nên lo sợ bất an, quay đầu nhìn Viêm Cập đứng trên mặt đất, “Người. . . Người không đi sao?”

Viêm Cập mỉm cười, “Đã đồng ý với nàng, thì sẽ làm được, ta còn có chút việc, sẽ theo sau ngay.”

Hương Tô yên tâm, chuyên chú thúc giục Minh Ngự nhanh đi, vừa khóc vừa cười, nét mặt rất phức tạp.

Viêm Cập nhìn Hương Tô biến mất giữa tầng mây dày trong chớp mắt, nét cười từ từ biến mất, quả nhiên không giữ được lòng thì làm gì cũng vô dụng, chỉ cần một câu nói, nàng liền có thể ra đi mà không hề lưu luyến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: BỎ TIÊN NHẬP MA

Minh Ngự càng bay càng chậm, Hương Tô cũng có chút sợ hãi, nắm chặt vây lưng của hấn. “Vì sao thời tiết thay đổi vậy? Ta không nhìn thấy núi Cửu U!” Mây đen tràn ngập xung quanh, càng bay đến gần thì sương mù quanh núi Cửu U càng dày đặc, quả thật nhìn không rõ tình huống xung quanh. Hương Tô nghĩ đến cốc Tù Long, không khỏi có chút run run, “Là kết giới do Thiên Tộc bố trí sao?”

Minh Ngự lắc lắc đầu, “Không xem, ta cảm thấy là...” Hấn thật rất biết cách nhử mồi mà dừng lại.

“Là cái gì?” Hương Tô gấp đến độ hận không thể gỡ đi mấy phiền vấy của hấn, khiến cho hấn sáng khoái mà nói tiếp.

“Người là ngọc thật hay là giả ngọc?” Minh Ngự không nhanh không chậm vung ra một câu khiến Hương Tô thống hận hấn, “Mây đen này mang theo ma khí dày đặc.”

“Ý người nói là đám Ma Linh tới giúp Thiên Tộc đối phó Đông Thiên Vân?” Hương Tô cất cao giọng quát hỏi, nghĩ đến khả năng này, nàng thiếu chút muốn từ trên lưng Minh Ngự nhảy dựng lên, Đông Thiên Vân là nửa tiên nửa ma, không để cho vào hai đường tiên ma, bây giờ đám Ma Linh cũng tới để tranh thủ cơ hội giết đồ bìm leo!

Minh Ngự im lặng một hồi, ần ần mà nghiêm túc hỏi: “Trong đầu của người chứa thứ gì vậy?”

Lần này đến phiên Hương Tô không biết nên trả lời thế nào, vấn đề này và tình huống trước mắt có quan hệ gì đến nhau? !

“Người chỉ ít cũng nên nghĩ đến, Thăng Hoàn... Cửu U cũng chủ muốn đánh lui Thiên Tộc, chỉ còn một biện pháp.” Minh Ngự nhìn núi Cửu U phía trước bao phủ trong cuộn cuộn ma khí, có chút xúc động, tuy rằng từ trước đến nay Đông Thiên Vân vẫn luôn tranh đấu với Quân Thượng, hắn vẫn còn âm thầm ngưỡng mộ Thăng Hoàn Đế Quân lúc trước. Hắn nhìn không được quay đầu nhìn Hương Tô, nha đầu này tuy rằng đáng về không tệ, nhưng nếu nói đến có mị lực gì đó... thì hẳn thật sự không nhìn ra. Sở thích của Đông Thiên Vân và Quân Thượng thật sự rất kỳ lạ, hắn lại nghĩ đến lần đầu tiên gặp Hương Tô, Đông Thiên Vân vì nàng lột thánh váy của hắn, không khỏi lại nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn không giải thích mà quay đầu lại lờ mờ nàng một cái, cho tới nay đều cảm thấy tiền nữ thướt tha như Tử Ngâm Long Nữ mới có đủ phong cách “Hồng nhan họa thủy”, không ngờ Hương Tô cũng có thể tính như vậy...

Hương Tô vốn đang yên lặng suy nghĩ lời nói của Minh Ngự, bị hắn liếc qua liếc lại trùng đến cảm thấy quái lạ, “Người đang nói... Đông Thiên Vân chỉ có thể buông bỏ tiên nguyên, hoàn toàn nhập ma?” Nàng lúng ta lúng túng hỏi, thật sự không nguyện tin tưởng vào phán đoán này.

Minh Ngự nghe giọng nói ừ ừ của nàng, cuối cùng lại không có cách nào nói ra lời thương tổn trái tim nàng, Đông Thiên Vân muốn có pháp lực hoàn chỉnh, khôi phục tiên nguyên không có hi vọng, chỉ có thể sa vào Ma Linh.

“Ma khí này...” Hương Tô nuốt tay, thoát nhìn làn sương đen dày đặc như vậy, ngay cả xác nhận thử xem có phải là do Đông Thiên Vân nhập ma phóng thích ra hay không cũng không dám, nàng rất sợ, sợ sau này Đông Thiên Vân cũng giống như làn sương mù này, trở thành người mà nàng không cách nào chạm đến.

“Kỳ thật cũng không có cái gì là không tốt.” Giọng nói của Viêm Cập không cao, rất điềm đạm như trước, lại khiến cho Hương Tô cảm thấy được an ủi rất nhiều, nàng nghiêng mặt qua Viêm Cập không biết khi nào đã xuất hiện bên cạnh nàng, trong nháy mắt mặt mày của hắn thoáng mơ hồ, Hương Tô cũng không biết nước mắt có thể không tiếng động mà chảy ra nhanh như vậy. Viêm Cập lại không nhìn nàng, chỉ xuất thần nhìn đám sương mù dày đặc phía trước, “Ma giới và Tiên giới... có lẽ vốn chẳng có khác biệt gì.” Hắn đột nhiên mỉm cười, “Chỉ là bộ dạng của đám Ma Linh tương đối xấu xí một chút mà thôi.”

“Xấu xí?” Hương Tô ghen ngào, bắt kẻ ra sao Quân Thượng của nàng cũng sẽ không xấu xí! Một lát sau, trong ánh mắt của nàng biểu lộ sự sợ hãi, “Viêm Cập... tất cả những chuyện này đều là do ta hại, có phải không?”

Viêm Cập nghe xong, nhẹ nhàng cười, “Sao ta lại cảm thấy nàng nói lời này là đang chỉ trích ta.”

“Không, không phải.” Hương Tô liên tục lắc đầu, mắt mờ to. “Có lẽ ta không nên sống lại, không nên biết rõ sẽ hại chàng còn ở lại bên cạnh chàng, không nên đồng ý ở cùng với người, khiến cho chàng đau lòng thêm nữa! Điều là lỗi của ta, tất cả đều là lỗi của ta!”

Viêm Cập nghe xong, cay đắng mỉm cười, hắn giữ chặt tay Hương Tô, không giống như trước kia, nàng không có ý giãy tay ra, cũng không run nhè nhẹ giống như bị gai đâm, ngược lại nàng nắm chặt tay hắn, nàng rất sợ hãi, sự tự trách của nàng sợ rằng đã áp chế tâm linh vốn là không tính kiên cường của nàng. Viêm Cập nhìn nàng, “Đồ ngốc.”

Hương Tô rơi nước mắt như mưa, nàng thật sự trông mong có người mắng nàng ngốc, nói tất cả những chuyện này là do nàng nghĩ ngợi lung tung! Nàng hết lần này đến lần khác hại Đông Thiên Vân, cuối cùng hại chàng vạn kiếp bất phục.

“Ta và nàng đều đã lĩnh hội rất sâu sắc, miễn cưỡng ở chung với người mình không thích, cảm giác... chẳng hề tốt.” Viêm Cập tự mình đánh trống lảng tươi cười, “Nàng xem, dựa vào tính cách của Đông Thiên Vân, hắn sẽ chịu đựng Xích Lâm sao?”

Kỳ thật an ủi này rất hữu hiệu, nhưng Hương Tô vẫn không thể khuyên chính mình hoàn toàn tin tưởng, bởi vì nàng từng nhìn thấy... Đông Thiên Vân giữ chặt tay Xích Lâm nói đồng ý thử một lần.

“Kỳ thật cho tới nay, người ra quyết định khó nhất là Xích Lâm. Nàng ta hiểu rõ hơn bất kỳ ai, sau khi trợ giúp Đông Thiên Vân khôi phục tiên nguyên, nàng ta có thể sẽ không có cách nào giữ hắn lại được nữa. Nàng ta và Úc Mộc cũng không khác gì nhau, lời nói ngoài miệng và suy nghĩ trong lòng cũng không giống nhau.”

Hương Tô nghiêm túc lắng nghe, cho dù xuất phát từ nguyên nhân nào mà hắn mà nói lời nói này, nàng đều thật lòng cảm kích hắn.

“Kỳ thật Úc Mộc và nàng ta đều hi vọng Đông Thiên Vân vẫn bị vây trong tình cảnh nửa tiên nửa ma, trong lòng Đông Thiên Vân cũng hiểu rõ ràng, cho dù Đông Thiên Vân vì khôi phục tiên nguyên, tha thứ cho Xích Lâm đã từng muốn giết nàng, Xích Lâm liền sẽ vui vẻ mà đưa ra Hạo Thiên Tháp trợ giúp Đông Thiên Vân sao?”

Ở giữa làn sương đen dày đặc thường xuyên truyền đến tiếng sấm, Viêm Cập không tiếp tục nói tới Xích Lâm nữa, trên mặt hiểm khi lộ ra mấy phần khẩn trương, “Bắt đầu... Chỉ cần hắn còn có thể cảm được Cô Ván, với hắn mà nói, thành tiên hay nhập ma không hề có khác biệt.”

“Cô Ván?” Hắn chuyển đổi đề tài chút nhanh, Hương Tô nhất thời lơ mơ không hiểu, “Bắt đầu cái gì?”

“Tuy rằng nói Cô Ván là Đông Thiên Vân tạo thành, dù sao cũng là thần khí của Tiên Hoàn (tiên giới), sau khi Đông Thiên Vân nhập ma, Cô Ván có lẽ không nhận hắn làm chủ nhân nữa.” Viêm Cập nhíu mày, đây cũng là nguyên nhân Đông Thiên Vân vẫn do dự chưa chắc.” Chỉ cần ma hóa Cô Ván thành công, Thiên Tộc nhất định thất bại thảm hại.” Có lẽ Viêm Cập muốn làm dịu bớt căng thẳng của mình, cười hỏi Hương Tô, “Nàng có ghét bỏ Đông Thiên Vân biến thành một Ma Linh xấu xí không?”

Hương Tô thể nhưng cũng buồn bã mỉm cười, nàng ra sức lắc đầu, gương mặt toàn là nước mắt, “Không ghét bỏ! Chàng biến thành như thế nào, ta cũng sẽ không ghét bỏ chàng!”

Viêm Cập không có nói gì, nghe trả lời như vậy, trong lòng hấn vẫn khó chịu.

Một tiếng tiếng sấm kinh thiên động địa vang lên, kéo dài không tuyệt dứt, sương mù dày đặc quay cuồng, chỉ liếc nhìn sơ cũng cảm thấy kinh khủng lại ghê tởm. Hương Tô không tự giác ôm chặt Minh Ngự, ngay cả Viêm Cập bên cạnh cũng khi ẩn khi hiện trong sương mù đen tối. Nàng cảm thấy tim đập đến khó chịu, không biết là bị tiếng sấm làm cho chấn động, hay là do ma khí càng lúc càng dày đặc khiến cho nàng sắp hít thở không nổi nữa. Ngay lúc nàng muốn thét lên, không thể chịu đựng được nữa, tiếng sấm đã kết thúc lại đột nhiên ‘ầm’ một tiếng bùng nổ mạnh mẽ vang dội nhất, tia chớp cũng cùng với âm thanh trời long đất lở sáng chói rung động chung quanh. Hương Tô không mở mắt ra được, chỉ cảm thấy có cái gì đó đập mạnh vào lồng ngực một cái, ‘phốc’ phun ra một ngụm máu to.

Chờ khi hơi thở nàng hòa hoãn trở lại, phát hiện sương mù đen tối xung quanh giống như bị tia chớp đánh tan hết, có thể nhìn thấy rõ ràng núi Cửu U cách đó không xa. Trong núi, ánh sáng của hoa Cửu U phát ra không giống với trước đây, hòa lẫn với kết giới màu tím nhẹ nhàng bao quanh bên ngoài ngọn núi, ma khí quyền rũ lại làm cho lòng người sợ hãi.

Viêm Cập lấy tay che miệng chậm rãi đi xuống, Hương Tô phát hiện ngón tay của hắn đang nhò máu, hắn cũng bị tiếng nổ ấy làm cho thổ huyết? “Người không sao chứ?” Nàng nhìn không được hỏi.

Viêm Cập nhếch khóe miệng, “Hay cho Đông Thiên Vân, ngay cả U Hà cũng bị ma hóa.”

“A?” Hương Tô sợ hãi kêu lên một tiếng, vừa rồi nàng chỉ lo nhìn núi Cửu U, cũng không chú ý đến U Hà. Luồng linh khí khó phân biệt tiên hay ma vốn bốc lên từ mặt sông U Hà đã biến thành ma khí màu tím nhạt, giống như trên mặt sông có vô số con yêu long đang lượn vòng, rất đáng sợ. “Vậy có phải là... Đông Thiên Vân đã thành công hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: TRĂNG SAO LÀM CHÚNG

Viêm cập cười khò thờ dài, “Thành công rồi. Lắng nghe đi.”

Hương Tô nghiêng tai lắng nghe, bên kia Cửu U quả nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết không dứt, còn chói tai hơn cả tiếng kêu của gai quỳ hạn ở cốc Tù Long.

“Hắn đã đại khai sát giới.”

Hương Tô cắn môi, nàng rất ghét Thiên Tộc, nhưng khi nghe những tiếng kêu thảm thiết lấp đầy cả tai, cho dù cách xa như vậy, vẫn có thể mơ hồ thấy trong đám mây thi thể rơi xuống giống như hạt mưa, nàng không hy vọng Đông Thiên Vân làm như vậy, nàng không muốn chàng biến thành người tàn nhẫn.

Viêm Cập cũng nhìn thấy cảnh giết chóc máu tanh phía trước, “Hắn đã không cần sự giúp đỡ của ta, nhưng thật ra Thiên Tộc. Đi thôi, Hương Tô, hy vọng nàng có thể khuyên hắn dừng đuổi cùng giết tận” Ngón tay hắn chỉ về phía những thi thể ào rơi như mưa xuống U Hà, “Đây đều là Kim Linh, Hỏa Linh vô tội, chết vì Thiên Tộc như vậy, thật không đáng.”

Hương Tô gật đầu lia lịa, “Chúng ta đi mau đi.”

Khi tới chỗ của Đông Thiên Vân, cuộc tiến công của Thiên Tộc đã dừng lại giữa chừng, không biết là Thiên Đế ra lệnh, hay là đám Tiên Linh bị cảnh tàn nhẫn vừa rồi giữ bước, nâng binh khí bao vây xung quanh Đông Thiên Vân nhưng lại không tiến về phía trước.

Dựa vào thần lực của Minh Ngự, Hương Tô thật dễ dàng chen vào khoảng không chiến trận, ngay bên cạnh Đông Thiên Vân, cả người Đông Thiên Vân đều là máu, y bảo vốn rực rỡ đã không nhìn ra màu sắc ban đầu, Cô Ván trong tay cũng dính đầy máu tươi, lưỡi kiếm tanh hồng, nhìn thấy làm cho lòng người kinh hoàng bất an.

“Đông Thiên Vân!” Hương Tô không biết chàng có bị thương hay không, muốn nhảy khỏi Minh Ngự để xuống dưới kiểm tra một chút, lại bị Viêm Cập giữ chặt.

Đông Thiên Vân nghiêng mặt qua, nét mặt không chút thay đổi mà nhìn Hương Tô và Viêm Cập, lại lạnh lùng đưa tầm mắt trở về. Sau khi chàng nhập ma, ma văn trên trán càng trở nên rực rỡ lại đẹp đẽ, chiếm hai phần ba vầng trán, trong mắt Hương Tô không những không xấu, ngược lại càng uy phong hơn so với trước kia, càng đẹp mắt. Cái nhìn lạnh nhạt thoáng qua của chàng, giống như lưỡi đao đâm vào ngực Hương Tô. Chàng còn đang hiểu lầm nàng!

“Không phải!” Hương Tô hô to một tiếng, cho dù trước mặt có nhiều Tiên Linh nhiều như vậy, nàng cũng phải nói cho rõ ràng, bằng không nàng sẽ bị oan uổng đến chết mất!

Nhóm Tiên Linh vây quanh Đông Thiên Vân lặng lẽ nhìn bọn họ, Đông Thiên Vân ngoảnh mặt làm ngơ với tiếng gọi của nàng. “Ta.” Hương Tô cắn cắn môi, dù sao trước mặt toàn bộ Thiên Tộc làm sáng tỏ chuyện riêng của nàng và Đông Thiên Vân vẫn cần một dũng khí rất lớn. Nhưng nàng mới vừa mở cái đầu, nhóm Tiên Linh đối diện đột nhiên tách ra làm hai, nhường ra một con đường rộng, cuối đầu bên kia là bóng dáng của một cô gái áo đỏ xinh đẹp.

“Ta.” Hương Tô còn muốn nói lại, Viêm Cập kéo lấy cánh tay nàng, lắc đầu.

“Trước hết nàng đừng làm hấn phân tâm” Viêm Cập quay mặt đi, nhìn Xích Lâm đang chậm rãi đi trên lối đi mà đám Tiên Linh nhường ra, đứng ở trước mặt Đông Thiên Vân. Xích Lâm là Tư Hóa Đế Quân, đến bước đường này cũng không tránh khỏi một trận sinh tử với Đông Thiên Vân. Viêm Cập thờ dài, Xích Lâm này hà tất phải làm khổ mình, Hóa Linh tử thương vô số, Thiên Đế lại bảo nàng ta ra chịu chết.

Hương Tô cau mày, ngày này nàng trông mong rất lâu rồi, nhưng khi thật sự thấy Đông Thiên Vân và Xích Lâm gặp nhau trong cảnh binh đao, không hiểu vì sao tâm trạng vô cùng nặng nề.

“Đông Thiên Vân, cuối cùng chúng ta cũng có ngày như vậy.” Xích Lâm nhìn dáng vẻ của chàng sau khi nhập ma, thời khắc mà chàng tự cảm lấy Cô Vần, nàng đã biết mình tuyệt đối không có đường sống, thế nhưng khi đối mặt với chàng, ngược lại nàng có cảm giác ung dung thoải mái vượt qua sống chết.

“Bớt nói lời vô ích, dựa vào bản lĩnh đi.” Đông Thiên Vân lạnh lùng cười, hoàn toàn không có hứng thú nghe lời bực bực cuối cùng của Xích Lâm.

Xích Lâm lại bởi vì giọng điệu không cần thiết của chàng mà nở nụ cười, lời của nàng, chàng chưa bao giờ thật sự lắng nghe. “Được! Hôm nay chúng ta nhất quyết một trận sinh tử, từ nay về sau. hai ta không ai nợ ai.” Cho dù tới phút cuối cùng của sinh mệnh, nàng vẫn hy vọng, chàng có thể không hề hận nàng.

Nàng thúc giục Hạo Thiên Tháp, còn không chờ lửa Hạo Thiên phóng ra, tiếng gió lợi hại, cực nhanh đã đánh thẳng đến trước mặt, ngọn lửa chưa thành hình đã bị chia làm hai, trong nháy mắt bị thổi tắt. ‘Bùm’ một tiếng, Hạo Thiên Tháp bị vỡ vụn, lúc này đám Tiên Linh mới nhìn thấy rõ Đông Thiên Vân đã vung một kiếm bổ tới, mũi kiếm đã kề sát trán của Xích Lâm. Hạo Thiên Tháp ở trong tay Xích Lâm ‘ầm’ một tiếng, hóa thành bụi đá, đám Tiên Linh phát ra tiếng hô kinh ngạc, không thể tin được, Hóa Linh thần khí thế nhưng trong nháy mắt đã bị chém nát.

“Ha.” Xích Lâm ngay dưới mũi kiếm thế nhưng phát ra tiếng cười khê tự chế giễu, “Thần vật do phụ thân truyền lại mà không chịu nổi một nhát chém như vậy.” Nàng ta nhắm mắt lại, chờ đợi thời khắc sau cùng.

“Ngươi đi đi.”

Mũi chột lạnh, gió khê quét qua khi Cô Vần được thu về, Xích Lâm chậm rãi mở mắt ra, ngược lại lộ ra vẻ mặt khó hiểu, Đông Thiên Vân không lý nào không giết nàng.

Đông Thiên Vân đã xoay người đưa lưng về phía nàng ta, “Hai ta không ai nợ ai.”

Xích Lâm nhìn Hương Tô bên cạnh, là bởi vì nàng ta còn sống, chàng mới có tâm lòng khoan dung sao? Suy nghĩ như vậy, Xích Lâm cảm thấy mình càng thêm lương tâm thương, cúi đầu cười khổ vài tiếng, nàng dứt khoát xoay người đi.

“Không giết ngươi,” khi nàng quay lưng đi thì nghe thấy Đông Thiên Vân mở miệng, không khỏi dừng bước, “Là vì nhớ đến một chút tình cảm lúc trước.”

Xích Lâm sững sốt trong chốc lát, bước đi về phía trước nhẹ giọng nói: “Cám ơn.” Những lời này của chàng, giúp đỡ cho lòng kiêu hãnh mỏng manh của nàng, ít nhất giữa bọn họ còn có chút tình cảm khiến chàng có thể thả nàng rời khỏi đó.

Lòng của Hương Tô vốn đã buông lỏng, sau khi nghe xong những lời này của Đông Thiên Vân, lại nhúu chặt mày, không tự giác mà thì thào lặp lại: “Tình cảm lúc trước?”

Viêm Cập và Minh Ngư đang ở gần nàng nhất, nhất thời lộ ra nét mặt kỳ lạ bởi vì đang cố nhịn cười.

Sau khi Xích Lâm rời đi, con đường mà nhóm Tiên Linh nhường ra ngày càng rộng hơn, hình như liên tiếp lui về phía sau, ngay cả Thiên Đế vẫn trốn tránh sau tầng tầng tường người cũng không thể không đối diện với Đông Thiên Vân từ phía xa xa.

Kim Trản và Nguyên Hậu không nhanh không chậm đi tới, đứng ở phía sau Đông Thiên Vân, mỉm cười chào hỏi với Hương Tô, Viêm Cập. Nhóm Tiên Linh Thiên Tộc bùng nổ những lời nghị luận trầm thấp, Thiên Đế và thái tử thế thừa đã định, một Đông Thiên Vân không gì cản nổi, lại có ba vị Đế Quân Thủy Mộc Thổ ủng hộ hần, hiện tại lại bị Thiên Đế thúc giục tiến lên phía trước, không khác gì tìm cái chết vô nghĩa.

Cách phía xa có bóng người lay động, cao cao dưới ghế của Thiên Đế Úc, Mộc không đang thấp giọng căn dặn ai đó, một lát sau, sắc mặt Thác Doanh tái nhợt đáp mây bay vọt tới trận tiền.

Nguyên Hậu nhìn rõ vẻ mặt của hần, không nể mặt mà phì cười ra tiếng, cao giọng trêu tức: “Tích Vân Đế Quân, Xích Huỳnh Đế Quân cũng đi rồi, ngươi lại ra diễn vai hề sao?”

Thác Doanh bị mọi người trước mặt chế nhạo như vậy, lập tức trên mặt có chút không nhịn được, quát một tiếng: “Kẻ phản bội như ngươi chớ hồ ngôn loạn ngữ! Thân là Đế Quân Thiên Giới, ngươi không ra sức vì Thiên Đế ngược lại còn nổi giáo cho giặc, còn lớn tiếng nói lời can quấy. . .”

Nguyên Hậu nghe mấy câu của hắn, ha ha cười cất ngang, “Chắc chắc, ngươi nói thật đồng đặc hùng hồn. Nổi giáo cho giặc? Là Thiên Đế muốn cướp thân kiếm Cô Vắn của Đông Thiên Vân mới gọi đám quỷ chết oan như các ngươi đến? Nhìn xem những thi thể nổi trôi trên sông U Hà, có mấy tên là người Thiên Tộc? Cho dù là lần này các ngươi giành thắng lợi, Thiên Đế cướp được Cô Vắn, các ngươi có ưu đãi gì?”

Ồn ào phát ra trong đám Tiên Linh càng lớn, mấy câu nói này của Nguyên Hậu rõ ràng đã kích động lòng bất mãn to lớn của nhóm Tiên Linh, đám Hỏa Linh càng bởi vì Quân Thượng của mình rời khỏi mà nảy sinh ý muốn thoái lui.

Úc Mộc thấy Thác Doanh đứng ở phía trước bị nói đến á khẩu không trả lời được, cảm thấy thâm hận hắn vô dụng, không thể không tự mình la lớn: “Đừng nghe kẻ phản bội này nói lời mê hoặc! Đông Thiên Vân vứt bỏ tiên nguyên nhập ma làm hại, hôm nay không diệt trừ hắn, tương lai Ngũ Hành Linh Giới đều khó thoát khỏi vận rủi. Sát nghiệt hắn tạo ra hôm nay chẳng qua chỉ là bắt đầu!”

Nguyên Hậu lại cao giọng cười lớn, “Úc Mộc, ngươi đứng mở to mắt nói dối nữa. Lông tóc Thổ Linh, Mộc Linh chúng ta chưa hề bị tổn thương. Sát nghiệt hôm nay hoàn toàn vì các ngươi mà nên, nếu các ngươi đoạt được Cô Vắn, sẽ tàn sát hết Ngũ Hành Linh Giới độc bá trong cõi thần. Tên Tích Vân Đế Quân chính là ví dụ tốt nhất, hắn chỉ là tai sai của Thiên Tộc, căn bản không phải Kim Linh, lại bị các ngươi đưa ra chiếm lấy vị trí Tư Kim Đế Quân! Mưu mô của các ngươi thật quá mức rõ ràng, không tin các ngươi nhìn đi, hắn căn bản không thể sử dụng được Kim Linh Thần Khí!”

“Nói, nói vậy!” Thác Doanh bị nói đến sắc mặt phiem xanh, vì bác bỏ Nguyên Hậu, lập tức sử dụng Không Động Ấn, Đông Thiên Vân cũng cho hắn mặt mũi, không nhanh chóng kết thúc trận đấu giống như lúc đối phó với Xích Lâm, mà là gác tay cầm Cô Vắn, hồ hững nhìn Thác Doanh làm phép. Không Động Ấn dưới chủ ngữ của Thác Doanh càng lúc càng lớn, đột nhiên đập về hướng Đông Thiên Vân, một khối lớn đen ngòm, xem ra cũng có mấy phần khí thế. Đông Thiên Vân nhếch khóe miệng, vừa nhấc bàn tay, Không Động Ấn to lớn bỗng nhiên biến mất, bị chàng thu vào nguyên thần, tuy rằng Thác Doanh đã sớm biết mình không có phần thắng, thấy thua hoàn toàn như vậy mà chân vẫn mềm nhũn, lùi về phía sau hai bước.

Đông Thiên Vân chậm rãi dịch chuyển Cô Vắn, dùng mũi kiếm chỉ đến trước mặt Thác Doanh.

“Đừng giết hắn!” Hương Tô tiến lên một bước, có chút cầu xin nhìn Đông Thiên Vân, dù sao trong năm mươi năm đó Thác Doanh đối xử với nàng cũng không tệ. Thác Doanh cũng lăm chỉ là con rối do Úc Mộc điều khiển, nhìn thấy hắn chết vô ích như vậy, cuối cùng nàng có chút không nhẫn tâm.

Đông Thiên Vân làm như không nghe thấy, mũi kiếm cũng không chuyển đi, Hương Tô nhất thời cảm thấy rất mất mặt.

Lúc này Kim Trần cao giọng nói với nhóm Tiên Linh đang rối rắm trong nghi ngờ: “Các ngươi hà tất chịu chết vô ích để giúp đỡ cho dã tâm của Thiên Tộc? Nhanh chóng trở về nơi của mình thôi, tự lo cho việc tu luyện của mình!”

Nhóm Tiên Linh chỉ còn chờ một người cao giọng hô gọi, câu nói đơn giản này của Kim Trần, uy lực lại không nhỏ, các đạo nhân mã lập tức tứ tán, Úc Mộc mệnh lệnh cô đọng như thế nào cũng chẳng có ích gì, nhìn diện mạo cao cao tại thượng thường ngày của Thiên Tộc thay đổi, chạy khắp nơi xin đám Tiên Linh đừng bỏ đi, đáng về thật sự có chút thể thảm.

Chiến thắng đẹp như vậy, ngay cả Viêm Cập cũng nói nên tổ chức tiệc chúc mừng, chỉ có Hương Tô mím môi rầu rĩ không vui.

Đông Thiên Vân tra Cô Vắn vào bao kiếm, lạnh lùng nói với Thác Doanh đã ngây ngốc: “Còn không cùng bọn họ cút đi?” Thân người Thác Doanh lay động một chút, nhìn Hương Tô đang âm thầm lộ ra ý cười, trong lòng có đủ mùi vị, vội vàng nói tiếng cảm ơn liền chặt vật rời đi.

Chiến trường vốn vô cùng hùng dũng, chỉ còn mấy kẻ Thiên Tộc vẻ mặt hốt hoảng thì thầm với nhau xung quanh Thiên Đế, chuỗi ngọc trên mũ miện che khuất gương mặt của Thiên đế nên không nhìn thấy rõ nét mặt của ông ta lúc này, chỉ nhìn thấy ông ta ngồi ở trên ghế cao không ngừng run.

Nguyên Hậu lạnh lùng cười giễu cợt một tiếng, lại cười tít mắt nhìn Kim Trần, “Chỉ còn lại mấy con dê béo cuối cùng, Kim Trần, ngươi cứu Hương Tô, cũng xem như có một ân huệ lớn đối với Đông Thiên Vân, ngươi đứt khoát thả hắn đi làm thịt bọn chúng, ta và Viêm Cập đều đồng ý ủng hộ lập ngươi làm Thiên Đế mới, có được không?”

Đông Thiên Vân lạnh lùng trừng hắn một cái, không lên tiếng.

Kim Trần khinh thường xoay đầu đi, “Ta cũng không có hứng thú, thu dọn cục diện rắc rối do Thanh Tuế để lại đã đủ nhọc lòng rồi.”

Nguyên Hậu sững sốt, Kim Trần cũng có chút hối hận nhắc tới Thanh Tuế, không khí nhất thời nặng nề. Thiên Tộc ở phía đối diện lại không biết vì sao hình như đang bùng nổ trận tranh cãi, mấy người vây lấy Úc Mộc lải nhải không ngừng.

“Có kịch vui để xem” Viêm Cập cười nâng cằm lên, ra hiệu cho mọi người nhìn qua.

Úc Mộc tựa hồ bị quấy lấy then quá hoá giận, lộ ra Như Ý chuẩn bị ra tay, một người phía sau hắn đột nhiên xuất kiếm, lập tức chém rớt đầu của hắn. Thiên Đế bị dọa được ngã xuống chỗ ngồi, Hương Tô cũng bị dọa ‘a’ lên một tiếng.

“Không ngờ trong Thiên Tộc còn có kẻ đóng vai ác như vậy.” Viêm Cập cười mấy tiếng, rất hứng thú nhìn chằm chằm.

Người vừa chém rớt đầu của Úc Mộc quỷ xuống nói gì đó với Thiên Đế, Thiên Đế run rẩy, cuối cùng tiếp nhận cái đầu của Úc Mộc do kẻ đóng vai ác đưa đến, sắc mặt xám tro đi đến trước mặt đám người Đông Thiên Vân, nâng cao đầu của Úc Mộc tạ tội cầu hòa. Kẻ đóng vai ác là ngũ hoàng tử của Thiên Tộc, bình thường không có tiếng tăm gì, hôm nay lại có hành động kinh người như vậy, mấy người Đông Thiên Vân đều đánh giá hắn một chút, không giống với dáng vẻ khiêu khích của Thiên Đế, thần sắc ngũ hoàng tử trấn định, tựa hồ trong lòng đã có dự tính. Nguyên Hậu nói nhỏ bên tai Kim Trần: “Chớ cần người quả nhiên đều là chó không sủa.” Nghĩ đến Úc Mộc cả cuộc đời đều ngầm toan tính, thế nhưng liền bị giải quyết sạch sẽ như vậy,

thật khiến cho người ta thương cảm.

Ngũ hoàng tử hứa hẹn thay cho Thiên đế đang nói không nên lời, sau lần hòa giải này, các Linh Giới chung sống bình an như trước, cũng sẽ giúp đỡ Hòa Linh và Kim Linh đã mất đi Đế Quân tuyển ra Quân Thượng mới, cũng không có bất kỳ ngập ngừng gì đối với núi Cửu U. Đông Thiên Vân đương nhiên biết thời thế, sau khi vỗ tay lập lời thề thì bảo bọn họ nhanh chóng rời khỏi địa giới của Cửu U, sau này người Thiên Tộc vô có tiến đến thì lập tức giết không tha.

Một trận hạo kiếp cát bụi cũng ngừng rơi, sau khi mọi người đều tán đi, chỉ còn lại trên khoảng không U Hà mùi máu tanh không trôi hết. Hương Tô nhíu mày, nàng muốn một mình cùng với Đông Thiên Vân nói hết mọi chuyện từ đầu đến cuối, nhìn thấy Viêm Cập bọn họ đều có nét mặt muốn xem kịch hay, mỉm cười đứng trên đám mây, chẳng hề có ý để cho nàng và Đông Thiên Vân nói chuyện riêng.

Đông Thiên Vân cũng chẳng thèm nhìn nàng mà quay người lại, không đợi nàng kịp phản ứng, đã đi qua kết giới núi Cửu U, bay về hướng Cửu U điện. Hương Tô chợt tỉnh ngộ, nhanh chóng đuổi theo, lại bị ma khí kết giới bắn trở về, trán bị va vào cũng phát đau.

“Đông Thiên Vân! Đông Thiên Vân!” Nàng gấp gấp gọi chàng, Đông Thiên Vân dừng độn mây một chút, từ đầu đến cuối cũng không xoay người lại.

“Ta nói ngươi nghe!” Nguyên Hậu rất bất mãn tranh cãi, lại tựa hồ muốn cười, “Ngươi dùng ma chướng ngăn trở chúng ta, là không muốn mời chúng ta uống rượu đúng không?”

Đông Thiên Vân vung tay lên, kết giới trước mặt bọn họ liền mở ra một khoảng trống, Hương Tô lập tức xông vào, tốc độ rất nhanh cho nên bỏ nhào vào lên lưng của Đông Thiên Vân làm cho chàng bị va chạm đến lắc lư. Nàng ôm chặt thắt lưng của chàng, đau lòng do mới vừa rồi bị ngăn cản mà không có cách nào lại lập tức bạo phát ra, Hương Tô nức nở nghẹn ngào, “Đông Thiên Vân, ta không phải không cần chàng, là Viêm Cập! Hắn nói nếu như ta không ở cùng một chỗ với hắn, hắn sẽ không đến núi Cửu U giúp chàng!”

Sống lưng của Đông Thiên Vân cứng ngắc một hồi, hơi hơi nghiêng mặt qua, u ám nhìn Viêm Cập, ngược lại Viêm Cập bình chân như vại, mặt không đổi sắc ngăm thừa nhận lời nói của Hương Tô.

“Huhm.” Kim Trần ho một tiếng, lắc đầu, “Hương Tô. . . Ngươi rõ là. . .” Lần này Đông Thiên Vân lại ghi hận Viêm Cập thêm mấy trăm năm

Hương Tô vui mặt trong y phục của Đông Thiên Vân, khóc đến thở không ra hơi, “Lúc đó Xích Lâm đã không thể giúp chàng nữa, Nguyên Hậu cũng không đáng tin cậy lắm, chỉ còn lại Kim Trần, Viêm Cập lại không giúp chàng, ta rất sợ. . . rất sợ chàng sẽ mất mạng. Đông Thiên Vân. . . từ trước đến giờ ta chưa từng muốn rời khỏi chàng, ta vẫn muốn ở bên cạnh chàng. . .”

Mấy câu nói này hoàn toàn không tính là nhu tình mật ý, lại chạm đến nơi mềm yếu nhất trong đáy lòng của Đông Thiên Vân, chàng xoay người, ôm Hương Tô vào trong lòng. Hương Tô biết chàng đã tha thứ cho mình, lại khóc bởi vì quá vui mừng mà khóc, mấy chục năm dằn vặt, cuối cùng cũng xem như sau bao khó khăn cũng có được một kết quả tốt đẹp.

“Thật không có đạo nghĩa! Như vậy đã vội đem Viêm Cập đi bán!” Nguyên Hậu giả tình giả ý bất bình thay cho Viêm Cập, “Cuối cùng người ta phí hết sức lực, vẫn tác thành cho các ngươi đi!”

Viêm Cập nghe xong, không nói một lời, chỉ mỉm cười, đó cũng chẳng phải vì hắn rộng lượng, mà là hắn hiểu rõ ngoài cách đó ra, hắn cũng không có cách nào. Ở phủ Thanh Trạch Hương Tô suốt ngày rơi lệ, về mặt trông rỗng. . . cuối cùng cũng không phải điều hắn hi vọng. Lòng tham của hắn, từ đầu đến cuối vẫn là tham niệm vô căn cứ mà thôi.

Đông Thiên Vân một tay ôm Hương Tô, trùng ba tên không có khả năng quan sát đó, tay kia run run nắm chặt lấy Cô Vắn. Cuối cùng Kim Trần nhỏ tuổi nhất, còn chưa có công lực về chuyện này bằng Viêm Cập và Nguyên Hậu, nhìn không được mềm lòng, mở miệng mời mọc Viêm Cập và Nguyên Hậu đi đến phủ Tư Mộc uống chút rượu, nếu cứ nhìn chăm chăm Đông Thiên Vân như vậy, có lẽ sẽ xảy ra thảm họa. Viêm Cập và Nguyên Hậu cũng biết dừng lại đúng lúc đồng ý lời mời của Kim Trần, quanh co uốn lượn cười mây mà đi, dù sao Hương Tô và Đông Thiên Vân xa cách đã đủ khổ rồi, cứ quấy rầy như vậy, quả thật rất vô si.

Hương Tô thút tha thút thít ở lòng trong Đông Thiên Vân, bị chàng mang thẳng về Cửu U điện, bởi vì cách U Hà rất gần, mùi máu tươi càng đậm, Hương Tô chán ghét nhần nhần mũi.

Đông Thiên Vân vung xuống tay, tất cả màn che cửa sổ đều hạ xuống, che khuất mùi hương khó ngửi ở bên ngoài, “Ta đã kêu bọn họ đi dọn dẹp rồi, một hồi sẽ tốt thôi.” Trong ngữ khí của chàng có chút xin lỗi, “Chờ ta một chút, ta cũng đi đổi bộ y phục.”

Ánh sáng u ám, giọng của chàng bởi vì hạ xuống trầm thấp mà có vẻ đặc biệt dịu dàng, chàng nói thay quần áo, nàng mới nghĩ đến toàn thân chàng toàn là máu, cúi đầu nhìn chính mình, chẳng trách không thể xua đi được mùi máu tươi, bởi vì ôm chàng ôm đến rất chặt, váy của nàng cũng dính máu.

Đông Thiên Vân nhếch khóe miệng, “Cùng đi đi.” Chàng giữ chặt tay của nàng, dẫn nàng ra phía sau điện.

Hương Tô cực kỳ quen thuộc với Cửu U điện, có thể do trước kia vẫn còn là một đứa bé, bị chàng kéo ra hồ suối ở sau điện tắm rửa vô cùng tự nhiên. Bắt đầu cởi quần áo nàng mới cảm thấy có chút ngại ngùng, dù sao cũng đã lớn lên, may mắn Đông Thiên Vân cứ thế mà tiến vào hồ nước, không có nhìn nàng. Hương Tô tăng tốc độ động tác, cố gắng trước khi chàng xoay người lại đã cởi xong mà tiến vào trong nước, lúc suối nước ấm áp bao bọc lấy nàng, nàng mới không thẹn thùng như vậy.

Tất cả màn che hạ xuống, trong điện tối như ban đêm, chỉ có hoa Cửu U mới hái ở cách nơi đó không xa là đang phát ra ánh sáng mỏng manh. Đông Thiên Vân im lặng tựa vào bờ hồ, không biết là đang nhìn nàng, hay là còn đang suy nghĩ gì đến xuất thần. Ở trong nước Hương Tô có chút cố sức đi về

phía chàng, mấy chục năm, cuối cùng cũng nàng có thể không cần lo lắng mà đến gần chàng, trên mặt ẩm ướt, không biết là sương trên mặt hồ hay là nước mắt.

Đông Thiên Vân chỉ là yên lặng nhìn, bóng dáng khắc sâu vào tâm hồn chàng đang gần trong gang tấc, hẳn nhất thời phân không rõ là mộng ảo hay là sự thật.

Ở trong nước, thân thể Hương Tô có chút trôi nổi không ổn định, nàng vịn lấy bờ vai của Đông Thiên Vân, “Chàng có bị thương không?”

Chung quanh quá mờ, nàng nhìn không rõ, bơi trong nước, lên bờ từ trong bình hoa cầm lấy một đóa hoa Cừu U, lại trở về trong nước trôi dạt đến bên cạnh Đông Thiên Vân, chiếu sáng lên khuôn mặt của chàng. Nàng rất nhớ chàng, mày của chàng, mắt của chàng, nàng nhìn không được dùng đầu ngón tay đi nhẹ nhàng chạm vào, chạm vào mới có thể có cảm giác chân thật.

Đông Thiên Vân đột nhiên nghiêng đầu đi, “Rất xấu xí sao?”

Hương Tô hé miệng cười, đôi tay nâng bờ má của chàng, cho hắn nhìn thẳng chính mình, hoa Cừu U trên tay nàng vừa vặn chiếu sáng ma văn trên trán chàng, dưới hàng lông mi dày là đôi mắt như ánh sáng chiếu rọi trên hồ nước u lạnh. Nàng nhìn không được nâng người lên, hôn lên trán chàng, “Rất đẹp, so với trước kia. . . còn đẹp hơn.”

Tay của chàng đột nhiên nhốt chặt eo của nàng, thân thể dán sát chặt chẽ, hô hấp của nàng cũng dồn dập.

Nàng nhìn vào trong mắt chàng, trước kia nàng luôn cảm thấy choáng váng hoa mắt bởi ánh mắt xinh đẹp của chàng, lại càng say đắm. Nàng hôn đôi mắt ấy, đây là đôi mắt có một không hai, chuyên thuộc về nàng. Nàng tiếp tục trượt xuống, rất gắng sức hôn lên môi chàng. Rất lâu, xa cách chàng rất lâu, lâu đến độ nàng cũng có chút oán trách chàng!

Bởi vì chàng là Đông Thiên Vân, nên tình yêu của nàng trở nên khó khăn như thế, nàng chỉ là tiểu hoa thụ mà thôi! Nàng nhìn không được cắn chàng một cái, Đông Thiên Vân bị đau lại nhẹ nhàng cười lên.

Lúc chàng bắt đầu hôn nàng, cuối cùng nàng không cầm được đóa hoa Cừu U tỏa sáng ấy trong tay, đóa hoa rơi xuống trên mặt nước, ánh huỳnh quang theo sóng nước dập dờn lúc sáng lúc tối.

Hương Tô nhiệt liệt đáp lại chàng, nàng muốn lấy lòng chàng, cũng rất cần chàng, nếu có cái gì có thể lấp đầy sự chờ đợi dài lâu và đau xót như thế, đó chính là tình cảm mãnh liệt và ngọt ngào lúc này.

Lúc nàng thở gấp chuẩn bị tốt rồi, chàng lại đột nhiên tạm dừng, bế nàng lên bờ, bước nhanh đi trở về tắm điện, đặt nàng ở trên giường. Hương Tô cảm giác nhiệt huyết của chàng đã nhân nại đến cực hạn, chàng áp lên nàng, sức nặng thân thể cũng khiến cho nàng cảm thấy vui sướng. Chàng nhìn nàng một lát, tựa hồ dùng chút ý chí và sức lực mới từ trên người nàng đứng lên, tự mình đi kéo mở từng tấm màn che thật lớn, nhóm tiên sư Cừu U đã dọn dẹp U Hà xong hết rồi, gió tanh mưa máu đã tán đi, không khí mang theo mùi hoa thơm thoang thoảng, khiến cho ánh trăng đêm nay cũng đặc biệt tươi đẹp hơn.

Ánh trăng chiếu vào thân thể trần trụi của nàng, Hương Tô cảm thấy có chút ngại ngùng, muốn xoay người đưa lưng về ánh trăng sáng trong, bờ vai bị Đông Thiên Vân nhẹ nhàng đè trở lại. Hương Tô ngẩng đầu nhìn về phía chàng, ánh mắt sáng lên giống như đang bốc cháy. “Để cho trời đất trăng sao cùng nhìn thấy!”

Lòng Hương Tô bởi vì câu nói này mà kiêu ngạo, trải qua nhiều biệt ly và đau khổ như vậy, cuối cùng bọn họ cũng có thể ở cùng nhau! Nàng cũng muốn cho trời đất trăng sao đều biết, cho tất cả mọi người trong Tam Hoàn đều biết! Từ nay nàng và Đông Thiên Vân cùng một chỗ, cuối cùng không hề xa cách!

Ánh mắt của nàng tràn đầy nhu tình mật ý, với chàng mà nói là lời mời mọc chí mạng, “Hương Tô. . . Hương Tô. . .” Chàng cúi xuống. Trước đây chàng thật sự lừa nàng, giờ khắc này, chàng thật sự cho rằng, đây là một nghi thức thành tâm nhất, chàng rất khẩn cầu, không chia lìa nữa.

Lúc chàng tiến vào, Hương Tô cảm thấy đau đớn dữ dội như lần đầu tiên của bọn họ. Nàng có chút bất ngờ, đúng rồi, thân thể này vẫn còn là thiếu nữ chưa trải qua chuyện đó.

Đông Thiên Vân thương tiếc đau đớn của nàng, không tiếp tục động, chỉ là nhẹ giọng cười, “Hương Tô, đây là một khởi đầu hoàn toàn mới.”

Hương Tô ôm sát cổ chàng, dùng sức gập đầu, nàng dùng chân quần lấy thắt lưng chàng, tựa như thúc giục lại tựa như dâng hiến, nàng muốn đây là một lần hoàn mỹ vô khuyết.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: THÁNG NĂM VÔ TẬN

Lúc Hương Tô tỉnh lại lần nữa, ánh mặt trời đã ngã về tây, Hương Tô nhìn bầu trời màu vàng trong vắt ngoài cửa sổ, nghĩ không ra đây là hoàng hôn lần thứ mấy rồi. Ngồi dậy quan sát Đông Thiên Vân vẫn còn ngủ say, bờ môi còn mang theo nụ cười thỏa mãn. Chàng thật sự mệt mỏi, rơi vào giấc ngủ sâu nhất cũng thư thái nhất, nàng cúi người hôn môi chàng, không nhẫn tâm đánh thức chàng, nhẹ chân nhẹ tay bước xuống giường, sau khi tắm rửa thì tùy tiện tìm một bộ quần áo để mặc, lười biếng đi ra ngoài sân ngắm phong cảnh và phơi khô mái tóc.

U Hà bị ánh mặt trời buổi chiều mạ lên sắc vàng rực rỡ hơn bất kỳ thời điểm nào, Hương Tô nhìn thấy, thật muốn kêu to lên, thế giới của nàng và Đông Thiên Vân sao mà đẹp như vậy!

Ánh sáng bị che khuất, một con chim đại bàng lớn bay qua bầu trời trên đỉnh đầu nàng, Hương Tô mỉm cười ngẩng đầu nhìn nó mở rộng đôi cánh tạo nên một vệt cong khiến người say mê trên bầu trời chạng vạng, trong nháy mắt, chim đại bàng hóa thành một đóa hoa bay xuống lan can bằng đá rộng rãi trên sân. Mấy ngày không gặp, ngay cả Côn Bằng cũng lớn hơn rồi, hẳn nhìn nàng từ trên xuống dưới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nghi ngờ và bất mãn. Hương Tô cảm thấy cho dù Côn Bằng còn nhỏ như vậy, vẫn có dáng vẻ muốn ăn đòn như trước kia, vừa buồn cười vừa tức giận nhìn hắn.

“Ngươi là người xấu!” Côn Bằng nheo mắt quở trách nàng, ngược lại giọng nói non nớt khiến cho hắn có vẻ vô cùng đáng yêu.

Hương Tô cho rằng hắn còn hận thù chuyện mấy ngày hôm trước, giải thích nói: “Ta có nỗi khổ tâm, Viêm Cập mới là người xấu.” Nàng lại một lần không chút do dự giả họa Giang Đông(*).

(*)Giả họa Giang Đông: chính là bản truyền miệng bị chỉnh sai, ban đầu là ‘di họa Giang Đông’: một điển cố thuộc Tam Quốc Diễn Nghĩa, tức là dòi họa sang Đông Ngô

Côn Bằng dùng nét mặt ‘ngươi không cần ngại biện’ nhìn nàng, “Kim Trân Đế Quân và Nguyên Hậu Đế Quân từng đến, đợi rất lâu ngươi cũng không thả cung chủ ra, bọn họ chỉ có thể thất vọng mà đi!” Mặt Hương Tô có chút ửng hồng, muốn tranh luận nói rằng không phải nàng không thả Đông Thiên Vân, mà là Đông Thiên Vân không thả nàng mới đúng, nhưng hắn chỉ là một đứa trẻ, nàng giải thích mấy chuyện này cho hắn nghe làm chi? ! Côn Bằng thấy nàng á khẩu không trả lời được, có lý chẳng sợ mà răn dạy quở mắng: “Nguyên Hậu Đế Quân rất lo lắng!”

Hương Tô nhất thời không hiểu, ngần ngại nghe hắn nói tiếp.

“Hắn nói cung chủ không chết ở trên chiến trường, nếu làm không được sẽ chết trên giường của ngươi.”

Hương Tô nhất thời đỏ mặt tía tai, lớn tiếng mắng: “Hạ lưu!”

Côn Bằng không rõ trong câu nói đó hạ lưu ở chỗ nào, cao giọng hơn nàng mà cãi lại: “Ngươi mới hạ lưu!”

Tranh cãi so sánh ai hạ lưu hơn với Côn Bằng, Hương Tô tự nhận không có phần thắng, nàng dứt khoát lấy lớn hiếp nhỏ bóp cổ Côn Bằng. Côn Bằng nhẹ nhàng từ lan can bằng đá trên nhảy dựng lên, Hương Tô quơ lấy bờ vai của hắn, Côn Bằng hiện ra nguyên hình, tuy rằng hắn còn nhỏ, vẫn còn dư sức mang theo Hương Tô bay lượn. Hương Tô ôm cổ chim, thông thả bay lượn trong trời chiều, nàng phát ra tiếng cười như chuông bạc, thúc giục Côn Bằng bay nhanh hơn một chút. Côn Bằng vốn còn có chút giận nàng, nghe thấy tiếng cười của nàng, lại cảm thấy tâm trạng cũng vui vẻ hơn, mang theo nàng bay lượn quanh đỉnh núi Cửu U.

Đông Thiên Vân chậm rãi từ trong điện đi ra ngoài sân, Hương Tô và Côn Bằng bay có chút cao, nhìn không rõ diện mạo của chàng, chàng chỉ mặc một bộ trung y hơi mỏng, mái tóc dài nhẹ bay ở trong gió đêm, thân hình cao ngất tuấn tú, chàng lẳng lặng ngẩng đầu nhìn bọn họ, cách xa như vậy, Hương Tô tựa hồ cũng có thể nhìn thấy nụ cười ấm áp trên khóe môi chàng.

“Chàng rất đẹp đúng không?” Hương Tô kiêu ngạo hỏi Côn Bằng, lại dùng ngữ điệu khẳng định, “Chàng là của ta đấy!”

Côn Bằng bay qua bầu trời phía trên Đông Thiên Vân, Hương Tô buông tay ra, như một đóa hoa son chi nhẹ nhàng bay xuống, nàng mở rộng hai cánh tay, tiếng cười thanh thúy, “Đông Thiên Vân! Đông Thiên Vân!”

Đông Thiên Vân cũng mở ra hai cánh tay ra, mỉm cười đón được nàng rơi xuống.

Nếu như năm mươi năm chia lìa, chờ đợi, là vì cho bọn họ biết được giờ phút gần nhau hạnh phúc thế nào, Hương Tô cũng cảm thấy rất có giá trị.

Nàng ôm chặt cổ chàng, hôn lên dung nhan tuấn mỹ của chàng, “Lần này nói chuyện thì phải giữ lời! Cuối cùng chúng ta sẽ không chia cách, vĩnh viễn ở cùng một chỗ!”

Đông Thiên Vân nghe xong, hiếm khi cười sáng khoái ra tiếng, “Được!”

Chàng ôm nàng xoay người trở vào trong điện, Côn Bằng đang lượn vòng trên không bức bối nói: “Ngươi không được hại cung chủ nữa!”

Đông Thiên Vân cảm thấy kì lạ, Hương Tô lại nghiêng răng nghiêng lợi làm động tác muốn nhổ lông, Côn Bằng khinh thường ngửa đầu kêu dài, bay vào mây xanh.

“Hắn đang nói gì vậy?” Đông Thiên Vân hỏi.

Hương Tô đen mặt nói: “Hắn nói ta và chàng ở cùng một chỗ là hại chàng.”

Đông Thiên Vân mỉm cười, “Tuy rằng cả đời của chúng ta hơi dài một chút, nhưng ta không ngại nàng luôn hại ta đâu.”

Thời gian ly biệt có lẽ dài không bờ bến, tháng năm gần nhau lại như bóng câu qua cửa sổ, đảo mắt đã là trăm năm.

Năm nay hoa Cửu U đặc biệt nở đẹp, tâm trạng Đông Thiên Vân rất vui vẻ, nghĩ đến đã rất lâu không gặp lão bằng hữu, phát ra lời mời bọn họ tới ngắm hoa.

Viêm Cập vẫn phong thái thần tiên phóng khoáng như cũ, Đông Thiên Vân theo thường lệ thật không quen nhìn hắn, Hương Tô lại cảm thấy tên tội nhân trong miệng nàng rất dễ gần, có lẽ nàng đã rất hạnh phúc, có lòng dạ khoan dung với bất kỳ kẻ nào. Cách lần gặp mặt trước đã vài chục năm, nàng đuôi theo hỏi Viêm Cập có tìm được cô nương vừa ý chưa. Đông Thiên Vân trầm tĩnh quan sát, trong lòng có chút buồn phiền, giọng điệu không tốt hỏi: “Nếu hắn tìm không được, nàng sẽ giới thiệu à?”

Vốn là một lời nói đùa, Hương Tô lại cho là thật, trầm tư suy nghĩ trong số tiên nữ nàng biết có ai thích hợp không, mấy chục năm này cũng đi theo Đông Thiên Vân đến không ít địa phương, cũng rất ít khi tình cờ gặp nữ tiên, có thể xứng với Viêm Cập càng không có.

Đông Thiên Vân thấy Hương Tô ưu sầu, không có ý tốt tiến cử: “Kim Trần của bọn nàng cũng chưa có tin tức gì sao? nhân duyên tốt thật!.”

Hương Tô trừng mắt, Đông Thiên Vân chính là rất thù dai, nhiều năm như vậy vẫn còn nhớ được nợ cũ.

Kim Trần đang tiến đến cửa, nghe thấy lời nói của Đông Thiên Vân, kinh thường ‘hừ’ một tiếng, suy cho cùng Cửu U cung chủ nhập ma, càng xấu xa hơn so với trước.

Hương Tô nhìn thấy Kim Trần, vui mừng đặc ý chạy tới kéo tay hắn, sau khi nói lời chào mừng xong, sắc mặt lo lắng kéo hắn đến góc khuất, thấp thòm hỏi: “Nếu như ta có con, có thể là Mộc Linh hay không?” Đây là vấn đề gần đây quấy nhiễu Hương Tô, Mộc Linh trong thời kỳ Thanh Tuế tỷ tỷ quản lý rất rối loạn, rất nhiều điều nên biết cũng chưa được phổ biến. Nàng rời khỏi phủ Tư Mộc phủ lâu như vậy, càng không có người để hỏi. Nàng từng hỏi Đông Thiên Vân, Đông Thiên Vân vốn không quan tâm, nói chỉ cần là do nàng sinh ra, là hoa cỏ gì chàng cũng đều thích.

Kim Trần nhìn nàng một hồi, đuôi lông mày hơi giảo hoạt nhướng lên, rất trịnh trọng nói: “Có thể chính là một hạt mầm.”

“A?” Hương Tô cực kỳ hoảng sợ.

Kim Trần rất thân thiện an ủi nói: “Đừng quá lo lắng, bình thường các Tiên Linh khác và Mộc Linh sống chung, đều sẽ sinh ra đứa con thuộc Tiên Linh của đối phương, cũng có số ít có thể sinh ra Mộc Linh, Hương Tô, vạn nhất là một hạt mầm cũng đừng kinh hoảng, chọn mảnh đất tốt, gieo xuống là được rồi.”

Kim Trần mỉm cười đi trở về bàn, vị trí của hắn gần sát bên Viêm Cập, Viêm Cập nhìn hắn vài lần.

“Sao mà ta cảm thấy nụ cười của ngươi gian trá như vậy?” Hắn vạch trần Kim Trần.

Kim Trần lắc đầu, “Chỉ là thuyết giáo giải thích nghi hoặc mà thôi.”

Nguyên Hậu tới cuối cùng, trong tay kéo một cô bé áo màu xanh lục, lần đầu tiên cô bé tới Cửu U cung, nét mặt không có nửa phần nhát gan kinh ngạc, còn tự nhiên ngồi xuống hơn cả Nguyên Hậu. Mọi người đều nhìn nàng ta, nàng ta cũng không bắn khoả, ném thử một món ăn làm từ hoa Cửu U, thất vọng cong miệng, “Hương vị rất bình thường.” Giống như chỉ trong chớp mắt Cửu U hoa liền cực kỳ nổi danh trong Tam Hoàn, khi làm món ăn lại khiến cho người ta thất vọng.

Đông Thiên Vân rất khó chịu nhìn Thanh Tuế thu nhỏ này, cái đức hạnh xem thường trêu chọc người khác này chẳng hề thay đổi!

Viêm Cập có chút xúc động nhìn nàng ta một hồi, hỏi Nguyên Hậu: “Ngươi lại đi cốc Tù Long?”

Nguyên Hậu cười cười, gật đầu nói: “Đúng, may mắn là ta đã đến đó.”

Tiểu Thanh Tuế nghe thấy lời nói của hắn, nhủ thầm lại, “Cái này thì không đúng rồi! Ta vốn không cần sự giúp đỡ của chàng, ta thật vất vả sinh trưởng trên Phong Nhân, liền bị chàng kiên quyết thúc giục thành hình người! Dục tốc bất đạt có hiểu hay không?”

Đông Thiên Vân uống một hớp rượu, lạnh lạnh cười: “Thật quá đáng! Nhất định ngươi còn có nhiều nơi chưa phát triển đầy đủ, rõ ràng là có vấn đề về đầu óc.”

Tiểu Thanh Tuế nhất thời tức giận bức bối, “Ngươi tên bản thiếu quái dị đang nói gì vậy?”

Nguyên Hậu buồn rầu day day huyệt Thái Dương ở góc trán, “Ài, Thanh Tuế, mắng chửi người không nên vạch ra khuyết điểm, ta dạy nàng như thế nào nàng cũng không học được.”

Đông Thiên Vân tối sầm mặt nhìn bọn họ, Hương Tô nhanh chóng chạy tới kéo tay Thanh Tuế, “Thanh Tuế. . .” Nhìn dáng vẻ này của nàng ấy, vẫn không thể gọi ra được hai chữ ‘tỷ tỷ’, “Ngươi còn nhớ được chuyện trước kia không?”

Thanh Tuế lại bỏ vào miệng mấy món ăn khác, chép miệng thưởng thức, “Người nói chuyện Nguyên Hậu thăm mền ta sao? Không nhớ được.”

Sắc mặt Nguyên Hậu cũng bắt đầu trở nên tối tăm, ngược lại Đông Thiên Vân trở nên tươi vui hơn.

Sum họp với bạn bè, tâm trạng đặc biệt tốt, khi Đông Thiên Vân mỉm cười nằm trên giường, lại nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của Hương Tô. “Nàng lại sao vậy?” Chàng cũng có chút tập mãi thành thói quen.

“Đông Thiên Vân. . .” Hương Tô buồn rầu nghiêng đầu, “Chàng nói đi, bất kể ta sinh ra cái gì thì chàng cũng thích chứ?”

Đông Thiên Vân tựa sát nạng, tư tưởng không tập trung, “Đúng vậy.” Vấn đề ngốc nghếch này căn bản không đáng suy nghĩ đến.

“Vậy. . . một hạt mầm, chàng cũng không ghét bỏ chứ?” Hương Tô nom nớp lo sợ nhìn chàng.

Đông Thiên Vân nheo mắt nhìn nàng một hồi, “Lại đây, cùng ta nói về chuyện hạt mầm.”

Sau khi biết rõ chân tướng, chuyện đầu tiên Đông Thiên Vân làm là xuống giường cầm lấy Cô Ván.

“Chàng làm gì vậy?” Hương Tô sợ hãi, không phải là chàng tức giận với Kim Trần đó chứ? Nàng cũng hốt ha hốt hoảng nhảy xuống giường, gắng sức giữ chặt Đông Thiên Vân.

“Chính là đi tìm nữ nhân cho Kim Trần, ta muốn xem bọn họ sinh ra hạt mầm!” Đông Thiên Vân có chút hỗn hển.

Hương Tô suy nghĩ, chủ ý này quả thật rất hạ lưu, nhưng mà nàng thích. Thế là cười tí mắt ngược lại giữ chặt tay của chàng, thúc giục nói: “Vây đi đi.”

Trên đường giết thẳng đến phủ Tư Mộc, Đông Thiên Vân nắm tay Hương Tô, rất kiên nhẫn nói: “Mộc Linh do Tiên Linh sinh ra, bởi vì chưa từng trải qua mấy trăm năm được linh khí của sông núi hun đúc, nên đột phá Mộc Linh kiếp khó hơn Mộc Linh trời sinh như nàng mà thôi.” Hạt mầm cái gì, chỉ là giả dối hư ảo, hẳn nhất định phải cho Hương Tô biết Kim Trần không đáng tha thứ cỡ nào.

Gương mặt Hương Tô đột nhiên dữ tợn, “Ta không nhớ ra ai từng nói với ta rằng Mộc Linh đều không cha không mẹ!”

Đông Thiên Vân có chút nói không nên lời, có đôi lúc suy nghĩ của Hương Tô khiến cho người ta không theo kịp.

“Không sao cả, nàng có thể từ từ suy nghĩ, chúng ta có rất nhiều thời gian mà.” Đông Thiên Vân mỉm cười khẽ nói, vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp nàng.

Hương Tô cũng cười, ra sức gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Hương Như Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.